CĂRȚI ROMANTICE
Copilul sălbatic
MARY JO PUTNEY

MARY JO PUTNEY Copilul sălbatic

capitolul 1

Lui Dominic Renbourne îi bubuia capul precum o tobă de regiment. Se trezi încet, ştiind că n-ar fi trebuit să bea atât de mult în timpul meciului de box din ajun. Fusese o seară reuşită, pentru care avea însă să plătească întreaga zi.

îşi dădu seama cu întârziere că bubuiturile răsunau şi în uşă, nu numai în capul lui. Unde naiba era Clement? Drace, valetul lui se afla încă la tară, vizitându-si mama suferindă. Ce porcărie!

întrucât ciocănitul nu dădea semne de domolire, Dominic se aşează greoi la marginea patului şi cântări situaţia. Razele soarelui îi spuneau că era începutul amiezii, nu dimineaţă. încă purta o pereche de pantaloni boţiţi si o cămaşă, însă reusise să-si scoată haina si cizmele înainte de a se prăbuşi peste aşternuturi.

Fără a se putea opri din căscat, merse împleticindu-se din dormitor până în sufragerie. Spera că mama lui Clement avea să-şi revină curând. Apartamentul era vraişte. Dacă lucrurile se mai înrăutăţeau, trebuia să-şi caute o femeie cu ziua care să deretice.

Trase de uşă şi zări... pe sine însuşi. Sau mai degrabă o versiune a sa cu o privire glacială şi o ţinută impecabilă. Şocul de a-şi vedea fratele geamăn pe hol fu precum o împroşcătură cu apă rece ca gheaţa.

înainte ca Dominic să se poată gândi la o formulă destul de sarcastică, fratele lui îl împinse şi intră în sufragerie.

-Ai nevoie de o tunsoare şi un bărbierit. Şi de un autodafe care să purifice locul ăsta, decretă Kyle trimiţând cât colo o haină mototolită cu un şut din cizma neagră, lucioasă.

-Nu-mi amintesc să-ţi fi cerut părerea.

Firea îndeobşte calmă a lui Dominic se aprinse pe dată, cu acea mânie teribilă pe care numai fratele şi tatăl lui io

puteau stârni. De când nud mai văzuse pe Kyle? De cel puţin doi ani, şi atunci doar în trecere, cu un schimb de saluturi reci. Nu se învârteau în aceleaşi cercuri, spre uşurarea amândurora.

- De ce eşti aici? A murit Wrexham?

-Contele se bucură de sănătatea lui obişnuită. Este zdravăn, în măsura în care se poate mişca, spuse vizitatorul, după care începu să se învârtă prin cameră, în mod evident stingher.

Dominic închise uşa, apoi se sprijini de ea şi îşi încrucişa braţele la piept, satisfăcut să observe stânjeneala geamănului său. Kyle mereu îşi ascundea firea tensionată, neliniştită, sub un exterior rigid, controlat la perfecţie, însă astăzi părea să nu se poată stăpâni. Era gata să-şi iasă din pepeni.

- Dacă dragul nostru tată e încă printre cei vii, ce te aduce în umilul meu sălaş?

Kyle se încruntă. Peste vreo câţiva ani acreala avea să-i sape riduri adânci în jurul gurii; deocamdată însă, trăsăturile lui semănau în mod straniu cu imaginea pe care Dominic o vedea în oglindă în fiecare dimineaţă. Chipul lui Kyle era o idee mai plin, ochii aveau o nuanţă ceva mai pală de albastru, dar fraţii tot semănau ca două picături de apă. Amândoi puţin peste înălţimea medie, supli, însă cu umeri laţi, cu părul negru, uşor ondulat. In copilărie, Dominic se bucurase de această asemănare. Acum o detesta. I se părea nedrept ca ei să pară atât de similari când erau complet diferiţi.

- Poate că te vizitez din iubire frăţească.
- Crezi că sunt un prost, Lord Maxwell?
- Da, răspunse sec fratele lui, cercetând dispreţuitor neorânduiala din jur. Altfel ai duce un trai mai de Doamne-ajută.

Buzele lui Dominic se înăspriră. Stilul lui de viaţă nu era un subiect pe care să-l discute cu fratele său.

-Presupun că te afli aici pentru că vrei ceva, deşi nu-mi închipui ce ar putea să-i ofere un amărât de frate mai mic moştenitorului titlului de Wrexham.

Iar în cazul în care Kyle ar fi vrut ceva, aborda problema greşit.

Pasămite dându-şi seama de asta, musafirul îşi moderă tonul.

-Ai dreptate, am nevoie de ajutor, şi numai tu mi-l poţi oferi.

- Chiar aşa?

Kyle spuse cuvintele pe un ton neutru, deşi în privire i se citea stinghereala:

-Vreau să joci rolul meu vreme de câteva săptămâni.

După o clipă de uimire, Dominic începu să râdă.

-Nu fi absurd! I-aş putea păcăli cu destulă uşurinţă pe străini, dar nu şi pe cineva care te cunoaşte bine. In plus, ce rost ar avea? înşelătoria e un joc copilăresc.

Fusese întotdeauna mai priceput la a se da drept fratele său decât invers, însă nu mai făcuseră schimb de identităţi de când începuseră şcoala. Sau mai bine zis şcolile. Dominic se întreba uneori cât de diferită ar fi fost viaţa lui dacă ar fi mers amândoi la Eton.

-Sunt... nişte împrejurări speciale. Te-ai afla printre străini, nu va fi nimeni care să mă ştie. Kyle şovăi, apoi adăugă: Efortul tău va fi răsplătit pe măsură.

Dominic tocmai se îndrepta spre cămara valetului, dar la auzul vorbelor fratelui său se răsuci cu ochii scăpărând.

-Afară! Acum!

După ce fusese maltratat şi trădat de geamănul său, nu avea să-i dea prilejul de a-l cumpăra.

Kyle scoase o hârtie împăturită dintr-un buzunar interior şi i-o azvârli.

- Răsplata ta dacă vei duce sarcina la bun sfârşit.

Dominic prinse bucata de hârtie şi o desfăcu. în clipa următoare înlemni, stupefiat de cele scrise acolo.

- Asta-i actul de transfer al domeniului Bradshaw

- !Ştiu foarte bine ce e.

Kyle îi smulse documentul din mână şi îl vârî la loc în buzunarul hainei.

Ca fiu mai mic, Dominic primea o alocaţie modestă, care abia dacă îi ajungea să ducă un trai de gentleman, în vreme ce Kyle avea să capete în cele din urmă întreaga

avere Wrexham. O recompensă frumuşică pentru că ieşise din trupul mamei lor cu zece minute mai devreme. Şi nu doar că urma să devină într-o bună zi unul dintre cei mai de vază aristocraţi ai Marii Britanii, dar la împlinirea a douăzeci şi unu de ani primise pe loc domeniul Bradshaw. Era o proprietate din Cambridgeshire, bine cultivată, ce includea un conac arătos. Dominic ar fi fost în stare să-şi vândă sufletul pentru domeniul Bradshaw, iar Kyle o ştia.

- Bastardule!

- Cu greu aş putea fi ilegitim fără ca şi tu să fii la fel, dragă frate. Simţind că avantajul trecuse de partea lui, Kyle zâmbi, apoi continuă: Şi o vorbeşti de rău pe mama noastră, fie-i amintirea binecuvântată.

Răspunsul lui Dominic fu de nereprodus. Kyle îl avea la mână şi amândoi erau conştienţi de asta. Simţind o teribilă nevoie de a se răcori, Dominic luă din cămară un urcior cu bere şi umplu o cană care părea destul de curată. Nu-i oferi şi fratelui său ceva de băut.

După o înghiţitură zdravănă, se întoarse în sufragerie, unde ocupă scaunul cel mai confortabil.

- Explică-mi de ce vrei să joc rolul lui Lord Maxwell.

Fratele său reîncepu să se plimbe încoace şi încolo.

- Pe când eram copii, Wrexham şi cel de-al cincilea conte de Grahame au discutat despre o căsătorie între mine şi fiica lui Grahame.

Dominic dădu din cap. Fusese unul dintre momentele când se simţise recunoscător că era fiul mai mic. Dar planul fusese abandonat, din câte ţinea minte.

- Fata nu e nebună? întrebă el după o clipă de gândire.

-Nu e nebună! ripostă sever Kyle. Doar... diferită.

Suna de parcă ar fi întâlnit-o pe tânără şi i-ar fi plăcut ce văzuse.

- Vrei să zici că e doar excentrică? Dacă da, s-ar integra perfect în familie.

Kyle se opri în dreptul ferestrei, cu ochii spre coşurile pătate de funingine ale Londrei.

-Contele Grahame se afla în India întro misiune politică atunci când el şi soţia lui au fost ucişi de bandiţi. Lady

Meriel a fost luată prizonieră. Avea doar cinci ani. A trecut mai bine de un an până să fie înapoiată autorităţilor britanice, iar răul fusese deja făcut. Chinurile pe care le-a îndurat au prefăcut-o într-o mută pierdută în lumea ei, dar nu e vreo smintită care să delireze cât e ziua de lungă.

Asta depăşea cu mult excentricitatea.

- Faptul că nu delirează nu înseamnă că este sănătoasă la cap! exclamă Dominic. Eşti dispus să te culci cu o ţăcănită pentru averea ei? Doamne, Kyle, dar e dezgustător!

-Lucrurile nu stau aşa! Kyle se răsuci furios, după care îşi recăpătă controlul. Urmă pe un ton scăzut: Recunosc, Wrexham susţine căsătoria deoarece fata urmează să moştenească o avere considerabilă.

- întotdeauna am ştiut că e lacom, dar sunt uimit că e dispus să întineze nobilul neam Renbourne cu sângele unei nebune.

-A discutat problema cu medicii ei. De vreme ce la naştere a fost un copil sănătos, normal, nu există nici un motiv pentru a presupune că descendenţii ei vor fi afectaţi.

Buzele lui Dominic se curbară în semn de dezgust.

-Toate astea sună ca o justificare elaborată, menită să ascundă faptul că voi doi aţi face orice pentru bani. Chiar atât de puţin înseamnă căsătoria pentru tine, Kyle?

-Aici nu-i vorba de bani, spuse celălalt roşu la faţă. Mă voi împăca foarte bine cu Lady Meriel.

-Eu ce rol am în acest frumos tablou? se interesă Dominic luând o gură generoasă de bere. Ai nevoie de ajutor s-o bagi în aşternut pe mireasa ta cea idioată?

E adevărat că sunt foarte bun la pat. Presupun că tu nu te-ai înjosit niciodată să practici ceva atât de vulgar.

-Naiba să te ia, Dominic! izbucni Kyle strângând pumnii. De mult mai mai primit o lecţie în materie de bune maniere.

- Poate, dar mo să mi-o oferi tu, răspunse Dominic cu răceală. Te întreb încă o dată: ce vrei de la mine?

Fratele lui trase aer în piept, luptândmse în mod vizibil cu propria mânie.

-Logodna ma fost încă anunţată deoarece tutorele ei, Lord Amworth, vrea ca eu să petrec câteva săptămâni pe domeniul lui Lady Meriel pentru a o cunoaşte mai bine. Dacă fata dă semne că nu rmar plăcea, căsătoria e anulată şi presupun că va căuta un alt mire.

Dominic rânji maliţios.

- Iar tu te ştii atât de lipsit de farmec, încât vrei să-ţi iau eu locul şi, în numele tău, să câştig simpatia bietei fete.

- Pentru numele lui Dumnezeu, ştiam că e o greşeală să vin la tine!

Kyle se răsuci şi porni cu paşi mari spre uşă.

Văzând că mersese prea departe, Dominic ridică o mână pentru a-l opri.

-Scuze. N-ar fi trebuit să mă vizitezi când mă doare capul. Recunosc, n-ai nevoie de ajutor la peţit. Fetele te-au plăcut mereu. Ca moştenitor al unui titlu de conte, era firesc să se bucure de popularitate, însă Dominic nu atrase atenţia asupra acestui lucru. încă o insultă şi nu avea să afle niciodată ce era atât de important încât să merite domeniul Bradshaw. De ce ai nevoie de ajutorul meu? întrebă el în final.

Kyle şovăi pentru o clipă, apoi graba învinse.

- Am o altă... obligaţie. De vreme ce nu pot fi în două locuri în acelaşi timp, vreau ca tu să mergi la Warfield.

Dominic se uită lung la el.

-Doamne, Dumnezeule, Kyle, ce ar putea fi mai important decât să o cunoşti mai bine pe fata cu care intenţionezi să te însori? Trebuie să fii tu însuţi acolo,

să hotărăşti dacă îţi doreşti cu adevărat să intri într-o căsnicie atât de ciudată. Cum te-aş putea înlocui?

- Cealaltă obligaţie a mea nu te priveşte, se răsti fratele lui. Cât despre relaţia ta cu Meriei, deşi probabil este o exagerare să presupun că eşti un gentleman, oricine a salvat atâtea păsări cu aripile rupte câte ai salvat tu e puţin probabil să rănească o persoană inocentă, asta dacă nu cumva ai devenit de nerecunoscut.

Dominic strânse din fălci pentru a-şi opri replica acidă, ştiind că era o greşeală să-l enerveze iar pe Kyle. Deşi nu

şi-ar fi dorit nimic mai mult ca domeniul Bradshaw, simţea că era de datoria lui să insiste:

- Cu siguranţă cea mai bună soluţie ar fi să-ţi amâni vizita la Warfield până când îţi termini celelalte treburi. Sau invers.

jNici una, nici alta nu pot fi amânate.

Incruntătura lui Kyle era de-a dreptul înspăimântătoare. Trecuse atât de mult timp de când nu se mai văzuseră, încât pe Dominic îl irita să-şi vadă propriile gesturi reproduse de fratele său. Odată cu trecerea anilor, asemănarea dintre ei ar fi trebuit să scadă.

- Lady Meriei are doi tutori, fratele mamei, respectiv al tatălui ei, îl lămuri Kyle. Unchiul matern, Lord Amworth, este cel care susţine căsătoria. In opinia lui, un soţ potrivit şi nişte copii ar ajuta-o să redevină normală.

- E puţin probabil după atâţia ani.

- îmi imaginez că dorinţa secretă a lui Amworth este ca Meriei să aibă urmaşi. El a fost foarte apropiat de sora lui, iar asta ar putea fi o cale de a o aduce înapoi sau cel puţin de a-i continua descendenţa.

Dominic îşi reprimă un fior de dezgust.

- Presupun că e logic pentru o minte cu idei bolnave, dar care-i graba? Dacă tu eşti armăsarul ales, câteva săptămâni de întârziere n-ar trebui să conteze prea mult.

-Există o complicaţie. Unchiul din partea tatălui, Lord Grahame, se opune ideii ca Lady Meriei să se căsătorească. Consideră mariajul o parodie, un păcat împotriva naturii.

Dominic era de acord cu asta din toată inima. -Aşadar Amworth vrea ca fapta să fie comisă înainte ca Grahame să afle. Din cât se pare, rişti să te implici într-un scandal urât.

- Lady Meriel are douăzeci şi trei de ani. Nici un tribunal n-a declarat-o inaptă, aşa că, tehnic vorbind, nu are nevoie de permisiunea tutorilor ei pentru a se căsători. In ciuda explicaţiei liniştitoare, Kyle păru stânjenit când continuă: Amworth mă asigură că Grahame va accepta faptul împlinit atât timp cât fata pare mulţumită de rezultat. întrucât Grahame e plecat într-o călătorie pe

Continent, Amworth vrea ca nepoata lui să fie măritată şi dezvirginată înainte de întoarcerea lui.

- De ce îţi doreşti uniunea asta, Kyle? Există şi alte moştenitoare, iar cele mai multe dintre ele ţi-ar oferi o relaţie mult mai acceptabilă. Nu se poate să te fi îndrăgostit de o nebună mută!
- O prefer pe Lady Meriel, rosti Kyle cu o expresie aspră pe chip. Cred că mariajul ne va prii amândurora.

Lui Dominic tot i se părea o afacere extrem de proastă, însă el şi fratele lui priveau lucrurile diferit. Părinţii lor îşi trăiseră vieţile mai mult despărţiţi, iar Kyle dădea semne că dorea să procedeze la fel.

-Tot nu văd cum ar putea reuşi manevra de înlocuire. A, cu siguranţă aş fi un Lord Maxwell convingător pentru oamenii care nu te cunosc, dar nu pot trăi pe acea proprietate săptămâni la rând, după care să vii tu fără să se observe diferenţa.

- Lady Meriel locuieşte cu două verişoare îndepărtate într-o casă plină de servitori. Nimeni care să conteze. Pur şi simplu fii discret, nu te împrieteni cu nimeni şi petrece suficient de mult timp cu fata încât ea să se simtă confortabil în prezenţa ta.

Păi ea o să observe prima înlocuirea, spuse Domi- nic exasperat. Până şi câinii şi caii noştri ne pot deosebi numaidecât

.-Ea... nu remarcă oamenii. Am făcut o scurtă vizită la Warfield. După o clipă de tăcere, Kyle continuă:

La cină mi-a aruncat o privire, apoi s-a întors la supa ei. Mă îndoiesc că va vedea diferenţa dintre noi doi.

Dominic încercă să-şi imagineze noaptea nunţii cu o fată care se purta precum o păpuşă de ceară.

- Sună mai mult a viol decât a căsnicie.

-Afurisit să fii, Dom, n-am venit ca să-ţi ascult obiecţiile! explodă Kyle. Mă ajuţi sau nu?

Vorbele ca nişte lovituri de bici îl făcură pe Dominic să priceapă ceea ce ar fi trebuit să fie evident din clipa în care fratele lui intrase în cameră: Kyle suferea. Sub aroganţa lui se ascundea o tulburare imensă. O aventură amoroasă atât de nefericită încât chiar nu-i mai păsa cu

cine se însoară? Cândva, Dominic l-ar fi putut întreba, însă fratele său nu i-ar fi răspuns, nu ţinând cont de felul în care stăteau lucrurile între ei.

La fel de limpede era şi disperarea cu care îşi dorea să obţină cooperarea lui Dominic. E drept, într-o zi Kyle avea să devină conte, iar domeniul Bradshaw era doar o proprietate minoră, însă tot reprezenta o plată uriaşă pentru câteva săptămâni de muncă.

In ciuda neînţelegerilor dintre ei, lui Dominic nu-i plăcea să-şi vadă geamănul atât de supărat. Asta, laolaltă cu ispita reprezentată de domeniul Bradshaw îl determinară să accepte.

- Foarte bine. O să fac ce îmi ceri.
- Excelent, oftă uşurat Kyle. Sosirea mea la Warfield e anunţată pentru luni, aşa că nu ai mult timp ca să te pregăteşti.
- Atât de curând!

-Ai treburi atât de urgente încât să nu poţi părăsi oraşul imediat?

Nu, fir-ar să fie, nu avea. Trebuia să anuleze câteva invitaţii la cină, iar prietenii lui urmau să-i simtă întru câtva lipsa, însă prezenţa lui la Londra nu era vitală pentru nimeni.

Ca fiu mai mic, intrase în armată exact la timp pentru a fi rănit în bătălia de la Waterloo. Deşi luptase onorabil, acea experienţă îl învăţase că nu era făcut

pentru o carieră militară. Mai rău, pe timp de pace armata se dovedise de-a dreptul plicticoasă. Aşa că îşi vânduse postul de ofiţer, iar de atunci ducea viaţa fără griji a unui tânăr gentilom: distracţiile îmbătătoare ale Londrei în timpul sezonului monden şi lungi vizite pe la casele de la ţară ale prietenilor în restul anului. Era îndeajuns de nechibzuit încât să fie admirat pentru îndrăzneală şi destul de prudent din fire încât să nu dea de necazuri serioase. Avea însă deja douăzeci şi opt de ani, iar lipsa oricărui alt scop în afară de plăceri începea să-l irite.

Dacă ar fi deţinut domeniul Bradshaw, viaţa lui ar fi căpătat un sens. Câmpurile întinse, fertile, grajdurile

spaţioase şi casa elegantă... Dorinţa era atât de puternică, încât îi putea simţi gustul.

- Voi fi pregătit. Ce am de făcut?

-Mai întâi, o tunsoare, îl informă sec fratele său. în plus, va trebui să te aprovizionezi din garderoba mea. Croitorul tău lasă mult de dorit.

Dominic îşi notă în minte ca, înainte de sfârşitul escapadei, să deterioreze „accidentai măcar una dintre hainele supraevaluate ale geamănului său.

- Altceva?

- Morrison o să vină cu tine. El va fi singurul care va şti despre înlocuire.

Dominic abia îşi putu înăbuşi un geamăt. Morrison era la fel de scorţos ca valet pe cât era Kyle ca stăpân.

-Morrison poate lua legătura cu tine dacă va fi necesar? se interesă el.

Va şti unde sunt, dar îi va fi aproape imposibil să dea de mine, răspunse misterios Kyle. Voi fi plecat cel puţin trei săptămâni, maximum cinci. Mă aştept să-mi ascunzi absenţa în orice fel va fi nevoie. După ce vei clădi o relaţie adecvată cu Lady Meriel, ia-ţi tălpăşiţa. Cu cât stai mai puţin la Warfield, cu atât sunt mai mici riscurile ca vre
opersoană să remarce deosebirile dintre noi.

Dominic îi dădu dreptate din toată inima.

- îmbrăcăminte, tunsoare, valet. Va mai trebui să ştiu şi despre întâlnirile tale cu Amworth şi despre vizita pe care ai făcut-o la Warfield.

-Bună idee. O să-ţi fac un raport scris. încruntat, Kyle îi explică: Nu poţi veni la reşedinţa Wrexham, servitorii ar fi uluiţi să vadă că ne vizităm. Morrison şi cu mine vom reveni în seara asta cu hainele şi informaţiile de care ai nevoie. Tot atunci, el o să te şi tundă.

Dominic îşi înăbuşi un oftat. Era nevoie de atât de puţin pentru ca aroganţa fratelui său să înflorească!

- Un singur lucru. Vreau o scrisoare semnată de tine în care să declari că domeniul Bradshaw va fi al meu dacă voi atinge ţelul despre care am discutat.

Kyle era pe punctul de a pleca, dar auzind acestea se răsuci, aruncându-i o privire ameninţătoare.

-Te îndoieşti de cuvântul meu, Dominic?

Destul de ciudat, nu se îndoia.

-Nu, dar dacă vei fi azvârlit de pe cal şi ucis în timpul acestei misiuni misterioase, mi-ar plăcea să-mi încasez plata.

Kyle ridică din sprâncene cu un aer sardonic.

- Dacă se va întâmpla una ca asta, dragă frate, tu vei fi următorul conte de Wrexham. Nu pot decât să-ţi urez să te bucuri de moştenirea ta.

Apoi ieşi pe uşă, trântind-o în urma lui.

capitolul 2

Tânăra femeie intră din grădină în camera ei de lucru, ducând în mâna stângă o găleată plină cu flori sălbatice. După ce o aşează pe o masă din lemn de pin, se uită la raftul de deasupra, pe care trona o colecţie stranie de recipiente. Vasul cilindric de ceramică? Nu, cafetiera înaltă de argint pe care o luase din dulapul aflat în sufragerie.

Avea să înceapă cu ramurile de caprifoi, ţepoase şi puternic mirositoare.

Uşa serei se deschise în spatele ei şi în încăpere intră

1femeie micuţă, durdulie, cu părul complet alb.

-Au sosit veşti, draga mea, spuse doamna Rector cu vocea ei blândă. Ţi-l mai aminteşti pe tânărul acela drăguţ care a venit la cină şi a rămas peste noapte acum două săptămâni? Brunet şi distins? Lord Maxwell.

Ce mergea mai bine cu caprifoiul? Şopârliţele cu flori mici, de un albastru aprins. Scoase o mână de plante din găleată şi le curăţă tulpinile cu ajutorul foarfecii. Suprafaţa curbată a cafetierei reflecta culorile întrun curcubeu distorsionat.

Doamna Rector continuă:

-Acum multă vreme, tatăl lordului Maxwell şi ta- tăi tău au plănuit ca voi doi să vă căsătoriţi, iar Lord Amworth, unchiul tău, crede că e o idee bună. îţi mai aminteşti că ţi-a vorbit despre asta după plecarea lui Maxwell? Nu, sigur că nu-ţi mai aminteşti, oftă ea.

Galbenul şi albastrul se asortau întotdeauna, aşa că alese nişte păpădii. Contrastau intens cu şopârliţele, punând în valoare ambele soiuri de flori.

- Lord Maxwell va veni să stea la noi pentru câteva săptămâni, ca să te cunoască mai bine. Cercetând masa de lucru, doamna Rector suspină: O, Doamne, cafetiera Germain[1]! Sigur, e a ta, deci presupun că dacă vrei s-o umpli cu buruieni, n-ai decât.

Era nevoie de ceva dantelat care să medieze între ramurile de caprifoi şi flori. Molura ar fi fost cea mai potrivită, dar era prea devreme pentru ea, aşa că trebuia să se resemneze cu nişte răcovină. Strecură cu grijă tul-

lCelebră familie de argintari francezi (n.tr.)

pinile lungi şi subţiri în cafetieră, rearanjându-le până când fură pe gustul ei.

- Cum spuneam, Lord Maxwell va sosi luni. Unchiul tău mi-a promis că nunta nu va avea loc decât dacă te vei simţi în largul tău în prezenţa înălţimii Sale

.Răsuci vasul pe masă, atentă să nu mânjească argintul strălucitor cu degetele. Mişcă delicat o ramură

de caprifoi. O uşoare reaşezare a păpădiilor, ceva mai multe şopârliţe acolo.

- Nu văd cum ar putea ieşi ceva bun din asta! izbucni doamna Rector. O inocentă ca tine să se mărite cu un om de lume precum lordul Maxwell. Jur că am văzut ţurţuri mai calzi decât ochii lui.

Meriel ridică aranjamentul, admiră efectul pentru o clipă, apoi se întoarse pe scăunelul ei şi aşează cafe- tiera în mâinile doamnei Rector. Bătrâna clipi speriată, apoi zâmbi.

- Măi să fie, îţi mulţumesc, dragă. Este foarte frumos din partea ta. Chiar arată bine, nu-i aşa? O so aşez pe masa din sufragerie. Sărută creştetul fetei şi urmă pe un ton aprig: No să-l las pe bărbatul acela să te rănească, Meriel, ţio jur! Dacă va fi nevoie, îi voi trimite un mesaj lordului Grahame.

Meriel se ridică în picioare şi întinse mâna spre vasul de ceramică. Suprafaţa lui era aspră, în nuanţe de maroniu şi

bronz. Avea nevoie de multe păpădii şi de coada-şoricelului.

Odată trecut impulsul vehement, doamna Rector spuse pe un ton nesigur:

- Dar poate că Lord Amworth are dreptate. Un soţ ar putea fi exact ce îţi trebuie. Şi poate un copil.

In glasul ei se simţea dorul.

Era nevoie de mai multe păpădii. Fără să-i arunce nici măcar o privire femeii mai în vârstă, Meriel se lăsă să alunece de pe scaun şi ieşi afară să le culeagă.

Kyle intră în locuinţa cochetă din Londra foiosindu-şi propria cheie. Medicul, grizonant şi cu o privire ostenită, tocmai pleca. Il salută cu o înclinare a capului. -Milord.

-Sir George. Kyle îşi puse pălăria pe o masă aflată lângă perete, gest care îi îngădui să-şi ascundă expresia. Cum se simte?

-Se odihneşte, spuse doctorul ridicând din umeri. Laudanumul i-a mai potolit durerile.

Cu alte cuvinte, nu se schimbase nimic. Nu că s-ar fi aşteptat la vreun miracol.

- Cât mai are?

-Greu de stabilit cu precizie, dar dacă ar trebui să estimez, aş zice că în jur de două săptămâni, spuse medicul după o clipă de gândire.

Cu voia lui Dumnezeu, avea să fie îndeajuns. Spera asta cu fiecare părticică a fiinţei sale.

-Aş putea s-o văd acum?

- E trează, deşi slăbită. încercaţi să n-o obosiţi prea mult. Deşi presupun că nu prea mai contează, oftă specialistul. Vă doresc o zi bună, milord!

După plecarea medicului, Kyle urcă la etaj, treptele acoperite de covor estompându-i sunetul paşilor. Oare de câte ori urcase această scară? Nu mai ţinea şirul. Din primul moment în care intrase în casa asemănătoare unei cutiuţe de bijuterii ştiuse că era perfectă pentru ea. Se declarase încântată, spunând că nu mai voia s-o părăsească nicicând. Şi nici n-o făcuse, până în aceste ultime luni dureroase, când gândurile ei se îndreptaseră în altă parte.

Bătu la uşă ca s-o avertizeze înainte de a intra. Constancia stătea sprijinită între perne, scăldată în lumina soarelui. Razele aspre îi dezvăluiau cu brutalitate chipul răvăşit şi şuviţele albe din părul negru, însă zâmbetul ei emana şi acum toată dulceaţa de pe lume.

-Milord, îmi pare bine să te văd, spuse cu accentul ei seducător.

Kyle o sărută pe frunte, apoi se aşeză pe scaunul de alături şi o luă de mână. I-o simţi insuportabil de fragilă, doar puţin mai mult decât piele şi os.

-Am o surpriză pentru tine, Constancia. Am închiriat un iaht foarte rapid. Luni vom porni spre Spania în timpul fluxului. Vei sta în cabina căpitanului.

-Cum e cu putinţă? întrebă ea cu răsuflarea întretă-iată. Ai atâtea responsabilităţi. Călătoria în Shropshir ece nu suportă amânare...

- Se va ocupa fratele meu de asta.

-Fratele tău? Ea făcu ochii mari. Nu ştiam că ai un frate.

Ani de zile Kyle se abţinuse dinadins să-l pomenească pe fratele său, dar acum nu mai putea.

- Dominic. Geamănul meu.
- *Un hermano gemelo?* Un frate geamăn? repetă ea, uimită şi intrigată. Arată ca tine?
- Eram consideraţi identici.
- Doi bărbaţi atât de frumoşi! zâmbi ea. Mintea mea nu poate pricepe asta.

Poate că acesta era motivul pentru care nu-l menţionaşe niciodată pe Dominic, geamănul lui vesel din fire, care era plăcut de toţi, mai ales de către femei.

- Numai chipurile noastre sunt la fel. Din alte puncte de vedere ne deosebim foarte mult.

Frivolitatea ei dispăru, iar femeia îl privi cu acei ochi întunecaţi care puteau zări până în sufletul lui.

-Mi-ai vorbit despre tatăl tău, despre sora ta mai mică, despre mama ta, fie-i amintirea binecuvântată, dar niciodată despre fratele tău. De ce nu?

-Nu face parte din viaţa mea. Nu ne vedem nick> dată. Descumpănit de uitătura ei neclintită, el adăugă: Dominic a fost mereu un rebel. Iresponsabil.

- Şi totuşi acum te ajută.
- Fac să merite efortul, rosti Kyle sec.

Ea îşi ţinu răsuflarea.

- L-ai pus să joace rolul tău? Cu siguranţă nu, *querido!*

Bărbatul înjură în sinea lui. Nu voise ca ea să ştie atât de multe, dar îi era greu să ascundă ceva de mintea ei ageră, intuitivă. Nedorind să mai discute despre fratele său, spuse:

- O să-i zic Teresei să înceapă să-ţi împacheteze lucrurile. Nu avem mult timp.

Ea închise ochii pentru o clipă, o umbră de durere străbătându-i chipul.

-Nu, şopti ea. Aproape că nu mai avem timp deloc.

Lui Kyle nu-i fu uşor să păstreze un ton calm.

-Este destul încât să te duc acasă, aşa cum ţi-am promis.

- Da, dar n-am crezut că vorbeşti serios. Un tânăr lord să se înjosească la a-şi însoţi bătrâna amantă... De neconceput! Cu mâna liberă, îşi şterse lacrimile. *Diablo!* Plâng prea uşor zilele astea. Cum pot lua atât de multe de la tine, *mi corazon,* sufletul meu?

Nu înţelesese niciodată cât de multe îi datora el. Constancia de las Torres abia atinsese vârsta pubertăţii când fusese gonită de acasă de război şi siluită în tumultul evenimentelor. Supravieţuise în singurul fel aflat la îndemâna unei tinere sărace şi singure. Mai târziu, în timpul conflictului peninsular, devenise amanta unui ofiţer britanic, pe care îl însoţise până în Anglia. După încheierea aventurii, se instalase la Londra în calitate de curtezană, cunoscută public drept La Palorna. Porumbiţa.

Avea dublul vârstei lui Kyle când el i se prezentase ca un virgin de optsprezece ani. Fusese captivat de ea din clipa în care o văzuse într-o lojă la operă,[A] şi nu doar datorită frumuseţii sale exotice, întunecate. Il rugase pe un prieten comun să le facă neîntârziat cunoştinţă şi o invitase să i se alăture la cină după spectacol.

Deşi încercase să se comporte ca un om trecut prin viaţă, nu avusese nici o şansă s-o păcălească. Insă

Constancia îşi păstrase amuzamentul pentru sine, primindu-l în braţele ei cu o generozitate care îl făcuse să se simtă un bărbat între bărbaţi.

încă de atunci, Kyle ştiuse că *La* Palorna îl ajutase să descopere ceva ce depăşea cu mult plăcerile ameţitoare ale pasiunii. într-o meserie care le făcea pe cele mai multe dintre femei să fie dure şi reci, ea răspândea o rară şi preţioasă căldură. Alături de ea descoperise pacea şi umpluse golul care devenise parte din el încă de când se înstrăinase de Dominic. Abia mult mai târziu îşi dăduse seama că şi el îi dăruise multe. Chiar şi aşa, Constancia nu acceptase uşor atunci când Kyle îi ceruse să-i devină amantă, spunând că trecuse de floarea vârstei, iar un bărbat chipeş ca el merita o fată la fel de frumoasă.

Ce-i drept, nu mai era tânără şi avea în faţă un viitor tot mai sumbru într-o meserie în care tinereţea şi frumuseţea erau singurele monede care contau. Insă dorinţa lui de a-i oferi protecţie nu fusese singurul argument. Mult mai importantă era nevoia lui aprigă de a o ţine aproape, căci nu-şi putea imagina viaţa fără ea.

- Mereu mi-am dorit să merg în Spania. Tu mi-ai dat un motiv, spuse el pe un ton care nu-i dezvăluia defel gândurile. O să stăm întinşi sub un portocal şi o să mirosim florile în bătaia vântului cald.

-Da. In ciuda oboselii din ochii ei negri, Constancia îi dărui din nou minunatul ei zâmbet de madonă. Cu siguranţă Dumnezeu îmi va îngădui măcar atât.

Kyle îi întoarse zâmbetul şi se întrebă cu disperare ce se va face fără ea.

Băieţelul ieşi din biroul tatălui său atât de uluit, încât singurul lucru la care se putea gândi era acela că trebuia să se stăpânească perfect. Cu umerii ţepeni, străbătu sala mare, paşii răsunându-i între ziduri, apoi coborî treptele late din piatră după ce un valet îi deschise uşa în tăcere.

Kyle apăru în fugă de după colţ, cu chipul însufleţit de entuziasm.

- L-ai păcălit?

-O, da, a crezut că vorbea cu tine, zise Dominic lingându-şi buzele uscate.

Fratele său rânji poznaş.

-Ţi-am spus eu că Wrexham nu e în stare să ne deosebească, deşi e tatăl nostru.

Dominic nu-şi mai amintea de ce i se păruse amuzantă ideea de a încerca să-l păcălească pe conte.

- Sigur că nu poate. Abia dacă ne vede vreodată, şi e chior ca o bufniţă.

Observându-i starea de spirit, Kyle se încruntă.

- Ce s-a întâmplat? Mă chemase să mă pedepsească şi ai încasat tu bătaia în locul meu? Zău, Dom, n-aş fi propus să-l tragem pe sfoară dacă m-aş fi gândit că asta o să facă!

-Nu bătaie. Mai rău. Dominic aruncă o privire înspre faţada sumbră, impresionantă a conacului Dorm leigh şi simţi fiori reci în suflet. Hai să ne întrecem până la pavilion. O să-ţi spun acolo.

O rupse la fugă, cu geamănul lui la o jumătate de pas în urmă. Când ajunseră la templul grecesc circular care străjuia parcul, amândoi gâfâiau din pricina efortului. Dovedind un spirit competitiv extraordinar, Kyle ţâşnise pe ultimii metri, iar mâna lui plesnise prima treaptă de piatră chiar în clipa în care Dominic ajunsese la ea.

- Eu sunt primul!

-Ba nu!

Cu pieptul coborând şi urcând într-un ritm nebunesc, Dominic se uită furios la fratele său, însă protestul lui era fără tragere de inimă. Se întoarse şi se trânti pe treapta de sus, de unde privi fără să vadă vegetaţia luxuriantă.

- O să... o să ne trimită la şcoli diferite.

- Ce? Kyle se prăbuşi pe treaptă lângă el. Nu poate să facă asta!

- Poate şi a făcut-o deja. Dominic înghiţi în sec, temându-se că lacrimile ar fi putut să-i izvorască. începând de la sărbătoarea Sfântului Mihail, tu te vei duce la Eton, în vreme ce eu voi fi trimis pachet la Rugby.

Simţi valurile de durere tăcută din partea fratelui său, un ecou al propriei sale orori din clipa în care Wrexham făcuse anunţul. Primele lui amintiri erau cu Kyle. Mai

degrabă s-ar fi imaginat tăindu-şi braţul drept decât trăind despărţit de geamănul său.

- Poate că mama o să-l facă să se răzgândească.

- N-o ascultă niciodată, răspunse Kyle. Nu ascultă pe nimeni niciodată.

Prea adevărat ca să-l contrazică.

- O să-i fac să mă dea afară de la Rugby. Pe urmă poate că o să mă lase să merg şi eu la Eton.

- O să te bată, dar n-o să te trimită la Eton. Kyle se încruntă: Intr-un fel, e logic. La urma urmei eu o să fiu conte, iar conţii de Wrexham au mers dintotdeauna la Eton. Privirea lui evaluatoare măsură dealurile din Northamptonshire, pământ al familiei Wrexham cât vedeai cu ochii. Tu eşti doar un fiu mai mic.

- Numai pentru că tu eşti cu zece minute mai mare!

Tulburarea lui Dominic se transformă în mânie; fără să stea pe gânduri, se aruncă spre fratele lui cu pumnii ridicaţi.

- Eu sunt moştenitorul, tu eşti înlocuitorul! îl tachi- nă Kyle, lovindu-l la rândul lui. Pe mine m-a chemat să discutăm despre şcolile la care vom merge. Tu ai ajuns acolo doar pentru că l-am păcălit.

Se rostogoliră în iarbă, lovind cu pumnii şi cu picioarele, prinşi într-unul dintre conflictele bruşte şi violente ce se iscau câteodată între ei. Lupta se sfârşi atunci când o îmbrânceală îl izbi pe Kyle cu capul de o treaptă din piatră, făcându-l să se înmoaie.

Panicat, Dominic căzu în genunchi lângă fratele său. Sângele se scurgea dintr-o tăietură de deasupra urechii lui Kyle. Dominic scoase o batistă şi o lipi de părul negru, pătat de sânge.

- Kyle, eşti bine?

Geamănul său clipi ameţit.

-Tot sunt cu zece minute mai mare decât tine, Dom.

Uşurat, Dominic se lăsă pe călcâie. Ţinând pansamentul peste tăietură, spuse:

- Mai mare nu înseamnă mai bun.

-Cu zece minute mai bun, dar din cauza asta sunt bătut mai des. Licărul unui zâmbet se stinse iute. Poate că ar trebui să fugim de acasă.

Era rândul lui Dominic să fie raţional.

- Ne poate trimite la şcoli diferite, dar nu ne poate despărţi, nu cu adevărat. Suntem jumătăţile aceluiaşi întreg.

Kyle îl îmbrăţişă strâns cu o singură mână.

-Şi cei mai buni prieteni. Pentru totdeauna.

La vârsta aceea nici unul din ei nu-şi putea închipui un alt curs al relaţiei lor.

Dominic se trezi cu inima bubuindu-i în piept. Trecuseră ani de când nu mai visase acea zi în care totul se schimbase. Brusca reapariţie a lui Kyle în viaţa lui redeşteptase amintirile. Acea vară dinainte de a începe şcoala fusese ultima perioadă frumoasă înainte ca relaţia lor să ia o întorsătură greşită.

Nu greşită, se corectă el. Acela fusese începutul libertăţii lui de a se afirma ca persoană independentă, abandonând statutul de anexă inutilă a familiei Renbourne. In ciuda averii şi a marilor speranţe ale lui Kyle, Dominic n-ar fi vrut să facă schimb de locuri cu el, căci traiul sub dominaţia lui Wrexham l-ar fi transformat pe orice tânăr într-un morocănos. Morocănos şi al naibii de arogant.

Acum Dominic trebuia să imite acea rigiditate. Grozav! Oftând, se ridică din pat. Se iveau zorii, şi curând Morrison urma să sosească în trăsura lui Kyle pentru călătoria spre nord-vest, în Shropshire, la graniţa cu Ţara Galilor. I se pregătise un cufăr plin cu hainele lui Kyle, însă fără încălţările acestuia. Picioarele lui Dominic, ca şi chipul lui, erau ceva mai înguste, aşa că îşi prefera propriile cizme.

Se spălă şi se bărbieri (oare Kyle ştia cum să se radă, sau stimatul Morrison presta întotdeauna acest serviciu?), apoi se îmbrăcă. Tocmai termina micul dejun frugal, constând din pâine, brânză şi bere, când îşi făcu apariţia valetul fratelui său.

Subţirel şi de o vârstă incertă, Morrison spuse:

-Sper că sunteţi gata de plecare, milord.

Stăpânea vechiul truc al directorilor de şcoală de a face ca fiecare remarcă să sune vag dojenitoare. Bine că bidiviul preferat al lui Kyle era legat în spatele trăsurii, aşa că Dominic putea călări oricând i-ar fi venit cheful.

- Foarte pregătit, Morrison, replică el încordându-şi glasul asemenea lui Kyle.

Valetul clipi speriat când Dominic luă mantia neagră a fratelui său şi porni înainte pe holul comun ce deservea nenumăratele „odăi pentru gentlemeni". In timp ce încuia uşa în urma lui, tânărul fu dintr-odată izbit de senzaţia că îl întemniţa pe Onorabilul Dominic Renbourne. Din acel moment era Lord Maxwell, vicon- te arogant, un bărbat absolut sigur de locul lui în lume.

Gândul era surprinzător de enervant. Simţi brusc o dorinţă nebunească de a spune: „Scuze, imam răzgândit. Kyle v-a trebui să-şi curteze singur soţia". După care să arunce mantia peste faţa dezaprobatoare a lui Morrison şi să se întoarcă în apartamentul său. O fi fost el în neorânduială, dar era al lui.

Dacă exista însă un lucru pe care fraţii Renbourne să-l aibă în comun, acela era respectarea promisiunilor în orice împrejurări. Dominic rămase nemişcat, făcând subtilele ajustări care aveau să-l transforme în Kyle: îşi înăspri atitudinea şi arboră o mină inexpresivă. Nu era suficient să folosească vocea fratelui său, trebuia să-i împrumute modul de gândire.

In final, când deveni Lord Maxwell, coborî treptele pregătit să înşele pe toată lumea.

capitolul 3

Sfârşitul lui mai era cea mai bogată, cea mai fertilă perioadă a anului. întreaga natură înflorea, iar sălbăti- ciunile îşi căutau cu frenezie perechile. Meriel renunţase la papuci, bucurându-se să simtă pământul reavăn sub tălpi. încă din zori lucra în grădina de plante aromatice, plivind şi rărind ca să menţină ierburile sănătoase.

Câteva păreau să fie acolo dintotdeauna, plantate de strămoşi de mult uitaţi. Măghiranul cu siguranţă fusese sădit de către o femeie care îşi îngrijise plantele exact la fel cum făcea şi Meriel acum, cultivând ierburi aromatice

de leac şi pentru bucătărie. Când sosiseră în Anglia, Kamal studiase un vechi ierbar din bibliotecă, apoi îi descrisese plantele şi utilizările lor. Fusese un profesor minunat, vocea lui profundă şi lentă făcând ca toate subiectele să pară interesante. Purtarea lui era degajată, ca şi cum ar fi vorbit pentru sine însuşi. Oare ştia el cât de multe învăţase Meriel în felul acesta? Imposibil de spus.

Termină treaba în grădină la jumătatea după-amie- zii. Dornică să profite de miresme şi de soare, tânăra pocni din degete pentru a-şi chema căţeaua, pe Roxana, care moţăia lângă rozmarin. împreună se plimbară prin parc, înspre intrarea principală a conacului Warfield.
Ii plăceau la nebunie turnurile romboidale ale casei de la poartă şi bolta care se întindea între ele pe deasupra drumului. Intrarea era clădită din aceeaşi piatră de un cenuşiu cald ca şi zidurile care împrejmuiau parcul, închizându-i lumea într-un cerc al siguranţei.

La o aruncătură de băţ de marginea incintei se găsea ascunzătoarea ei favorită, între două tufe de rododendroni pe cale să înflorească. Se aşeză cu picioarele încrucişate, cu Roxana trântită lângă ea, şi studie alene modelele elaborate din fier forjat ale porţilor. Metalul era vopsit într-un negru lucios, cu excepţia ţepilor din vârf pe care sclipeau frunze aurii. Uneori îşi punea întrebări despre lumea Celorlalţi, care se întindea dincolo de ziduri, dar nu cu vreo dorinţă de a o vizita. Amintirile ei nu conţineau decât senzaţii oribile: durere, strălucire orbitoare şi foc în toiul nopţii.

Se lăsă pradă reveriei, absorbind cu nesaţ parfumul grădinii. Un vânticel uşor făcea să tremure iedera ce se înfăşură pe turnuri şi se întindea de-a lungul zidului, în vreme ce sturzii ciripeau în copacii din apropiere. Cum ar fi fost să fie un rododendron care îşi înfige rădăcinile în solul negru şi bogat, trăgându-şi substanţa vitală din lumina soarelui şi din ploaie? Sau un sturz care ţâşneşte prin văzduh... ? Meriel se strecură în colţişorul auriu din miezul fiinţei sale, acolo unde întreaga natură era una.

Umbrele începuseră să se alungească atunci când atenţia îi fu atrasă de un călăreţ care se apropia la trap de

porţi. Peste câteva clipe, acesta îşi opri calul şi trase de funia clopotului. Intrigată, tânăra aşteptă răbdătoare să vadă ce avea să se întâmple.

Bidiviul se învârti în cercuri neregulate până când bătrânul Walter, portarul, ieşi din cămăruţa lui aflată în turnul din dreapta. De îndată ce îl zări pe vizitator dădu din cap, apoi deschise poarta.

Meriel simţi un fior când îl văzu mai clar. Mai venise o dată, nu cu multă vreme în urmă. Privirea lui fusese tăioasă ca sticla, însă plecase repede. Un om neimportant.

Acum se întorsese, însă era ceva schimbat la el. Nu mai părea un tip care să poată fi ignorat cu uşurinţă.

Roxana schelălăi. Meriel o potoli cu mâna şi, mijind ochii, îl studie pe nou-venit. Fără pălărie, cu părul răvăşit de vânt coborând în bucle peste o frunte asudată, cu umbra unei despicături în bărbie. Un chip frumos, îşi zise. Calul lui murg era şi el splendid, de un maro-închis ce bătea aproape spre negru.

O nuanţă foarte asemănătoare cu cea a părului călăreţului. Amândoi erau nişte animale magnifice.

Necunoscutul schimbă câteva cuvinte cu portarul, apoi îşi întoarse calul şi cercetă împrejurimile. Meriel se piti instinctiv atunci când privirea lui trecu peste ascunzătoarea ei. Avea ochii de culoarea albăstrelelor, lucru de care-şi putea da seama chiar şi de la distanţa aceea, îşi ţinu răsuflarea până când el o porni pe alee. Bărbat şi armăsar se mişcau într-o armonie desăvârşită; muşchii netezi se încordau sub crupa lucioasă, iar călăreţul controla fără efort animalul puternic dintre picioarele sale.

Meriel îşi strânse genunchii şi îi cuprinse cu braţele, legănându-se neliniştită înainte şi înapoi. Majoritatea bărbaţilor care lucrau la Warfield erau de vârstă mijlocie sau bătrâni, însă acesta emana o virilitate extraordinară. Un bărbat obişnuit să obţină ceea ce dorea prin drept înnăscut. Unul care călărea precum un cuceritor.

Probabil venise să ia din nou cina cu doamnele. Ea nu intenţiona să participe. In perioada aceasta a anului abia dacă avea vreun motiv să intre în casă. Putea să doarmă în căsuţa din copac şi să mănânce fructe culese din livadă.

Da, urma să se ţină la distanţă până la plecarea bărbatului, căci căminul ei nu avea să mai fie la fel câtă vreme el era acolo.

Lungul drum de la Londra fusese plicticos, însă calul lui Kyle, Pegasus, îi oferise o adevărată delectare. Când se apropiaseră de Warfield, Dominic înşeuase bidiviul şi o luase înainte, ajungând la destinaţie cu mult înaintea neînduplecatului Morrison şi a greoaiei trăsuri. Portarul şi-l amintise, sau mai degrabă şi-l amintise pe Kyle, şi îl salutase cu un interes sincer. Povestea logodnei lui Lady Meriel trebuie să le fi fost cunoscută servitorilor.

Inaintă la trap lejer spre casă de-a lungul unei cărări umbrite de tei uriaşi. Peisajul deluros din jur reprezenta o încântare pentru ochi. Pajiştea verde, mătăsoasă, era presărată cu arbori şi tufe, iar vacile ieşite la păscut şi mici căprioare timide asigurau un nivel uniform al ierbii.

Conform spuselor lui Kyle, cu excepţia unei porţiuni mărginite de râu, acest parc era complet împrejmuit de ziduri. Convenabil pentru a le împiedica pe fetele nebune să plece la plimbare.

Dominic trase de frâiele lui Pegasus atunci când casa îi apăru în faţa ochilor. Clădită din aceeaşi piatră cenuşie ca şi pereţii parcului, era o structură simetrică, întinsă, cu frontoane înalte şi un acoperiş de ardezie foarte înclinat, veche de o sută, o sută cincizeci de ani, estimă el.

Reşedinţa oficială a conţilor Grahame se afla în Lincolnshire, în celălalt capăt al Angliei. Unchiul lui Meriel locuia acolo, însă părinţii ei preferaseră Warfield, clădit de strămoşii mamei. Probabil că după căsătorie Kyle intenţiona să-şi lase soţia să stea acolo, în căminul ei familiar, în vreme ce el avea să-şi petreacă mare parte din timp la Dornleigh sau la Londra. O putea vizita atunci când simţea nevoia de moştenitori.

Strângând din buze, Dominic îl mână pe Pegasus în spatele casei, spre grajduri. Cum nu zări pe nimeni,descălecă şi duse bidiviul înăuntru. Deşi clădirea era mare, doar o mână de boxe erau ocupate, cele mai multe de bătrâni cai de tracţiune.

Privi în jur, întrebându-se dacă trebuia să-şi ţesale singur calul. Nu că asta ar fi fost o problemă. Dimpotrivă, prefera să se îngrijească singur de animale, însă Kyle s-ar fi aşteptat la o servire mai bună. Atunci se ivi un grăjdar la fel de bătrân ca şi portarul.

-'Nă ziua, Lord Maxwell, rosti el dând din cap cu respect. Să vă iau calul?

Dominic îi întinse frâiele. Fu cât pe ce să adauge un comentariu despre vremea frumoasă, dar îşi muşcă limba. Kyle nu se dădea în vânt după conversaţii cu slujitorii necunoscuţi. Prea târziu îşi dădu seama că fratele său nu şi-ar fi lăsat pălăria în trăsură aşa cum făcuse el.

După ce explică faptul că bagajele lui urmau să ajungă mai târziu, se îndreptă spre casă recapitulând în minte ceea ce i se spusese despre gospodărie, căci aceasta era etapa cea mai delicată a vizitei sale.

Pe Lady Meriel o supravegheau două văduve vârstnice, un soi de verişoare îndepărtate, doamna Rector şi doamna Marks. Kyle le menţionase în treacăt, afirmând că aveau să se lase înşelate cu uşurinţă, însă Dominic nu era atât de sigur. Din experienţa lui, bătrânicile erau deseori bune observatoare, mai ales că vizita lui Kyle fusese un eveniment ieşit din comun pentru existenţa lor altfel liniştită.

Când ajunse la baza scării, uşa se deschise şi din casă ieşiră două femei, zâmbind în semn de bun-venit. Cea mai scundă era blândă, grăsulie, cu părul foarte alb şi un aer suav, aproape ireal. Cealaltă era înaltă, cu o faţă colţuroasă şi părul în nuanţe de castaniu şi gri-argintiu. îşi dădu seama speriat că nu avea nici cea mai vagă idee care era una şi care era cealaltă.

- Lord Maxwell, ce bine îmi pare să vă revăd, spuse femeia cu chipul colţuros. Sper că aţi avut parte de o călătorie plăcută.

Stingher, Dominic intui că agerilor ochi căprui din spatele ochelarilor nu aveau să le scape prea multe. Drace, care verişoară era ea?

Amintindu-şi că trebuia să se arate la fel de calm ca fratele său, făcu o plecăciune adâncă.

- După cum puteţi vedea, n-am rezistat tentaţiei de a o lua înainte călare. Omul meu va sosi în curând cu trăsura.

-Trebuie să fiţi obosit, spuse cealaltă femeie îndatoritoare. Aţi dori o ceaşcă de ceai bun?

-Mi-ar face plăcere. Le luă pe ambele doamne de braţ, făcându-le să zâmbească, şi porni spre uşa de la intrare. Ni se va alătura şi Lady Meriel? se interesă el.

- O, nu, exclamă femeia cea mai înaltă, de parcă răspunsul ar fi fost atât de evident încât întrebarea nici n-ar fi trebuit adresată.

In ciuda asiduităţii cu care-şi pregătise vizita, Dominic era tot mai conştient de lipsurile sale. Casa aceasta, femeile acestea îi erau străine.

Şi ar fi trebuit să poarte afurisita de pălărie.

Sosirea lui Morrison şi a bagajelor îi îngădui să adopte o atitudine mai apropiată de cea a lui Kyle. Pentru cină îmbrăcă o ţinută protocolară atent aleasă, aşa cum i se cerea unui bărbat pe cale să-şi întâlnească viitoarea logodnică, apoi se studie în oglindă. Era remarcabil cât de mult îi modificau imaginea hainele bine croite şi schimbările subtile ale expresiei. Numai cineva care îl cunoştea bine pe Kyle şi-ar fi dat seama că avea de-a face cu altcineva.

Sună clopotul pentru cină, scoţând un zgomot care ar fi trezit şi morţii, aşa că Dominic coborî în micul salon, unde îl aşteptau cele două gazde. Sperase s-o întâlnească şi pe logodnica fratelui său, însă ea nu era acolo. După un sherry şi un scurt schimb de amabilităţi, le însoţi pe doamne la masă. Aceasta era pregătită pentru patru persoane; totuşi, nici urmă de Lady Meriel. Femeia cu faţa colţuroasă - uitase să-i ceară lui Morrison detalii despre cum să le deosebească, bombăni el în gând - se încruntă în direcţia scaunului gol, apoi făcu semn să se înceapă servirea mesei.

Cu excepţia unui aranjament floral ciudat, compus din buruieni, masa şi serviciile erau desăvârşite, însă cel de-al patrulea scaun se încăpăţâna să rămână gol. Dominic ştia

că singura întâlnire a lui Kyle cu tânăra femeie avusese loc la această masă, aşa că în cele din urmă întrebă:

- Lady Meriel nu se simte bine?

Cele două femei făcură din nou schimb de priviri.

-Ştiţi cum e ea, Lord Maxwell, murmură stânjenită cea mai scundă. De obicei ia cina împreună cu noi, dar nu întotdeauna.

Dominic luă o înghiţitură de vin în timp ce se gândea. Optând pentru francheţe, deşi acesta era mai mult stilul lui decât al lui Kyle, spuse:

-Dar nu ştiu cu adevărat cum este. Deşi am întâi- nit-o şi am discutat despre ea cu Lord Amworth, nu e acelaşi lucru cu a o cunoaşte personal. Poate că acesta ar fi un moment bun să-mi povestiţi mai multe. La urma urmei, dumneavoastră o cunoaşteţi cel mai bine.

-Presupun că aveţi dreptate, deşi nimeni nu o cunoaşte cu adevărat, în afară, poate, de Kamal. Meriel nu seamănă cu nimeni altcineva, conchise doamna mai măruntă privindu-l cu sinceritate. E o copiliţă tare dulce.

-Nu-i o copiliţă, o corectă tovarăşa ei. E o femeie în toată firea. Acesta e unul dintre motivele pentru care Amworth doreşte s-o vadă măritată: se teme că, în ino- cenţa ei, ar putea fi îndrumată pe calea pierzaniei.

-Vreţi să spuneţi că nu are simţ moral? tresări Dominic.

-Cum ar putea să aibă? Are mintea unui copil. Nu, nici măcar atât, căci până şi un ţânc răspunde la contactul cu ceilalţi. Meriel - bătrâna şovăi, căutându-şi cuvintele - abia dacă ne vede. E ca o fantomă suavă care trăieşte în lumea ei, separat de restul omenirii.

-Cu excepţia momentelor în care are câte o criză de isterie, interveni pe un ton acid femeia mai scundă.

O să fiu cinstită cu dumneavoastră, milord. Am îndoieli în privinţa acestei uniuni. Nu cred că Meriel cuprinde cu mintea conceptul de căsnicie şi nici numai închipui cum situaţia vi s-ar putea părea satisfăcătoare din vreun punct de vedere.

Dominic cercetă chipul rotund şi ochii de un ah bastru spălăcit, apoi hotărî că orice persoană care le trata cu dispreţ pe cele două bătrânici avea enorm de pierdut.

-Vă sunt recunoscător pentru sinceritate. Nu uitaţi totuşi că uniunea n-a avut încă loc. Scopul acestei vizite este acela de a confirma că mariajul poate fi încheiat. Vă asigur că nu doresc să-i fac fetei nici un rău.

Femeia cea scundă dădu din cap satisfăcută, însă Dominic se simţea tulburat. Kyle părea hotărât să se însoare. Deşi lui mar fi trebuit să-i pese ce prostie făcea fratele său, tot îi păsa, la naiba! Un plan bun ar fi fost să-i intre în graţii tinerei, dar fără a se angaja decisiv, lăsându-i astfel lui Kyle posibilitatea unei retrageri onorabile în caz că se răzgândea.

- Care e limita abilităţilor lui Lady Meriel?

-Se descurcă de minune cu plantele şi animalele. Poate pentru că e mai apropiată de sălbăticiuni decât de oameni, spuse femeia mai înaltă zâmbind amar. Cerul ne e martor că îi lipseşte cu desăvârşire o înţelegere firească a lumii. Uitaţi-vă la florile astea, zise ea arătând spre buchetul din păpădii şi alte ierburi pus într-o cană grosolană din ceramică în mijlocul mesei de mahon lustruit. Meriel a făcut aranjamentul. Ii reflectă personalitatea mai bine decât orice descriere pe care am puteao face eu sau Ada.

Un progres important. Avea sad întrebe pe Morrison care dintre doamne se numea Ada. Dar când se uită la ornamentul din mijlocul mesei, Dominic înţelese ce voia să spună bătrâna. Majoritatea doamnelor de familie bună se mândreau cu priceperea de a crea aranjamente florale atrăgătoare. Până şi cea mai necioplită fată de la ţară îşi putea înveseli cocioaba cu plante din grădina ei.

Acest buchet, pe de altă parte, arăta jalnic. Nu doar că era format din buruieni oarecare, dar florile sălbatice alese aveau o durată de viaţă atât de scurtă, încât a doua zi urmau să moară, eforturile lui Meriel risipinduse astfel după doar câteva ore.

Simţi un junghi ascuţit de regret pentru copila intelb gentă a cărei minte fusese distrusă de oroarea ce îi fereca' se limba pe veci. Dacă familia ei mar fi murit în timpul unui atac sălbatic, probabil că Lady Meriel ar fi fost deja măritată, poate şi mamă. In schimb, până şi tutorii ei o considerau doar puţin mai mult decât o sălbăticiune.

Gândul de a petrece câteva zile cu această imitaţie ridicolă a unei fiinţe umane i se părea profund neatră' gător, însă venise pentru a minţi în numele fratelui său, aşa că spuse pe un ton galant:

-Abia aştept so cunosc mai bine pe Lady Meriel. Poate că o nouă influenţă în viaţa ei va fi benefică.

judecând după expresiile de pe feţele doamnelor, nici ele nu credeau asta mai mult decât el.

capitolul 4

în dimineaţa următoare, după ce se îmbrăcă, Domb nic întârzie la fereastra spaţiosului său dormitor, de unde putea să admire parcul vast al conacului Warfield. Colorat precum o cuvertură pestriţă, acesta acoperea mai multe hectare. Chiar în dosul casei se afla o grădină elaborată, alcătuită din tufişuri tunse şi straturi de flori separate prin alei din cărămidă. Ansamblul avea forma unei cruci malteze, având în centru o splendidă fântână cu mai multe niveluri.

Morrison apăru pe tăcute în spatele lui. Omul se furişa precum un rozător, îşi zise Dominic pe când se întorcea spre el.

-Cele două doamne - cared care? Prenumele celei mai scunde este Ada, dar ea e doamna Marks sau doanv na Rector?

-Doamna Rector, milord. Femeia mai înaltă este doamna Edith Marks. Morrison îşi drese vocea, scoţând acel sunet care însemna că avea o informaţie de comunicat: Când am luat micul dejun în camera sen vitorilor, am aflat că Lady Meriel n-a dormit în camera sa noaptea trecută.

Dominic se încruntă.

- Servitorii erau îngrijoraţi?
- Deloc. Am avut impresia că tânăra doamnă doarme deseori afară, mai ales când e vreme călduţă, spuse vale- tul cu dezaprobare în glas.

-Deci nu e nici măcar învăţată în casă, mormăi Dominic. Privindu-l în ochi pe Morrison, îl întrebă: Ce părere ai despre această propunere de căsătorie?

Expresia de pe chipul valetului deveni şi mai ţeapănă ca de obicei.

-Nu se cuvine să comentez treburile personale ale stăpânului meu.

-Sunt sigur că ai păreri, mai ales în legătură cu o problemă care te priveşte îndeaproape, replică tăios Dominic. Aş aprecia un răspuns onest.

-Am mari îndoieli cu privire la înţelepciunea acestei fapte, milord, rosti agale valetul. Căsătoria e un angajament pe viaţă. N-ar trebui tratată superficial.

Bărbatul avea mai mult bun-simţ decât Kyle.

- Poate că stăpânul tău se va mai gândi în următoarele săptămâni.

Privirea lui Morrison îşi schimbă direcţia; acum se uita în gol pe fereastră.

- Dacă fata nu v-ar agrea, n-ar mai fi nici o căsătorie.

Oare slujitorul sugera ca Dominic s-o îndepărteze intenţionat pe Lady Meriel? Aşa se părea.

-Nu pot lua o decizie atât de importantă în locul fratelui meu.

Morrison lăsă ochii în jos, poate cu o umbră de dezamăgire.

Sună clopotul pentru micul dejun. După toate aparenţele, clopotele erau la mare cinste la Warfield.

în timp ce cobora de la etaj, Dominic se întrebă dacă sunetele erau menite so cheme pe Lady Meriel la masă. Observase că zgomotul se auzea şi în grădină, nu doar înăuntru.

Desigur, nu era obligatoriu ca ea să dea curs apelului. Cele două văduve erau deja aşezate în salonul pentru micul dejun, aşa că Dominic le salută, apoi se servi din mâncărurile de pe bufet. In vreme ce îşi umplea farfuria cu felii subţiri de şuncă, spuse:

-Se pare că Lady Meriel nu mă are la inimă. Sau absenţa domniei sale e un fapt obişnuit?

- într-adevăr, pare să vă evite, oftă doamna Rector. Deseori se fereşte de străini.

„Puţin spus", se gândi Dominic.

- E posibil să rămână ascunsă până la plecarea mea?

- S-ar putea întâmpla, răspunse doamna Marks fără tragere de inimă.

- Poate ar trebui să organizez o vânătoare cu gonaci şi s-o scot la lumină ca pe un fazan, rosti el sec în timp ce se aşeza la masă.

In nici un caz. Brusc, doamna Rector înălţă capul; în ochi i se citea o ferocitate care venea în contradicţie cu trăsăturile ei blânde.

- O! Văd că glumiţi.

Da, dar dacă trebuia să aştepte zile întregi apariţia unei nebune puse pe fugă, vânătoarea avea să i se pară o idee bună.

-Aveţi vreo sugestie legată de locul în care aş putea-o găsi?

- Păi, îşi petrece aproape tot timpul în grădini, deşi acestea sunt atât de mari, încât nici într-o săptămână nu aţi da de ea dacă vrea într-adevăr să se ascundă. War- field a fost mereu faimos pentru grădinile sale. Fiecare generaţie le-a adăugat câte ceva. Pentru a o găsi pe Meriel, aţi putea încerca în căsuţa din copac, îl sfătui doamna Marks. Cred că acolo doarme atunci când nu stă în casă.

- întrebaţii pe Kamal, sugeră doamna Rector. El ştie cel mai bine. Trebuie să fie intr-unui dintre şoproanele din grădină.

Kyle menţionase un servitor indian.

- Kamal e un grădinar?

Doamna Rector dădu din cap în semn de aprobare.

-El supraveghează tot ce are legătură cu grădinile, deoarece este singurul care poate înţelege ce îşi doreşte Meriel.

- Aşadar fata are păreri ferme în legătură cu plantele ei? se miră Dominic.

-O, da! Când era mică făcea crize de isterie dacă fostul grădinar-şef nu proceda după placul ei. Bătrâna tăie o bucăţică de ou fiert şi continuă: în cele din urmă ham dat afară şi l-am pus pe Kamal în locul lui. în afară de a supraveghea personalul care se ocupă de grădini, el este

legătura noastră cu domnul Kerr, intendentul care administrează ferma şi îi controlează pe chiriaşi.
Nu ştiu ce ne-am face fără Kamal.

Dominic se încruntă când fură pomenite crizele de isterie, însă exista un aspect pozitiv în spusele doamnei Rector.

- Dacă Lady Meriel are preferinţe în legătură cu grădina ei, nu poate fi complet lipsită de minte.

- Până şi un câine se înfurie dacă i se schimbă rutina, îi atrase atenţia doamna Marks. Preferinţele ei sunt deseori... foarte stranii. Mă tem că asta e o altă dovadă a nebuniei de care suferă.

Privirea bătrânei se îndreptă către aranjamentul ofilit din mijlocul mesei, care arăta şi mai grotesc în acea dimineaţă.

Fiecare nouă informaţie primită îl mai descuraja câte puţin. înăbuşindu-şi un oftat, Dominic se interesă cum să ajungă la şoproanele grădinarului şi, după micul dejun, porni în căutarea acestuia. O uşă din spatele casei dădea spre o curte pietruită; de acolo, nişte trepte coborau către grădiniţa pe care o văzuse de sus.

La stânga lui, o seră întinsă, cu pereţii din sticlă, era lipită de dosul clădirii.

Notându-şi în minte să cerceteze sera mai târziu, se îndreptă către grădiniţă. O pereche de păuni beau din fântâna aflată în mijloc. Masculul îl privi pe nou-venit cu ochii lui ca două mărgele, apoi îşi înfoie coada strălucitoare într-un fel care spunea: „Poţi mai mult de atât?" Femela se mulţumi să scoată un ţipăt care aproape că-i sparse timpanele.

Zâmbind, Dominic îi ocoli. Mereu îi plăcuseră păunii. In copilărie cumpărase o pereche de la un vecin şi io oferise cu mândrie tatălui său pentru parcul de la Dornleigh, însă contele se declarase oripilat de zgomotul păsărilor.
Dominic îi ceruse ajutorul lui Kyle ca să prindă perechea şi să io înapoieze vecinului înainte ca Wrexham să ordone sucirea acelor gâturi elegante.

Urmând instrucţiunile doamnei Rector, o luă pe o cărare şerpuită. Ziduri înalte din tise tunse drept ofereau un

fundal verde-închis pentru bordurile luxuriante, formate din flori şi tufe îmbobocite. Judecând după selecţia variată, îşi spuse că acolo erau plante înflorite în orice moment al anului, de la începutul primăverii şi până la primul îngheţ.

Din greşeală, se pomeni în grădina cu trandafiri. Nici-odată nu mai văzuse atâtea soiuri. Mirosul era ameţitor.

Când ajunse la şoproane, era deja jumătatea dimineţii şi văzuse cel puţin patru grădinari la lucru. Asemenea grădini întinse cereau o muncă nesfârşită.

Aruncă o privire în primul şopron, care era folosit pentru păstrarea uneltelor. Nimeni. In următorul se aflau butoaie cu diverse substanţe ce urmau să fie impregnate în sol. Nici aici nu era nimeni.

Următoarea la rând era o seră folosită pentru a proteja plantele gingaşe pe timpul iernii şi pentru a cultiva fructe sau legume în tot timpul anului. Când intră, Dominic fu uimit de căldura din interior, căci panourile din sticlă captau şi amplificau efectul razelor solare. In capătul îndepărtat al structurii zări spatele unui bărbat ce stătea la un banc de lucru; detaliile erau umbrite de plantele atârnătoare ce ar fi făcut cinste unei jungle braziliene.

Când se apropie de grădinar, văzu că purta un turban şi o tunică largă, din bumbac albastru, legată în talie cu o eşarfă, peste o pereche de pantaloni bufanţi, tot de bumbac. Ţinuta indiană trebuie să fi fost foarte practică pentru munca în grădină.

- Kamal? Sunt Maxwell.

Indianul, care se ocupa de nişte ghivece, se întoarse. Era lat în umeri, puternic şi cu o barbă înfricoşătoare, iar turbanul îi dădea o înălţime impresionantă. Era un protector formidabil pentru stăpâna lui cea nebună.

Dar pe Dominic îl uimeau cel mai mult tatuajele complicate care îi acopereau mâinile şi antebraţele cu modele decorative. Doamne, Dumnezeule, avea chiar şi zigzaguri pe gât şi pe obraji, deasupra stufoaselor mustăţi negre!

-Lord Maxwell. Indianul îşi împreună mâinile în dreptul pieptului şi lăsă capul în jos. *Namaste.* Gestul era politicos, dar nicidecum servil.

- Bună ziua. O caut pe Lady Meriel. Ai vreo idee unde aş putea-o găsi? Indianul îl cercetă cu ochi negri, pătrunzători, măsurându-l din cap până în picioare. Kyle s-ar fi înfuriat din pricina unei cântăriri atât de făţişe. Până şi Dominic se zbârli: Presupun că ştii de ce mă aflu aici.

-Ştiu, milord, spuse Kamal într-o engleză cu un uşor accent, dar foarte fluentă. Doriţi să vă însuraţi cu tânăra stăpână.

- Caut să descopăr dacă nunta poate să aibă loc, rosti Dominic aspru. Acest lucru este imposibil dacă nu reuşesc să dau de Lady Meriel.

- Era în grădina cu plante aromatice. Kamal arătă cu bărbia. Pe acolo, de-a lungul cărării din spatele serei. Dar nu sunt sigur. Se poate să fi plecat.

- Dacă e aşa, mă voi întoarce pentru o altă sugestie.

Dominic părăsi sera, bucuros să iasă la răcoare.

Cărarea pe care io indicase Kamal era şi ea mărginită de tufişuri mai înalte decât un stat de om; spre deosebire de cele pe care le văzuse înainte, acestea nu fuseseră tunse până la o netezime nefirească. Drumeagul se deschise brusc într-o grădină cu plante aromatice, însă fata nu era acolo. Dominic se plimbă pe aleile curate din cărămidă, observând semne ale unei activităţi recente. Oare ea îl văzuse venind şi fugise sau plecase pentru că îşi terminase treburile? Se aplecă şi smulse o frunză pufoasă dintr-o tufă albastru-cenuşie, cu o formă neregulată, care emana un miros puternic. Un soi de mentă, îşi zise.

- Mia-a-a-au!

Un uriaş motan de culoarea marmeladei de portocale alunecă unduitor de sub un tufiş din apropiere. Cu ochii aurii strălucind de interes, felina se lipi de piciorul lui Dominic şi linse cu limba ei aspră degetele care rupseseră frunza.

- Deci e iarba-mâţei, conchise el ciufulind blana portocalie dungată. Bine că te-ai hotărât să lingi, nu să muşti. Un motan de mărimea ta ar fi produs pagube serioase. Vrei nişte iarbă?

-Mia-a-a-au, făcu motanul împungându-i mâna cu capul.

Luând gestul drept o aprobare, Dominic se lăsă într-un genunchi şi culese şase frunze, apoi le zdrobi într-o minge aromată pe care o aruncă mai încolo. Felina sări pe iarba-mâţei cu un ţipăt de luptă, rostogolindu-se pe alee în timp ce zdrenţuia frunzele cu gheare răutăcioase. Apoi se aruncă înspre planta însăşi, demonstrând de ce forma ei era atât de neregulată.

Dominic dădea să se ridice când zări o tânără intrând prin capătul opus al grădinii. Lady Meriel se întorsese, poate atrasă de mieunatul motanului.

Uluit, îşi ţinu răsuflarea. Pe toţi zeii, de ce nu îi spusese nimeni cât era de frumoasă? Minionă şi plină de graţie, cu trăsături la fel de delicate ca ale unei păpuşi de porţelan, Lady Meriel părea să fi coborât dintr-un tablou renascentist sau poate de pe tărâmul zânelor. Părul ivoriu era strâns într-o împletitură groasă cât încheietura mâinii, iar privirea îi părea fixată asupra unor viziuni inaccesibile oamenilor obişnuiţi.

In acea clipă ea îl observă. Făcu ochii mari de uimire, apoi se răsuci şi o zbughi din grădina cu ierburi aromatice precum o căprioară, picioarele goale zburân- du-i prin aer în timp ce ţâşnea prin deschizătura dintre tufe prin care venise.

- Stai!

Dominic se ridică anevoie şi o luă la goană pe urmele ei, însă până să ajungă el la tufe tânăra dispăruse într-o zonă concepută anume pentru a imita sălbăticia. Aleii din cărămidă îi luase locul o potecă acoperită cu scoarţă de copac mirosind a răşină, care se despica în trei cărărui; era pe cale să aleagă una când îşi dădu seama că urmărirea era o idee a naibii de proastă dacă voia să câştige încrederea unei fete timide şi bănuitoare.

Tulburat, se întoarse în grădina cu ierburi aromatice şi se prăbuşi pe o bancă din piatră. Inima îi bătea nebuneşte, şi nu pentru că alergase câţiva metri. Acum că o văzuse înţelegea de ce Kyle era dispus să-i treacă starea mintală cu vederea. Dumnezeule milostiv, era încântătoare, de o frumuseţe eterică, de pe altă lume, ce ar fi putut fermeca orice bărbat. Mai văzuse cândva un păr într-o asemenea

nuanţă ireală la o curtezană norvegiană al cărei preţ îi depăşea cu mult posibilităţile financiare.

încercă să-i reconstruiască imaginea din frânturile pe care le putuse zări.

Ce culoare aveau ochii ei? Deschisă, dar îndeajuns de întunecată încât să dea concreteţe chipului micuţ, perfect. Purta o tunică simplă, albastră, peste o fustă bleu până la glezne. Talia îi era cuprinsă de o eşarfă asemănătoare cu cea a lui Kamal. Oare ţinuta ei era de inspiraţie indiană? Poate, sau poate că fusese modelată după costumul ţărănesc medieval. Hainele îi dădeau un aer nepământesc, de parcă n-ar fi aparţinut unui loc sau unei epoci anume.

Pe măsură ce răsuflarea i se domolea, Dominic se întrebă de ce frumuseţea schimba atât de multe. Trecutul trist şi viaţa ciuntită a lui Lady Meriel Grahame ar fi rămas la fel de tragice şi dacă ea ar fi fost urâtă ca un arici, totuşi faptul că era splendidă îi adâncea regretul, făcându-l aproape insuportabil. In secret admise că era foarte superficial, însă tot nu-şi putea scoate din minte imaginea acelui chip tulburător.

Leacul era unul singur: să o vadă pe îndelete, pentru a risipi misterul şi a se deprinde cu înfăţişarea ei. Dar cum să reuşească asta când ea fugea precum o căprioară speriată?

Extenuat în urma luptei titanice cu tufa de iarba-mâţei, motanul portocaliu sări pe bancă şi se tolăni greoi în poala lui Dominic. Tânărul îi mângâie blana lucioasă. Se înţelesese dintotdeauna foarte bine cu animalele. Abilitatea lui de a călări până şi cei mai nărăvaşi cai era legendară, iar câniı şi pisicile obişnuiau să se suie pe el, aşa cum făcea şi motanul ăsta. Cu siguranţă era în stare să liniştească şi o fată sălbatică.

Trecu o zi şi jumătate, şi Dominic nu-şi revăzu prada fugară. Pentru a-şi umple timpul, împrumută de la doamna Marks planurile detaliate ale proprietăţii. După ce studie aşezarea diferitelor grădini, schiţă o hartă suficient de mică încât s-o ia cu sine, însă aceasta nu-l aduse mai aproape de Lady Meriel.

Pe măsură ce se instala plictiseala, îi veni ideea că toate cursele pentru animale au drept momeală hrana, iar ceea ce funcţionează în cazul rozătoarelor ar putea merge şi la o fată sălbatică. în după-amiaza următoare îşi croi drum prin grădini, ţinând într-o mână un coş încărcat.

Existau cel puţin două duzini de grădini specializate, de toate formele şi mărimile, de la micuţa grădină pentru fluturi până la uriaşa zonă ce imita sălbăticia în care dispăruse Lady Meriel. Totuşi, oricât de întinse ar fi fost, grădinile nu acopereau nici un sfert din parc, iar parcul era doar un colţ al proprietăţii ce includea o fermă mare şi cinci ferme date în arendă, de dimensiuni apreciabile. Dominic îşi înăbuşi o strângere de inimă la ideea că acest splendid domeniu avea să ajungă sub controlul lui Kyle, care urma deja să moştenească vastele terenuri ale familiei sale, deşi nu avea nici o pasiune pentru pământ.

Odată ajuns într-o grădină ce cobora către un iaz cu nuferi printr-o serie de terase din cărămidă, Dominic se opri pentru a-şi consulta harta. Unde era grădina cu plante acvatice? Ah, acolo. Destinaţia lui era căsuţa din copac a lui Lady Meriel. Potrivit indicaţiilor pe care le dăduse doamna Rector, dacă ieşea din grădina cu plante acvatice pe cărarea din dreapta, după ce traversa o livadă cu tot felul de pomi fructiferi, ar fi trebuit să dea de locul cu pricina.

Un drum de câteva minute îl aduse într-un luminiş în mijlocul căruia se afla cel mai mare stejar pe care îl văzuse vreodată. Gros, înalt şi rămuros, avea o vârstă de câteva secole şi conţinea suficient lemn cât pentru construirea unei corăbii.

Şi mai impresionantă era căsuţa cuibărită printre crengile întinse. După toate probabilităţile, Kamal o realizase, căci era în stilul unui palat oriental. Cu o suprafaţă de peste doisprezece metri pătraţi, căsuţa din copac era înzestrată cu un dom auriu şi cu un minaret înalt, subţire. Vopsită într-o nuanţă gălbuie caldă şi finisată cu linii verzi şi aurii, era căminul perfect pentru o tânără ce arăta ca o zână. Caracterul fantezist al structurii îi stârni lui Dominic dorinţa de a râde în hohote.

Accesul se făcea pe o scară ce cobora printr-o gaură din podea. Doamna Marks îi spusese că atunci când fata se afla înăuntru, obişnuia să tragă scara după ea. De vreme ce nu se zărea pe nicăieri, însemna că Meriel era acasă.

Drept dovadă suplimentară, un uriaş cap de câine se ivi pe după trunchiul stejarului. Doamna Marks îi povestise că animalul, o căţea pe nume Roxana, o urma pe Lady Meriel peste tot, mai puţin în clădirea din copac,întrucât nu se putea căţăra pe scara din frânghie. Acum căţeaua păzea intimitatea stăpânei sale.

Venise vremea ca Dominic să treacă la treabă. Fără să ia în seamă privirea bănuitoare a Roxanei, scoase un pled şi îl întinse pe iarba din mijlocul luminişului însorit. Coşul deschis răspândea arome îmbietoare în toată poiana. Bucătăreasa conacului Warfield îi spusese că Lady Meriel nu trecuse pe la bucătărie toată ziua, aşa că fata era probabil înfometată. La rugămintea lui Dominic, femeia pregătise câteva dintre mâncărurile preferate ale tinerei stăpâne.

După ce se aşeză turceşte pe pled, Dominic scotoci prin coş. începu cu o savuroasă plăcintă cu cremă de ou şi brânză, bucăţele de şuncă afumată şi ierburi din grădina lui Meriel. încă era caldă, proaspăt scoasă din cuptor şi mirosea divin.

Deşi fusese deseori avertizat că fata nu pricepea cuvintele care i se adresau, cu siguranţă era capabilă să răspundă la tonul vocii, precum un câine sau un cal. Rosti tare, având grijă să nu pară ameninţător:

- Bună ziua, Lady Meriel. Doreşti să iei masa cu mine? Nici un răspuns din partea domniţei, însă căţeaua începu să tremure de curiozitate, mişcând spasmodic din nasul negru. Dominic felie plăcinta şi rupse o margine îngustă.

- Vrei şi tu ceva, Roxana?

Imensul patruped se îndreptă în pas săltat către el. încercând să nu se gândească la uşurinţa cu care un câine poate sfâşia beregata unui om ce stă aşezat, Dominic îi aruncă o bucată de plăcintă. Roxana o prinse din zbor, dezvelindu-şi dinţii lungi şi ascuţiţi.

- Bravo!

îi mai azvârli o bucată.

După ce o înfulecă şi pe aceasta, căţeaua se instală lângă Dominic, uitând complet de ostilitate în vreme ce el îi scărpina urechile blege. Roxana nu aparţinea vreunei rase cunoscute, deşi avea probabil un câine-lup printre strămoşi, judecând după mărimea ei. Proporţiile trupului erau oarecum ciudate, însă părea inteligent tă şi blândă din fire. Ce-ţi puteai dori mai mult de la un câine?

Intorcându-se către coş, Dominic scoase farfurii, căni, şerveţele şi furculiţe. Apoi luă un urcior din piatră.

-Am aici nişte cidru. Vrei un pic?

Riscă să arunce o privire spre căsuţa din copac. La fereastră se zărea o mică siluetă feminină.

- Mai e şi turtă dulce, proaspătă şi fierbinte. Poate îi simţi mirosul.

După ce îşi turnă nişte cidru, aşeză o bucată din plăcinta savuroasă pe una din cele două farfurii aduse.

De vreme ce nici el nu mâncase nimic de la micul dejun, îi era foame, aşa că muşcă lacom, apoi oftă satisfăcut. Aluatul sfărâmicios al bucătăresei de la Warfield şi umplutura aromată n-ar fi făcut de ruşine nici măcar masa regelui.

O scară din frânghie coborî zgomotos din căsuţă. Treptele erau făcute din stinghii netede, înlesnind urcuşul; oricum însă, Lady Meriel tot trebuie să fi fost mai agilă decât o femeie oarecare.

Scara începu să se legene. Nevrând să-şi sperie prada, Dominic se abţinu să se uite în sus, dar urmări treptele cu coada ochiului până când se ivi un picior gol, subţire, mai degrabă murdar. Descoperi astfel că atunci când o femeie coboară pe o scară din sfoară, lasă la vedere o parte încântătoare din gleznă. Controlându-şi expresia, tăie calm o nouă bucată de plăcintă şi o aşeză pe cealaltă farfurie.

Apoi se întoarse fără grabă spre ea. Fu încă o dată uluit de puterea frumuseţii ei. Părea prea fragilă pentru a fi supravieţuit pierderii părinţilor, în condiţii atât de dramatice, şi anilor de captivitate. Dar nu supravieţuise, nu cu adevărat. Mintea i se oprise din creştere, rămânând doar o umbră a ceea ce ar fi putut să fie.

Se întinse peste pled şi aşeză cea de-a doua farfurie pe marginea cea mai apropiată de ea, apoi turnă o nouă cană de cidru. Lady Meriel ajunsese pe pământ şi stătea cu o mână pe scară în vreme ce se uita spre el fără a-i întâlni privirea. Ochii ei aveau o lumină extraordinară, de un verde limpede. Ochii unei clarvăzătoare. Sau ai unei nebune.

Era clar că dacă el ar fi făcut o mişcare greşită, fata ar ti ţâşnit în copac precum o veveriţă.

- Nu o să te rănesc niciodată, Lady Meriel, spuse el blând. Ai cuvântul meu.

Roxana se ridică în picioare şi tropăi spre stăpâna ei, dând din coadă. Poate liniştită de faptul că animalul îl accepta pe străin, Meriel dădu drumul scării şi traversă încet luminişul în direcţia lui. Mergea cu graţia unei tinere căprioare, paşii fiindu-i atât de delicaţi încât tălpile ei abia dacă păreau să îndoaie iarba.

Dominic îşi ţinu răsuflarea când ea îngenunche lângă pled şi luă farfuria. Stătea dreaptă şi gata de fugă, dar în acelaşi timp era relaxată. In ciuda rochiei excentrice şi a picioarelor goale, părea complet în largul ei. Grădina aceasta îi era regat.

Ţinând farfuria cu o singură mână, se hrăni respectând toate regulile de bună-cuviinţă. Dominic o urmări fermecat cum îşi înfigea dinţii drepţi şi albi în plăcinta caldă cu brânză. Era ceva intim în împărţirea acestei mese doar între ei doi. Ruperea pâinii era unul dintre cele mai străvechi ritualuri ale omenirii.

îşi feri privirea, amintindu-şi că treaba lui era să pară neameninţător, nu intim. După ce deşurubă capacul unui borcan pântecos cu ceapă murată, îl aşeză la îndemâna ei. Fata îl ridică, dându-i şansa de a-i observa mâinile. Nu erau mâinile dichisite şi leneşe ale unei lady, ci nişte mâini puternice, îndemânatice, bătătorite de munca în grădină. Mai frumoase decât dacă şi le-ar fi cufundat zilnic în lapte de măgăriţă.

In ciuda prafului de pe picioarele goale, Meriel era curată şi bine îngrijită. Părul din împletitura groasă strălucea precum fildeşul, iar genele şi sprâncenele erau

suficient de întunecate încât să-i contureze cu delicateţe trăsăturile, în loc să-i dea un aer spălăcit. în centrul lobilor urechilor erau aşezaţi cu grijă mici cercei din argint în formă de semiluni. Lui Dominic îi trecu prin minte ciudatul gând că o preoteasă din vechime ar fi purtat podoabe asemănătoare.

Indreptându-şi atenţia către hainele ei, observă că tunica şi fusta de culoare verde erau făcute dintr-un bumbac fin, neted, care se aşeza domol pe pielea delicată a lui Lady Meriel. Modele brodate ornau gulerul şi mânecile tunicii. Amintindu-şi cât era de protectoare doamna Rector, avu o viziune emoţionantă cu bătrâna realizând broderiile ca o formă tăcută de a-şi exprima afecţiunea pentru fata care nici măcar nu avea să le observe.

Lady Meriel îşi termină porţia de plăcintă. Dominic împinse tava spre ea, astfel încât să-şi mai poată lua o bucată dacă voia. Când fata întinse mâna, mâneca largă îi căzu, permiţându-i lui Dominic să zărească o brăţară pe încheietura ei. Nu, nu era o brăţară. Fu şocat să descopere că fâşia ruginie dantelată era un tatuaj. Ii fusese făcut probabil cât timp fusese ţinută captivă în India.

In faţa ochilor îi apăru fulgerător imaginea îngrozitoare a unei copile ce se zvârcolea de durere în timp ce nişte adulţi o ţintuiau la pământ şi îi străpungeau cu ace pielea ca de porţelan. Oare atunci îşi pierduse vocea, ţipând neajutorată? Oare existaseră şi alte torturi?

Oripilat de asemenea gânduri, Dominic scotoci prin coş după turta dulce. Bucătăreasa enumerase deserturile preferate ale fetei, iar el îl alesese pe acesta, sperând ca aroma puternică s-o atragă. In plus, şi lui îi plăcea turta dulce.

Luă o bucată pentru sine şi o acoperi din belşug cu frişcă dintr-o cană, apoi aşeză prăjitura şi frişca lângă Lady Meriel, care se servi imediat. Ii plăcea frişca la fel de mult ca şi lui.

Mai că îţi venea s-o crezi normală, o tânără a cărei privire îndreptată în jos nu însemna decât timiditate. Insă nici o fată normală, oricât de timidă, n-ar fi fost complet indiferentă la un comesean. Nu-l privi nici măcar o dată în

ochi. Dacă mai petrecea mult timp în preajma ei, avea să capete convingerea că era invizibil.

Deşi se îndoia că fata avea să-l înţeleagă, spuse:

- O să rămân la Warfield timp de câteva săptămâni, Lady Meriel. Vreau să te cunosc mai bine.

Ca şi când nu l-ar fi auzit, ea rupse un colţ din turta dulce şi i-l aruncă Roxanei. Căţeaua apucă nerăbdătoare bucăţica şi se apropie de stăpâna ei pentru a mai primi. Lady Meriel o mângâie pe capul uriaş, apoi îi mai oferi din prăjitură. Măcar conştientiza prezenţa câinelui, dacă nu pe a lui, se gândi uşor exasperat Dominic.

Era oare surdă? Nimeni nu sugerase această posibilitate, însă aşa s-ar fi explicat lipsa de reacţie. îşi vârî două degete în gură şi scoase un fluierat răsunător. Brusc, ea întoarse capul spre el, însă apoi şi-l răsuci atât de repede, încât Dominic nu avu timp să-i surprindă privirea. Totuşi, clar nu era surdă.

încercă iar.

-Grădinile Warfield sunt minunate, cele mai frumoase pe care le-am văzut vreodată. Mi-ar plăcea să le vizitez. Dacă n-ai nici o obiecţie, mâine te-aş putea însoţi cât timp lucrezi. îţi promit că n-o să-ţi stau în cale. De fapt, te-aş putea ajuta. Tu eşti şefa, de vreme ce sunt grădinile tale, dar sunt priceput la adus lucruri, cărat şi săpat.

Se opri, dându-şi seama că, deşi folosea expresiile şi inflexiunile fratelui său, cuvintele erau complet greşite. Kyle nu era un leneş, dar niciodată nu s-ar fi oferit să lucreze asemenea unui slujitor.

La naiba cu intratul în pielea lui Kyle. Meriel nu avea să recunoască diferenţa, iar Dominic trebuia să facă ceva pentru a-i intra în graţii.

îşi dădu seama că ea merita să cunoască numele peţitorului ei. Dar ce nume? O soţie îşi putea striga soţul pe numele de botez, însă lui Dominic nu-i venea să se prezinte drept Kyle. Mai bine să folosească numele pe care el şi fratele lui îl aveau în comun. Dacă geamănul său avea să-l ia la întrebări pe tema asta, putea să pretindă că nu voise so înveţe pe fată cu un titlu care întro zi urma să se preschimbe din Maxwell în Wrexham.

- Cred că data trecută când am venit aici ţi-am fost prezentat ca Lord Maxwell, dar îmi poţi spune Ren- bourne. E numele meu de familie, iar întro zi ar putea fi şi al tău. Eu pot să-ţi spun Meriel, de vreme ce ne vom vedea des?

Aşa cum se aştepta, ea nu obiectă la această familiaritate. Meriel să fie.

Dominic întinse mâna către cana cu cidru fără să observe că şi ea făcea acelaşi lucru. Degetele li se atinseră. Simţi o clipă de şoc, iar ea îşi retrase mâna ca şi cum s-ar fi fript. Bărbatul simţi o satisfacţie perversă. Măcar pentru o secundă ea îi recunoscuse existenţa.

Recunoaşterea veni însă cu un preţ, căci Meriel se ridică lin şi traversă luminişul înspre scară. Dominic sări în sus.

-Stai, Meriel! Poate mergem la o plimbare. Mi-ai putea arăta şi alte grădini.

La fel de bine ar fi putut să tacă. Ea urcă iute scara, în timp ce fusta lungă îi flutura în jurul gleznelor. Dispăru prin gaura pătrată de acces, trase scara, apoi coborî o trapă din lemn care o separă complet de lumea exterioară.

Dominic strânse din fălci în timp ce se lupta cu impulsul de a urca în afurisitul de copac şi de a intra pe o fereastră în căutarea ei. In definitiv, era acolo să convingă, nu să constrângă.

Cu buzele strânse, împachetă rămăşiţele picnicului. Făcuse progrese, dar nu destule.

capitolul 5

în noaptea aceea, Meriel visă foc. Flăcări care pârleau cerul, urlete de groază, cai şi oameni ţipând.

Se trezi transpirată, tremurând din tot corpul. în ultimii ani coşmarurile apăreau tot mai rar, însă teroarea era la rel de intensă.

Dârdâind, aruncă într-o parte pătura şi orbecăi prin căsuţa din copac. Era târziu, după apusul lunii, şi întuneric beznă. Ridică trapa pe pipăite şi coborî scara. Roxana se trezi dedesubt şi schelălăi în semn de bun venit.

Meriel coborî cu grijă pe scara ce se legăna. Plouase mai devreme, iar noaptea era răcoroasă şi umedă. Când ajunse pe pământ, se încolăci în jurul trupului miţos al

căţelei. Roxana o linse pe faţă, după care se aşeză din nou mulţumită.

în întuneric şi linişte, pulsul vieţii din jurul ei era foarte uşor de perceput. Al stejarului era profund, puternic şi lent, noaptea aceasta fiind doar o clipă în cursul unei existenţe măsurate în veacuri. O fluturare letală de aripi marca trecerea unei bufniţe flămânde în căutare ie pradă. Până şi iarba avea o tonalitate specifică, uşoară, rapidă, nepăsătoare la lumea din preajmă.

De când se ştia, Meriel simţise forţele vitale din jurul ei. în cazul oamenilor acestea se manifestau deseori sub forma unei ceţi colorate în jurul trupului, vizibilă mai ales în camerele slab luminate sau când se uita pieziş. Din cele două bătrâne, doamna Rector răspândea un roz blând, cald, iar doamna Marks un galben clar, cu excepţia cazurilor în care era nervoasă. Atunci lumina ei se întuneca, iar în juru-i apăreau firişoare portocalii. Kamal radia un albastru pur, mai închis atunci când vorbea despre chestiuni spirituale şi despre ce însemna să trăieşti bine într-o lume imperfectă. Lumina lui o călăuzise la fel de mult ca şi cuvintele lui.

în cazul lui Renbourne, Meriel putea zări strălucirea energiei chiar şi pe fundalul razelor soarelui. Spiritul iui dansa, contrazicându-i expresia aspră. în jurul lui sclipeau nuanţe de auriu şi stacojiu, cele mai limpezi culori pe care le văzuse vreodată. Uneori se întreba care erau culorile ei, însă era imposibil de spus, chiar şi pri- vindu-se în oglindă.

Ruşinată că fugise impulsiv de Renbourne în grădina cu ierburi aromatice, se hotărâse să accepte mâncarea oferită de el. Roxana îl plăcea şi, în plus, îi era foame. Nu se aşteptase la impactul apropierii şi atingerii lui. Degetele i se chirciră involuntar când îşi aminti acea energie scânteietoare.

Nu semăna cu nici un alt vizitator care mai trecuse pe la Warfield. Desigur, era un bărbat tânăr, spre deosebire de toţi ceilalţi din preajmă, însă asta nu explica nelinişteа lui Meriel din acea noapte, senzaţia de gol pentru care nu avea nici o denumire.

Ceaţa se ridica şi, în ciuda căldurii Roxanei, pământul era prea rece şi umed pentru odihnă. Se ridică şi pocni din degete. Ascultătoare, căţeaua sări în picioare, şi amândouă îşi croiră drum către casă. Noaptea prinsese viaţă din pricina foielii creaturilor nocturne care îşi vedeau de treburile lor.

Deşi nu era drumul cel mai scurt, traversă terenul împădurit pentru plăcerea de a auzi bursucii jucându-se, apoi o luă prin grădina cu flori menite să strălucească în lumina lunii. Pe când era copilă, prezenţa pe care şi-o amintea nedesluşit ca fiind Papa îi spusese o dată râzând că are ochi de pisică pe timp de noapte. Poate că era adevărat. Cu siguranţă nu întâmpina probleme în a-şi găsi drumul chiar şi prin cele mai adânci umbre.

Ajunseră la conac, unde o uşă laterală îi servea de obicei drept intrare şi ieşire. Găsi pe dibuite cheia ascunsă şi intră. Alături de Roxana, urcă scara îngustă ce ducea către coridorul din dreptul dormitorului ei. Meriel atingeau uşor zidul cu degetele în vreme ce ghearele căţelei răsunau a gol pe treptele din lemn.

In odaia ei, lumina slabă ce pătrundea prin fereastră dezvălui o siluetă rotundă aflată pe pat. Ginger. Motanul săltă capul şi scoase un *mrrrp* în semn de bun venit, înfrigurată şi obosită, fata se strecură în aşternut fără să se mai deranjeze cu dezbrăcatul şi se cuibări lângă motan. Roxana o urmă, aşezându-se la picioarele patului şi scoţând un oftat canin.

Golul nu dispăru, dar, până la urmă, încălzită de prietenii ei, adormi.

Dintr-un noroc, în dimineaţa următoare Dominic se uită pe fereastră tocmai când Meriel şi Roxana dispăreau în direcţia şoproanelor. Conform spuselor doamnei Marks, de multe ori Meriel se întâlnea acolo cu Kamal, pasămite pentru a comunica într-un fel ciudat despre ceea ce ea dorea să se facă. Nerăbdător s-o prindă din urmă, Dominic coborî în grabă şi ieşi afară simţind doar un vag regret pentru micul dejun pe care îl rata.

In vreme ce străbătea grădina în formă de cruce mal-tează, se gândi la felul în care toată lumea accepta placid

venirile şi plecările lui Meriel ca şi cum ea ar fi fost un animăluţ de casă privilegiat. întreaga gospodărie era organizată în jurul bolii ei, şi totuşi ea abia dacă era ceva mai mult decât o fata morgana.

Dar acum înţelegea de ce nu fusese niciodată internată într-un spital de boli mintale. Nici un om raţional nu şi-ar fi putut dori să vadă o asemenea creatură splendidă prinsă în cuşcă. Aici nu făcea rău nimănui şi probabil că se bucura de viaţă în felul ei.

în ciuda grabei sale, îl găsi pe Kamal singur. Indianul stătea turceşte pe pământul din faţa serei, cu ochii închişi şi mâinile relaxate. Dominic şovăi, nevrând să întrerupă ceea ce putea fi o rugăciune.

Kamal deschise ochii.

- Bună dimineaţa, milord, spuse el netulburat.

Amintindu-şi cum îl salutase cu o zi în urmă,

Dominic îşi împreună mâinile în dreptul pieptului şi lăsă capul în jos.

- *Namaste,* Kamal. Lady Meriel a trecut pe aici?

-în dimineaţa asta lucrează în grădina englezească, spuse celălalt ridicându-se în picioare.

„Grădina englezească? Ar putea fi interesant", îşi zise Dominic.

- O pot ajuta în vreun fel?

Kamal îl studie cu agerime.

- Doar prin sarcini josnice care sunt sub demnitatea înălţimii Voastre.

- Mă preocupă mai mult timpul petrecut cu doamna decât demnitatea mea, ripostă aristocratul gesticulând nerăbdător. Cum o pot ajuta?

-Meriel tunde tisele, îi explică indianul, în ochii ne* gri citindu-i-se aprobarea. Resturile vor trebui îndepărtate. Dacă doriţi, găsiţi saci în şopron.

Dominic porni spre locul indicat, apoi se opri. Tatuajele de pe obrajii lui Kamal păreau să mai fi pălit puţin. Era cu putinţă?

-Iartă-mi curiozitatea, dar mă preocupă tatuajele. Sunt foarte... impresionante. Neobişnuite.

-Tatuaje? Ah, *mehendi.* Kamal îşi întinse mâinile. Modelele care le decorau păreau şi ele mai palide ca în ziua precedentă. Sunt pictate cu *henna.* Un obicei din ţara mea natală. Se şterg după o săptămână sau două.

- înţeleg, spuse Dominic, uşurat să afle că desenele fuseseră obţinute fără o tatuare dureroasă. Ţi le-ai pictat singur?

Kamal scutură din cap.

-Tânăra stăpână mi le-a făcut.

- Lady Meriel? Surprins, Dominic privi modelele cu mai multă atenţie. Asemenea lucrătură complexă necesita un înalt grad de pricepere. Tu ai învăţat-o cum să procedeze?

- Da. In copilărie a văzut *mehendi* în India. Când a început să şi le deseneze singură cu suc din fructe de pădure, m-am gândit că ar fi mai bine să înveţe să folosească *henna.* Zâmbind, Kamal ridică o mână împodobită. Acum şi-a depăşit profesorul.

- Ieri am văzut că avea ceva ce părea a fi o brăţară tatuată. încă un... Căută cuvântul. *Mehendi?*

- Da. Era într-o dispoziţie jucăuşă.

Bucuros că putea renunţa la imaginea de coşmar a fetiţei împunse cu ace, Dominic intră în şopron. O creatură palidă şi ţepoasă stătea încolăcită pe mormanul de saci din iută pentru grădină. Buimăcit, ieşi din magazie anunţând:

-Aici doarme un arici alb!

- E animalul de companie al tinerei stăpâne, Snowball. Sunt foarte rari cei albi. L-a găsit când era rănit şi .-a crescut într-o cuşcă. Acum trăieşte liber. în ochii lui Kamal se ivi un licăr de amuzament: Duce o viaţă prea bună ca să-şi dorească să plece.

Dominic avu o nouă imagine mentală, de data asta cu Meriel prinzând plină de seriozitate viermi şi râme pentru a hrăni un pui de arici. Era o viziune care îi plăcea. Dar cum să ia sacii de care avea nevoie fără să-l deranjeze pe Snowball?

După o clipă de reflecţie, adună cele patru colţuri ale sacului de sus, le strânse într-o mână şi săltă ariciul în timp

ce, cu cealaltă mână, trăgea şase saci din teanc. Apoi lăsă în jos primul sac şi îl netezi la loc.

Trezit brusc, animăluţul clipi din ochii rozalii şi îşi infoie scurt ţepii. Apoi se încolăci şi adormi iar.

Rânjind, Dominic îşi azvârli sacii pe umăr şi porni in căutarea grădinii englezeşti, care se afla în capătul îndepărtat al parcului. Harta lui arăta că grădinile din interior erau ca un şir de camere concepute în jurul câte unei teme cum ar fi nuferii, trandafirii sau ierburile aromatice. în continuare se aflau zone mai extinse menite să ofere privirii peisaje în continuă schimbare. Grădina englezească era un astfel de loc.

Se gândi la brăţara din *hernia* pe care şi-o pictase Lady Meriel. Pe care încheietură? îi rememoră mişcarea şi îşi dădu seama că era vorba despre dreapta. Trebuie să fi fost stângace pentru a-şi fi putut picta modelul. Da, îşi folosea în mod constant mâna stângă.

Punând cap la cap diversele lucruri care îi fuseseră spuse despre potenţiala mireasă a lui Kyle, conchise că i se atribuiau două tipuri de afecţiuni. Una era idioţenia, o totală lipsă a inteligenţei normale. Cealaltă era nebunia. Şi totuşi e nevoie de inteligenţă şi pricepere pentru a fi un bun grădinar, a îmblânzi animale şi a picta acele modele complexe. Poate că mintea ei lucra întrun mod neobişnuit, dar cu siguranţă lucra. Aşadar nu era idioată.

Ce însemna să fii nebun? Oamenii foloseau cuvântul în mod frecvent, dar care era semnificaţia lui concretă? Spumele la gură, furia necontrolată şi sălbăticia erau semne evidente ale unor tulburări, însă Meriel nu manifesta nimic din toate astea. în schimb, trăia într-o lume a ei, incapabilă de interacţiune cu semenii. Poate era doar puţin nebună şi avea şanse de vindecare?

Trebuia să afle mai multe. Mai târziu avea să discute cu însoţitoarele lui Meriel; de asemenea, poate că în bibliotecă avea să găsească nişte cărţi lămuritoare.

Ajuns pe vârful unui deal domol, se opri să contemple peisajul. La stânga putea să vadă râul ce mărginea o latură a domeniului Warfield şi Dealul Castelului, pe coama căruia se aflau ruine normande. La jumătatea distanţei se ivea o

cuvertură formată din lanuri şi păşuni presărate cu tufişuri verde-închis. Mai aproape, zidul înalt din piatră despărţea parcul de câmpuri. Singurul semn de viaţă omenească era un grădinar care netezea răbdător solul cu un tăvălug lat din piatră.

îşi coborî privirea spre zona aflată chiar dedesubt, şi atunci i se tăie răsuflarea. Coasta dealului fusese transformată într-un joc de şah sculptat din plante vii. Tabla era formată din pătrate de iarbă în două nuanţe de verde. Piesele de şah sculptate din plante surprindeau o partidă în plină desfăşurare. Erau folosite două tipuri de plante persistente, unele de un verde întunecat, iar celelalte mult mai deschise la culoare, bătând în auriu. Tisă şi cimişir pestriţ, bănui Dominic.

Culorile distincte împărţeau cu grijă piesele de şah în „negre" şi „albe". Şase piese fuseseră luate de pe tablă şi aşezate grămadă într-o parte. Negrul părea să câştige

.O străfulgerare de pânză albastră se ivi în mijlocul tablei de şah. Dându-şi seama că nici unul dintre bătrânii grădinari n-ar fi purtat o asemenea culoare, Dominic

dădu să coboare dealul când zări cu coada ochiului un cal şi un călăreţ ce săreau peste o tufă.

Se răsuci să-i privească mai bine şi văzu cu uimire că animalul în salt şi călăreţul erau sculptaţi din plante, râuriţi din aceleaşi tise de un verde întunecat ca şi tufa peste care treceau. De fapt, acolo se afla un întreg echipaj de vânătoare în mărime naturală, format din trei călăreţi şi o mică haită de câini înşiruită pe iarbă în goana după o vulpe cu coada ridicată.

Fermecat, se duse să cerceteze cel mai apropiat câine sculptat din tisă. Părea să se ridice deasupra ierbii, picioarele din faţă şi din spate fiindu-i întinse ca pentru fugă. Nu mai văzuse niciodată ceva asemănător, căci sculpturile din plante se limitau de obicei la modele geometrice cum ar fi spiralele, cuburile şi piramidele.

Intre frunzele verzi şi dese descoperi silueta stilizată din răchită a unui câine. Tufa care crescuse în jurul scheletului era tunsă cu un rafinament desăvârşit. Trebuie

să fi durat ani întregi, decenii, pentru a se atinge o asemenea perfecţiune.

Copoiul tocmai primise o nouă tunsoare, iar frunzele şi rămurelele tăiate zăceau risipite prin iarbă. Dominic le adună şi le azvârli într-un sac, apoi porni în căutarea lui Lady Meriel, oprindu-se doar cât să adune resturile din jurul vulpii verzi.

Vulpea se ducea drept spre grupul de piese de şah ce fusese „înlăturat" din joc. Era un demers logic pentru o vulpe sculptată din arbuşti, se amuză Dominic în sinea lui.

Când se apropie de tabla de şah îşi dădu seama cât de mari erau în realitate piesele. Până şi pionii i se înălţau deasupra capului. Caii erau mai scunzi, dar minunaţi, :u frunţi late şi iluzia unor ochi umbriţi. Nu se putea să existe plante ornamentale mai frumoase în toată Marea Britanie.

Unele piese erau netede, ca sculptate în marmură, în vreme ce altele arătau mai degrabă ponosite. Probabil

că păstrarea formelor necesita un efort uriaş, mai ales în perioada creşterii de primăvară.

Tocmai admira vârful crenelat al unei ture când auzi un sunet blând, melodios, venind de undeva din apropiere. Nu era cântecul unei păsări, ci un soi de instrument muzical. Unul care aducea cu o voce umană.

Intrigat, urmă muzica, mişcându-se în tăcere prin iarba catifelată. Apoi ieşi dintre doi pioni şi se opri brusc.

Lady Meriel cânta.

Stătea două pătrate mai încolo, cu spatele către el, tunzând regina albă cu ajutorul unor foarfece de grădină. Silueta ei suplă era îmbrăcată într-o tunică albastră şi o fustă foarte asemănătoare cu cele pe care le purtase în ziua precedentă, însă Dominic abia dacă observă asta. Ea cânta!

Scotoci în memorie şi constată că nimeni nu-i spusese vreodată că tânăra era mută, ci doar că nu vorbea, ceea ce nu era acelaşi lucru. Vocea ei era blândă şi delicată, în mod clar folosită regulat, chiar dacă numai pentru a le cânta serenade tufişurilor. Melodia avea o sonoritate melancolică ce îl ducea cu gândul la un harpist pe care îl

ascultase în Irlanda. Dar fata nu rostea nici un cuvânt, doar acele tulburătoare şiruri de note muzicale.

Hotărând că era timpul să-şi anunţe prezenţa, făcu un pas în faţă.

- Bună dimineaţa, Meriel. Am venit să te ajut.

Ea îşi folosi foarfecă pentru a tăia cu precizie letală o crenguţă, dar nu se întoarse. Era însă conştientă de prezenţa lui. Dominic îşi dădea seama de asta după subtila încordare a umerilor ei. Mai puţin distantă, Roxana îşi părăsi locul din umbra reginei şi sări pentru a se lăsa scărpinată pe cap, după care se trânti la loc.

Meriel tunsese deja câteva piese de şah din apropiere, aşa că bărbatul strânse resturile şi le vârî în sac, în timp ce cântecul ej îl învăluia. Apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre fată. Il amuza să vadă că regina avea capul neîngrijit deoarece Meriel nu putea ajunge suficient

ie sus încât să-l netezească. Iată o cale prin care s-ar fi putut face util.

Câteva unelte stăteau stivuite lângă nebunul negru; Dominic luă o pereche de foarfece cu mâner lung şi se îndreptă către regină, pe partea opusă celei în care se afla Meriel. Intinzându-se, reuşi să ajungă la vârf să taie o crenguţă răzleaţă de cimişir.

Cântecul se opri brusc şi Meriel ţâşni pe după tufiş, snând foarfecele ca pe o armă. Privirea i se înălţă către vârful reginei.

- N-am făcut nici un rău, spuse el pe un ton blând. Până şi un gentleman inutil poate să facă o asemenea muncă atunci când arbuştii decorativi sunt atât de bine mtreţinuţi.

Privirea ei îl măsură aşa de repede încât reuşi, încă o iată, să-i ocolească ochii, dar fata părea mulţumiră. Revenind la partea ei de tufiş, îşi continuă lucrul cu pocnete ascuţite ale foarfecelor. Spre regretul lui, fără cântece.

De vreme ce era o zi caldă, iar haina îl stânjenea când ridica braţele deasupra capului, Dominic îşi dădu jos facoul şi îl aruncă deoparte, după care îşi reluă munca. Di dădu toată silinţa să tundă corect capul reginei, fiind convins că

ar fi rupt toate punţile cu Lady Meriel dacă strica o piesă atât de importantă.

Era aşa de preocupat să-şi facă treaba cum se cuvine, ncât mai că se împiedică de tânăra femeie în vreme ce îşi croia drum în jurul tufei. Dezechilibrându-se din pricina efortului de a nu o călca pe picioarele goale, Dominic se întinse şi o prinse instinctiv de cot pentru a e contrabalansa. Totul păru să se oprească în loc - miş- rările lui, ale ei, vântul leneş.

Totul în afara inimii lui, care o luă brusc la goană.

Privi în jos, către creştetul capului ei, spre cosiţa grea care îi ajungea până la talie. Ea rămăsese încremenită, cu ochii la gâtul lui, dar Dominic putea zări pulsul zvâc- nindui în dreptul maxilarului. Un firişor de transpirase îi scânteia pe pielea albă.

Doamne, mică mai era, abia dacă îi ajungea până la bărbie! Şi totuşi nu părea fragilă, în ciuda constituţiei delicate. Simţi putere în braţul din mâna lui şi încordare în silueta ei suplă, elegantă. Ce ar fi văzut dacă ea şi-ar fi ridicat ochii aceia plecaţi sfios, teamă sau furie?

- Nu eşti obişnuită să fii atinsă, nu-i aşa? Anevoie, îi eliberă braţul şi continuă: Totuşi, căsătoria implică cele mai intime atingeri. Mă întreb cum ai reacţiona la aşa ceva. Cu repulsie? Cu răbdare? Sau poate cu plăcere?

Se aştepta ca ea să se retragă, poate chiar să fugă. Insă fata ridică mâna stângă şi îi atinse gâtul gol. Muşchii lui se încordară pe sub piele drept răspuns la contactul abia perceptibil cu degetele ei. Simţi uşoara asprime a bătăturilor, auzi foşnetul delicat al firelor de barbă. Explorarea ei concentrată îi dădea fiori în vreme ce Meriel îşi trecea degetele peste gâtul şi maxilarul lui, îi trasa conturul urechii.

Cel puţin, slavă Domnului, era conştientă de prezenţa lui.

-Ai voce, Meriel, spuse el cu blândeţe. N-o poţi folosi ca să spui da sau nu? Ca să-mi rosteşti numele?

Ea se răsuci brusc şi porni în mers semeţ către o altă piesă de şah, de data asta spre nebunul negru. Dominic presupuse că ăsta era felul ei de a spune nu.

Lui Meriel îi tremurau mâinile atât de tare, încât tăie prea mult şi strică suprafaţa netedă a nebunului. Era vina lui! In doar două zile scurte trecuse de la stadiul de creatură nu mai importantă decât o vrabie la acela de fiinţă la fel de reală ca şi Kamal. Nici măcar doamnele nu aveau o asemenea vitalitate şi textură.

Se sili să facă o pauză şi să-şi potolească respiraţia, după care reluă tunderea nebunului. Renbourne urma să plece curând, căci prea era un om de lume ca să întârzie într-un loc atât de liniştit. Dar până atunci avea să-

itulbure pacea, deoarece nu putea fi ignorat.

Măcar era în stare să tundă un tufiş fără să-l strice. Aruncă o privire spre cealaltă parte a tablei. Bărbatul stătea cu braţele ridicate deasupra capului pentru

a da contur capului reginei deschise la culoare. Cămaşa albă i se întinsese peste umerii laţi. Forma lor se îngusta brusc spre talie şi şolduri, formând un triunghi plăcut ochiului. Il privi, savurându-i mişcările, până când Dominic termină şi dădu să se întoarcă spre ea.

Meriel îşi plecă iute capul către nebun. Nu exista nici un motiv să se îmbujoreze la gândul că îi plăcuse să-l privească. Zi de zi observa albinele şi bursucii, păsările, fluturii şi alte fiinţe de pe domeniul Warfield. Orice formă de viaţă era încântătoare în felul ei. El era doar o altă creatură frumoasă, cu nimic diferită sau mai importantă decât celelalte.

Asta îşi spunea ea... fără să creadă o iotă.

capitolul 6

Până acum călătoria fusese binecuvântată cu vreme rrumoasă. Kyle se simţea recunoscător pentru asta, deoarece Constancia era prea fragilă ca să suporte smuciturile unei mări furtunoase. Dimineaţa aceea era calmă, cu vânt doar cât să umfle pânzele şi să-i împingă lin spre sud, către Spania.

O scosese pe puntea privată din spate, de unde se puteau uita la pescăruşii care însoţeau corabia. Ea stătea întinsă pe un scaun, cu ochii închişi şi cu un zâmbet uşor întipărit pe chip. Pielea i se bronza de la soare, creând

iluzia sănătăţii. Tonurile bogate şi calde ale tenului
Tăcuseră mereu parte din farmecul ei.

- Lumina e altfel aici, murmură Constancia. în Anglia e rece şi albastră. Aici e mai caldă. Plină de nuanţe de roşu şi galben.

Kyle îşi dădu seama că avea dreptate. Ciudat. Mereu rânjise să călătorească, totuşi nu luase în seamă peisajele din timpul acestui voiaj. întreaga lui atenţie se îndrepta asupra ei.

Pe acelaşi ton leneş, Constancia spuse:

- Fata din Shropshire care îţi va deveni soţie. Cum e?

Abia dacă se mai gândise la Warfield şi la ce se întâmpla acolo. încercă să-şi amintească impresia pe care i-o lăsase Lady Meriel.

-Mică. Lipsită de culoare. Gura i se strâmbă fără umor: Şi foarte, foarte bogată.

Constancia deschise ochii.

-Sună ca şi cum nu ţi-ar plăcea de ea.

- O cunosc foarte puţin. Oamenii ca mine nu trebuie să aibă sentimente puternice faţă de cei cu care se vor căsători. Viaţa mea îi aparţine lui Wrexham, încheie el, străduindu-se, fără prea mult succes, să-şi ascundă amărăciunea din glas.

- Prostii. Nimeni nu te poate sili să te căsătoreşti împotriva voinţei tale. Cu siguranţă trebuie să simţi măcar puţină afecţiune pentru fata care îţi va fi soţie. încruntată, Constancia urmă: Deşi nu reuşesc să-mi imaginez că nu va observa schimbarea de roluri la următoarea voastră întâlnire. Nu există gemeni atât de asemănători încât viitoarea mireasă să nu observe diferenţa. Speri că se va enerva atât de tare încât să refuze căsătoria?

-Nu va observa. îşi feri privirea, ştiind că nu trebuia să spună mai mult. Era însă prea onest din fire ca să nu mărturisească: Fata nu e întreagă la cap.

Şocată, Constancia îşi ţinu răsuflarea.

- Kyle, urmează să te însori cu o nebună? Cu siguranţă n-ai face un gest atât de absurd!

-Lady Meriel nu e nebună. Doar... pierdută în lumea ei. Unchiul său speră că mariajul o va putea aduce mai aproape de viaţa normală.

Constancia scoase o exclamaţie spaniolă indescriptibilă în semn de dezgust.

-Poate că tu eşti nebunul, *querido.* Să-l trimiţi pe fratele pe care îl dispreţuieşti ca să curteze o mireasă slabă la minte! *Madre de Dios,* nu-ţi pasă deloc de restul vieţii tale?

El se îndreptă către balustradă şi se sprijini de lemnul lustruit în timp ce privea marea schimbătoare. Când tatăl lui adusese pentru prima oară în discuţie

subiectul Lady Meriel, căsătoria i se păruse suportabilă deoarece urma so aibă pentru totdeauna pe Constant cia. Apoi ea fusese lovită de boală şi nimic altceva nu mai contase.

Cu o voce mai blândă, femeia îi ceru:

-Vorbeşte-mi despre fratele tău, *querido.* Spui că este iresponsabil şi nu discuţi niciodată despre el. Totuşi e sânge din sângele tău, carne din carnea ta. Aţi împărţit acelaşi pântec. Trebuie să fie important pentru tine.

- Probabil că am avut prima noastră ceartă încă din pântecul mamei, zise el sec. Prima, dar cu siguranţă nu şi ultima.
- Mereu aţi fost duşmani?

Kyle urmări un pescăruş care plonja în apă în căutarea prăzii. După un lung moment de tăcere, spuse:

- Nu. Uneori eram prieteni. Buni prieteni.

Se gândi la nopţile în care stăteau cuibăriţi în acelaşi pat, împărtăşind poveşti şi râsete. Dominic mereu ştiuse cum să râdă... Simţi un nod în stomac din pricina amintirilor.

- Ce s-a întâmplat?

întrebarea ei era la fel de blândă ca şi briza mării.

Faptul că nu-l pomenise pe Dominic de faţă cu Constancia nu fusese o întâmplare. Era prea dureros să discute despre fratele său chiar şi cu ea. Dar vremea secretelor trecuse.

- în copilărie eram mereu împreună, alergam liberi prin Dornleigh, studiam cu acelaşi profesor. Uneori ne mai

ciondăneam, însă niciodată din motive importante. Problemele au început când am fost trimişi la şcoli diferite.

-Trebuie să fi fost greu.

Kyle îşi încordă mâinile pe balustradă. Plânsese în primele nopţi petrecute la Eton, asta până când un băiat mai mare îl descoperise şi îl tachinase în faţa colegilor. Dominic nu avusese asemenea necazuri la Rugby. Se întorsese acasă în vacanţă mustind de poveşti despre noua lui viaţă. Rănit deoarece nu mai părea important

în ochii fratelui său, Kyle se retrăsese într-o tăcere distantă, iar apropierea lor suferise prima lovitură fatală.

- Odată cu trecerea anilor am avut din ce în ce mai puţine în comun. Prieteni diferiţi, interese diferite.

- Fratele tău te invidia pentru că erai moştenitorul titlului?

-Ăsta a fost un aspect.

Dar resentimentele aveau o explicaţie mai simplă. Administratorul tatălui lor îi învăţase pe amândoi băieţii tot ceea ce trebuia să ştie un gentleman despre gestionarea unei proprietăţi. Kyle suportase lecţiile pentru că era nevoit. Lui Dominic, naiba să-l ia, îi plăcuseră. Îi asaltase pe administrator şi pe vătaf cu întrebări, învăţase tot ce putuse despre rotaţia culturilor şi creşterea animalelor. Şi suferea la gândul că Dornleigh urma să ajungă la Kyle, care nu avea cine ştie ce afinitate pentru pământ.

- Uneori rn-am gândit că la naştere am primit rolurile inversate. El ar fi trebuit să fie moştenitorul, nu eu. Mi-ar fi plăcut libertatea de fiu mai mic.

Njciodată nu mai recunoscuse asta în faţa cuiva.

- înţeleg.

Cunoscând-o pe Constancia, ştia că ea înţelegea, poate mai bine decât Kyle însuşi. Apăruseră şi alte probleme între el şi fratele lui. Tensiunea crescuse inexorabil până la ruptura finală ce avusese loc cu puţin înainte să împlinească optsprezece ani. După aceea se văzuseră foarte rar şi nu mai avuseseră nici o discuţie intimă.

înstrăinarea lor se petrecuse chiar înainte ca el s-o cunoască pe Constancia. Ciudat că niciodată nu înţelesese semnificaţia acestui fapt. Dominic lăsase un vid dureros în

viaţa lui Kyle. Ce s-ar fi ales de el dacă ea n-ar fi fost acolo ca să umple golul?

„Marea e un loc ciudat, îşi zise. Face ca omului să-i umble prin minte tot felul de idei stranii."

capitolul 7

Dominic şi Meriel lucrară paşnic printre piesele de şah până când soarele urcă pe cer. Apoi ea îşi strânse uneltele de grădinărit într-o sacoşă din pânză cu mânere şi plecă fără ca măcar să-i arunce o privire, cu Roxana pe urmele ei.

Lăsând sacii cu resturi pentru a fi adunaţi de un alt grădinar, Dominic îşi înşfăcă haina şi plecă după fată. In timp ce îşi potrivea pasul cu al ei, ghici că era foarte conştientă de prezenţa lui, chiar dacă privirea îi rămânea aţintită cu hotărâre înainte. Avea un profil delicat, încântător. Când era liniştită, chipul îi părea meditativ, puţin distant, dar deloc nebun.

Ii luă din mână sacoşa cu unelte. Ea io lăsă după doar o clipă de rezistenţă. Era clar că nu se aştepta la ajutor şi nici nu şi-l dorea.

- Dacă o să cânţi din nou, o să fluier în ritm cu tine, spuse el cu blândeţe. Mă pricep destul de bine la fluierat.

Nici un răspuns. Dominic începu să fluiere oricum, alegând vechea baladă „Barbara Allen" pentru că melodia melancolică îi amintea de cântecul lui Meriel. Ea îi aruncă o uitătură scurtă, apoi se întoarse înainte ca el să-i poată surprinde privirea. Totuşi, era o reacţie. Corn greve[1] avea dreptate: muzica are darul de a linişti sufletul sălbatic. Nu că Meriel ar fi fost neapărat sălbatică, însă nici civilizată nu era.

Alese un traseu pe care Dominic nud mai văzuse până atunci, printro trecătoare îngustă, cu un pârâu în capăt. Umbrită de copaci, aleea se întindea pe malul apei, între pâlcuri de flori târzii de primăvară. El se opri din fluierat pentru a asculta sunetul apei care clipocea peste pietre şi se aduna în băltoace. Intr-o zi toridă, această vale micuţă ar fi fost adăpostul perfect.

-Un loc încântător, remarcă el. Prea perfect ca să tie complet natural. Presupun că trecătoarea originală a fost

îmbunătăţită cu grijă? Eşti stăpâna celor mai frumoase grădini pe care le-am văzut vreodată, Lady Meriel. Domeniul ăsta ar fi trebuit botezat Câmpiile Elizee. In mitologia greacă, acestea reprezentau sălaşul

William Congreve (1670-1729) - dramaturg şi poet englez (n.red.)

morţilor binecuvântaţi. Ţi-a citit cineva miturile greceşti când erai mică? Grecii au fost un neam certăreţ, dar ne-au lăsat nişte poveşti minunate.

Fu străfulgerat de o amintire: el şi Kyle punând în scenă Războiul Troian, pe vremea când aveau şapte sau opt ani. Fratele lui era nobilul Aiax, în vreme ce Dominic optase pentru a fi Odiseu. Erau prea mici pentru a recunoaşte cât de bine li se potriveau alegerile făcute.

Alungându-şi imaginea din minte, continuă:

-Ai vrea să-ţi citesc seara, Meriel? Mi-ar face mare plăcere.

Il încânta ideea de a o scălda în marile poveşti din literatura clasică. Poate că un asemenea aflux de cuvinte ar fi produs în mintea ei o conexiune care s-o ajute să revină în lumea reală.

Privi din nou spre profilul impasibil, desăvârşit. Poate că nu, poate că răul ce îi fusese făcut în copilărie nu mai putea fi nicicând reparat. Era al naibii de nedrept.

Nu mai avea chef să converseze de unul singur, aşa că tăcu până când ajunseră la şoproane. Meriel se duse drept la seră, unde Kamal se ocupa de ananaşi. Toate casele din lumea bună cultivau ananaşi pentru a-i impresiona pe oaspeţi. Dornleigh dedicase jumătate de seră creşterii lor.

Kamal îi privi relaxat când intrară şi ridică puţin din sprâncene când dădu cu ochii de Dominic. Probabil presupusese că aristocratul cel răsfăţat nu va rezista mult la tuns tufişuri. înclinând capul cu respect, îi spuse lui Meriel:

-Ar trebui să mâncaţi ceva înainte de a pleca din nou, milady.

Merse pe alee până când găsi un ananas care să-l mulţumească, apoi scoase un hanger scânteietor dintr-o teacă ascunsă aproape complet de eşarfa legată în talie şi culese fructul dintre frunzele ascuţite. După ce curăţă

coaja aspră de culoare maronie, îl aşează pe un tocător din lemn. O duzină de lovituri nemiloase ale hangerului tăiară miezul tare al ananasului In bucăţi numai bune de mâncat. în vreme ce urmărea lucrătura expertă a cuţitului, Dominic îşi notă în minte să nu pună niciodată la încercare furia lui Kamal.

Cu o plecăciune scurtă, indianul oferi tocătorul cu rructul mărunţit din care sucul se scurgea pe margini.

- Milady. Milord.

Meriel luă o felie şi muşcă atent din pulpa aurie cu dinţii ei mici şi albi. Dominic luă şi el o bucată, dar se opri înainte de a mânca.

-Ni te alături, Kamal? Când văzu că indianul ezita, adăugă: Biblia noastră spune că boii care au scos boabele din spic n-ar trebui împiedicaţi să guste din roadele muncii lor. Cu siguranţă lucrul acesta e şi mai adevărat în cazul unui meşter grădinar care cultivă asemenea fructe frumoase.

-Sunteţi generos, milord.

Kamal aşeză tocătorul pe masa de lucru de alături şi luă o felie de ananas. Deşi cuvintele îi fuseseră de o politeţe desăvârşită, poate că existase o urmă de ironie în tonul lui. Nu părea genul de om ale cărui gânduri să rie vreodată simple.

Dominic muşcă din bucata lui. Era cea mai bună pe care o gustase vreodată, acidă, dulce şi suculentă. Dacă ar fi avut zece ani, ar fi gemut de plăcere. Abia dacă se abţinu să facă asta, în ciuda vârstei.

- Delicios, Kamal.

In afara acestui comentariu, cei trei terminară ananasul în tăcere. Prietenii londonezi ai lui Dominic ar ri râs dacă l-ar fi văzut cum mănâncă într-o seră, alături de un servitor străin şi de o nebună frumoasă. Dar, deşi aceasta cu greu putea fi considerată o gustare normală, o savură nespus.

După ce îşi termină porţia, Meriel se întoarse şi se îndreptă către capătul îndepărtat al serei. Dominic întrebă:

-Ştii ce plănuieşte să facă în după-amiaza asta?

-Nu, milord, deşi deseori preferă o activitate diferită de cea pe care a întreprins-o dimineaţa, spuse Kamal după ce înghiţi ultima bucată de ananas.

Aşadar, probabil terminase cu tunsul pe ziua de azi. Dominic se duse după Meriel, care se oprise lângă pompa din capătul serei. Văzând că îi era greu să apese mânerul şi să se spele în acelaşi timp, îşi puse forţa la contribuţie, acoperindu-i degetele fine cu palmele sale.

Acceptându-i ajutorul, Meriel se spălă şi îşi uscă mâinile cu un prosop ponosit, dar curat, ce atârna într-un cui. Dădu să plece, apoi şovăi ca şi cum i-ar fi venit un gând. Apucând mânerul, începu să pompeze. El îşi dădu seama că fata îi întorcea favoarea, ajutându-l să se spele şi el pe mâini. Emoţionat, îşi ţinu degetele sub jetul de apă pentru a îndepărta sucul şi petele de răşină.

-Mulţumesc, Meriel.

Când îşi retrase mâinile din şuvoiul limpede, ea se îndepărtă cu obişnuita lipsă de ceremonie. Asemenea unei pisici, nu aruncă nici o privire în urmă.

Prima ei oprire fu în şopronul pe care ariciul ei îl numea casă. Când îngenunche lângă mormanul de saci din iută, Snowball se trezi şi se rostogoli pe spate, astfel încât fata să-i poată mângâia pântecul gingaş. Dominic îi privi amuzat din uşă. Nu ştiuse să aricii pot zâmbi. Ei bine, şi el ar fi zâmbit dacă acele mâini puternice, frumos conturate, i-ar fi mângâiat burtica.

Gândul i se păru tulburător, senzaţie ce spori şi mai mult atunci când o şuviţă din părul ei blond şi lucios căzu peste micuţul animal. Buclele palide aveau aproape aceeaşi nuanţă ca şi spinii albi ai lui Snowball. Oare Kyle s-ar fi bucurat s-o vadă jucându-se cu un animal de companie? Probabil că nu. Geamănul lui era prea neliniştit, prea nerăbdător pentru asemenea mici plăceri.

Meriel îi oferi ariciului o ultimă mângâiere, apoi se ridică graţios din genunchi. Trecând pe lângă Dominic, care stătea în prag, ca şi cum ar fi fost invizibil, părăsi şopronul şi se îndreptă către casă.

-Ai un dar pentru a comunica cu animalele, îi spuse el când o prinse din urmă. Cam ca Sfântul Francisc din Assisi.

Presupun că nimeni nu ţi-a vorbit vreodată despre el, Francisc fiind un sfânt catolic, dar mie mi s-a părut mereu un tip interesant. Se spune că sălbăticiunile veneau spre mâna lui la fel de blânde ca Roxana. El le numea fraţii şi surorile lui.

Dominic îşi aminti brusc de un tablou pe care îl vă- :use cândva şi care îl înfăţişa pe Sfântul Francisc stând intr-un luminiş, cu păsări pe umăr, cu vulpi, căprioare ' i alte animale strânse în jurul lui. Pe chipul sfântului se citea o expresie de pe altă lume, asemănătoare cu cea a .ui Meriel. Poate că sfinţii şi femeile nebune sunt înrudiţi îndeaproape.

Continuă să vorbească în gol, povestindu-i tovarăşei >ale de drum tot ce ştia despre Sfântul Francisc. Ea nu i'i întoarse capul nici măcar o dată, dar o simţea că as- :ultă, deşi poate că îi urmărea mai degrabă ritmul vocii decât cuvintele.

Când se apropiară de grajduri, el îşi dădu seama că Trebuia să-l scoată la plimbare pe bidiviul hn Kyle.

-Ai vrea să-l cunoşti pe Pegasus, Meriel? Ii atinse cotul pentru a o conduce prin uşile deschise ale grajdului, rata se opri brusc şi aproape că se smulse din mâna lui. Bănuind că se temea de cai, Dominic îi spuse ademenitor: E un animal splendid, botezat după un cal înaripat din legendele greceşti.

Târându-şi picioarele, Meriel îl însoţi în grajdul întunecat.

-Călăreşti? vru el să ştie, cercetând cu privirea caii neimpresionanţi ai domeniului Warfield. Nu, presupun că nu. Aici nu există nici măcar o mârţoagă decentă pentru călărit. Ai grijă pe unde calci. Grajdurile pot fi periculoase pentru picioarele goale.

Pegasus scoase capul dintr-o boxă şi necheză pentru cere atenţie. Meriel se opri la o distanţă de la care nu putea fi muşcată, iar Dominic salută calul, mângâind nasul mătăsos şi promiţându-i o plimbare. Privi către tovarăşa lui.

-No să-ţi facă nici un rău.

Lumina slabă îl împiedica să-i citească expresia de pe chip, însă poziţia corpului ei îi dădea de înţeles că era pe cale să o rupă la fugă.

- Iubeşti animalele şi ele te iubesc pe tine, spuse el blând. Pegasus este un tip de treabă şi i-ar plăcea să te cunoască.

Pas cu pas, Meriel înaintă. Faţa ei nu arăta tocmai frică, ci o reţinere profundă. Dominic se trase mai în spate, îngăduindu-i să se apropie în ritmul ei. Din fericire, calul era extrem de blând.

Pegasus fornăi curios şi întinse gâtul către Meriel. Aceasta se încordă, apoi întinse încet mâna stângă şi atinse diamantul alb de pe fruntea întunecată a patru-pedului. Lângă silueta masivă a lui Pegasus, fata părea palidă şi teribil de fragilă.

Calul îi împunse umărul cu entuziasm. Deşi forţa mişcării aproape că o răsturnă, încordarea din corpul ei se mai risipi. îşi ridică şi cealaltă mână pentru a dez- mierda gâtul mătăsos.

Dominic răsuflă uşurat. Calul şi fata urmau să se îm-prietenească. Pegasus părea la fel de fericit cu atingerile ei ca şi Snowball sau Roxana.

- Ţi-ar plăcea să-l călăreşti pe Pegasus? Când văzu că mâna ei încremenise, completă: Cu mine, nu singură, îţi promit că vei fi în siguranţă.

După un lung interval în care rămase nemişcată, Meriel închise ochii şi îşi lipi fruntea de gâtul calului, coama neagră amestecându-se cu părul ei palid. Hotărând că acesta era un „da", Dominic spuse:

- Foarte bine, o să-l ducem afară.

Ea se îndepărtă în timp ce bărbatul conducea anima-lul afară din boxă şi îi punea şaua. Pegasus aproape dansă de nerăbdare când Dominic îl scoase la aer

- .Să te ţii departe când o să-l încalec prima dată, o avertiză. Va fi neastâmpărat din pricina lipsei de mişcare.

Neastâmpărat era puţin spus. De îndată ce Dominic sări în şa, Pegasus făcu un salt exuberant. Călăreţul abia dacă reuşi să-şi strângă picioarele în jurul burţii calului, la timp pentru a evita să fie aruncat prin curtea grajdului. Poate că

asta ar fi amuzat-o pe Meriel, dar avea prea multă mândrie masculină pentru a vrea ca un asemenea lucru să i se întâmple în faţa unei fete frumoase.

Vreme de câteva minute agitate, Pegasus îşi consumă entuziasmul într-o serie de cabrări, răsuciri şi lovituri. In ciuda firii sale prietenoase, nu era sub demnitatea lui să-şi pună la încercare călăreţul. Amândoi se bucurară Teribil de hârjoneală până când Dominic arătă clar că sosise timpul ca animalul să se poarte frumos.

Rânjind, îl făcu pe Pegasus să se oprească cu faţa spre Meriel. Avea să-i fie greu să-i înapoieze calul fraterni său. Poate Kyle era dispus să-l vândă? Probabil nu, :ar preţul cu siguranţă ar fi fost cât alocaţia pe un an a lui Dominic.

In timpul luptei sale cu bidiviul, Meriel stătuse lipită de peretele din piatră al grajdului, cu Roxana pe post de 'trajă pe aproape. Probabil se aştepta ca bărbatul să fie Trântit cu capul de caldarâm. Dominic se întrebă dacă ei i-ar fi păsat.

Strunindu-se aşa cum strunise şi calul, rosti calm:

- E pregătit să accepte o domniţă, Meriel. Vino!

întinse mâna.

N-ar fi dat nici două parale pe şansele lui de a o ademeni pe cal, însă fata înaintă încet, cu un ochi la picioarele potcovite ale lui Pegasus.

Se opri la o lungime de braţ distanţă, iar gâtul îi tremura ca şi cum ar fi înghiţit în sec. Iute, de parcă ar fi vrut să acţioneze înainte să se poată răzgândi, îl luă pe Dominic ie mână şi puse piciorul gol peste cizma lui, chiar în parTea din faţă a scăriţei. El o ridică uşor, iar Meriel se roti in spatele lui, uşoară ca fulgul. Se aşeză călare, lipindu-şi picioarele de ale lui, şi îi cuprinse talia cu braţele subţiri.

Dominic privi în jos şi văzu că piciorul îi era dezgo- -it până deasupra genunchiului. Imaginea, combinată

cu apăsarea caldă a trupului ei, îi stârni un fior erotic periculos. Poziţia asta era mult prea intimă.

Blestemându-se pentru gândurile sale, spuse: -Vei descoperi că Warfield arată cu totul altfel de pe spatele unui cal.

îndemnă armăsarul la pas. Meriel se lipea de el atât de strâns, încât simţea cât de puţine haine purta pe sub tunică şi fustă. Şi clar era o femeie, nu o fată...

Păstrându-şi privirea ferm aţintită înainte, îl conduse pe Pegasus în jurul casei şi pe lunga alee acoperită de iarbă, cu Roxana pe urmele lor. Paşii calului erau uşori ca mătasea, aşa că Meriel slăbi treptat strânsoarea. Când avu impresia că era pregătită, Dominic anunţă:

- O să trecem la trap, aşadar pregăteşte-te pentru un alt gen de mişcare.

Oare înţelesese şi se încordase iar? Nu era sigur, dar tânăra se ţinea în şa cu destulă uşurinţă. De vreme ce trapul nu era deosebit de confortabil pentru cineva care nu ajunge la scăriţă, după vreo două minute o avertiză: -Acum o să trecem la galop mic.

Strânse calul, apoi îşi mută greutatea în faţă şi semnală schimbarea de ritm. Pegasus se întinse graţios într-un lung galop lin, parcă zburând peste pajiştea verde. Copacii treceau ca prin ceaţă pe lângă ei, iar vântul împingea spre spate părul lui Dominic.

în urma lui, Meriel râdea cu o veselie pură, scoţând un clinchet ca de clopoţei. Niciodată nu o văzuse zâmbind măcar. Inima îi tresări drept răspuns. Voia s-o cuprindă în braţe, să împartă cu ea exuberanţa vitezei şi a bucuriei.

Bine că erau pe cal! Meriel nu era a lui s-o îmbrăţişeze. Nici măcar a lui Kyle nu era, nu încă. Poate că nu avea să fie nicicând. Totuşi bucuria ei era periculos de ispititoare.

Se apropiau de porţile din fier ale proprietăţii. încetini puţin şi spuse peste umăr:

- De vreme ce ziua este atât de frumoasă, o să te duc în sat.

Ea scoase un ţipăt îngrozit, apoi se desprinse de mij-locul lui şi sări de pe calul aflat în mişcare, înspăimântat, Dominic trase de frâieie lui Pegasus şi se răsuci. Meriel se lovise de pământ şi se rostogolea prin iar- într-un vârtej de fuste şi picioare goale. Sări de pe cal, temându-se că fata şi-ar fi putut rupe oasele sau mai rău. mainte să poată ajunge la ea, Meriel se ridică în grabă şi rlşni printre copacii care mărgineau aleea.

Dominic legă frâieie în jurul unei crengi, apoi se re- rezi după ea.

- Meriel, stai!

Brusc, Roxana apăru în faţa lui, mârâind cu colţii dezveliţi. Se opri în loc. Căţeaua îl plăcea, dar era clar că avea să-i sfâşie beregata dacă îi ameninţa stăpâna.

Trase adânc aer în piept, amintindu-şi că Meriel nu sar fi putut mişca atât de repede dacă ar fi fost rănită. Deja dispăruse în parc, hainele ei pătate de iarbă
ames- :ecându-se cu tufele şi copacii.

Oare era un semn de nebunie faptul că intrase în ranică la gândul de a părăsi domeniul Warfield? Poare că nu, ţinând cont că acela fusese adăpostul ei de o vârstă fragedă. Totuşi, Dominic îşi dorea să fi fost avertizat.

capitolul 8

Dominic se trezi la mijirea zorilor, smuls dintr-un vis în care străbătea cerul în zbor pe un cal înaripat, strâns în braţe de o fecioară cu părul argintiu al cărei râs râsuna precum clinchetul de clopoţei. In viaţa reală nu avea el norocul ăsta. După finalul nefericit al plimbării călare, Meriel dispăruse pentru tot restul zilei.

Se dusese pe apa sâmbetei sugestia de a-i citi seara din rgendele greceşti. Imaginase cu delectare scena casnică in care stăteau lângă foc, Meriel ascultând visătoare în Teme ce el îi împărtăşea câteva dintre poveştile lui preferate. Poate şi poezii.

Mai bine bar fi citit motanului. Lui Ginger cel puţin îi plăcea să se adăpostească de ploaie şi să doarmă la căl- dura focului. Dumnezeu ştia unde îşi petrecuse Meriel noaptea. Spera că nu sfârşise în cine ştie ce ascunzătoare mizerabilă şi umedă.

Gândul la ea singură şi tremurând îi distruse orice şansă de a mai adormi la loc. Se ridică şi se îndreptă către lavoar pentru a-şi stropi faţa cu apă rece. Pe când se ştergea, privi pe fereastră. O ceaţă groasă, perlată, acope- rea peisajul. Deşi soarele trebuia să fi răsărit, abia dacă putea zări conturul grădinii în formă de cruce malteză de sub geamul său.

Miji ochii când zări o siluetă umană străbătând grădina şi îndepărtându-se de casă. Meriel. Era bucuros să vadă că fata îşi petrecuse noaptea înăuntru, unde era cald şi uscat. Dar unde naiba se ducea la ora asta? îşi trase hainele pe el cu o nepăsare care l-ar fi îngrozit pe Morrison, după care coborî grăbit şi ieşi în dimineaţa ceţoasă. Ea deja dispăruse, aşa că merse mai departe în direcţia în care o văzuse plecând. După vreo două minute îi observă silueta subţire. încetini pentru a-şi potrivi paşii cu ai ei, întrebându-se ce spera să obţină din această urmărire. Iertarea de a o fi speriat atât de tare cu o zi în urmă încât să fugă panicată? Ea poate că uitase deja incidentul.

La fel de bine, era posibil să fi devenit atât de precaută încât să nu se mai apropie nicicând de el, ceea ce ar fi sortit eşecului aranjamentul celor doi fraţi. încercă să se vadă cu ochii minţii ca stăpân al domeniului Bradshaw, însă imaginea nu voia să apară. Poate că stricase definitiv această curtare.

Situaţia îi trezea nişte sentimente ciudat de amestecate. Oricât de mult şi-ar fi dorit domeniul Bradshaw, rolul ăsta îl stânjenea din ce în ce mai mult. Meriel merita mai mult decât o înşelătorie josnică. Merita un bărbat care să ţină ia ea, nu unul atât de puţin interesat de căsătorie încât nu se deranja nici măcar să-şi curteze propria mireasă. A, desigur, Kyle n-ar fi rănit niciodată

o fiinţă inocentă. Pur şi simplu ar ti ignorat-o. Nu şi-ar fi făcut nici un pic de timp pentru a-i descoperi însuşirile aparte.

Preţ de câteva minute, Dominic trecu în revistă tot ce ura în legătură cu fratele său, apoi îşi sili mintea să o ia pe căi mai utile. Lui Meriel păruse să-i placă plimbarea călare. Oare ar fi fost în stare să mâne singură un cal? Deşi mintea nu îi era normală, avea felul ei de inteligenţă. Suficientă, poate, pentru a stăpâni arta călăriei dacă ar fi vrut.

începea să creadă că tânăra femeie ar fi putut face mult mai multe decât îşi dădeau seama tutorii ei. In dorinţa lor de a o proteja, îi înlăturaseră din drum provocările care i-ar fi putut încuraja dezvoltarea.

Meriel aproape că dispăruse, aşa că iuţi pasul. Deşi nu părea zorită, parcurgea distanţele foarte repede pentru cineva atât de mărunt. I-ar fi fost uşor s-o piardă în ceaţă.

Pâcla îi amintea de vizitele din copilărie în Scoţia, la cabana de vânătoare a tatălui său. El şi Kyle învăţaseră să ia urma căprioarelor prin mlaştini, împreună cu pădurarul-şef, un bătrân scoţian laconic. Dominic se dovedise un hăitaş mai bun, cu o abilitate de a simţi mişcările căprioarei care îl impresionase până şi pe bătrânul Donald. Dar nu avea tăria să tragă. Căprioara era prea frumoasă pentru a fi nimicită.

Nici lui Kyle nu-i făcea plăcere să ucidă, dar, spre deosebire de Dominic, nu dăduse niciodată înapoi. Un ţintaş de primă mână, îşi dobora cu răceală prada, fără a manifesta nici o urmă vizibilă de regret. Contele de Wrexham se arătase mândru de moştenitorul lui. Astăzi antrenamentele bătrânului Donald îi erau de mare folos lui Dominic, întrucât Meriel era dificil de urmărit chiar şi după standardele timidelor căprioare scoţiene. Cu părul ei deschis la culoare şi hainele largi, dacă n-ar fi ştiut adevărul ar fi luat-o drept o fantomă

.Părăsiseră de mult grădinile cultivate, iar ceaţa tot mai densă arăta că se apropiau de râu. Cărarea urca

tot mai abrupt. Trebuia să fie atent pe unde calcă, dar ridica privirea la intervale regulate pentru a se asigura că nu-şi pierduse prada.

Nemulţumit că începuse să gâfâie (cum putea o mână de fată să meargă într-un asemenea ritm pe un deal atât de abrupt?), aruncă o privire în sus, moment în care înlemni, cu ochii cât cepele. Deasupra lui se înălţau zidurile crenelate ale unui castel medieval, la fel de rău-prevestitoare ca într-un roman gotic. Neputân- du-şi stăpâni tremuratul, îşi aduse aminte că pe harta proprietăţii locul era marcat drept „ruine normande". Nu-şi imaginase însă că fortăreaţa era atât de bine conservată, creând o imagine de-a dreptul înfricoşătoare în pâcla densă.

Meriel trecu printr-o deschizătură din zidul înalt. Cândva existaseră acolo uşi din lemn masiv, dar acum tentacule de ceaţă se înfăşurau în jurul bolţii şi stâlpilor de piatră. Dominic se opri, neştiind dacă era bine so urmeze într-un spaţiu îngust în care ea probabil l-ar fi putut repera cu uşurinţă.

Nu ajunsese însă atât de departe pentru a se opri. Tăcut precum ceaţa, trecu prin poarta goală şi pătrunse în străvechiul castel.

Meriel ştiuse pe dată cine o urmărea. Energia lui era ca o lumânare în negură, vie şi distinctă. Strânse din buze. Ar fi trebuit s-o aducă pe Roxana, care i-ar fi blocat drumul cu toată vigoarea. Căţeaua era însă prea bătrână, iar umezeala i-ar fi afectat oasele, aşa că Meriel o lăsase să doarmă.

Adora magia ceţii, felul în care aceasta transforma peisajul familiar într-un tărâm straniu. S-ar fi delectat cu acea senzaţie de singurătate primordială dacă n-ar fi fost bărbatul insistent din spatele ei. Nu i-ar fi fost greu să-l facă să-i piardă urma, dar, gândindu-se la cât fusese el de alarmat când o văzuse sărind de pe cal, îi veni o idee şi mai bună. Avea să-i dea ea motive de îngrijorare!

In timp ce urca drumul către donjon, vedea cu ochii minţii şanţul de apărare plin cu apă, cămin pentru lebede. Cai cabraţi şi flamuri fantomatice, doamne în rochii de catifea unduitoare şi seniori purtând cicatricele unor bătălii primitive. Imaginile erau atât de vii, încât întreba dacă nu cumva trăise la castel în epoca lui de florie. Hiral, doica ei hindusă, îi spusese că oamenii se nasc iar şi iar, trăgând învăţăminte şi dezvoltându-se spiritual de-a lungul secolelor. Meriel îi dăduse dreptate, căci cu siguranţă legăturile pe care le avea cu Warfield nu se formaseră într-o singură viaţă.

înălţă o rugăciune tăcută pentru Hiral, care murise în timpul masacrului de la Alwari. Blânda ei doică merita să renască într-o viaţă plină de bunătate şi confort.

De obicei, Meriel se ducea mai întâi în ruinele dononului, însă de data asta străbătu curtea interioară acoperită cu iarbă tunsă de oi spre treptele care duceau

către creneluri. Când începu să urce, îşi înălţă vocea într-un cântec funebru straniu, lipsit de cuvinte, pe care îl auzise cândva în India. Glasul ei răsuna între pietre, misterios ca plânsetul unui suflet pierdut.

Ajunse la drumul de strajă şi privi de cealaltă parce a râului. Intr-o zi senină dealurile din Ţara Galilor erau perfect vizibile. In această dimineaţă abia dacă pu- :ea zări apele repezi aflate jos, la mare distanţă, unde curenţii se învolburau în jurul stâncilor povârnite care împrejmuiau trei laturi ale castelului. Strămoşul ei, Adrian de Warfield, făcuse o alegere bună atunci când îşi construise aici fortăreaţa. Deşi atacat în mai multe rânduri, castelul Warfield nu fusese niciodată cucerit.

Fără a se opri din cântat, îşi continuă drumul, evi- când bolovanii sfărâmaţi, până când ajunse la destina- cie. In vreme ce trilul ei se înălţa în crescendo, Meriel se căţără într-o deschizătură. O adiere uşoară se înfăşură împrejurul ei, ridicându-i şuviţe din păr. Vântul tot mai puternic şi soarele cald aveau să se dizolve curând în ceaţă.

Privi spre baza stâncilor, legănându-şi trupul în ritmul melodiei, cu veşmintele largi fluturând pe ea. Piatra era rece sub tălpile ei goale.

Apoi, când o voce strigă îngrozită în spatele ei, păşi în gol.

- Meriel! Meriel!

Cu inima bubuindu-i de spaimă, Dominic ţâşni în sus pe treptele din piatră, urcând câte trei deodată şi strigând ca şi cum vocea lui ar fi putut opri saltul sinucigaş de pe zid.

Alergă spre locul din care ea sărise şi privi peste creneluri. Râul era la mare, mare depărtare în jos. Cu siguranţă nimeni nu ar fi putut supravieţui unei asemenea căderi, dar tot cercetă apele cu privirea, sperând să vadă măcar un semn din partea ei. Nimic.

Se răsuci ameţit; îi venea să vomite în timp ce se lupta cu impulsul de a plonja după ea. Nu ca s-o salveze, era mult prea târziu pentru asta, ci ca penitenţă deoarece împinsese o făptură nevinovată către un sfârşit oribil. Meriel trăise aici în pace vreme de ani întregi, până când venise el şi distrusese fragilele piedici care îi mai ţineau

mintea în frâu. începuse să se gândească la ea ca la o fată aproape normală, ce avea doar nişte obiceiuri ciudate. Din cauza prostiei lui, a lipsei lui de înţelegere, trupul ei sfărâmat era deja lovit de curenţii îngheţaţi de dedesubt.

Atunci privirea îi fu atrasă de licărul unei mişcări în dreapta lui, în capătul îndepărtat al zidului. întoarse capul şi se uită. Pânză verde? întrebându-se dacă nu cumva imaginaţia îi juca feste, se aplecă prin deschizătură şi privi drept în jos.

Crezuse că peretele castelului se înălţa drept pe marginea prăpastiei, însă în zona aceea mai erau câţiva metri între zid şi buza stâncii. Drept sub el, secole de eroziune lentă făcuseră ca pământul şi vegetaţia să se adune într-un prag îngust ce se înălţa la vreo trei metri de deschizătură. Dacă cineva ar fi căzut pe acel platou, i-ar fi fost uşor să se strecoare pe la baza castelului până într-un loc sigur.

Miji ochii şi zări urma ştearsă a unor tălpi mici şi goale pe solul umed. Meriel era teafără. Teafără. Dominic se prăbuşi lângă zid, moleşit de sentimentul uşurării.

Peste o clipă însă, uşurarea fu urmată de furie. Micuţa vrăjitoare încercase dinadins să-l sperie de moarte! Era la fel de sigur de asta pe cât era de propriul nume. Poate că îl pedepsea pentru nechibzuita lui încercare de a o duce în afara domeniului Warfield.

Prea mânios ca să mai fie precaut, sări de pe zid şi căzu pe prag. Aterizâ cu putere, iar pământul se fărâmă sub greutatea lui. începu să cadă şi pentru o clipă îngrozitoare se gândi că era condamnat.

Flutură cu disperare din mâini; abia în ultima clipă reuşi să se prindă de o tufă viguroasă, modelată de vânt. Probabil că Meriel aterizase mai uşor, mai ales că ea cunoştea castelul ca-n palmă. Chiar şi aşa, trucul ei fusese al naibii de primejdios. Poate că nu înţelegea riscurile pe care şi le asumase. Dominic pur şi simplu nu avea habar cum funcţiona mintea aceea mică şi sucită.

Când îşi mai reveni în fire, începu să înainteze puţin câte puţin de-a lungul stâncii, pe urmele lui Meriel. Fata se

distrase, dar, pe legea lui, dacă credea că scăpase de el se înşela amarnic.

capitolul 9

Ascunsă într-un pâlc de tufişuri de pe malul vechiului şanţ de apărare, Meriel aşteptă răbdătoare apariţia lui Renbourne. Cum privea concentrată poarta principală, fu cât pe ce să nu-l vadă ieşind de după zidul castelului pe acelaşi traseu pe care îl urmase şi ea. Ce nechibzuit! Ar fi putut să-şi piardă viaţa.

Totuşi, era isteţ dacă îşi dăduse seama atât de repede ce făcuse ea. Cândva îi jucase aceeaşi festă unui medic enervant care se ţinuse după ea pentru a-i observa nebunia. Nătărăul ieşise din castel în goană, ţipând că trebuia

dragat tot râul. Doamnele îl trimiseseră la plimbare după acel incident.

Cu furia întipărită pe chip, Renbourne se năpusti în josul dealului, spre ascunzătoarea ei. Zâmbind, Meriel se strecură afară, atentă să nu intre în raza lui vizuală.

Odată ajunsă la baza dealului, intră într-o fâşie lată de pădure, căci ceaţa nu avea să-i mai servească multă vreme drept ascunzătoare. Până la urmă avea să-şi croiască drum înapoi spre casă pentru nişte hrană, însă pentru moment se mulţumea să străbată una dintre cărările ei preferate, bucurându-se de corul păsărilor.

Se afla în partea cea mai densă a pădurii când auzi un alt sunet, unul grav şi încărcat de durere. Se opri, încruntându-se. Răsună iar, un zgomot aspru, între mârâit şi scâncet. Undeva prin apropiere, un animal suferea.

Urmări sunetul până într-un mic luminiş. Acolo se afla o pereche de vulpi, masculul învârtindu-se îngrijorat în jurul unei vulpi ce schelălăia, cu labele din faţă prinse între dinţii ascuţiţi ai unei capcane din metal. La vederea imaginii, Meriel fu cuprinsă de o furie pură. Braconieri!

Mai devreme în acea primăvară urmărise cuplul de vulpi în timpul perioadei de curtare şi i se pusese un nod în gât când observase ritualul seducţiei. Acum creşteau câţiva pui prin apropiere. Intr-un moment de neatenţie, femela declanşase mecanismul unei capcane pentru iepuri, iar acum zăcea pe o parte, gâfâind, cu pupilele

lărgite din pricina durerii şi a şocului. Laba din dreapta faţă era o harababură însângerată.

Lăsându-şi la o parte furia în favoarea grijilor imediate, Meriel păşi în luminiş. Vulpoiul scoase un lătrat scurt şi ascuţit, apoi se retrase, deşi ea bănuia că nu avea să plece prea departe. Se apropie încet de vulpe, fredonând în surdină o melodie pentru a linişti animalul rănit. In zadar; când Meriel întinse o mână, vulpea
se repezi să muşte cu ferocitate, coada ei stufoasă biciuind pământul

.Tânăra femeie îşi trase iute mâna. De obicei salbăticiunile din Warfield îi tolerau prezenţa, însă vulpea avea dureri atât de mari, încât putea fi periculoasă.

Nişte crengi trosniră undeva pe aproape. Renbourne? Nu, paşii lui erau mai uşori. Bănuind că braconierul se apropia, Meriel se ascunse în cealaltă parte a poieniţei.

Câteva clipe mai târziu, dintre tufe ieşi un tânăr zdrenţăros, cu o tolbă goală de vânătoare aruncată peste umăr şi cu privirea îndreptată asupra capcanei. Un braconier pe pământul ei, omorând şi mutilând fiinţele pe care Atotputernicul i le lăsase în grijă!

I se tăie răsuflarea când tânărul scoase un cuţit din teacă. Urma să reteze gâtul vulpii.

Urlând de furie, Meriel sări în picioare şi se aruncă asupra intrusului.

Dacă n-ar fi fost abilităţile lui de vânător, Dominic n-ar fi dat niciodată de urma fetei, care se deplasa cu uşurinţa ceţii în retragere. însă mai lăsa ici şi colo câte un petic de iarbă turtită sau amprenta unui picior gol, aşa că avea so ajungă în curând.

Şi apoi? Era tentat so bată la fund, dar se îndoia că ar fi fost un gest potrivit pentru o tânără de douăzeci şi rrei de ani. Chiar şi pentru una cu un simţ al umorului absolut deplorabil.

Inima îi îngheţă în piept când un ţipăt de femeie străpunse aerul. De data asta nu mai era vorba despre simularea unei sinucideri, ci de un strigăt ce anunţa o nenorocire în adevăratul sens al cuvântului. Dominic o

rupse la fugă, întrebându-se ce ar fi putut so amenințe. Cu siguranță în parc nu existau animale periculoase.

Ar fi trebuit să-şi amintească faptul că bestia cea mai primejdioasă e omul. Când dădu buzna în micul luminiş, o văzu pe Meriel zăcând pe jos, cu un bărbat străin deasupra ei, amândoi încleştaţi într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. Se simţi cuprins de o furie mai aprigă decât rot ce mai simţise până atunci.

-Ticălosule!

Se aruncă în încăierare şi îl smulse pe intrus de pe Meriel, apoi îl răsuci şi îl doborî la pământ cu o singură izbitură mânioasă. Se opri deasupra lui cu pumnii încleştaţi, luptându-se cu dorinţa de a-l mutila pe viaţă.

-Ce soi de fiară ar ataca o fată neajutorată?

-Neajutorată! protestă bărbatul cu un accent pronunţat de Shropshire. Urmele însângerate de pe chipul lui indicau locurile în care pielea luase contact cu unghiile lui Meriel. Ea a sărit pă mine! Io doar nu voiam s-o las să-mi scoaţă ochii cu ghearele!

Dominic aruncă o privire spre Meriel, care se ridicase de jos. Nu aducea cu o fecioară delicată ce tocmai fusese atacată de un violator. Calmă, cu ochii mijiţi, îl urmărea pe străin cu expresia feroce a unei lupoaice.

După o cercetare rapidă a împrejurimilor, Dominic observă o vulpe prinsă în capcană, un cuţit pentru jupuit aruncat pe jos şi o tolbă pătată de sângele uscat al victimelor din trecut.

- Un braconier, pufni el cu dezgust.

Bărbatul se ridică împleticindu-se. Meriel sări numai-decât să-l atace, vânturându-i prin faţă un băţ ascuţit. Dominic o prinse la jumătatea saltului şi o trase cu putere lângă el. Trupul ei micuţ era încordat de o forţă furioasă. Dumnezeule mare, şi când te gândeşti că începuse s-o creadă mai mult sau mai puţin normală! Dacă aşa arătau crizele de isterie despre care îi vorbise doamna Rector, nu era de mirare că toţi o considerau nebună. Fata era cu adevărat periculoasă.

Insă violenţa ei nu se manifesta la întâmplare, căci nu se repezise asupra lui atunci când o înşfăcase. înălţă

mulţumiri tăcute Celui de Sus. I-ar fi venit greu s-o potolească pe zgripţuroaică fără ca unul din ei să fie rănit. Din fericire ea se potoli, fixându-l pe braconier cu o privire ucigătoare.

Văzând că intrusul dădea să fugă, îi porunci aspru:

- Rămâi pe loc sau îi dau drumul. Şi este rapidă. Foarte rapidă.

Privind-o cu îngrijorare pe Meriel, bărbatul (sau băiatul, de fapt, căci nu putea să aibă peste şaptesprezece ani fi mai era şi slăbănog pe deasupra) spuse:

-N-aş fi rănit-o pe tânăra doamnă. Se ştie că nu e întreagă la minte. Masându-şi obrazul însângerat, bolborosi: A sărit la mine ca un... ca un...

- Ca un înger răzbunător? Sperând că Meriel avea să rie cuminte, Dominic îi dădu drumul înainte ca senzaţia pe care i-o dădea atingerea trupurilor lor să-i dis- rragă atenţia. Nu-i nevoie să-l ataci, Lady Meriel. Legea îi pedepseşte sever pe braconieri. Şapte ani deportare, in New South Wales, îmi imaginez. Sau poate în Van Diemen's Land.

Braconierul se albi la faţă.

-Vă rog, domnule, n-am vrut să fac rău. Ce înseamnă câţiva iepuri pentru un lord ca 'mneavoastră? N-aveţi nevoie de ei. Nici dânsa n-are nevoie, cu o avere care să-i ajungă cât pentru o mie de vieţi. îşi muşcă buza, părând Jintr-odată foarte tânăr. Dacă o să fiu deportat, mai- că-mea şi ăia mici or să moară de foame. E greu de când a murit tata. Nu-i nimic de lucru.

Mânia lui Dominic începu să se risipească. Niciodată nu fusese de acord cu incriminarea săracilor care vânau animale mici ca să aibă ce pune pe masă.

-Cred că furia lui Lady Meriel s-a iscat din pricina raptului că ai rănit vulpea aceea. In ce scop ai făcut-o? Vulpile sunt dăunători, nu vânat.

- Dacă îţi e destul de foame, o vulpe nu-i o mâncare rea, spuse băiatul cu amărăciune. Deşi un iepure ar fi fost mai bun.

Dominic îi cercetă faţa osoasă şi hainele ponosite, rămase prea mici. O asemenea sărăcie lucie îi dădea o nouă perspectivă asupra propriei situaţii.

O fi fost el fiul mai mic şi lipsit de perspective, însă nu ratase vreo masă.

Scotoci prin buzunar, sperând să aibă nişte bani la el. Găsi o monedă, o scoase şi i-o aruncă băiatului.

- Ia asta şi cumpără de mâncare pentru familia ta. Iar dacă îţi preţuieşti libertatea, să nu mai pui piciorul în parcul Warfield.

Băiatului i se tăie răsuflarea când prinse lira de aur, însă Meriel îi aruncă lui Dominic o privire întunecată.

- E greu să condamni un om pentru că încearcă să-şi hrănească familia, îi spuse el scurt.

Poate că ea înţelegea. Deşi se muta revoltată de pe un picior pe altul, nu mai făcu nici o mişcare înspre braconier.

-Mu... mulţumesc, domnule, bâigui băiatul, holbăm du-se încă la monedă.

Era posibil să nu mai fi ţinut în viaţa lui în mână o liră de aur.

Dominic se încruntă. Un ban de aur putea hrăni o familie vreme de câteva zile, poate chiar săptămâni, însă nu era o soluţie permanentă.

-Spune-mi cum te cheamă. Sunt doar un oaspete la Warfield, aşa că nu pot face nici o promisiune. Totuşi, în măsura în care o slujbă te-ar ţine departe de braconaj, îl voi întreba pe administratorul fermei dacă are nevoie de muncitori.

-Vai, domnule! exclamă uluit puştiul. Aş face orice muncă cinstită.

Un muncitor câştiga destul de puţin, dar măcar băiatul nu mai risca să fie deportat şi să-şi lase mama cu un bordei plin de copii flămânzi. Dominic se aplecă pentru a ridica tolba şi cuţitul de pe jos.

- Poţi să iei astea, dar capcana rămâne aici.

Băiatul încuviinţă resemnat. Nu exista nici o cale prin care să poată folosi capcana în mod legal. De fapt, putea fi arestat şi condamnat pentru braconaj şi dacă era prins doar cărând blestemăţia aceea.

-Vă mulţumesc, domnule. Mă numesc Jem Brown.

-Jem Brown. Foarte bine, poimâine să te prezinţi în faţa administratorului proprietăţii Warfield. Până atunci eu voi fi vorbit cu el. Acum du-te! Dominic îi aruncă uitătura fioroasă pe care o deprinsese în timpul

scurtei sale cariere de ofiţer de cavalerie. Şi nu uita ce ţi-am spus, stai departe de parc!

Jem o zbughi înainte ca Dominic să se răzgândească.

Meriel scoase un sunet asemănător cu sâsâitul unei pisici. Ar fi fost amuzant, dacă purtarea ei nu s-ar fi îndepărtat atât de mult de normalitate.

Lăsând la o parte acest gând dureros, Dominic spuse:

- Hai să vedem ce putem face pentru biata vulpe. Aşteaptă-mă o clipă!

In drum spre luminiş trecuse pe lângă un pârâu, aşa că se întoarse şi îşi înmuie batista în apă. Apoi reveni la vulpea prinsă în capcană, pe care Meriel se străduia so aline.

Vulpea mârâi când Dominic îngenunche alături de ea. Ştiind că avea să-i fie mai greu so trateze decât dacă ar fi fost un câine sau un cal neliniştit, o privi fix în ochi în timp ce îi transmitea mintal intenţiile sale bune, faptul că era un prieten.

- Gata, gata, fetiţo, murmură el blând. Hai să te eliberăm! Pe urmă ne putem uita la piciorul ăla. Nu e cazul să-ţi faci griji! Pe vremuri mă gândeam să mă fac chirurg veterinar, să ştii. Ori de câte ori aveam ocazia, mă ţineam după potcovarul, văcarul şi ciobanii din Dornleigh, învăţând cum să tratez cai, vaci şi oi. Dar tata ar fi murit de apoplexie dacă aş fi ales o asemenea meserie josnică.

Nu atât sensul cuvintelor, cât tonul era important pentru a linişti animalul. Tocmai la ţanc, Dominic îşi aminti un lucru esenţial: nu trebuia să se dea de gol că îşi însuşise identitatea lui Kyle. Deşi o carieră de chirurg veterinar putea fi atrăgătoare pentru un fiu mai tânăr, ea ar fi fost de neconceput pentru moştenitorul domeniului Wrexham.

In loc să-şi mai descrie ambiţiile de odinioară, începu să alinte vulpea: cât de frumoasă era coada ei cu vârf

alb, cât de arătoşi trebuie să fi fost puii. Când o consideră suficient de calmă, făcu o încercare aşezându-şi mâna pe blana deasă şi elastică de pe umărul ei. Animalul tremură puţin, dar îi acceptă atingerea

.îşi îndreptă atenţia către capcană. Paznicii de vână' toare din Dornleigh foloseau uneori curse pentru a împiedica vulpile să distrugă ouăle păsărilor ce urmau să fie vânate, însă Dominic nu umblase niciodată cu una. Dinţi haini de metal erau ţinuţi laolaltă de un arc de oţel aflat lângă balama.

Când reuşi să desluşească mecanismul, se ridică şi apăsă cu piciorul pe arc. Falca de metal se deschise, iar Meriel eliberă cu blândeţe laba rănită.

- încă puţin. Pe urmă o să te poţi întoarce acasă la puii tăi, murmură Dominic în vreme ce lăsa capcana să se închidă cu un pocnet. Spera că acesta era adevărul. Dacă rana era prea gravă, ar fi fost mai bine să ucidă biata sălbăticiune.

îngenunche din nou şi îşi folosi batista udă pentru a curăţa cu grijă piciorul afectat. Simţea uimirea lui Meriel faţă de docilitatea vulpii, însă nici nu se uită la ea. Toată atenţia îi era îndreptată asupra animalului care gâfâia din pricina neliniştii.

După ce spălă sângele uscat, scoase un oftat de uşurare.

-Ai noroc, fetiţo. Nici un os rupt, nici un tendon tăiat.

încă exista o sângerare lentă. Dacă ar fi fost vorba de un cal sau un câine rănit, ar fi aplicat un unguent şi un bandaj, dar se îndoia că ar fi mers în cazul ăsta. Vulpea probabil şi-ar fi ros bandajul, agravând problema.

- Urmează'ţi instinctele, coană Vulpe.

Animalul îşi lăsă capul în jos, iar o limbă aspră începu să lingă rana. După câteva minute de lipăit, firişorul de sânge aproape că se oprise.

-Acum eşti gata să mergi acasă? întrebă el încet.

Cu mişcări şovăielnice, vulpea se ridică în picioare. De la marginea luminişului se auzi un lătrat ascuţit. Animalul rănit săltă iute capul şi ciuli urechile, apoi alergă să i se

alături neliniştitului ei partener. Deşi îşi ferea laba rănită, se mişca bine. Vulpoiul sări în sus de bucurie, după care îşi însoţi doamna în pădure.

Dominic se lăsă pe călcâie, emoţionat de întreaga scenă.

-Cred că o să-şi revină. Dacă ştii unde e vizuina ei, poate vrei să-i laşi nişte mâncare prin apropiere vreme de câteva zile, ca să ajuţi familia până când ea o să fie într-o formă mai bună.

Meriel încă stătea ghemuită la câţiva metri distanţă, uitându-se după vulpi cu o expresie de bucurie profundă întipărită pe chip.

Apoi fata roti capul şi, pentru prima dată, el putu s-o privească drept în faţă. Dominic îşi ţinu răsuflarea, uluit de adâncimile şi complexitatea vizibile în ochii ei de un verde clar. O crezuse incomplet dezvoltată mintal, însă acum îşi dădea seama cât de mult se înşelase. Poate că mintea lui Meriel nu se încadra în canoane, dar nu era nicidecum simplă. Era la fel de complexă ca a lui, poate chiar mai mult. Asemeni unui spirit păgân al naturii, tânăra cunoştea pământurile acelea, cu plantele şi animalele de pe ele, şi era dispusă să le apere indiferent de riscuri. în acel moment, pentru că el ajutase vulpea, Meriel îl lăsa să arunce o privire în sufletul ei.

Ea îi atinse scurt mâna într-un gest inconfundabil de mulţumire. Dominic şi-ar fi dorit să prindă mâna aceea micuţă şi puternică într-a lui astfel încât să-i simtă căldura şi forţa. In schimb, trase aer în piept.

- Mi-a părut bine să ajut, Meriel.

Relaţia dintre ei se schimbase. De acum, aveau să se trateze de pe poziţii de egalitate.

capitolul 10

Deşi bărbatul acela căpătase în sfârşit o consistenţă fizică din punctul ei de vedere, Meriel nu ştiuse că îi era suflet înrudit. Apoi cuvintele, atingerile şi compasiunea lui îi fuseseră de ajutor vulpii rănite. Chiar şi când ea nu reuşise să facă asta.

Avea o putere de netăgăduit, iar energia lui tămăduitoare îi făcuse aura să strălucească în culori şi mai vii. Meriel se ridică încet în picioare. Bărbatul făcu la fel,

cu o expresie serioasă pe chip, cu privirea înlănţuită de a ei. Ochii lui erau de un albastru minunat, însufleţiţi de umor şi inteligenţă. Se uita nu doar la ea, ci şi în ea.

Meriel simţi un fior de teamă la gândul că cineva putea să ajungă atât de aproape, să ştie atât de multe. Totuşi, la fel ca în cazul vulpii, neliniştea îi fu domolită de o încredere instinctivă.

Crezuse că nu mai exista nici o fiinţă pe pământ care săd semene. Poate că se înşelase.

După incidentul cu vulpea, Dominic şi Meriel se întoarseră spre casă într-o tăcere amicală. Indiferent ce drăcuşor o făcuse să fugă de el mai devreme, acesta dispăruse.

Se opriră în bucătărie pentru un mic dejun improvizat. Prezenţa lui Meriel acolo era un lucru obişnuit, însă vizita unui viconte, chiar şi impostor, stârni o agitaţie fără seamăn în rândurile personalului. Una era ca un lord să ceară un coş pentru picnic şi alta era ca el să stea jos la o masă din lemn de pin şi să savureze ouă cu pâine prăjită şi ceai. Dominic se străduia din răsputeri să le liniştească, dar faptul că trebuia să arboreze atitudinea rezervată a lui Kyle îi îngreuna sarcina.

După ce mâncară, Meriel ieşi prin spatele casei spre grădiniţa în formă de cruce malteză. Fiecare strat de flori era mărginit de o tufă joasă de cimişir. Dominic văzuse de la geam cum tufele se împleteau în modele elaborate, porţiunile înfrunzite fiind separate prin alei de piatră. Privit de sus, efectul era de o frumuseţe *gto* metrică desăvârşită.

Câteva dintre straturile ale căror flori se ofiliseră fuseseră curăţate şi pregătite pentru noi plante. Roabe pline cu răsaduri viguroase aşteptau pe alei. Dominic îşi dădu seama că munca necesară pentru întreţinerea unei asemenea grădini nu era deloc neglijabilă.

Meriel se duse la o roabă şi luă pălăria din paie pe care io lăsase cineva, probabil Kamal. După ce şio îndesă pe cap, începu să ia flori (garoafe, se gândi el) una câte una

şi să le înfigă în stratul romboidal. Fiecare plantă era aşezată cu precizie, la distanţe egale de suratele ei.

Luând o lopăţică din roabă, îngenunche şi dădu la o parte prima garoafă, astfel încât să poată săpa o groapă. Când termină, aşeză cu grijă floarea la locul ei şi îngrămădi pământul în jur. Apoi se ridică şi îi întinse lui Dominic unealta, făcând un gest care spunea limpede: „Arată-mi dacă poţi face asta".

In timp ce lua lopăţică şi îngenunchea lângă stratul de flori, lui Dominic îi trecu prin minte ciudatul gând că ea nu vorbea deoarece nu avea nevoie. Atunci când voia să-şi facă cunoscute dorinţele, comunica fără echivoc.

Săpă cu grijă, asigurându-se că groapa era suficient de mare încât să primească toate rădăcinile fără a le înghesui. Apoi aşeză planta înăuntru şi tasă bine pământul în jur.

Simţind o nevoie absurdă de a-i obţine aprobarea, privi în sus către Meriel. Faţa ei era umbrită de bolul pălăriei ponosite, însă mişcarea capului sugera satisfacţie. Tânăra trecu la un alt strat şi începu să ia flori din roaba alăturată.

Dominic rânji şi începu să sape. Oare contele de Wrexham ar fi fost mulţumit să ştie că dezamăgitorul său fiu mai mic ar fi putut obţine oricând, pe merit, slujba de ajutor de grădinar? Fluierând încetişor, aşeză la locul ei următoarea garoafă.

In vreme ce soarele se deplasa alene pe cer, Dominic descoperi că sădirea plantelor era o activitate surprinzător de agreabilă. Pe când era la ferma din Dornleigh studiase cu zel agricultura. Dorindu-şi să înţeleagă tot, însămânţase, cosise fânul şi recoltase porumbul. Grădina fusese totuşi apanajul mamei lui, aşa că ştia puţine lucruri despre flori în afara faptului că îi plăceau.

Acum descoperea că lucratul pământului cu mâinile goale era de o senzualitate extraordinară. Ii plăcea bogăţia umedă a solului, gândul că eforturile lui aveau să le îngăduie bobocilor gingaşi să crească şi să înflorească.

Reflectă la Londra cea aglomerată şi frenetică, acolo unde ar fi fost dacă fratele său nu i-ar fi cerut să partid' pe la şarada asta. In lumea acea a modelor trecătoare şi a relaţiilor superficiale îşi dusese viaţa ani întregi. Shropshire

părea cu totul altceva. Nu era de mirare că grădinarii arătau atât de mulţumiţi. Kamal avea un calm la fel de vast ca peisajul din jur.

Tovărăşia lui Meriel era extrem de odihnitoare. Din când în când Dominic mai trăgea cu ochiul înspre locul în care lucra ea şi zâmbea la vederea picioruşelor ei goale. Reprezentau un încântător amestec de eleganţă şi praf, la fel ca restul fiinţei ei.

Nu că el ar fi arătat mai respectabil. Treburile de dimineaţă îl ajutaseră să-şi ţină jurământul de a distruge una dintre preţioasele haine ale lui Kyle. Pe măsură ce ziua se încălzea, îşi aruncase sacoul cât acolo, îşi suflecase mânecile cămăşii, iar acum arăta ca o haimana desăvârşită.

După ce termină un strat, se ridică pentru a-şi întinde muşchii şi încheieturile neobişnuite cu plantatul, apoi traversă grădina înspre Meriel, astfel încât ea să-i dea pe muteşte indicaţii pentru ceea ce avea de făcut în continuare. Dar tânăra nu muncea. Pentru prima dată în ultimele ore, pur şi simplu stătea pe călcâie, cu mâinile relaxate, sprijinite pe coapse.

Urmărindu-i privirea, Dominic văzu că urmărea cu atenţie un fluture galben. In loc s-o întrerupă, el se aşează alături. Abia dacă reuşea să-i vadă trăsăturile sub umbra acelei pălării absurde, dar se bucura că pielea ei delicată era ferită de soarele amiezii. Căldura aprigă din India trebuie să fi fost crudă pentru cineva cu nuanţa tenului ei.

Minutele se târau unul după altul. Ce găsea aşa de interesant la un fluture galben oarecare? La ţară se găseau cu miile. Intrigat, Dominic începu să-l studieze.

Fără îndoială, fluturii erau mai frumoşi decât majoritatea insectelor. De fapt, niciodată nu observase modul plin de graţie în care delicatele aripi aurii se lăsau

traversate de razele de lumină, asemenea unor vitralii. Pentru o creatură atât de neînsemnată, efectul era de o complexitate remarcabilă. Mai remarcă şi faptul curios că antenele erau în formă de bâtă.

Când termină de adunat nectarul dintr-o floare, fiu* turele se îndreptă spre o alta. Dominic se imagină zburând

astfel, liber şi lipsit de greutate. O fantezie plăcută, deşi îi era mai uşor să şi-o închipuie pe Meriel în ipostaza de fluture, căci ea era perfecta întrupare a graţiei.

Timpul rămase în loc câtă vreme Dominic urmări plimbarea leneşă a fluturelui pe deasupra stratului de flori. Când în cele din urmă lepidoptera îşi luă zborul, bărbatul clipi surprins, întrebându-se de când se deconectase de realitate. Nu mai studiase astfel o gânganie din copilărie, dacă o făcuse şi atunci. Una dintre calităţile speciale ale lui Meriel era abilitatea ei de a se implica total, asemeni unui copil.

Acum însă, pusă pe treabă, ea se ridică şi îl îndrumă către un alt strat şi o altă roabă cu flori.

- Eşti o şefă aspră, glumi el în timp ce îşi lua din nou lopăţica.

Era aproape sigur că zărise o sclipire jucăuşă în ochii fetei înainte ca ea să-i întoarcă spatele. Zâmbind, se reapucă de săpat.

Pe la jumătatea după-amiezii, o voce cultivată de tenor spuse cu căldură:

- Bună ziua, Meriel. Ce mai faci?

Speriat pentru că nu auzise paşi, Dominic ridică privirea şi zări un domn de vârstă mijlocie, blond şi suplu, traversând grădina către locul în care lucra Meriel. Fata se ridică atunci când îl văzu apropiindu-se.

El o sărută uşor pe obraz.

- Copila mea dragă! îmi pare bine să te văd.

Ea toleră sărutul, nepărând nici mulţumită, nici nemulţumită. Pentru o clipă, necunoscutul îngădui să i se citească pe chip un profund regret, după care îi ridică mâinile bătătorite de muncă şi le privi cu tristeţe

.-Mi-aş dori să porţi mănuşile pe care ţi le-am dat.

Precaut, Dominic se ridică în picioare. Judecând după nuanţele pielii şi ale părului bărbatului, după constituţia lui şi după hainele scumpe pe care le purta, pesemne era unchiul lui Meriel, Lord Amworth. Dar dacă Dominic se înşela, ar fi fost o greşeală greu de explicat. Mai rău, Amworth îl cunoştea pe Kyle mai bine decât oricine

altcineva din Warfield. El era cel mai susceptibil de a descoperi impostura.

Când îl observă, bărbatul rămase cu gura căscată.

- Lord Maxwell?

- Am reuşit să vă surprind? replică tânărul cu vocea glacială a fratelui său.

- Intr-adevăr. Privirea neîncrezătoare a nou-venitului îl cercetă pe presupusul Lord Maxwell. Abia dacă vă recunosc.

- Părea potrivit să mă implic în activităţile lui Lady Meriel. E chiar dornică să mă pună la muncă, preciză Dominic îngăduindu-şi un zâmbet superficial.

Bărbatul se uită când la Dominic, când la Meriel.

-Te acceptă din... din alte puncte de vedere?

Omul trebuia să fie Amworth, dar Dominic hotărî să evite folosirea numelui cât timp nu avea o dovadă clară.

- M-am mişcat încet, astfel încât să n-o sperii.

-E un lucru înţelept. Deşi, după cum ştii, timpul nu e nelimitat. Privind-o îngrijorat pe Meriel, explică: Eram în drum spre proprietatea mea şi m-am decis să trec pe aici pentru a vedea ce progrese faceţi.

-Veţi rămâne peste noapte? întrebă Dominic, sperând ca răspunsul să fie negativ.

Norocul i se terminase. Amworth dădu din cap în semn de aprobare.

- întotdeauna mă bucură o vizită pe domeniul Warfield, mai ales în perioada aceasta a anului. Vrei să faci câţiva paşi împreună cu mine, Maxwell? Aş vrea să stăm de vorbă.

Căutând cu disperare o scuză pentru a evita o conversaţie între patru ochi, Dominic rosti pe un ton grav:

- Nu îndrăznesc să-mi abandonez lucrul de teamă că supraveghetoarea mea se va înfuria pe mine.

- Foarte bine, zâmbi Amworth. Pe mai târziu, atunci.

Cu un aer sumbru, Dominic îl urmări îndreptăm

du-se spre casă. Trebuia să stea în gardă toată seara. Spera că doamnele aveau să fie într-o dispoziţie vorbăreaţă, căci el, ori de câte ori deschidea gura, risca să calce în strâchini.

în seara aceea Dominic se îmbrăcă cu o grijă deosebită, permiţându-i chiar lui Morrison să-l bărbierească. Se bucură că făcuse efortul când îl văzu pe Amworth coborând la cină cu toată formalitatea londoneză. Doamna Rector şi doamna Marks erau şi ele îmbrăcate în cele mai bune haine.

După o discuţie degajată la un pahar de sherry, bărbaţii le escortară pe doamne în sufragerie. Ca întotdeauna, un tacâm era pregătit pentru Meriel, deşi fata nu cinase niciodată cu însoţitoarele ei de la venirea lui Dominic la Warfield.

în clipa aceea, Meriel îşi făcu apariţia în uşa sufrageriei. Tânărul ridică privirea şi încremeni. Meriel arăta aşa cum nu o mai văzuse niciodată. Părul lucios îi era strâns intr-un coc înalt, dezvăluind eleganţa suplă a gâtului ei împodobit cu perle. Pe rochia albă îi sclipeau broderii cu fir de argint, iar când păşi în cameră, el observă că purta pantofi argintii asortaţi.

Apariţia ei fusese atât de izbitoare, încât Dominic avu nevoie de câteva clipe pentru a-şi da seama că veşmântul era cu cel puţin treizeci de ani în urma modei epocii. Nu că i-ar fi păsat. Ce era frumos era frumos. Fu cât pe ce să se împiedice când se ridică s-o însoţească până la masă. Ea se dăduse cu parfum, un amestec ademenitor de flori şi mirodenii.

-Mă bucur din suflet că ni te-ai alăturat, Meriel. Ţi-am simţit lipsa în ultimele câteva zile. Doamna Rector îl informă pe Dominic: Este rochia mamei ei. Emil yera tare micuţă.

- Emily o colecţionară împătimită de ţinute exotice, Lord Maxwell, adăugă doamna Marks. Meriel a apărut în tot felul de costume, de la straie ţărăneşti norvegiene până la veşminte chinezeşti brodate. Fără îndoială a ales o rochie mai convenţională în onoarea dumneavoastră, Lord Amworth.

Amworth se ridică, fără a-şi putea desprinde privirea îndurerată de pe chipul nepoatei sale.

-îmi amintesc de rochia asta. Emily a purtato în seara în care a fost prezentată în societate. Meriel îi seamănă foarte mult.

Dominic îi trase scaunul, iar tânăra femeie se cufundă în el cu graţia unui fulg în zbor, fustele din mătase foşnindu-i împrejur. îşi ţinea privirea îndreptată cu modestie în jos, precum o şcolăriţă ce participă pentru prima dată la o serată a adulţilor. Amintindu-şi de diavoliţa care făcuse tot ce ştia ea mai bine pentru a-i trage o spaimă care să-l îmbătrânească cu zece ani, se aşează contrariat la locul său.

în timp ce masa era servită, reflectă încă o dată la întrebarea-cheie: Oare cât de multe înţelegea Meriel? îşi recunoştea unchiul şi, după toate aparenţele, îi păsa suficient de mult de el încât să se îmbrace pentru a-i fi pe plac. Pe Dominic îl înduioşa gândul că purta hainele mamei sale. Sora lui mai mică făcuse acelaşi lucru pe când era copilă.

Deşi până atunci nu o mai văzuse mâncând decât cu degetele, în seara aceea tânăra se folosi de cuţit şi de furculiţă cu o uşurinţă desăvârşită. Probabil deprinsese bunele maniere pe când era mică, înaintea tragediei care îi tulburase mintea. Totuşi, în cea mai mare parte a timpului alegea să nu acţioneze cu rafinamentul de care dădea dovadă acum.

Se gândi la sălbăticia necontrolată de care dăduse dovadă mai devreme, când îl atacase pe braconier. Oare avea (scotoci prin minte după un concept) o personalitate constituită din părţi disparate, în care sălbăticia

coexista cu docilitatea? Oare în spatele unei faţade de vis pândea pericolul?

Oftă. Ca de obicei, avea o mulţime de întrebări, dar nici un răspuns. Poate că lordul Amworth putea fi convins să spună mai multe despre boala ei la un pahar de porto.

La sfârşitul mesei, doamna Marks se ridică şi dădu semnalul ca doamnele să se retragă. Dominic trebuia să-i facă faţă lui Amworth de unul singur. Cei doi bărbaţi se ridicară politicoşi la plecarea femeilor. Privind în urma lor,

Dominic observă că Meriel o lua în direcţia opusă faţă de cele două bătrâne.

- Printre uzanţele la care se conformează Meriel nu se numără şi petrecerea timpului de după cină în salonaş? se interesă el.

- De obicei nu. Intinzând mâna spre carafa cu porto, Amworth explică: Uneori ni se alătură mai târziu. Sper să o facă şi în seara asta. Nu o văd atât de des pe cât mi-ar plăcea. Turnă băutură pentru amândoi, apoi se aşează din nou pe scaunul său. Spune-mi, care sunt gândurile tale acum că ai avut timp să o cunoşti mai bine pe nepoata mea? îţi va fi potrivită ca soţie?

Dominic şovăi, dorindu-şi să poată evita această conversaţie. Dezgustul lui vizavi de căsătoria dintre Meriel şi Kyle creştea cu fiecare oră. Dacă voia, avea posibilitatea să rupă logodna chiar atunci. Dar apoi? Nu doar că ar fi pierdut domeniul Bradshaw, dar Amworth s-ar fi putut orienta spre un alt eventual mire. Kyle, cel puţin, nu s-ar fi purtat urât cu Meriel, dar cine ştie cum ar fi tratat-o altul?

-E prea curând ca să mă pronunţ, spuse el evaziv. Meriel e o fiinţă rară, într-un fel încă o copilă, dar înzestrată cu o inteligenţă aparte. Nu prea ştiu ce să cred despre ea.

- Sunt de aceeaşi părere, rosti franc Amworth aplecându-se în faţă. Desigur, faptul că înţelegi cât de specială este reprezintă o bună fundaţie pentru căsnicie.

- Poate din punctul meu de vedere. Dominic ezită. Pe urmă, ştiind că avea să se urască dacă nu vorbea, corn tinuă: Dar cum rămâne cu nevoile lui Meriel? Nu cumva s-ar simţi mai fericită dacă ar fi lăsată în pace? Pare mulţumită de traiul ei.

-Mi-aş dori eu să fie atât de simplu, oftă Amworth. Are nevoie de un ocrotitor. Viaţa e nesigură. Mă tem pentru bunăstarea lui Meriel dacă ar fi să mi se întâmple ceva.

După un lung moment de tăcere, Dominic îl îmboldi:

- De ce vă temeţi?

Celălalt bărbat îi aruncă o privire tăioasă.

-Am mai discutat despre asta, Maxwell.

- Atunci v-am ascultat fără s-o cunosc cu adevărat pe Meriel, spuse iute Dominic încercând să-şi acopere greşeala. Mi-ar plăcea să aud totul din nou, acum că am o imagine completă a ei.

- Ei bine celălalt unchi al ei, Lord Grahame, s-a gândit de la bun început că fetei i-ar fi mai bine într-un azil. A trimis diverşi doctori specializaţi în tratarea nebuniei s-o examineze şi toţi s-au arătat de acord.

-Adică ei cred că ar putea fi tratată cu succes? se miră Dominic.

Gura lui Amworth se strâmbă.

-A, nimeni n-a sugerat că ar exista vreo şansă ca ea să fie vreodată normală. Dar doctorii sunt nişte brute curioase. Cred că le place ideea de a experimenta pe un caz atât de ieşit din comun. Privind distrat la paharul cu porto, adăugă: Poate că starea i s-ar îmbunătăţi într-un azil modern şi poate că încăpăţânarea mea este egoistă. Dar nu... nu suport să mi-o imaginez încuiată într-un astfel de loc. I-am ascuns lui Grahame informaţiile despre perioadele proaste pe care le mai are din când în când de teamă că le-ar folosi drept dovezi pentru a o lua de pe domeniul Warfield.

Gândul că Meriel ar fi putut fi supusă unor experimente medicale îl făcu pe Dominic să se cutremure.

-Dacă asta înseamnă să fii egoist, atunci şi eu sunt un egoist. Nu mi-o pot închipui altundeva decât aici.

Impresionat, Amworth îl sfredeli cu privirea.

- Eşti cunoscut drept un om de onoare, ăsta e unul dintre motivele pentru care te vreau drept soţ al lui Meriel. Dacă te vei căsători cu ea, promite-mi că nu ai s-o internezi niciodată.

Dominic se uită în jos către băutura sa, meditând la faptul că atât de onorabilul Kyle trimisese un substitut să-i farmece viitoarea logodnică.

- încă nu există nici o căsătorie.

-Nici nu va exista una dacă nu-mi promiţi că ea va rămâne aici, unde e fericită şi unde va fi îngrijită cu bunătate şi demnitate, ripostă Amworth cu asprime.

-Vă jur că, indiferent ce s-ar întâmpla, indiferent dacă mă voi însura sau nu cu ea, o s-o ocrotesc mereu atât cât îmi va sta în putere, rosti Dominic alegându-şi cu mare grijă cuvintele.

Iar dacă fratele său nu făcea un jurământ asemănător, intenţiona să-i dezvăluie lui Amworth adevărul în privinţa acestei înşelătorii.

Bărbatul mai în vârstă răsuflă uşurat. Ridicându-se în picioare, spuse:

- înainte să ne alăturăm din nou doamnelor, ai vrea să faci o plimbare prin galeria de la etaj?

- Desigur, replică Dominic, ştiind că propunerea nu era întâmplătoare.

II însoţi pe Amworth în tăcere până în galerie, o încăpere lungă aflată în aripa de nord a casei. Un refugiu plăcut pe vreme rea, avea un perete acoperit de ferestre largi, cu ochiurile de geam romboidale, şi un altul plin de tablouri. Amworth se opri în dreptul unui portret aflat lângă intrare şi ridică felinarul astfel încât lumina să cadă drept asupra pânzei.

Pictura înfăţişa o tânără blondă şi zâmbitoare, aşezată pe o bancă de piatră dintr-o grădină. Ţinea în poală o fetiţă adorabilă cu ochii verde-deschis, iar în spatele lor stătea în picioare un bărbat cu trăsături ferme, a cărui

privire emana umor şi inteligenţă. Dacă Dominic nu se înşela, pe fundal se zărea grădina cu trandafiri a domeniului Warfield.

-Sora dumneavoastră şi soţul ei, împreună cu Me- riel, presupun.

-Tabloul a fost făcut chiar înainte de plecarea lor în India. Contemplând gânditor pictura, Amworth continuă: Erau căsătoriţi de câţiva ani şi începuseră să-şi piardă speranţa că vor mai avea un copil. Apoi a venit pe lume Meriel. Amândoi erau topiţi după ea.

-De ce şi-a dus Lord Grahame familia într-un loc atât de nesănătos cum e India?

- Emily nu l-ar fi lăsat nici în ruptul capului să plece singur şi, în acelaşi timp, nu voia să meargă fără Meriel. Misiunea lui nu se întindea decât pe doi ani, deci riscurile

păreau neînsemnate. Meriel era un copil cu o sănătate remarcabilă. Posomorât, bărbatul închise ochii pentru o clipă şi murmură: Nu boala i-a ucis pe sora mea şi pe soţul ei.

- Eraţi apropiat de sora dumneavoastră?

Amworth deschise ochii. Chipul îi părea îmbătrânit.

- Emily era cu doar un an mai mică. In copilărie am fost mereu împreună şi am rămas prieteni până la moartea ei.

Pe Dominic îl intriga problema titlului de proprietate asupra domeniului. Grahame şi Amworth aveau amândoi reşedinţe familiale, în vreme ce lui Emily îi revenise de drept domeniul Warfield, pe care, după toate aparenţele, ea şi soţul ei îl foloseau drept reşedinţă principală. Insă era mai bine să nu întrebe nimic pe tema asta. Putea fi un alt subiect despre care Amworth discutase deja cu Kyle.

Se plimbară de-a lungul şirului de tablouri. In general, portretele înfăţişau personaje cu osatură delicată şi păr foarte blond. Cele mai multe femei aveau aerul ireal al lui Meriel. Dominic remarcă

:-Asemănarea în familie e foarte pronunţată.

Amworth se opri în dreptul unui portret din perioada Tudor.

-Mi-aş dori să existe o pictură cu prima Meriel. Arhivele familiei arată că nepoata mea îi seamănă leit, cu excepţia faptului că strămoaşa era brunetă. Soţul ei, un conte normand, era foarte blond. Aceste trăsături s-au transmis în familie vreme de secole. Numele şi titlurile s-au mai schimbat, însă părul blond a fost purtat mai departe, deseori prin moştenire pe linie maternă. Warfield n-a făcut niciodată obiectul unui act pentru stabilirea succesiunii, aşa că ar putea fi lăsat unei fiice, dacă nu există urmaşi de sex masculin. Nepoata mea este o descendentă directă a primei Meriel. Bărbatul oftă: Mă scoate din minţi gândul că totul se va termina acum.

- Cu siguranţă există şi alte ramuri ale familiei.

-Adevărat. Insă fiii mei seamănă mai mult cu mama lor. Şovăi, după care adăugă cu o oarecare dificultate: Elinor este o soţie, mamă şi contesă ideală, dar... niciodată n-a

reuşit s-o accepte pe Meriel. In opinia ei dezechilibrul mintal e o problemă majoră. Când băieţii erau mici îşi făcea griji pentru siguranţa lor.

Nu trebuia să spună mai multe. Dominic înţelegea că Amworth fusese sfâşiat între cerinţele impuse de poziţia lui, nevoile familiei şi cele ale nepoatei sale. Probabil că ar fi luat-o sub acoperişul propriu, dacă soţia lui nu s-ar fi opus. Făcuse tot ce îi stătuse în putere pentru a se asigura că Meriel era fericită şi iubită.

El şi nepoata lui meritau ceva mai bun decât o pereche de mincinoşi.

capitolul 11

La finalul unei conversaţii plăcute după cină, li se aduse ceaiul. Doamna Marks tocmai îi turna în ceaşcă lordului Amworth, când Meriel îşi făcu apariţia în pragul uşii. Se schimbase din rochia de seară într-un larg

veşmânt oriental de culoare neagră, genul de ţinută menită se acopere cât mai mult din formele feminine pentru a nu stârni poftele trupeşti ale bărbaţilor. Nu că ar fi funcţionat. Pliurile materialului nu făceau decât să stimuleze imaginaţia, cel puţin în cazul lui Dominic.

Ducând o tavă cu trei castronaşe şi o grămadă de beţigaşe subţiri, Meriel străbătu covorul persan în picioarele goale, fără să facă nici un zgomot. îşi desprinsese părul din cocul complicat şi îl împletise iar. Doamna Rector zâmbi.

- Ce drăguţ! în seara asta Meriel o să facă *mehendi* în onoarea dumneavoastră, Lord Amworth.

Cu privirea îndreptată în jos, fata îngenunche în faţa unchiului său. Dominic avu brusc impresia că rolul de slujnică supusă era un joc pentru ea. Poate că văzuse în India varianta reală şi o adăugase colecţiei sale de personalităţi. Slujnică Supusă. Grădinar Dedicat. Spiriduş. Copil Neastâmpărat.

Chipul ostenit al lui Amworth se lumină.

-Mi-ar plăcea o brăţară, dacă vrei, Meriel.

îşi suflecă mâneca şi îi oferi încheietura lui.

Ea înmuie un tampon de bumbac într-un castron şi umezi pielea încheieturii. Apoi scufundă un beţişor într-un alt bol, ce conţinea pastă de henna. Cu mişcări iuţi şi abile,

începu să deseneze un model complex, şer- puit. Aşa cum bănuise Dominic după ce văzuse tatuajul lui Kamal, era nevoie de îndemânare pentru a crea un asemenea desen, mai ales fără linii ajutătoare.

Observă cu interes că fata îşi înnegrise genele şi sprâncenele, aşa cum făceau deseori femeile din Orient, în contrast cu pielea albă şi părul blond al lui Meriel, efectul era exotic şi teribil de ispititor.

Când termină me/iendi-ul lui Amworth, se îndreptă către doamna Rector.

-Mi-ar plăcea o brăţară pentru gleznă, Meriel, spuse aceasta după o clipă de gândire. Domnilor, vă rog să mă scuzaţi, dar o să vă întorc spatele din pudoare.

Se duse spre un fotoliu încăpător aşezat cu spătarul spre şemineul în jurul căruia stăteau ceilalţi. Materialul foşni când îşi săltă fustele şi îşi dădu jos un ciorap, astfel încât Meriel să poată lucra pe glezna ei. Dominic sorbi din ceai, amuzat şi oarecum emoţionat în faţa acestei dovezi că o femeie nu-şi pierde dorinţa jucăuşă de a se împodobi doar pentru că nu mai e tânără.

Fu nevoie de ceva timp pentru desenarea brăţării pe gleznă. La final, doamna Marks îşi oferi mâna şi braţul drept. Meriel îi desenă un model delicat, ca de viţă, ce pornea de la degetul mijlociu. De acolo desenul se încolăcea pe dosul mâinii şi încheieturii doamnei Marks, continuând pe antebraţ, înainte de a se răsuci şi a se opri chiar sub cot.

In vreme ce Meriel lucra, doamna Marks explică:

- E nevoie să laşi henna neatinsă timp de o oră sau două, până când se usucă, Lord Maxwell. Pe urmă poate fi ştearsă, lăsând în urmă modelul. Ochii îi sclipiră. Presupun că vi se pare foarte ciudat.

-Neobişnuit, recunoscu el. Dar fermecător.

Aştepta cu nerăbdare serviciile lui Meriel, dar după ce termină cu doamna Marks, fata făcu un tur al celor trei subiecţi şi tamponă desenele cu o soluţie luată din al treilea bol, apoi se retrase graţios. Dezamăgit, se întrebă dacă rămăsese fără pastă de henna. Sau oare el nu era demn de eforturile ei?

Doamna Rector se ridică în picioare şi îşi acoperi un căscat feminin cu mâna ei micuţă.

- S-a făcut destul de târziu, nu-i aşa? Ne vedem mâine dimineaţă.

De vreme ce Meriel plecase, Dominic era gata să se retragă. Oare în acea dimineaţă o urmărise până la castel? Multe se întâmplaseră într-o singură zi.

Morrison îl aştepta în dormitor pentru a-l ajuta să dezbrace haina strâmtă şi modernă a lui Kyle. Valetul nu avea să-l ierte prea curând pentru că distrusese ţinuta pe care o purtase mai devreme în acea zi. Neavând chef

să-i îndure dezaprobarea, Dominic îi dădu liber. Cu restul hainelor se putea descurca şi fără ajutor.

Bucuros să rămână singur, se îndreptă către fereastră în timp ce îşi desfăcea cravata. Afară, modelele geometrice ale grădinii abia dacă se zăreau la lumina lunii. Mereu îi plăcuse această privelişte, iar acum îi plăcea mai mult ca niciodată, după ce lucrase chiar el la înfrumuseţarea straturilor.

Uşa camerei lui se deschise, iar Dominic se răsuci, crezând că Morrison uitase ceva.

In prag stătea Meriel, îmbrăcată în costumul ei oriental şi ţinând în mâini tava pentru *mehendi.* După ce închise uşa în urma ei, tânăra traversă încăperea până la Dominic şi îngenunche supusă la picioarele lui, cu hainele largi învârtindu-se în jurul ei. Apoi ridică tava sub forma unei ofrande tăcute.

El îşi reprimă reflexul de a protesta spunând că domnişoarele nu intră niciodată în camerele domnilor. Meriel vieţuia în afara regulilor societăţii.

-Aşadar mi-a venit rândul. îmi faci o brăţară ca aceea a unchiului tău? o întrebă zâmbind.

Ea arătă către scaunul tapiţat. Dominic se aşeză şi îşi descheie manşeta, astfel încât fata să-i poată picta încheietura, bucuros că nu fusese exclus de pe lista ei de subiecţi.

Apucându-l de mână cu degetele ei netede şi reci, Meriel îi studie încruntată încheietura.

- E ceva în neregulă?

Privi în jos şi bănui că părul de pe pielea lui ar fi putut încurca desenul. Era pe cale să-i sugereze lui Meriel să traseze un model pe dosul mâinii, când aceasta se ridică în picioare şi, nestingherită, începu să-i descheie nasturii cămăşii. Speriat, o prinse de mână.

-Meriel!

Ea înălţă capul şi îl privi cu atâta inocenţă, încât bărbatul se simţi ruşinat de sine însuşi. Acum că se gândea mai bine, Kamal avea *mehendi* pe gât, aşa că probabil era un lucru obişnuit pentru tânăra femeie.

Amintindu-şi că era un lucru bun ca ea să se aco modeze cu trupul unui bărbat, îşi termină de descheiat cămaşa, apoi o trase peste cap. Deşi se simţea oarecum jenat să stea pe jumătate gol în faţa ei, Meriel nu-şi făcea probleme. Se aşeză pe braţul fotoliului şi îşi trecu gânditoare un deget peste clavicula lui, aparent concepân- duşi modelul.

Sângele lui începu să pulseze cu o forţă nestăvilită, căci atingerea ei uşoară era mai aţâţătoare decât orice mângâiere a unei curtezane experimentate. Kamal avea avantajul de a fi eunuc şi ocrotitorul lui Meriel sub jurământ. Era la adăpost de farmecul provocator al unei atingeri de fecioară. Dominic nu avea asemenea mijloace de apărare.

Odată luată hotărârea, Meriel îi curăţă pielea cu un lichid al cărui miros iute îi amintea de pin, apoi înmu- ie un beţişor în henna şi începu să deseneze f>e triunghiul de piele de deasupra claviculei stângi. în timp ce miresmele bogate îi umpleau nările, Dominic putu contempla imaginea seducătoare a părului ei ivoriu şi, ocazional, fluturarea genelor înnegrite.

Prea seducătoare. închise ochii şi încercă să-şi fixeze mintea asupra altor lucruri (declinările în latină erau numai bune ca să-i reteze orice avânt erotic), însă atenţia îi revenea obstinant asupra tinerei femei. Printre alte mirosuri se amesteca un parfum ispititor, iar Dominic simţea căldura ce radia din mâna ei. Beţişorul pentru desen îi dădea o senzaţie aflată undeva între gâdilat şi

mângâiere senzuală, şi de ce nu observase cât de cald era în cameră...?

Deschise din nou ochii şi se holbă în partea cealaltă a camerei, la tapetul chinezesc. Trebuia să uite că în jurul lui se învârtea o tânără superbă. Să pretindă că era o cotoroanţă cu mâini teribil de noduroase pe care o descoperise într-un bazar din Damasc... în acel moment, Meriel ridică beţişorul de pe pielea lui. Se auzi un pocnet uşor când instrumentul fu aşezat în castron,apoi degetele ei îi atinseră sfârcul. Fu cât pe ce să-i sară inima din piept.

- Doamne, Meriel! Cum ea îl privea inocent, îi spuse neliniştit: Aşa ceva chiar nu se cuvine. Ar trebui să te întorci în camera ta.

Ignorându-i vorbele, ea îi pregăti pielea, apoi îi desenă un model delicat, ca o viţă, în jurul sfârcului. Oare îi făcuse asta şi lui Kamal? Indiferent de răspuns, se cuvenea oare să îngăduie atâta intimitate?

Ce naiba ar fi trebuit să facă? Nu voia s-o tulbure, dar, fir-ar să fie, ea îl tulbura pe el! Nu se putea gândi decât la apropierea ei, la cât era de dezirabilă. Mai că simţea pe buze gustul pielii delicate de pe ceafa ei...

Posomorât, se agăţă de tot mai slaba lui voinţă câtă vreme ea desenă un model în jurul celuilalt sfârc, apoi îi ornă pielea de deasupra claviculei drepte. Cu o ultimă înfloritură, uni cele două zone printr-un mănunchi de linii ce se unduiau la baza gâtului.

Dominic oftă uşurat când Meriel termină şi îşi puse materialele pe masa de lângă fotoliu. Acum avea să se întoarcă la ea în cameră, iar el avea să citească în linişte câtă vreme se usca pasta de henna. Fără îndoială putea găsi în bibliotecă o carte îngrozitor de plictisitoare cu care să se răcorească.

Dar în loc să se îndepărteze, Meriel îşi coborî gingaş mâna peste pieptul lui, într-o explorare lentă şi senzuală. O flacără i se scurse prin vene când dorinţa care se acumulase în el luă foc. Fu cât pe ce să se ridice şi s-o tragă într-o îmbrăţişare zdrobitoare.

Cât pe ce. Cu o violenţă greu reţinută, se smulse din scaun şi nu se mai opri până când nu ajunse în colţul opus

al încăperii. Cu spatele la ea, îşi încleştă pumnii, gâfâind în vreme ce se lupta să-şi păstreze controlul.

Meriel era aproape ireală. Cel puţin pe jumătate nebună. Nu răspundea pentru faptele ei. Urma să fie soţia fratelui său.

Oare avea să observe măcar diferenţa dintre el şi Kyle în noaptea nunţii? Amărăciunea acestui gând îi domoli poftele.

Se întoarse şi descoperi că fata îi stătea chiar alături, cu o privire întrebătoare. Ridică o mână spre el, însă Dominic ho prinse înainte ca să-l poată atinge iar.

- Meriel, genul ăsta de apropiere e potrivit doar între un soţ şi o soţie. Până când vei fi pregătită să devii nevastă, ar trebui să existe... mai multă distanţă între noi.

Sperase că ea o să-i înţeleagă măcar tonul, dacă nu şi cuvintele, însă Meriel nu făcu decât să-l scruteze cu ochii ei verzi. Nu erau deloc ochii unei copile.

Privirea ei coborî în jos, alunecând peste trupul lui cu meticulozitate lentă, de parcă i-ar fi memorat fiecare por, fiecare fir de păr, fiecare muşchi încordat. Sim- ţindu-se profund dezgolit sub acea privire insistentă, îi ordonă:

- Pleacă, Meriel! Acum!

Privirea ei ajunse în partea din faţă a pantalonilor. El se întări de parcă l-ar fi atins fizic. Ştia cu absolută certitudine că dacă ar fi atras-o într-un sărut, ea ar fi venit de bunăvoie. Era curioasă, de o senzualitate naturală. Probabil nu purta nimic pe sub acel veşmânt exotic, unduitor... Soţia fratelui său. O întoarse, îşi puse o mână încordată pe spatele ei şi o conduse cu fermitate înspre uşă.

-Pleacă, vrăjitoareo! Gata cu *mehendi* până în noaptea nunţii!

Amestecul fermecător de inocenţă şi senzualitate avea să-l scoată din minţi pe Kyle, transformându-l într-un vulcan erotic. De trei ori afurisitul Kyle, care încă avea loialitatea fratelui său, deşi poate că nu o merita!

Dominic închise cu putere uşa în urma ei şi răsuci cheia în broască, apoi, cutremurat de un fior, se sprijini de tapetul chinezesc.

Meriel fu cât pe ce să se împiedice de Roxana, care dădu bucuroasă din coadă la vederea stăpânei sale.

Simţindu-se precum o pasăre ale cărei pene fuseseră ciufulite de un vânt puternic, tânăra rămase nemişcată şi încercă să priceapă ce tocmai se întâmplase.

Străinul era cu adevărat frumos. Se bucurase de senzaţia pe care i-o dădea pielea lui netedă, cu câteva nuanţe mai închisă decât a ei.

Ii plăcuse şi textura părului de pe piept, care cobora într-un model interesant spre vintre. In timp ce ea desena mefiendi-ul, energia lui prinsese viaţă, rotindu-se în purpura dorinţei. îşi dorise să-l atingă peste tot, să-l guste şi să se lase gustată de el...

Cuprinsă de o nerăbdare furioasă, se răsuci şi se îndreptă cu paşi mari pe coridor înspre scările din spate. O închise pe Roxana în casă, preferând să fie singură. Toate simţurile îi erau excitate la maximum în vreme ce înainta prin noaptea rece. Miresmele pluteau seducătoare în bătaia vântului, iarba udată de rouă îi răcorea tălpile. Se simţea dureros de vie şi neliniştită.

Mişcându-se în tăcere printre umbre şi petice luminate de lună, intră în zona sălbatică. Iluzia pădurii neîmblânzite se potrivea cu starea ei de spirit. O bufniţă ţipă când trecu pe deasupra ei atât de aproape, încât îi putu auzi bătăile aripilor, iar câteva clipe mai târziu un scâncet de moarte o înştiinţă că vânătorul îşi găsise prada.

Un strigăt mai profund, straniu şi îndurerat, străbătu pădurea. Un bursuc, se gândi ea, deşi aceştia mai degrabă mârâiau sau lătrau. Curioasă, merse pe urmele zgomotului.

O sută de paşi mai încolo ajunse la marginea unui mic luminiş, acolo unde o pereche de bursuci sărea şi se rostogolea în dansul împerecherii. Femela se ridicase pe picioarele din spate, chipul ei ca o mască luând un aspect dramatic în lumina lunii. Arătând precum un partener de vals,jmasculul făcu acelaşi lucru, dornic s-o impresioneze. în cele din urmă se uniră şi se rostogoliră pe pământul moale într-un ghemotoc de blană pestriţă.

Pusă pe tachinări sfioase, femela ţâşni pentru a-l apuca de umăr pe tovarăşul ei. Acesta se desprinse şi o ţin- tui la pământ cu brutalitate, o muşcă de gât, după care începu să-i lingă blana neagră cu o tandreţe posesivă. Femela scoase un sunet gutural, asemănător cu torsul unei pisici, şi tremură de nerăbdare.

Beţia jocului lor era canavaua unei forme speciale de supravieţuire, o atracţie pasională atât de intensă, încât cele două animale nici nu observară prezenţa lui Meriel. Aceasta se întoarse orbeşte, cu mintea plină de imagini. Ea şi Renbourne rostogolindu-se frenetic pe o pajişte. Dinţii ei muşcându-i trupul cald şi ferm în vreme ce joaca se transforma în pasiune. Gura lui, mâinile lui îndemnând-o spre sălbăticie, forţa lui învingând-o pe a ei în timp ce îi poseda corpul dornic.

Ajunsese deja în grădina cu flori care străluceau în lumina lunii. Aroma îmbătătoare a lămâiţeijplutea greoaie în aer şi în jurul straturilor fantomatice. In mijlocul grădinii, nişte flori curgătoare se revărsau din abundenţă peste marginile unei străvechi urne romane. Meriel se prăbuşi tremurând pe postamentul din piatră rece care susţinea sculptura.

Toate fiinţele se împerecheau. Ştia asta, observase păsările şi animalele de pe domeniul Warfield în vâltoarea pasiunii. Femelele intrau în călduri, masculii înnebuneau de dorinţă. Comportamentul era interesant şi învăţase cum se împreunau corpurile de sex opus, dar nu le înţelesese niciodată dorinţa. Dimpotrivă, se simţise recunoscătoare pentru că fusese scutită de asemenea sălbăticie.
Acum îşi dădea seama că fusese scutită doar pentru că nu-şi întâlnise adevărata pereche. Pentru prima dată înţelegea tânjirea după împreunare. Locuri secrete din trupul ei pulsau înfometate, deşi instinctul îi spunea că în seara asta gustase doar o picătură din cupa pasiunii. O aştepta mai mult, mult mai mult

.Insă omenirea, în prostia ei, făcea ca totul să fie foarte greu. Renbourne o voia. Ii văzuse dorinţa în ochi,

si o mirosise pe trup, văzuse focul aprins al energiei lui atunci când îl atinsese.

Totuşi, din nu se ştie ce motiv barbar şi nefiresc, el se abţinea. O bătaie de cap. Era însă un mascul tânăr, iar sângele îi curgea prin vene sălbatic şi fierbinte. Avea să vină şi vremea ei. O simţea până în oase.

El era adevărata ei pereche şi curând avea să-i aparţină.

capitolul 12

Să stea treaz cât se usca *mehendUul* nu fusese greu. Să adoarmă era o problemă. Până la urmă, Dominic se cufundă întro moţăială neliniştită şi avu un vis clar în care făcea dragoste cu Meriel. Se trezi în patul gol, cu inima bubuindu-i în piept, ştiind că trupul său trăise visul cu o precizie ruşinoasă.

După ce se spălă pe faţă, îşi curăţă pasta uscată de henna. Tatuajul semăna cu un colier compus din linii portocalii, deschise la culoare. Era de o splendoare ban bară, cu totul ne-englezească, îşi spuse el.

Se întoarse brusc cu spatele spre oglindă atunci când se gândi la mâinile ei mici şi pricepute mişcându-se peste pielea lui. După seara trecută îi era imposibil să nege puterea cu care se simţea atras de ea. Foarte bine, era atras. Ce bărbat mar fi fost? Important era să-şi controleze dorinţele nepotrivite.

Starea lui de spirit nu se îmbunătăţi când coborî la micul dejun şi află că Lord Amworth plecase deja. Regretând că nu se trezise la timp pentru a-şi lua ră- mas-bun de la bărbatul mai în vârstă, Dominic îşi turnă nişte cafea în speranţa că asta avea să-l învioreze.

Era deja la a doua ceaşcă atunci când doamna Rector intră în salon şi se servi cu nişte ceai.

- Lord Amworth era mulţumit că dumneavoastră şi Meriel vă înţelegeţi atât de bine, remarcă ea pe când se aşeza la masă.

Hotărând că o părere matură i-ar fi fost de ajutor, Dominic spuse:

- O preţuiesc, dar nu sunt sigur că nunta ar fi o deci' zie înţeleaptă. Ce au spus doctorii care au examinat-o?

Doamna Rector îşi ţuguie buzele.

-Nimic demn de reţinut. Toţi au căzut de acord că nu este normală (de parcă ai avea nevoie de studii la Edinburgh ca să vezi asta!), dar nu s-au înţeles în nici o altă privinţă. Cei mai mulţi cred că i-ar prinde bine o internare într-un azil, dar fiecare susţine alt gen de tratament.

Nu era cine ştie ce ajutor.

-Vreunul dintre aceşti doctori se află prin apropiere?

- Doctorul Craythorne e o somitate în domeniul bolilor mintale. Are un azil la Bladenham, la numai şaisprezece kilometri de aici. In vocea bătrânei se strecură o urmă de ironie: Se spune că e foarte progresist.

- Credeţi că Meriel ar avea de beneficiat de pe urma unui tratament?

Femeia se uită pe fereastră fără să vadă nimic.

-Dacă aş fi crezut asta, aş fi dus-o eu însămi la Bladenham. Dar sunt verişoară de-a doua cu mama lui Meriel. Femeile cu mintea tulbure sunt o caracteristică a familiei. Nici eu nu sunt foarte practică, mărturisi ea cu un zâmbet ghiduş.

- Credeţi că la Meriel se manifestă mai degrabă o... o intensificare a acestei trăsături transmise de la o generaţie la alta decât o nebunie autentică?

-întocmai. Şi cum poate un medic să vindece o trăsătură înnăscută?

Poate că avea dreptate, dar lui Dominic tot i-ar fi plăcut să audă opinia unui medic. De fapt, acum, că se gândea mai bine, ideea de a se îndepărta de Warfield şi de Meriel pentru restul zilei i se părea foarte, foarte atrăgătoare.

- Lord Maxwell, ce plăcere!

Doctorul Craythorne, înalt, solid şi inspirând încredere, traversă salonul de primire frumos decorat în care Dominic fusese condus de către portar.

Până acum, azilul Bladenham îi făcuse o impresie excelentă. Clădirea, aflată la marginea unui sat, era spaţioasă şi bine dotată, iar în spate avea o uriaşă grădină împrejmuită de ziduri. Nu arăta deloc a cloacă.

- Cu ce vă pot ajuta? se interesă medicul.

Dominic începea să înţeleagă de ce lui Kyle îi plăcea atât de mult postura de moştenitor. Nimic nu stârneşte

respectul mai repede ca un titlu nobiliar.

- înţeleg că aţi examinat-o pe Lady Meriel Grahame. Sunt interesat de concluziile dumneavoastră.

-Asemenea discuţii se limitează de obicei la rudele pacientului, îi atrase Craythorne atenţia.

- Ceea ce aş putea deveni, preciză sec Dominic. înţelegeţi ce vreau să spun?

Doctorul înţelegea.

- Un caz atât de trist, murmură el clătinând din cap. Unchiul ei patern, Lord Grahame, apreciază beneficiile tratamentelor moderne, însă celălalt tutore se arată îndărătnic. Pur şi simplu refuză să înţeleagă argumentele logice. E aproape ca şi cum n-ar vrea ca ea să... Se opri. Iertaţi-mă pentru că spun asta. Cu siguranţă Lord Amworth îşi doreşte tot ce e mai bun pentru nepoata lui, însă atitudinea sa e de un paseism iremediabil.

-Cunosc neînţelegerea dintre unchii doamnei, zise Dominic pe un ton neutru. De vreme ce se ia în considerare o căsătorie, simt că ar trebui să ştiu cât mai multe cu putinţă despre starea lui Lady Meriel.

Chipul lui Craythorne se lumină când îşi dădu seama că un soţ ar fi avut controlul asupra tratamentului nevestei sale şi ar fi putut trece peste încăpăţânarea unchiului.
-Am examinat-o pe fată de mai multe ori de-a lungul anilor şi pot spune cu absolută certitudine că a-i permite să alerge liberă e cel mai prost tratament cu putinţă. Obiceiurile regulate sunt esenţiale în stabilirea autocontrolului. Fără o astfel de disciplină, comportamentul ei s-a înrăutăţit

- .In ce fel? vru Dominic să ştie.

- Devine din ce în ce mai iraţională. Ultima oară când i-am făcut o vizită, m-a condus până la vechiul castel, după care a înscenat o tentativă de sinucidere. M-am temut pentru viaţa ei. Faţa doctorului se întunecă la această amintire: Eram pe cale să trimit bărci în căutarea cadavrului când a reapărut, senină ca o zi de vară.

Dominic fu cât pe ce să izbucnească în râs. Aşadar nu era singurul căruia micuţa vrăjitoare îi jucase festa aceea!

Dar cum putea medicul s-o considere indiscipli- nată după ce-i văzuse grădinile? Păstrând o mină serioasă, spuse:

- Ce soi de tratament aţi folosi în cazul ei?

-In primul rând şi cel mai important, ar trebui îndepărtată de orice influenţe pernicioase. I-am stabili imediat o rutină structurată. Mai târziu, aceasta ar varia. Aş folosi o gamă largă de terapii, în funcţie de reacţia pacientei. încruntându-şi sprâncenele stufoase, Craythorne adăugă: Permiteţi-mi să vă conduc într-o vizită a instituţiei noastre. Asta va răspunde mult mai bine întrebărilor dumneavoastră decât simplele cuvinte.

Bucuros că medicul îi anticipase rugămintea, Dominic îl urmă pe un coridor ce străbătea aripa vestică a clădirii. La capătul acestuia se afla o uşă masivă, zăvorâtă cu fier, pe care medicul o descuie cu ajutorul unei chei uriaşe, atârnate pe un inel zornăitor.

De cealaltă parte a uşii nu se mai găsea nici o piesă de mobilier modern. Holul era vopsit într-un alb imaculat, fără vreun ornament.

- E important să nu ne suprastimulăm pacienţii, îi explică doctorul. Majoritatea au deja mult prea multe gânduri care le înfierbântă sângele şi le dezechilibrează starea de spirit.

Străbătură coridorul slab luminat. în ciuda curăţeniei impecabile, în aer se simţea un slab iz de dejecţii corporale.

Craythorne se opri în dreptul unei uşi şi arătă spr eo vizetă.

- Pacienţii trebuie să deprindă autocontrolul. Aceasta este una din cele două carcere.

Dominic ridică acoperitoarea prinsă în balamale şi se uită înăuntru. încăperea era imaculată, dar teribil de austeră. Un scaun din lemn stătea prins în cuie de podea, iar de el era legat un bărbat robust, îmbrăcat în cămaşă de forţă. Capul omului atârna întro imagine a disperării care îi îngheţă lui Dominic sângele în vene.

- E un lucru obişnuit ca pacienţii să fie legaţi aici?

- Domnul Enoch e unul dintre cele mai dificile cazuri ale noastre şi a petrecut mult timp legat. Cred totuşi că

începe să priceapă că purtarea negativă e pedepsită, în vreme ce purtarea pozitivă e recompensată. O frică sănătoasă e de mare ajutor în încurajarea autodiscipli- nei. Pe măsură ce înţelegerea lui se va îmbunătăţi, imobilizarea va fi din ce în ce mai puţin necesară.

Dominic o văzu în minte pe Meriel legată de un astfel de scaun şi i se întoarse stomacul pe dos.

- E un asemenea tratament potrivit pentru o femeie delicată?

- Narcoticele şi tonicele sunt de regulă eficiente pentru liniştirea femeilor agitate, însă din când în când e necesară şi legarea, spuse medicul cu regret. Dar, spre deosebire de ce se întâmplă în majoritatea ospiciilor, eu nu voi permite ca pacienţii să fie puşi în lanţuri, indiferent cât de severă ar fi boala.

Dominic presupunea că ăsta era un semn de modernitate. Dacă Bladenham era progresist, cum Dumnezeu arătau alte aziluri?

Craythorne reluă plimbarea pe coridor.

-în capătul acela avem baia cu gheaţă. Gheaţa ne este trimisă din Scoţia în fiecare iarnă pentru a ni se asigura o cantitate adecvată. Costul nu e insignifiant, dar vă asigur, Lord Maxwell, că nu precupeţim nici un efort când vine vorba despre tratamentul pacienţilor.

O bufnitură puternică sparse tăcerea, urmată de un şir de obscenităţi răcnite. înjurând în barbă, medicu îgrăbi pasul.

- Domnul Jones are una dintre crizele sale. Când o să-l vedeţi, o să înţelegeţi de ce e nevoie de imobilizare.

Trei bărbaţi zdraveni în uniforme gri apărură în fugă din celălalt capăt al holului. Şeful lor descuie camera domnului Jones şi toţi se repeziră înăuntru.

Curios, Dominic vru să-i urmeze şi el, însă Cray- thorne îi blocă drumul cu braţul întins.

-Nu, rosti el aspru. Nu sunteţi în siguranţă.

Privind prin uşa deschisă, Dominic zări o încăpere atât de simplă, încât aducea mai mult a celulă decât a dormitor. Singura piesă de mobilier era un pat de campanie ce părea că fusese prins în cuie de podea. Dorm nul

Jones, un bărbat surprinzător de mărunt, smulsese patul şi îl vântura ca pe o armă în vreme ce blestema cu o voce răguşită. In clipa următoare se azvârli cu sălbăticie asupra paznicilor. Doi reuşiră să se ferească, însă al treilea fu ţintuit de perete. Patul îl lovi în coaste, iar omul se prăbuşi cu un ţipăt de durere.

înainte ca Jones să poată lovi din nou cu patul, ceilalţi doi infirmieri îl trântiră la podea. Chiar şi cu avantajul mărimii şi al numărului, abia dacă îl puteau ţine pe pacientul frenetic.

Craythorne se îndepărtă pentru câteva momente, apoi reveni cu o cămaşă de forţă din pânză aspră. Cu îndemânarea dată de exerciţiul îndelungat, infirmierii traseră haina peste capul pacientului şi îi imobilizară acestuia braţele. La final, infirmierul-şef îndesă o batistă în gura lui Jones, întrerupând şuvoiul de injurii. Bărba- tulfu legat cu un căluş, apoi săltat în picioare.

In vreme ce Jones era luat de acolo, Craythorne îi explică:

- Merge în cealaltă carceră. Credeam că şirul de băi cu gheaţă îl ajută, dar asta e o recădere gravă.

Infirmierul ce fusese lovit cu patul ieşi şchiopătând din celulă, cu durerea întipărită pe chip.

- Cred că mi-a fisurat coastele, domnule director.

-Ai încasat o lovitură serioasă, spuse Craythorne îngrijorat. Mergi la infirmerie. O să te examinez după ce îi arăt lordului Maxwell împrejurimile. Ingreţoşat la vederea acelei dezlănţuiri de nebunie, Dominic se ţinu după el pe drumul spre corpul principal al clădirii. In timp ce descuia o altă uşă, doctorul îi explică: Pacienţii sunt ţinuţi în aripa de vest, iar pacientele în aripa de est. Sunt mereu separaţi cu stricteţe şi îngrijiţi de infirmieri de acelaşi sex. Bladenham nu a trecut niciodată prin genul de scandaluri revoltătoare cu care se confruntă alte ospicii.

Lui Dominic îi trebuiră câteva clipe pentru a-şi da seama că medicul făcea aluzie la câteva cazuri de notori- etate în care femei nebune fuseseră siluite şi lăsate însăr- cinate de alţi pacienţi. Mai grav, uneori atacatorii erau chiar infirmieri. Dumnezeule mare, când te gândeşti că

femei năpăstuite precum Meriel erau supuse unor astfel de tratamente barbare!

Prima celulă în care se uită era goală, însă din următoarea se auzea o tânguire deznădăjduită. Privi prin ferestruică. O femeie cu părul în neorânduială stătea ghemuită într-un colţ, strângându-şi genunchii la piept în timp ce se legăna înainte şi înapoi. Suspinele ei i-ar fi făcut şi pe îngeri să plângă.

Cu o expresie rigidă pe chip, închise capacul prins în balamale.

- Care-i povestea ei?

-Doamna Wicker a suferit peste o duzină de avorturi, spuse compătimitor medicul. Doar prima sarcină a fost dusă până la termen, însă pruncul a murit aproape imediat după naştere. Anul trecut a căzut pradă unei nebunii incontrolabile.

Dominic n-o putea învinui. Ce fel de bărbat şi-ar fi supus soţia unui asemenea şir de sarcini dezastruoase?

- Cum o trataţi?
- Lipitorile aplicate pe tâmple pentru a extrage umorile rele s-au dovedit cele mai eficiente, împreună cu purgativele şi luările de sânge săptămânale. N-a mai avut o criză violentă de câteva săptămâni.

Băi cu gheaţă. Cămăşi de forţă. Lipitori şi purgative. Nu era de mirare că Amworth refuza să discute măcar despre internarea lui Meriel. Chiar dacă i s-ar fi garam tat vindecarea, Dominic nu credea că ar fi fost în stare s-o supună unui astfel de tratament. Pe măsură ce vizita sumbră continua, întrebă:

-Aveţi mulţi pacienţi a căror stare poate să se îmbunătăţească suficient de mult cât să revină la vieţile lor obişnuite?

- Câţiva. Expresia de pe chipul medicului se întunecă. Cel mai mare succes l-am avut cu femei care sufereau de melancolie. Cu timpul, cred că medicina va reuşi să vindece toate bolile mintale, dar nu mă aştept ca asta să se întâmple cât trăiesc eu.

Măcar Craythorne era onest, dar Dominic n-ar fi vrut-o pe Meriel în grija lui. Ea nu era melancolică; dimpotrivă,

era veselia în persoană. Sau o furtună uneori, dar niciodată melancolică.

-Pacienţii sunt ţinuţi tot timpul închişi în camerele lor?

- Plimbarea în grădină e unul dintre privilegiile oferite în schimbul bunei purtări. Daţi-mi voie să vă conduc într-acolo.

Exerciţiile în aer liber păreau revigorante în comparaţie cu tristeţea posomorâtă din restul azilului Bladen- ham. Insă grădina se dovedi oarecum dezamăgitoare. Era constituită în cea mai mare parte din alei pietruite şi petice de iarbă, cu doar câteva tufe şi bănci risipite ici, colo. Poate că în opinia medicilor straturile de flori îi suprastimulau pe pacienţi.

Zidurile înalte din piatră erau acoperite cu ţepi orientaţi spre interior. Dacă acesta era cel mai progresist ospiciu din Marea Britanie, Dominic spera sincer să moară înainte de a fi lovit de nebunie

.Urmărindu-i direcţia privirii, doctorul spuse:

-Nici un pacient de-al nostru n-a evadat vreodată. Sătenii ne consideră cei mai buni vecini.

în capătul îndepărtat al grădinii, două femei mătăhăloase mergeau cu câţiva paşi în urma unei perechi de paciente. Când grupul se întoarse şi se îndreptă către casă, Dominic observă că bolnava mai în vârstă, cea aflată în stânga, se holba fără ţintă pe lângă el. Privirea ei apoasă era înspăimântător de goală.

Cealaltă pacientă îl privea direct, iar în ochii ei zări un scurt licăr intens. Era o tânără înaltă, cu trăsături puternice şi păr negru, neîngrijit, care, în alte condiţii, ar fi putut să pară frumoasă.

- Femeia din stânga, doamna Gill, s-ar putea să plece curând acasă, murmură Craythorne. Avea tendinţe de sinucidere, însă acum e destul de calmă. Tonicele minerale şi poţiunile narcotice i-au domolit agitaţia.

O domoliseră pe biata femeie până aproape de inconştienţă, din câte vedea Dominic.

- Şi cealaltă pacientă?

- Doamna M... Se întrerupse fără a completa numele, apoi reluă: Pacienta aceea este cunoscută drept doamna

Brown. Deşi soţul ei doreşte ca ea să aibă parte de cea mai bună îngrijire, se teme ca vecinii să nu afle despre boala de care suferă. Pare-mi-se le-a spus că e în Italia, pentru a-şi îngriji plămânii, câtă vreme e tratată aici. Păcat că simte nevoia să ţească o pânză de minciuni.

Soţul respectiv nu era singurul cu această atitudine. Dominic cunoştea şi alte familii care negau cazurile de nebunie din rândul lor.

- Starea ei se îmbunătăţeşte?
- Are lungi perioade de luciditate, apoi o ia complet razna, mai ales când o vizitează soţul ei. A trebuit să-i cer să vină mult mai rar. Aş vrea să-i dau mai multe speranţe bietului om, însă purtarea ei e atât de imprevizibilă, încât nu pot fi optimist. Craythorne se uită la paciente cu un aer gânditor. Dacă vreţi să mă scuzaţi o clipă...

Dând din cap, se duse să stea de vorbă cu una dintre infirmiere.

Dominic se îndreptă către un zid, gândindu-se ce loc sărăcăcios era acesta în comparaţie cu grădinile pline

de viaţă şi imaginaţie aie lui Meriel. în acel moment, un strigăt străbătu incinta. Se întoarse şi văzu că doamna Brown" o luase la goană, iar acum alerga înspre el cu o privire sălbatică, cu infirmierele fugind din toate puterile pe urmele ei.

Dominic nu se mai temuse de o femeie de când părăsise camera copiilor, dar oare putea o nebună puternică, sănătoasă din punct de vedere fizic, să reprezinte o ameninţare? Totuşi, afurisit să fie dacă avea să fugă de o femeie. Se pregăti pentru ce era mai rău. însă doamna Brown nu-l atacă. în schimb, îl prinse de braţ şi îi spuse cu disperare:

-Vă rog, domnule, nu sunt nebună! Sunt ţinută aici fără nici un motiv. Dacă îi veţi trimite vorbă tatălui meu, el va avea grijă să fiu eliberată. Generalul Ames de la Holliwell Grange. Vă rog, vă implor...

înainte să poată spune mai multe, îngrijitoarele o ajunseră din urmă. Doamna Brown căzu în genunchi şi îşi înfăşură braţele în jurul picioarelor lui Dominic.

-Ames de la Holliwell Grange! Pentru numele lui Dumnezeu, doar un bilet, orice care să-i dea de ştire, ca să poată veni după mine!

Infirmierele o smulseră de lângă Dominic în timp ce doctorul Craythorne se apropia.

-Tatăl dumneavoastră ştie că sunteţi aici, doamnă Brown, dar e prea întristat de boala dumneavoastră ca să vă viziteze, spuse el cu o voce blândă, dar implacabilă. Ştiţi asta. Soţul dumneavoastră v-a explicat de nenumă-rate ori.

-Soţul meu e un mincinos! Privirea ei sălbatică se îndreptă iar către Dominic. El m-a adus aici, şi ştiţi de ce? Pentru că nu eram o soţie supusă. Pentru că aveam sângele impur. Pentru că nu eram de acord cu el!

înainte să poată zice mai multe, una dintre infirmiere îi puse un căluş în gură, în vreme ce cealaltă îi imobiliză braţele la spate, trăgându-le fără milă. O luară pe sus, lăsându-l pe Dominic pradă unei tulburări extreme.

- Cred că e vital să fii mereu onest cu pacienţii, dar ea se lasă încă pradă iluziilor şi crizelor de violenţă, rosti Craythorne pe un ton calm. N-am văzut nici un semn de progres. Din fericire, soţul ei îşi poate permite so ţină aici cu cea mai bună îngrijire posibilă. Poate, cu voia lui Dumnezeu, întro bună zi...

Vocea i se stinse.

Ştiind că avea să-şi amintească privirea turbată a doamnei Brown până în ziua morţii, Dominic se întoarse şi îl urmă pe Craythorne în clădire. Nu încăpea îndoială că medicul era sincer şi capabil, că îşi conducea bine ospiciul. însă tânărul îşi jură solemn că nu avea să îngăduie niciodată internarea lui Meriel într-un astfel de loc.

capitolul 13

Incapabil să-şi alunge tristeţea după vizita la ospiciu, Dominic se îndrepta călare spre Warfield într-un ritm mai lent decât la dus. Deşi era foarte bine şi frumos că jurase so ocrotească pe Meriel de internare, Kyle urma să deţină autoritatea în ceea ce o privea. Orice decizie urma să-i aparţină lui.

îşi aminti că fratele lui putea fi un ticălos arogant, dar nu se arătase niciodată crud cu femeile. Chiar dacă Meriel s-ar fi cufundat într-o nebunie iremediabilă, cu siguranţă Kyle ar fi ţinut-o la adăpost pe domeniul Warfield, acolo unde ea s-ar fi putut bucura de aer curat, de flori şi de bunătatea celor din jur.

Dar dacă nu o făcea, putea oare Dominic să intervină în vreun fel?

Ajuns la o răspântie, ridică privirea spre cele şase semne de pe un stâlp. Pe unul dintre ele scria Holliwell.

„Trimiteţi-i vorbă tatălui meu... Generalul Ames de la Holliwell Grange. Vă rog, vă implor..." Dominic simţi un fior pe şira spinării, chiar dacă îşi spunea că un Holliwell prin apropiere nu însemna nimic, căci numele

era des întâlnit. Doamna Brown era nebună şi nu merita ş-o ia în serios. Şi totuşi...

Il întoarse pe Pegasus către Holliwell. Avea să călărească până în sat şi să descopere că nu exista nici o fermă şi nici un general Ames. Apoi se putea întoarce la Warfield cu conştiinţa curată. Pierderea unei ore era un preţ mic pentru alungarea acelei priviri turbate din mintea sa.

După câteva minute, Dominic ajunse în faţa a doi stâlpi masivi de poartă. Pe cel din stânga era sculptat cuvântul „Holliweir, iar pe cel din dreapta cuvântul „Grange". încruntat, trase de frâiele calului. Asta tot nu dovedea nimic, căci fiecare sat din Anglia avea cel puţin o fermă intitulată astfel[1]. Poate că în vremuri mai bune doamna Brown venise în vizită aici.

însă Holliwell Grange putea într-adevăr să-i aparţină unui general Ames care era tatăl ei şi care se întristase atât de mult din pricina bolii fiicei sale încât nu suporta s-o viziteze. Era posibil ca întrebările lui Dominic să nu tacă altceva decât să adâncească mâhnirea unui părinte suferind. Se pregăti sufleteşte pentru asta, de vreme ce nu s-ar fi iertat dacă ar fi făcut cale întoarsă când era atât de aproape de aflarea adevărului.

O plimbare de câteva minute de-a lungul unei alei bine îngrijite îi aduse în faţa ochilor clădirea principală. Aşa cum

lăsa să se înţeleagă şi numele, fusese iniţial o rermă, însă anexele adăugate de-a lungul anilor dăduseră naştere unei structuri întortocheate din piatră. Deşi nu era elegantă, părea confortabilă şi spaţioasă, iar câmpurile şi păşunile prospere se întindeau în toate direcţiile.

Ca în cazul multor ferme vechi, pe o latură a curţii erau înşirate diverse acareturi şi un padoc. Dominic îşi priponi calul afară, apoi se apropie de uşă. Tocmai atunci, un gentleman în pantaloni din piele de cerb scotea din grajd o iapă gri-argintie.

-Ce frumuseţe! exclamă Dominic fără să vrea

.*Grange* - casă de ţară, fermă (n.red.)

Bărbatul ridică privirea. înalt, încărunţit şi drept ca o vergea de tun, putea fi luat cu uşurinţă drept un general în retragere.

- Rază de Lună e la fel de cuminte pe cât e de frumoasă. Văd că te pricepi la cai, remarcă bătrânul îndreptăm du-şi privirea admirativă către Pegasus.

- îmi place să cred asta, dar ce bărbat nu se pricepe?

Dominic trase bine de frâiele lui Pegasus, care dă'

dea semne că ar fi vrut so cunoască mai îndeaproape pe iapă.

Bătrânul o duse pe Rază de Lună în padoc. După ce închise poarta, se întoarse către vizitator. Avea pielea aspră şi închisă la culoare, ca şi cum ar fi stat ani întregi sub un soare nemilos.

-Sunt Ames, dacă pe mine mă căutaţi.

Preţ de o clipă, Dominic încremeni. Amintindu-şi că nu se putea prezenta cu numele adevărat când se afla atât de aproape de Warfield, descălecă şi spuse:

- Mă numesc Maxwell. Stau la conacul Warfield.

-Atunci trebuie so cunoaşteţi pe micuţa Lady

Meriel, exclamă celălalt. Ce mai face copila?

-Nu mai e o copilă. Dominic îl priponi pe Pegasus, apoi i se alătură lui Ames la gardul padocului. Amândoi contemplară iapa întro tăcere respectuoasă, uniţi de camaraderia pasionaţilor de cai. Dorindu-şi să mai amâne puţin intrarea în subiect, tânărul adăugă: Lady Meriel are acum douăzeci şi trei de ani. Aţi întâlnito?

Ames îşi ţuguie buzele într-un fluierat tăcut.

- Cum mai trece timpul! N-am mai văzut-o de când era un copilaş în India, însă familiile noastre se învecinează în Shropshire de secole. M-arn gândit s-o vizitez când m-am întors din Orient acum câţiva ani, dar date fiind zvonurile despre starea ei, m-am gândit că ar fi mai bine să nu risc să-i aduc aminte de cele întâmplate acolo. Aşa o tragedie! oftă el clătinând din cap. Mereu m-am întrebat dacă aş fi putut să fac ceva ca să împiedic moartea părinţilor ei.

Dominic potrivi această informaţie lângă ceea ce ştia deja.

- Păreţi a fi militar. Eraţi la post în India când au fost omorâţi Lord şi Lady Grahame?

Ames dădu din cap cu gravitate.

- Grahame se afla într-o misiune parlamentară ce îl purta prin toată India. Eu comandam garnizoana din Cambay, în partea de nord. A fost ultimul avanpost pe care soţii Grahame hau vizitat înainte de a fi ucişi. Din Cambay au călătorit spre Alwari, reşedinţa secundară a unuia dintre conducătorii locali. Acolo au căzut victimele unui raid mişelesc. Palatul a ars din temelii şi au murit aproximativ o sută de oameni. Expirând cu zgomot, bătrânul încheie: Foarte greu pentru fratele lui Grahame - actualul Lord Grahame, adică.

- Călătorea împreună cu grupul? întrebă Dominic, mirându-se că tânărul Grahame supravieţuise masacrului.

- Nu, el era maior sub comanda mea. Un bun ofiţer, vorbea urdu ca un băştinaş. Răposatul Lord Grahame a prevăzut o oprire la Cambay şi pentru a-şi vizita fratele, căci nu se mai văzuseră de ani buni. Desigur, după masacru maiorul Grahame a fost distrus. Tot spunea că dacă fratele său n-ar fi venit la Cambay, nu şi-ar fi pierdut viaţa.

-Măcar Lady Meriel a supravieţuit. Trebuie să fie o alinare.

Expresia de pe chipul lui Ames se mai înmuie.

-Era o copiliţă teribil de curajoasă. Avea un ponei cenuşiu cu care galopa pe câmpuri precum un bandit

afgan. Cele mai multe mame ar fi leşinat pe loc, însă Lady Grahame râdea şi o îndemna să continue.

- Lady Meriel ştia să călărească? întrebă uimit Dominic.

- De când avea trei ani, conform părinţilor ei.

Dar nu şi după aceea. Nu era de mirare că se bucurase de plimbarea în şaua lui Pegasus, odată ce reuşise să-şi depăşească anxietatea iniţială. Experienţa trebuie să-i fi amintit de zilele mai fericite ale copilăriei. Dintr-un im
-puls, tânărul întrebă:

-Rază de Lună e de vânzare? Pare animalul pen feet pentru o domnişoară. Aş vrea să io ofer lui Lady Meriel.

-Nu mă gândisem so vând. Dar pentru Lady Meriel? Ames privi în gol. Ori de câte ori mă gândesc la ea, mă gândesc şi la fata mea. Jena era cu câţiva ani mai mare, aşa că s-a autointitulat ghidul lui Meriel şi a plinv bato prin toată tabăra cât timp soţii Grahame au stat la Cambay. Soldaţii le adorau pe amândouă.

Pulsul lui Dominic se acceleră.

- Aveţi o fiică?

-Aveam, răspunse Ames scurt. Gândind poate că fusese prea brutal, adăugă: A murit întro toamnă, acum doi ani.

Părea să fie sincer, dar poate prefera să le spună altora că fiica lui murise, în loc să recunoască ruşinea unui copil nebun. Privindu-l îndeaproape, Dominic zise:

-Tocmai am vizitat ospiciul Bladenham. Cât mă aflam acolo, o pacientă m-a implorat să-i duc un mesaj tatălui ei, generalul Ames de la Holliwell Range. Spunea că nu e nebună, că soţul a internato împotriva voinţei ei.

Pielea aspră de vreme a bătrânului se albi, durerea fiindu-i parcă palpabilă.

-Nu e cu putinţă. Fiica mea e moartă.

-îmi pare rău, murmură Dominic teribil de stânjenit. Probabil că femeia e o persoană din apropiere care ştie despre Holliwell Grange şi care, în nebunia ei, crede că a locuit cândva aici. îmi pare foarte rău că v-am tulburat.

Se întoarse, dorindu-şi să plece cât putea de repede, dar fu opri de vocea severă a generalului.

- Femeia. Cum arăta?

-înaltă. Păr negru, ochi căprui. Cam de vârsta mea, cred. E cunoscută drept doamna Brown, deşi doctorul spune că nu acesta e adevăratul ei nume. Dominic văzu în minte chipul disperat, încercând să găsească o trăsătură distinctivă. Avea o uşoară cicatrice pe bărbie.

Aproape invizibilă, spuse el trasând cu vârful degetului conturul urmei pe propria bărbie.

Ames încremeni, cu chipul îngheţat.

- Dumnezeule mare din ceruri! Ea... Jena s-a ales cu cicatricea aia după ce a căzut dintr-un copac pe când avea şase ani. Ea e. Ea e! Cuvintele lui stăruiră în aer pentru o clipă nesfârşită. Apoi bătrânul se întoarse şi ::bi cu pumnul în stinghia de sus a gardului, cu trăsăturile contorsionate de furie. Ticălosul mi-a spus că e moartă! Că a fost ucisă de variolă cât eu eram plecat şi că a trebuit îngropată repede. Mi-a... mi-a arătat mormântul în cimitirul familiei!

-Soţul ei i-a înscenat moartea? exclamă extrem de şocat Dominic.

Ames făcu un efort vizibil pentru a-şi veni în fire şi pufni:

-George Morton, putrezi-i-ar oasele în iad! Cum poate un bărbat să-şi trădeze soţia într-un fel atât de îngrozitor?

- Mi-a spus că soţul ei a trimis-o la azil pentru că nu era supusă. Că nu-i intra în voie în toate cele. Gândin- iu-se la tatăl său, Dominic adăugă: Unii bărbaţi nu suportă să fie contrazişi. Poate că Morton e unul dintre ei.

- Dar s-o prezinte drept nebună! Era - este - la fel de sănătoasă ca mine. Deşi se poate ca anii de captivitate :ără speranţă de scăpare s-o fi dus la nebunie. Chipul .ui Ames se întunecă. Am avertizat-o că Morton e un vânător de zestre, dar n-a vrut să mă asculte. E malefic. Malefic! Generalul afişă un zâmbet care îţi îngheţa sân-gele. Jur în faţa lui Dumnezeu că o să plătească pentru ista. Dar mai întâi trebuie s-o aduc pe Jena acasă.

Se răsuci şi intră în grajd.

îngrijorat, Dominic îl urmă.

- Morton merită o moarte lentă şi dureroasă, dar fiica dumneavoastră are nevoie să fiţi viu, nu atârnat la capătul unei spânzurători

.-A, nu am de gând să-l ucid, mârâi Ames în timp ce inşeua un cal înalt. Mai rău! O să folosesc legea pentru

a -l ciopârţi centimetru cu centimetru. Domeniul pe care locuieşte a fost zestrea Jenei. O să i-l iau dimpreună cu renumele, aşa-zisa lui onoare, tot ce preţuieşte. Când o să termin cu el o să-şi dorească să-i fi tras un glonţ în creierul ăla hain şi uneltitor.

Poate că lui Dominic har fi părut rău pentru Morton, dacă bărbatul nu s-ar fi purtat abominabil. Pe când generalul îşi mâna calul în curte, îi spuse:

-Vă rog să-mi trimiteţi un mesaj la Warfield când fiica dumneavoastră va ajunge în siguranţă acasă.

-Aşa voi face. Generalul se opri cât să-i prindă mâna într-o strânsoare ca de menghină. Era cât pe ce să uit să-ţi mulţumesc! Iţi sunt veşnic îndatorat, Maxwell. Ştii ceva? zise după o clipă de gândire. Ia-o pe Rază de Lună pentru Meriel. Darul meu.

Lui Dominic i se tăie răsuflarea.

- Nu puteţi face aşa ceva cu un cal atât de valoros!

-Tocmai mi-ai dat înapoi fiica. Dacă îmi vrei sângele din vene, nu trebuie decât să mi-l ceri, spuse Ames pe un ton neutru, după care se aruncă în şa şi porni la galop.

Uimit, Dominic se uită la eleganta iapă cenuşie. Ames păruse destul de sigur de sine, iar frumoasa şi bine educata Rază de Lună avea să fie perfectă pentru Meriel.

Se întoarse către Pegasus şi îl privi în ochi.

-O s-o ducem pe domniţa asta înapoi la Warfield şi tu o să te porţi frumos de-a lungul călătoriei. M-am făcut înţeles?

Pegasus scoase un fornăit şi roti din cap.

-Ai grijă să nu uiţi, zise Dominic cu fermitate.

In vreme ce deschidea poarta de la boxa iepei, se întrebă dacă doctorul Craythorne ştia despre planul lui Morton. Nu, preocuparea medicului pentru pacienţii şi angajaţii săi, mândria faţă de instituţia pe care o conducea, toate păruseră sincere. Ii era imposibil să şi-l

imagineze cooperând de bunăvoie cu un soţ lacom şi intrigant.

Morton nu avusese nevoie de ajutorul lui Craythorne. Nu trebuise decât să afirme cu tristeţe că soţia lui era nebună. Jena Morton părea o tânără cu o personalitate puternică, iar furia ei în faţa acuzaţiei nu făcuse decât să confirme spusele bărbatului. Ticălosul se dovedise diabolic de inteligent, căci în ce fel poate cineva să-şi dovedească sănătatea mintală? Buna purtare e considerată doar o perioadă de calm între furtuni. De fapt, asta îi şi spusese Craythorne. Odată internată, Jena nu mai avea nici o şansă de a scăpa.

înainte de a se apropia de iapă, se strădui să-şi potolească gândurile ce se rostogoleau de-a valma, căci fiinţele sălbatice, fie ele cai sau fete nebune, reacţionează la atitudine şi la tonul vocii.

întinzând o mână, spuse cu blândeţe:

-Vino cu mine, Rază de Lună. Ai să mergi într-o casă nouă, unde ne aşteaptă o fecioară lunatică.

capitolul 14

Bătrânul grăjdar fu bucuros s-o primească pe Rază de Lună în padocul domeniului Warfield. în timp ce ţesăla iapa, făcându-i pielea să strălucească, îl răsfăţă pe Dominic cu amintiri dragi despre zilele bune în care Lord şi Lady Grahame trăiau, iar grajdurile erau pline ochi cu bidivii de primă mână. De asemenea, îi plăcu faptul că tânărul gentleman prefera să-l îngrijească singur pe Pegasus, în opinia lui aceasta fiind purtarea unui adevărat iubitor de cai.

După ce termină, Dominic se întoarse în casă, unde fu imediat interpelat de doamna Rector:

- Ce părere aveţi despre Bladen ham?
- O instituţie de calitate, dar nu un loc potrivit pentru Meriel, răspunse el sec.
- Mă bucur foarte mult că sunteţi de acord cu Lord Amworth, oftă doamna Rector. Mai ales că ea a avut o... o zi proastă.
- Ce înseamnă asta? se încruntă Dominic.

-Azkiimineaţă a atacat cu foarfecele un gard viu din

tufe de ienupăr în perfectă stare. Pur şi simplu Pa ciopârţit fără nici o logică. O să dureze ani întregi până când plantele o să crească la loc. Muşcându-şi buza, doamna Rector continuă: Trebuie să se fi mâhnit după vizita unchiului ei, deşi nu ştiu dacă a deranjato mai mult faptul că a venit sau că a plecat.

Sau poate că era iritată de cele întâmplate cu Dominic. Nu păruse fericită când el o dăduse afară din camera lui cu o seară înainte.

-Măcar nu a atacat cu foarfecele o persoană. Asta n-ar fi bine.

- îmi voi aminti să fiu recunoscătoare mai târziu, zâm-bi amar bătrâna. Mereu mă îngrijorez atunci când face ceva ciudat ori distructiv, de teamă că acţiunile ei vor putea fi folosite drept probă a nebuniei periculoase.

Dominic se gândi la Jena Morton, care fusese închisă într-un ospiciu doar pe baza cuvintelor soţului. Femeile erau deosebit de vulnerabile dacă bărbaţii care ar fi trebuit să le ocrotească se dovedeau răuvoitori, lipsiţi de scrupule sau pur şi simplu încăpăţânaţi. Singurul lucru care o ţinuse pe Meriel departe de ospiciu până atunci fusese hotărârea lordului Amworth. Nu era de mirare că voia să-şi vadă nepoata pe mâini bune cât mai curând cu putinţă.

- Mă duc să stau de vorbă cu ea. Nu că m-aş aştepta să mă asculte. Unde e gardul?

-Vă duc eu.

Doamna Rector îl conduse afară, apoi către latura de est a grădinilor. Auzi pocnetul foarfecelor cu mult înainte s-o vadă pe Meriel.

Tresări când dădu cu ochii de ienupărul atacat. Doamna Rector nu exagerase. Meriel începuse dintr-un capăt al tufei şi avansase până aproape de celălalt capăt. Nici măcar Kamal nu reuşise s-o oprească.

înalt de vreo şaizeci de centimetri, gardul separa două zone cu straturi de flori. Meriel îngenunchease lângă el,

distrugându-l tufă cu tufă. Peste jumătate dintre ramuri zăceau moarte pe pământ, lăsând la vedere trunchiuri noduroase şi încâlcite. Aerul era încărcat de mirosul iute al frunzelor proaspăt tăiate.

Simţind apropierea vizitatorilor, Meriel tăie o creaiv gă, apoi se uită în sus, fixându-l pe Dominic cu o privire sfredelitoare. Speriat, el se gândi că lumina din ochii ei verzi şi limpezi îi amintea de o pisică ce contemplă un şoarece gustos.

Nu apucă să-şi confirme impresia trecătoare, că ea îşi coborî din nou privirea spre plantele la care lucra. Studie tufa pe care o avea în faţă, apoi ridică foarfecă şi reteză câteva rămurele groase într-o succesiune rapidă. Doamna Rector scoase un oftat slab.

Meriel îşi purta pălăria din paie şi o pereche de mănuşi lungi, groase, care să-i protejeze braţele de zgârieturi, aşa că nu era complet iraţională. Dominic se apropie şi spuse:

-Ţi-am adus un cadou. Vrei să vii să-l vezi? Tânăra femeie strânse lamele foarfecei în jurul unei ramuri, apoi se încruntă. După o clipă retrase unealta şi abordă o altă ramură.

- Ce te face să alegi o creangă în locul alteia? se interesă el.

Meriel se trase la dreapta şi reteză o bucată din tufişul de alături. Dominic îşi spuse în sinea lui că la fel de bine ar fi putut să-l întrebe pe motanul portocaliu de ce dormea sub o anume tufă şi nu sub următoarea. Ar fi primit un răspuns la fel de clar.

Privirea i se îndreptă către tufişul măcelărit şi brusc îi veni o idee. începu să se plimbe încet de-a lungul şirului de tufe tunse, uitându-se nu la ce dispăruse, ci la ce rămăsese. Trunchiuri contorsionate, adânc înrădăcinate în sol. Crengi aspre ce îmbrăţişau pământul pe o lungime de câţiva metri, înainte de a se răsuci brusc spre soare.

- Doamnă Rector, Meriel nu taie la întâmplare, spuse el uimit. A început cu un gard viu atât de banal încâ

- tera aproape invizibil şi ba transformat asemenea unui chirurg al cărui bisturiu taie carnea pentru a dezvălui scheletul. In cazul acesta, ea taie încâlceala de rămurele pentru a scoate la lumină structura de bază a ienuperilor. Uitaţi-vă cât de curajoase şi puternice sunt formele, acum că le putem vedea!

Schiţă cu o mână conturul a două ramuri noduroase ce se întretăiau într-o luptă violentă pentru spaţiu şi lumină. O altă creangă plonja pe sub ele, apoi se îndoia brusc, înainte de a se deschide în frunziş. Tufele arătau ca nişte versiuni în miniatură ale copacilor torturaţi de vânt pe un mal furtunos.

Mai mult, ienuperii îi aminteau de ilustraţiile dintr-o carte care îi aparţinuse fratelui său. Lui Kyle îi plăcuse tot ce ţinea de Orient şi cumva făcuse rost de un volum cu stampe chinezeşti. Forţa rigidă a copacilor reprezentaţi în lupta cu stihiile prindea viaţă cu robusteţe în gardul viu al lui Meriel.

-Acum tufele arată puţin necizelate, dar până la toamnă vor creşte suficient cât să echilibreze cum se cuvine trunchiurile şi frunzişul.

Doamna Rector se încruntă.

-Cred... cred că înţeleg ce vreţi să spuneţi. Efectul e cu adevărat interesant. Frumos, dar nebunesc.

Cu alte cuvinte, noi potenţiale dovezi ale ţăcănelii lui Meriel.

- E o nebunie să priveşti lumea dintr-un unghi nou? Artiştii asta fac. Desigur, şi ei sunt uneori consideraţi nebuni. Dar fără acest gen de nebunie, pământul ar fi un loc mai sărac. Meriel este o artistă a grădinilor. A creat o frumuseţe originală pentru aceia care aleg să o vadă.

Surprinse o mişcare cu coada ochiului; o descoperi pe Meriel uitându-se în sus la el, cu foarfecele nemişcate. Privirile li se întâlniră şi Dominic fu străbătut de un fior. La fel de clar ca şi cum ar fi rostit cuvintele cu voce tare, o simţi spunând: „înţelegi".

Impactul fu mai puternic decât dacă s-ar fi atins fizic. Pentru o clipă avu senzaţia că intrase în lumea ei, un loc magic, diferit de propria lui existenţă prozaică.

Apoi Meriel lăsă ochii în jos, iar clipa luă sfârşit. Dominic rămase cu dorul de a relua legătura cu ea, de a-i împărtăşi viziunea, de a fi transformat de magia ei.

Iar asta ar fi fost o greşeală dezastruoasă. Cu cât se apropia mai mult de Meriel, cu atât mai mare era proba-bilitatea să apară necazuri când adevăratul Lord Maxwell

avea să vină pentru a-şi revendica soţia. Nu era treaba lui Dominic să se uite în ochii ei şi să vadă minuni.

Se răsuci brusc şi îi întinse braţul doamnei Rector.

- Daţi-mi voie să vă însoţesc înapoi spre casă.

Pe drum putea să-şi recapete autocontrolul. Apoi avea să i-o prezinte pe Rază de Lună lui Meriel, dându-i astfel ceva nou care să-i capteze atenţia.

în minte îi apăru o scurtă imagine a tinerei femei galopând prin parc. O îngropă în grabă când îşi dădu seama că ea călărea precum Lady Godiva, îmbrăcată doar în unduitorul ei păr argintiu.

Aşa se naşte nebunia.

Cu mâinile tremurând, Meriel începu să tundă ultima tufă de ienupăr. El înţelegea. EÎ înţelegea! Cei mai mulţi oameni treceau prin viaţă pe jumătate orbi, văzând doar ceea ce se aşteptau să vadă, însă el recunoştea forţa şi frumuseţea din jurul său.

Aruncă o privire furişă în timp ce el se îndepărta împreună cu doamna Rector şi îi admiră balansul lin al paşilor, puterea din umerii laţi. Avea tărie bărbătească şi se simţea în largul lui cu propriul trup într-un fel mai degrabă animalic decât omenesc. Puncte de lumină purpurie scânteiau profund în aura lui. Roşul dorinţei. O voia, era sigură de asta. Dar cum să-l ademenească spre împerechere?

Distrată, reteză o creangă care ar fi trebuit să rămână şi se blestemă pentru neglijenţa ei. Pofta trupească şi grădinăritul nu se potriveau. Cu mai multă grijă,

îndepărtă câteva rămurele ce umbreau grandoarea aspră a ienupărului.

Un gând ciudat îi veni în minte. Bărbatul acela părea o fiinţă sociabilă, şi totuşi se integrase de minune în universul ei. Dacă el reuşea să vieţuiască în două lumi, oare n-ar fi putut şi ea?

Ideea aprinse focul imaginilor de coşmar. Flăcări uci-gaşe, oameni şi cai ţipând, Cel întunecat a cărui torţă incendiase lumea întreagă. Teroarea îi explodă în minte, făcând-o să tremure precum o nevăstuică ce rupe gâtul unui şoarece. îşi scăpă foarfecă şi se îndoi de la mijloc,

gâfâind, cu braţele înfăşurate în jurul taliei pentru a se apăra de durere.

Ginger se trezi şi apăru lângă ea, lipindu-şi capul mare de felină de coastele ei în vreme ce mieuna prelung. Recunoscătoare, îl ridică şi îi lipi trupul cald de al său, în timp ce motanul torcea zgomotos. Pisicile puteau să trăiască în două lumi. Poate că şi Renbourne. Dar nu şi ea. Nu acum. Nu vreodată.

După ce o conduse pe doamna Rector înapoi în casă şi se asigură că totul era gata în grajd, Dominic se duse s-o ia pe Meriel. Ea tocmai terminase de tuns ultima tufă de ienupăr şi se ridica în picioare cu mişcări oarecum înţepenite.

-Eşti gata pentru cadou? o întrebă. Ca de obicei, habar nu avea în ce măsură era Meriel conştientă de prezenţa lui. Fata se întinse ca o pisică pentru a se dezmorţi. încercând să nu se holbeze la mlădierile trupului ei uşor, o atinse cu blândeţe pe cot: Vino.

Spre uşurarea lui, Meriel ţinu pasul cu el. Nu era sigur ce ar fi făcut dacă nu l-ar fi luat în seamă. Nu prea s-ar fi cuvenit s-o ia pe sus şi s-o care în spate, ca să nu mai vorbim că probabil ea i-ar fi scos ochii cu ghearele.

O urmări pe ascuns în timp ce mergeau. Arăta puţin obosită în urma muncii de peste zi, iar lungi şuviţe de păr blond i se desprinseseră din cosiţă şi îi fluturau în jurul feţei, însă părea destul de calmă. Sănătoasă.

Ciopârţirea acelui gard viu nu fusese începutul unei crize de nebunie. Probabil o plănuia de săptămâni bune.

Grajdurile miroseau a fân, iar lumina slabă oferea un răgaz plăcut de la soarele amiezii. Dominic îi spusese grăjdarului s-o aşeze pe Rază de Lună într-o boxă spaţioasă din capătul îndepărtat al clădirii, aşa că o conduse pe Meriel de-a lungul culoarului central.

- Pe aici.

Simţind că veneau vizitatori, iapa se îndreptă către uşa boxei şi întinse gâtul, nechezând prietenos. Grăjda- rul îi pieptănase coama albă şi coada până când ajunseseră să fie la fel de lucioase ca părul lui Meriel, apoi îi legase

jucăuş o panglică albastră în jurul cârlionţului din frunte. Un cal potrivit pentru o prinţesă de basm.

- La drept vorbind, darul acesta nu este din partea mea, ci din partea unui vecin de-al tău, generalul Ames, explică Dominic.

Observă cu plăcere cum Meriel făcu ochii mari. Apoi, spre uimirea lui, ea scoase un ţipăt şi se răsuci. In vocea ei se simţea acea furie oarbă din momentul în care încercase s-o ducă în afara domeniului Warfield.

Când fata ţâşni spre uşă, el reacţionă din instinct şi păşi în calea ei pentru a-i bloca fuga. Meriel îl izbi cu atâta forţă, încât Dominic îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate într-o grămadă de paie, cu ea agăţată de pieptul lui.

Mănunchiuri de paie zburară în jurul lor în timp ce tânăra se lupta să se elibereze. Dominic îşi înfăşură strâns braţele în jurul ei, imobilizând-o.

- Nu fugi, Meriel! Nu şi de data asta. Fuga nu ajută!

Era precum o pasăre captivă, fragilă şi cu inima bătându-i frenetic. De ce naiba se supărase atât de tare? Deşi mai fusese agitată în faţa lui Pegasus atunci când o dusese la plimbare călare, nimic nu semănase cu panica de acum.

-Nu fugi, scumpo, repetă el cu blândeţe. Eşti în siguranţă aici, cu mine

.Zbaterile ei încetară, dar tot mai tremura necontrolat, ca torturată de febră. Aşezându-se pe stratul de paie, Dominic o trase în poală şi îi lipi capul de umărul său. Părul ei mătăsos i se revărsa peste degete, delicat precum aripile de fluture.

De unde să înceapă? Amintindu-şi de istorisirea lui Ames, întrebă:

- Eşti tulburată pentru că Rază de Lună seamănă cu poneiul pe care îl aveai în India? Ea fu străbătută de un fior. Bănuind că era pe drumul cel bun, Dominic continuă pe tonul cel mai liniştitor de care era în stare: Culoarea aceea gri-argintie e rară în Anglia. Probabil n-ai mai văzut un asemenea cal de când ai plecat din India. Cu atât mai mult cu cât nu părăsise Warfield de peste cincisprezece ani.

- Rază de Lună îţi aminteşte de faptul că ţi-ai pierdut părinţii?

Nu erau lacrimi în ochii ei verzi, însă fata scoase un sunet înăbuşit şi îşi ascunse faţa la pieptul lui. El încercă să-şi închipuie ce impact avusese acea noapte catastrofală asupra unei copiliţe. Palatul rajahului, înmiresmat de florile şi mirodeniile Orientului. Apoi, brusc, un atac violent în noapte.

-Lupta este cumplită, chiar şi pentru soldaţii experimentaţi. Arme asurzitoare, urlete de teamă şi durere, poate flăcări. Mama şi tatăl tău ucişi împreună cu toţi servitorii. Apoi tu, răpită de nişte străini sălbatici.

Pe măsură ce vedea cu ochii minţii cele întâmplate, avu strania senzaţie că se conecta cu trecutul. Probabil că ea fusese cărată pe spinarea unui cal de către un barbar puturos, în timp ce striga cu disperare după mama pe care nu avea s-o mai vadă nicicând. Doamne, ce oroare pentru un copil crescut în puf!

Desigur, fusese tulburat atunci când auzise pentru prima oară povestea lui Meriel, însă evenimentele se petrecuseră demult şi departe şi afectaseră o persoană

pe care nu o cunoştea încă. Acum că o întâlnise, îi sinv ţea experienţa până în măduva oaselor.

-Biata de tine, şopti el. Atâta oroare, apoi să fii ţinută prizonieră pe pământ străin. De aceea ai încetat să mai vorbeşti, pentru că nu exista nimeni care să-ţi priceapă cuvintele?

Chiar dacă o trataseră cu blândeţe în timpul captivităţii, fusese izolată, privată de confortul propriului neam, lăsată să-şi depene la nesfârşit amintirile masacrului. Nu era de mirare că se retrăsese într-o lume a ei din care nu mai ieşise niciodată. Retragerea îi fusese necesară pentru a supravieţui.

Iar de atunci fusese tot singură, prinsă într-o fragilă bulă de siguranţă, plutind pe o mare de temeri. Dominic îşi dorea din tot sufletul s-o elibereze de cicatricele trecutului. Deşi cândva izolarea îi oferise ocrotire, acum lumea pe care şi-o făurise se transformase într-o temniţă. O voia descătuşată nu de dragul lui Kyle, ci de dragul ei.

Cum să ajungă la ea?

O rană fizică infectată este incizată cu lanţeta pentru a îngădui puroiului să iasă la suprafaţă. La fel, el trebuia să-i atingă temerile, apoi cumva să le dea drumul pentru ca ele să zboare şi să n-o mai chinuiască. Poate avea să reuşească asta vorbindu-i despre propriile lui spaime. Să-i povestească despre experienţele lui din vremea războiului ar fi însemnat să-i dezvăluie că el era Dominic, nu Kyle, însă era puţin probabil ca Meriel să-şi dea seama vreodată. In plus, merita să-şi asume micul risc. Deşi era posibil ca ea să nu-i înţeleagă vorbele, se putea să-i recunoască durerea din glas şi să ştie că nu era singură.

- Cândva am fost soldat, Meriel.

Tatăl lui decretase că, fiind fiul cel mic, Dominic trebuia să intre ori în rândurile bisericii, ori în armată. De vreme ce nu se vedea în chip de vicar, alesese cariera militară. Kyle fusese furios şi încercase să-l forţeze să vină la Cambridge pentru a urma împreună studiile

universitare. Asta nu era însă o durere pe care Dominic să vrea so împărtăşească în acea zi.

-Tu trebuie să fi văzut o grămadă de soldaţi în India. Unchiul tău a fost unul dintre ei.

Meriel se zvârcoli agitată la auzul vorbelor lui. -Şşt... murmură el. O să am grijă să fii în siguranţă, Meriel, ţio jur. Când fata se linişti iar, continuă: Am ales cavaleria pentru că eram înnebunit după cai. Pe atunci eram doar un puşti, aveam şaptesprezece ani. Credeam că războiul e o mare aventură. Urma să devin un erou cutezător şi să obţin admiraţia doamnelor. Dumnezeule, prost am mai fost şi de două ori mai nătâng pentru că nvam bucurat când Napoleon s-a întors din exil şi a făcut pe dracu' în patru să stârnească iar focul în Europa. Avea impresia că Meriel îl asculta. Oare chiar îi înţelegea cuvintele? Măcar reacţiona, fie şi numai la tonul vocii lui. Povesti mai departe: Şi aşa am ajuns un cornet cu caş la gură (ăsta-i rangul cel mai de jos al unui ofiţer de cavalerie) pe câmpiile de la Waterloo. Poate cea mai mare bătălie din istorie. Prima şi ultima dată când am simţit gustul luptei.

Vorbele i se opriră în gât. Nu mai spusese nimănui cum fusese în acea zi. La momentul respectiv i-ar fi putut povesti lui Kyle, dar pe atunci se înstrăinaseră deja prea mult ca să-şi mai poată recunoaşte slăbiciunile în faţa fratelui său. Mai ales a fratelui său.

- Crezusem că o să fiu emoţionat când o să intru în luptă, dar nu mă aşteptasem la groaza sfâşietoare care avea să-mi transforme măruntaiele în apă. înghiţi în sec şi murmură: îmi era frică de orice. De moarte, desigur, dar şi mai mult de o moarte lentă, în agonie, de faptul că pântecul îmi va fi spintecat de un glonţ şi că voi zăcea muribund în noroi zile în şir. De faptul că îmi voi vedea prietenii stingându-se sub ochii mei şi nu voi putea să-i ajut. De faptul că voi supravieţui mutilat în aşa hal încât viaţa îmi va fi pe veci distrusă şi voi deveni un ciung neajutorat. în cele mai rele coşmaruri se văzuse orb şi paralizat la Dornleigh, ţinut în viaţă din milă şi din obligaţie

familială, prea slab ca să se poată sinucide. Reţinându-şi un tremur, continuă: Cel mai mult mă temeam de faptul că mă voi dovedi un laş, atât de dispreţuit încât bărbaţii vor scuipa atunci când îmi vor auzi numele. Că voi ceda nervos şi o voi lua la fugă, punând în peri' col vieţile altor oameni mai buni.

începu să respire greu, superficial, pe măsură ce evenimentele din acea zi prindeau viaţă în chip terifiant.

-Waterloo era iadul pe pământ, Meriel. Duhoarea prafului de puşcă şi ţipetele oamenilor aflaţi pe moarte. Bubuitul armelor şi ochii orbiţi de fum. Faptul că nu ştiam ce se întâmplă. Nu ştiam. într-un fel, asta a fost cel mai rău. îi mângâie spatele cu palma udă şi urmă: Nu m-arn făcut de ocară, slavă Domnului, deşi cu siguranţă n-am fost vreun erou. Un sergent isteţ şi îndemânatic m-a salvat de la a produce pagube cu lipsa mea de experienţă. Am reuşit să-mi stăpânesc frica îndeajuns încât să atac atunci când am primit ordinele. N-am să uit niciodată frenezia galopului spre francezi, tunetul copitelor, armele ce zguduiau pământul precum un cutremur. Exista un extaz nebun al atacului, iar într-un fel acesta era cel mai înspăimântător lucru dintre toate, căci acea plăcere

smintită e motivul pentru care bărbaţii continuă să meargă la război.

îşi întrerupse digresiunea şi spuse scurt:

- Nu ştiu de câte ori am atacat iarăşi şi iarăşi. Dar am supravieţuit şi am început să cred că până la urmă voi trece de bătălie. Apoi... apoi...

Se opri, incapabil să continue. Mâna mică, dar puternică a lui Meriel se strecură afară şi ajunse să se odihnească peste a lui cu o neaşteptată tandreţe. Cumva, tulburarea ei îi fusese transferată lui

.-Calul meu, Aiax, a fost lovit. Era un tovarăş minunat, puternic şi calm, la fel ca sergentul Finn. Deja îi promisesem o viaţă întreagă de păşuni verzi şi ovăz pentru că mă purtase în spate atât de bine. Iar apoi, în timpul ultimului atac din acea zi, a fost lovit de gloanţele francezilor şi s-a prăbuşit. Iar eu am căzut sub el.

Noroiul îl salvase, amortizând impactul calului de o jumătate de tonă. Dominic se uită în tăcere pe fereastră, fără să vadă grădinile mănoase de afară.

-Pentru o vreme n-am mai ştiut de mine. Când mi-am venit în fire, în jurul meu nu mai erau decât oşteni morţi şi cai măcelăriţi. Unul... unul dintre oameni era sergentul Finn.

Trase aer în piept tremurând. I se păruse atât de afurisit de nedrept să supravieţuiască în timp ce un bărbat curajos ca Finn murise! Mai târziu le trimisese bani rudelor lui, deşi asta fusese o slabă compensaţie pentru tot ceea ce sergentul făcuse pentru el.

Dorindu-şi să isprăvească, spuse încordat:

-Auzeam gemete şi strigăte de durere, însă fumul tunurilor se lăsase atât de gros peste câmp, încât era ca şi cum aş fi fost singur în purgatoriu. Cu excepţia faptului că Aiax se zbătea între viaţă şi moarte. Sângele lui mă îneca la propriu. Îi simţeam suferinţa, dar el n-a scos nici un sunet, cu excepţia înspăimântătorului gâlgâit ce se auzea când încerca să respire. Nu puteam face nimic, nici măcar să găsesc un cuţit pentru... pentru a-i tăia gâtul.

Meriel îşi întoarse faţa până când pielea netedă şi moale a frunţii sale i se lipi de obraz. Simţi o pulsaţie între ei, însă nu reuşi să-i determine originea.

-Am rămas captiv acolo vreme de două zile. In ambele nopţi mi-au dat târcoale jefuitorii. în prima noapte mi-au smuls lanţul de argint, în a doua mi-au luat haina, dar n-au făcut nici o încercare de a mă elibera, deşi i-am implorat să mă ajute.

Aceea fusese înjosirea supremă: să-şi piardă orice urmă de demnitate în rugăminţi disperate şi inutile.

- Când m-au găsit oamenii noştri eram aproape mort de sete. Desigur, atunci Aiax murise deja.

Animalul cald şi inteligent, care îl purtase cu atâta fidelitate, se transformase într-o bucată de carne rece şi moartă, bântuită de muşte

.-Aveam tăieturi, zgârieturi şi coaste fisurate, dar mintea mea era cea cu adevărat vătămată. Am crezut că no să mai călăresc în viaţa mea. Fir-ar să fie, nu mai voiam nici măcar să văd vreun cal, deşi îi iubisem de când mă ştiam.

Degetele lui Meriel se strecurară în părul lui, mângâindu-l. Ii oferea alinarea de care ea nu avusese parte niciodată. Dominic închise ochii pentru a-şi opri lacrimile. Cu toate că alesese de bunăvoie să-i împărtăşească durerea lui, nu... nu se aşteptase să sufere atât de mult.

Respiră rar de mai multe ori, după care continuă:

- Ce m-a salvat în cele din urmă a fost caramaderia colegilor din regimentul meu. Nu că am fi vorbit despre ororile de la Waterloo, dar numai să ştiu că şi alţii fuseseră acolo, că avuseseră parte de acelaşi entuziasm şi de aceeaşi frică, m-a ajutat să mă pun din nou pe picioare. Deşi amintirile n-au dispărut, ele s-au retras într-un loc din care nu mă mai deranjează.

Decât acum, când deschisese înadins uşa spre locul în care sălăşluiau temerile sale.

- Dacă ai putea vorbi, scumpo, ai putea da glas ororilor care te macină. Poate că asta le-ar alunga, spuse el încet, răsuflarea lui zbârlind părul argintiu al fetei. Insă

chiar dacă nu poţi vorbi, să ştii că acum nu mai eşti singură.

Timp de douăsprezece bătăi de inimă, Meriel nu se clinti. Apoi se trase din îmbrăţişarea lui relaxată şi se întoarse cu faţa spre el, îngenunchind pe stratul de paie. Privirea ei o întâlni pe a lui, directă şi serioasă. Sau poate că „hotărâtă" ar fi o descriere mai bună. Pentru că era micuţă şi nepământesc de firavă, îi fusese uşor s-o considere un îngeraş din zahăr ars, dar ceea ce vedea acum pe chipul ei era oţel pur.

Meriel se întinse şi îi cuprinse faţa între degetele ei reci şi subţiri. Îi dădea putere, sau o primea? Apoi se ridică în picioare, îşi frecă mâinile de fustă într-o recunoaştere inconştientă a emoţiilor şi se îndreptă încet către Rază de Lună.

Lui Dominic i se urcă inima în gât când o văzu apropiindu-se de iapă. Rugându-se ca Rază de Lună să se poarte la fel de blând ca de obicei, se ridică încet în picioare, astfel încât să nu le distragă atenţia nici fetei, nici animalului.

Meriel se opri brusc, cu trupul încordat. Pe un ton de conversaţie, el spuse:

- Cailor le place să ştie cine e şeful. Chiar şi cei mai buni dintre ei îi pun la încercare pe nou-veniţi, aşa că trebuie să te impui de la început ca stăpână. Abordeaz-o cu încredere. Capul sus, umerii traşi în spate. Dacă te înghesuie, nu da înapoi.

Meriel îşi ridică bărbia. După ce trase îndelung aer în piept, se apropie de iapă cât să o poată atinge. Rază de Lună îşi întinse imediat gâtul şi o împunse în coaste. Gestul era prietenos, dar şi un test. Din fericire, cu toate că tresări, Meriel nu se retrase. Cu degete tensionate, îşi trecu palma peste gâtul animalului o dată, apoi încă o dată. Treptat, încordarea din trupul ei se risipi.

Dominic dădu drumul aerului pe care îl ţinuse în plămâni.

-Te place. Uite, dă-i ăsta, zise el scoţând un cub de zahăr din buzunar. întinde palma.

Caii au dinţi mari şi fălci puternice, iar Dominic n-ar fi învinovăţit-o pe Meriel dacă ar fi refuzat, dar, cu mişcări precaute, ea oferi zahărul, pe care iapa îl apucă dovedind o delicateţe extremă. Un zâmbet fermecător lumină chipul fetei. Părea că legătura dintre calul gri-ar- gintiu şi moartea părinţilor ei fusese ruptă. Acum o putea aprecia pe Rază de Lună ca pe un animal splendid, în loc s-o vadă ca pe un simbol al dezastrului.

Dorindu-şi să-şi întărească succesul, Dominic spuse:

-Conform generalului Ames, în copilărie erai o călăreaţă excelentă, şi cred că asta e o abilitate care nu se uită niciodată. S-o înşeuăm şi să mergem la o plimbare liniştită?

Nu avea să existe un moment mai bun. El o călărise pe Rază de Lună de la Holliwell Grange până acolo,

pentru a-i verifica toanele şi ritmul paşilor, aşa că iapa se putuse debarasa de orice neastâmpăr.

Meriel se încruntă. După un lung moment, se răsuci pe călcâie şi plecă. Dezamăgit, Dominic îşi înăbuşi o strângere de inimă. Sperase la prea multe, prea repede.

Apoi îşi dădu seama că Meriel se îndrepta spre camera cu harnaşamente.

capitolul 15

Cum să fi uitat libertatea pe care o afla doar în spinarea unui cal.[7] Dar ea fusese îngropată împreună cu atâtea altele din Vremurile Trecute. îi făcu semn lui Rază de Lună să treacă la galop şi râse cu încântare în timp ce goneau prin parc. Mai că-i venea să creadă că o călărea pe îndrăgita ei Daisy, moartă de optsprezece ani, însă Daisy nu fusese niciodată atât de suplă şi rapidă.

Se lăsă dinadins pradă durerii, aducând la suprafaţă amintirea nechezaturilor îngrozite ce spintecaseră noaptea atunci când grajdurile luaseră foc. Recunoscuse ţipătul lui Daisy, mai ascuţit decât al cailor mari.

Apoi, după un rămas-bun tăcut, îşi lăsă tristeţea să se risipească pe aripile vântului din Warfield.

încetini treptat goana iepei pentru a-i îngădui lui Dominic s-o prindă din urmă. îi era foarte îndatorată lui Renbourne, nu doar pentru această bucurie înălţătoare, ci

şi pentru mărturisirile lui chinuite. Se crezuse unica blestemată, o fiinţă slabă, căci toţi cei din jurul ei îşi luaseră vieţile în stăpânire. Nu ca ea, aruncată de colo până colo ca un fulg pe timp de furtună.

Dominic tropoti uşor înspre ea, cu o expresie relaxată şi caldă. Nu ar fi recunoscut tristeţea din sufletul lui dacă nu i-ar fi dezvăluit-o de bunăvoie. Asta o făcu să se întrebe cât de des îşi disimulau ceilalţi durerea. Dacă un bărbat ca el putea să sufere atât de profund, chinurile ascunse trebuiau să fie într-adevăr un lucru obişnuit.

Dacă ar fi avut nevoie de mai multe dovezi că el îi era menit, acum le primise.

Dominic o urmări pe Meriel cum alerga spre vale, cu părul împletit fluturându-i la spate în bătaia vântului. Greu de crezut că nu mai călărise din copilărie. Ames nu exagerase când îi povestise că gonea peste câmpuri precum un bandit afgan. Era o călăreaţă înnăscută.

Ii dădu pinteni lui Pegasus pe urmele ei. Meriel alesese o şa bărbătească şi îi ignorase complet sugestia de a găsi o pereche de cizme sau măcar de pantofi. Lipsa lor nu părea s-o deranjeze câtuşi de puţin.

Radiind de încântare, fata o opri pe Rază de Lună şi o întoarse cu faţa către tovarăşul ei de escapadă. Cu picioarele goale şi fusta ridicată până la genunchi, părea o zgâtie în toată regula. Cel mai important era însă faptul că arăta neînfricată.

Dominic simţi un fior de plăcere văzând-o. Prea multă vreme fusese lăsată să plutească în derivă pentru că nimeni nu se aşteptase la nimic din partea ei. Oare ce ar fi putut deveni dacă ar fi avut parte de încurajarea necesară?

Hotărând cu nechibzuinţă să încerce depăşirea unui ultim obstacol, spuse:

-Trebuie să mă duc la fermă şi să discut cu administratorul despre un posibil loc de muncă pentru Jem Brown, braconierul. Vrei să vii cu mine?

Culoarea delicată se scurse din.obrajii ei, lăsându-i albi ca smântână. Dădu s-o întoarcă pe Rază de Lună, însă el prinse frâul iepei.

- In mod normal ar trebui să ieşim din parc, dar dacă am folosi poarta de răsărit, aflată de cealaltă parte a dealului, n-am părăsi nici o clipă domeniul Warfield. Ar fi o vizită foarte scurtă, şi singurii oameni pe care i-a
iputea întâlni ar fi angajaţii tăi.

Rază de Lună se foi neliniştită când mâinile lui Me- riel se înmuiară nehotărâte. Măcar nu fugea, îşi zise Dominic. Plin de speranţă, dădu drumul frâului iepei.

-Nu te forţez. Dar dacă vrei să vii, îţi jur că vei fi în siguranţă.

Fără să privească în urmă, îl îndemnă pe Pegasus să meargă la pas înspre poarta de răsărit. Din spate nu se auzi nici un zgomot, ceea ce nu-l surprinse prea tare. Meriel avusese deja parte de o zi grea. Să-i ceară să părăseascăă domeniul Warfield era pur şi simplu prea mult.

Dintr-odată răsună un clinchet slab de harnaşamente şi tropăit de copite. Ii veni să chiuie de plăcere. Se înfrâ- nă ca să nu sperie caii, dar afişă un zâmbet de bun venit când ea îşi aduse iapa în rând cu armăsarul lui.

Ajunseră la poartă. Alcătuită dintr-o pereche de uşi montate într-un arc din piatră, era zăvorâtă cu o bârnă grea. Dominic descălecă pentru a ridica bârna şi a deschide uşile, apoi o aşteptă pe Meriel să treacă de ele.

Ea se opri. în timp ce stătea neclintită pe spinarea iepei, Dominic simţi tensiunea strânsă în spatele chipului ei lipsit de expresie. Un lucru care lui i se părea atât de simplu, să călărească în afara parcului, reprezenta pentru ea o barieră de o înălţime zdrobitoare. Mai rău decât să ţi se ordone să ataci un regiment francez, căci măcar un soldat e înconjurat de camarazii lui. Meriel părea foarte singură. Fusese singură toată viaţa. Dominic îi putea fi alături din punct de vedere fizic, dar demonii trebuia să şi-i înfrângă prin propriile forţe.

Incapabil să-i mai îndure lupta interioară, era pe cale să contramandeze expediţia când ea îşi îndemnă iapa să înainteze la pas. Simţind anxietatea călăreţei, Rază de Lună ieşi pe poartă cu grija cu care ar fi păşit pe un pod şubred din lemn. Dar reuşiseră. împreună, reuşiseră.

- Bravo, Meriel!

Uimit de curajul ei, Dominic închise uşa fără s-o zăvorască, astfel încât să se poată întoarce pe acelaşi drum, apoi încălecă la loc şi porni spre fermă. Nu mai fusese acolo niciodată, dar cunoştea locul din hărţile domeniului Warfield. Privi cu plăcere spre câmpurile mănoase, în timp ce urmau poteca acoperită cu iarbă care ducea

către gospodărie. Administratorul, conform doamnei Rector un anume John Kerr, îşi cunoştea meseria.

Ferma avea aceeaşi structură ca şi Holliwell Grange. Când intrară întro curte mărginită de o casă întinsă şi de acareturi, Dominic observă un băiat de vreo zece ani ce stătea lângă grajduri, curăţând cu râvnă o şa.

-Bună ziua, spuse el prietenos. Domnul Kerr este disponibil?

Privirea băiatului se îndreptă aprobatoare către Pegasus.

- E în birou, domnule. Il chem eu.

Apoi puştiul o văzu pe Meriel şi se holbă uluit. Ea cerceta cu interes ferma, dar când deveni conştientă de privirea copilului, se înfioră.

Reuşind cu greu să-şi ia ochii de la ea, băiatul intră în biroul administratorului. Dominic se uită prin curte şi zări o femeie, probabil doamna Kerr, care îi urmărea printr-o fereastră de la etajul casei. O fată îmbrăcată ca o slujnică îşi făcu apariţia la un geam de la parter şi curând i se alătură o alta.

înjură în sinea lui. Ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva. Lady Meriel Grahame, moştenitoarea nebună a domeniului Warfield, trebuie să fi fost mai mult un mit decât o realitate prin împrejurimi. Sigur că slujitorii ei erau fascinaţi.

încercă s-o vadă ca şi cum ar fi fost prima dată şi nu ca pe tânăra pe care ajunsese s-o cunoască. Cu părul ei încâlcit, costumul excentric şi picioarele goale, cu refuzul de a privi pe cineva în ochi, se temea că Meriel nu făcea decât să se ridice la nivelul reputaţiei de lunatică, îi venea să strige că ea nu era astfel, că era inteligentă, perceptivă

şi avea suflet de artist, dar astfel n-ar fi reuşit decât să pară la fel de smintit ca şi ea.

Până să iasă vechilul din birou, aproape o duzină de oameni îi urmăreau din diferite părţi ale fermei. Oprită în mijlocul curţii, Meriel o ţinea pe Rază de Lună atât de neclintită, încât semănau cu un grup statuar. Dominic

o veghea îndeaproape, rugându-se ca tânăra să nu o rupă la fugă cu toată acea atenţie îndreptată asupra ei.

- Dumneavoastră sunteţi Lord Maxwell? i se adresă vechilul, un bărbat solid, cu privire vicleană.

- Eu sunt. E o plăcere să vă cunosc, domnule Kerr, spuse Dominic întinzându-i mâna.

Administratorul ho strânse ferm în timp ce îl cerceta cu interesul unui om care îşi evaluează viitorul stăpân. Nu încăpea îndoială că toţi cei din zonă aflaseră despre şederea lui „Maxwell™ la Warfield. Kerr se aşteptase probabil la o vizită.

-Aţi făcut vreodată cunoştinţă cu Lady Meriel? se interesă Dominic.

Bărbatul îşi îngădui s-o privească pe Meriel cu o curiozitate făţişă.

- Ne-am întâlnit o dată, când Lord Amworth m-a dus pe domeniul Warfield, dar mă îndoiesc că îşi aminteşte. Bine aţi venit la Ferma Swallow, milady.

Probabil că atunci când se văzuseră pentru prima dată, Meriel îl ignorase pe vechil aşa cum îi ignora pe mai toţi oamenii. Acum se uita prin curte, de parcă şi-ar fi dorit ca tot ce o înconjura să dispară. Dar... nu fugea.

- Ieri am dat peste un tânăr pe nume Jem Brown care are mare nevoie să muncească, explică Dominic. Mi-am permis să-i sugerez să vă facă o vizită în cursul zilei de mâine. Nu ştiu dacă vă e de folos încă un lucrător, dar părea dornic. Dacă n-aveţi nevoie de el, poate cunoaşteţi pe cineva din apropiere care are.

-Curând va începe strânsul fânului, aşa că mi-ar prinde bine mai mulţi argaţi, răspunse Kerr. Dacă flăcăul munceşte din greu, îşi poate găsi un loc aici.

-Vă mulţumesc, domnule Kerr. E foarte amabil din partea dumneavoastră.

Dominic observă licărul sardonic din privirea administratorului la auzul comentariului. Amândoi ştiau foarte bine că el l-ar fi angajat pe orice om recomandat de potenţialul soţ al lui Lady Meriel. Acum rămânea

in seama lui Jem să fie cuminte şi să renunţe la braconaj. Sau măcar să aibă inteligenţa de a nu se lăsa prins.

- V-ar plăcea să faceţi un tur al fermei? Sau al fermelor arendaşilor? propuse Kerr. Oamenii ar fi încântaţi să vă cunoască.

-Azi nu, mulţumesc, poate altă dată, zise Dominic uitându-se înspre Meriel.

Cu cât plecau mai repede de acolo, cu atât mai bine. In plus, oricât de mult bar fi plăcut o vizită, nu se făcea să-i permită unui tip cu privire ageră cum era Kerr să se apropie prea mult de el.

După un schimb de saluturi, tânărul gentleman îşi întoarse calul pentru a pleca, iar Meriel şi Rază de Lună îl urmară numaidecât. Simţi încordarea fetei pe când străbătură curtea fermei. Vreo douăsprezece persoane aşteptau afară, avide so întrezărească pe legendara Lady Meriel. Cum naiba aflaseră aşa iute de prezenţa ei?

Cu capul sus şi spatele drept, tânăra trecu călare pe lângă privitori precum o regină. Dominic oftă uşurat. Reuşise.

'Uşurarea lui fu însă prematură. De îndată ce se îndepărtară de fermă şi de gurăoască, Rază de Lună o zbughi precum o viespe furioasă. El îl îndemnă pe Pegasus s-o urmeze, regretând co îmboldise pe Meriel să facă expediţia asta.

O poartă zăvorâtă traversa poteca din faţa lor. Dominic o deschisese mai devreme astfel încât să poată trece amândoi prin ea. De data asta... Doamne, Dumnezeule, Meriel nu încetinea, avea de gând să sară pe deasupra! O poartă înaltă, un cal străin şi o călăreaţă care nu mai urcase în şa de când era copilă. Oare sărise vreodată pe când era atât de mică?

Cu sufletul la gură, îşi îndemnă armăsarul la un galop nebunesc. Dacă Rază de Lună se lovea de bara de sus, atât ea, cât şi Meriel riscau să-şi frângă gâturile.

Iapa înaintă ca o furtună înspre poartă. Era întro poziţie bună, se ridică în aer...

Calul şi călăreaţa se înălţară peste poartă, aterizând perfect în partea cealaltă. Ezitând între uşurare şi dorinţa de a o strangula pe tânăra femeie, Dominic îl purtă şi el pe Pegasus peste poartă, dar nu o prinse din urmă decât când ajunseră în parc. Acolo ea trase de frâul iepei şi îl aşteptă, sfioasă ca o fecioară.

- Călăreşti precum un centaur, mormăi el. Şi era cât pe ce să-mi opreşti inima în timpul ăsta.

Ea făcu ochii mari cu atâta nevinovăţie, încât Dominic îşi dădu seama că îl tachina. Rânjind, descălecă şi deschise poarta.

- După reuşitele de azi, presupun că ai dreptul să te distrezi. Dar dacă mâine o să-mi iasă fire cărunte, o să fie din vina ta.

Râzând încântată, Meriel porni spre casă la galop uşor. In momente ca astea, Dominic era aproape sigur că îl înţelegea.

Când ajunseră la grajduri, Dominic descălecă de pe Pegasus şi îl conduse înăuntru. Cu un aer regal, Meriel o călări pe Rază de Lună până în interiorul clădirii, lăsând destul spaţiu între creştetul ei şi tavan.

- Doar o clipă şi o să te ajut să descaleci, îi spuse el pe când îi scotea şaua lui Pegasus.

Ea îşi arcui sprâncenele într-o mustrare delicată. El chicoti, simţindu-se ca şi cum ar fi avut o discuţie adevărată.

- Ştiu că poţi să te dai jos cu destulă uşurinţă, spiriduşule, dar e vremea să înveţi cum se poartă o doamnă. Te va bucura mai mult să fii o zgâtie când vei şti cât de revoltător e comportamentul tău.

Deşi ultima parte a plimbării lor fusese destul de lentă încât să le permită cailor să se răcorească, aceştia tot trebuiau ţesălaţi. Avea să-i dea lui Meriel o lecţie scurtă. Deşi avea servitori care să facă munca de jos, un adevărat călăreţ trebuia să se priceapă cum să-şi îngrijească singur calul.

Il conduse pe Pegasus în boxă şi aruncă o pătură peste el, apoi se duse la Rază de Lună şi ridică braţele ca so ajute pe Meriel să coboare.

-Presupun că nu te-au învăţat să ţesali caii pe când aveai cinci ani, aşa că o să ţinem o lecţie înainte de cină.

Ea îşi aruncă piciorul peste spatele iepei, apoi îşi sprijini mâinile pe umerii lui şi descălecă. Dar nu ateriză uşurel pe pământ precum o călăreaţă experimentată, ci se prăvăli în braţele lui asemenea unei femei ce aleargă la iubitul ei. Dominic se încordă, strângându instinctiv la piept. Nu asta intenţionase, dar, pentru numele lui Dumnezeu, era atât de bine!

Sfâşiat între dorinţa de a o ţine şi convingerea că trebuie să-i dea drumul, îşi slăbi strânsoarea fără prea mare tragere de inimă. O domnişoară respectabilă s-ar fi îndepărtat. Meriel alunecă încet, dinadins, peste partea din faţă a trupului lui, fiecare curbă suplă arzându-l ca o flacără.

Apoi îşi întoarse faţa spre a lui, cu o privire limpede şi hotărâtă. Dominic ar fi vrut să-i sărute buzele moi, întredeschise. Ar fi vrut să-i despletească părul astfel încât să-şi îngroape obrajii în splendoarea lui ivorie. Cel mai mult ar fi vrut să facă dragoste cu ea până când îşi pierdeau amândoi minţile de plăcere.

In timp ce stătea încremenit, Meriel, zâmbind uşor, îi atinse buzele cu vârfurile degetelor într-o invitaţie inconfundabilă. Neajutorat, el îi atrase arătătorul în gura lui, mângâindu-l cu limba. Ea începu să-şi mişte degetul înainte şi înapoi cu o senzualitate naturală. Cum putea ceva atât de simplu să fie atât de excitant?

Pentru că totul o excita la ea. Dumnezeu să-l ajute, îi era imposibil să mai nege forţa cu care o dorea. Spiriduşul acesta sălbatic îl tulbura, trup şi suflet, aşa cum nimeni nu o mai făcuse până atunci.

Amintindu-şi cu şovăială toate motivele pentru care n-ar fi trebuit să continue, îi prinse mâna şi i-o îndepărtă

.-Meriel...

înainte să poată spune mai mult, ea îi cuprinse gâtul cu braţele şi se aplecă spre el. Dominic se retrase, dar fata îl urmă cu dulcea insistenţă a unui căţeluş care se gudură pe lângă stăpân în căutare de recompense gustoase.

Se opri când ajunse cu spatele lipit de zid, însă ea continuă, urcându-se pe cizmele lui. Picioruşele ei goale abia dacă îndoiră pielea, însă Meriel mai câştigă câţiva centimetri în înălţime.

Apoi îl sărută drept pe gură, mângâindu-i gâtul şi părul. Avea buzele neîndemânatice, dar minunat de moi. Iscoditoare.

Bunul-simţ dispăru, iar Dominic o sărută la rândul lui. Avea gust de fragi, la fel de proaspăt şi de voluptuos ca primăvara însăşi. Oase delicate, dar puternice, atât de puternice! O mângâie pe spate, cuprinzându-i şoldurile în palme, trăgând-o spre el.

- Eşti atât de încântătoare, murmură cu buzele lipite de ale ei.

Apoi o sărută pe gât. Ea îşi lăsă capul pe spate şi scoase un suspin. Era o inocentă cu un apetit la fel de străvechi ca al lui Lilith[1], prima ispititoare. Dominic tânjea, aproape înnebunit de dorinţă, în timp ce trupul îi pulsa lângă al ei.

Tocmai întindea mâna spre sânul ei, când un cap puternic îl împunse în coaste, smulgându-l din ceaţa senzuală. Clipi ameţit şi văzu că Razăde Lună, abandonată de călăreaţa ei, încerca să-i ronţăie haina. Mai precis, buzunarul. Râse nesigur.

- Mai vrei nişte zahăr, nu-i aşa, fetiţo?

Neîndrăznind s-o privească pe Meriel în ochi, o împinse într-o parte, astfel încât degetele de la picioare să nu-i fie zdrobite de potcoavele de oţel. Apoi, cu mâini tremurânde, culese un cub de zahăr din buzunarul

hainei şi i-l oferi iepei. Aceasta îl înghiţi fericită din pah ma lui, după care îi aruncă o privire înduioşătoare, sperând să mai primească.

---

1 Demon feminin al furtunii în credinţa sumerienilor, a fost preluată de tradiţia iudaică drept fantomă ce populează minele şi regiunile deşertice. E considerată, conform Talmudului, prima soţie a lui Adam, dar nerecunoscută de Biblie, (n.tr.)

încercând să se comporte ca şi cum acea îmbrăţişare fierbinte n-ar fi avut loc, Dominic apucă frâul lui Rază de Lună.

-Tu şi Pegasus trebuie să fiţi ţesălaţi. Conduse iapa în boxă, gândindu-se că-i datora o căpă- ţână întreagă de zahăr pentru că-l salvase de la nebunia temporară. Dumnezeule, ce putea fi mai smintit decât să-şi dorească să se culce cu viitoarea soţie a fratelui său? Potenţialele daune pentru toţi cei implicaţi erau îngrozitoare. în ciuda entuziasmului candid al lui Meriel, ea nu avea cum să perceapă gravitatea gestului la care îl incita. Aspectele fizice ale sexului erau relativ simple. Consecinţele emoţionale şi morale erau cele care stârneau scandalul.

Drace, de ce nu era Kyle aici, să-şi curteze singur mireasa?

Strădaniile lui de a se controla nu reuşeau să-i potolească freamătul din zona intimă, nici dorinţa de a o învăţa pe Meriel ceea ce era atât de nerăbdătoare să afle. Privi peste umăr. Ea stătea acolo unde o lăsase, cu pumnii încleştaţi pe lângă corp şi ochii întunecaţi de pasiune. Poate că el era constrâns de nenumărate motive să păstreze distanţa, însă ea nu.

îl dorea. Şi, pe toţi zeii, dacă Dominic ar fi avut un grăunte de minte, ar fi plecat imediat de pe domeniul Warfield, căci nu era sigur că va avea tăria de a o refuza din nou.

capitolul 16

Kyle ciocăni încetişor, apoi intră în cabina Constancies Aceasta stătea întinsă pe un şezlong, uitându-se în oglindă în timp ce-şi întindea pe obraji o urmă de pudră

roşie cu ajutorul unei lăbuţe de iepure. Când îl văzu intrând, afişă o expresie mâhnită.

-Vai, *querido,* m-ai prins! Nu e uimitor cum vanitatea persistă chiar şi la sfârşitul vieţii? Unul dintre cele fapte păcate capitale şi suficient cât să mă condamne la rocul etern, chiar şi dacă nu le-aş fi comis deja pe mai toate celelalte.

Bucuros că ea se simţea destul de bine încât să-şi facă probleme pentru cum arăta, Kyle îi sărută mâna subţire şi parfumată, după care se aşează pe scaunul din faţa ei.

-De ce să nu-ţi pese de aspectul tău, La Paloma? La urma urmei, chipul ţi-a fost averea.

Femeia oftă, vitalitatea risipindu-se pentru a lăsa la vedere oboseala din spatele ei.

-Şi ce avere cu două tăişuri! Blestemul meu şi supra-vieţuirea mea.

- Frumuseţea ta, un blestem?

Gândul îl întristă, căci îi plăcuse atât de mult înfăţişarea ei de o perfecţiune clasică.

Constancia mângâie rama din argint a oglinzii cu un aer gânditor.

- Am avut o soră cu doar un an mai mare decât mine. In copilărie eram foarte apropiate, dar pe măsură ce am crescut, am devenit... concurente. Ea era drăguţă, dar nu la fel de drăguţă ca mine. Iar eu, fiinţă neruşinată, mă făleam cu frumuseţea mea. Familia mea făcea par- :e din clasa hidalgo, care aduce cumva cu aristocraţia voastră, dar eu aveam planuri mai mari. Mă lăudam cu soţul grozav pe care îl voi avea, cu averile şi bijuteriile ce vor fi ale mele, căci cu siguranţă tata mă va mărita cu un nobil. Mama îmi încuraja visurile, căci succesul meu ar fi fost triumful ei.

Kyle fu surprins, dar curios, căci Constancia nu făcuse niciodată referire la trecutul ei. Generalităţile pe care le ştia erau cunoscute de toată lumea. Sperân dsă încurajeze şuvoiul amintirilor, remarcă:

- E firesc ca mamele să fie mândre de fiicele lor.
- Dar n-ar trebui s-o facă pe seama altei fiice. îşi sprijini capul de braţul şezlongului, cu gândurile pierdute în depărtare. Peste câteva clipe urmă: Sora mea, Maria Magdalena, era mai bună şi mai dulce decât mine. îi lipseau ambiţiile mele şi îşi dorea să fim prietene, însă eu i-am respins drăgălăşeniile. Apoi a venit războiul, iar familia mi-a fost distrusă. Am auzit-o pe sora mea ţipând în timp ce... soldaţii o batjocoreau. Constancia închise ochii,

iar durerea i se întipări pe chip. Ţipetele i s-au oprit când i-au retezat gâtul.

Kyle o privi lung, şocat până în adâncul sufletului de povestea relatată cu atâta calm.

-Ai auzit-o murind?

- O, da! Femeia zâmbi cu amărăciune. Şi eu am fost violată în ziua aceea, dar datorită frumuseţii mele, un ofiţer m-a cerut pentru el. îi păream prea frumoasă ca să mă omoare. Aşa că, după ce el şi tovarăşii lui ofiţeri m-au dezonorat, am fost lăsată să flămânzesc lângă ruinele casei mele şi lângă cadavrele rudelor.

El o luă de mână, dorindu-şi zadarnic să poată schimba trecutul.

- *Qucrida,* îmi pare foarte rău. Nimeni n-ar trebui să îndure atâta răutate. E de mirare că n-ai înnebunit.

Ea deschise ochii, ftxându-l cu o privire întunecată şi sfredelitoare.

-Când loveşte mâna Domnului, un biet muritor nu poate să facă prea multe. însă nu m-am iertat niciodată pentru faptul că sora mea a murit înstrăinată de mine, iar vina mi-a aparţinut. Aş da orice comoară pe care am avut-o vreodată pentru şansa de a-i spune cât de mult am iubit-o.

Kyle înţelese de ce ea îi dezvăluia atât de multe despre sine. îşi retrase mâinile din ale ei şi rosti posac:

- îmi dai sfaturi în legătură cu fratele meu, nu-i aşa?

-Nu mai e timp pentru subtilităţi. într-o zi, eu şi

Maria Magdalena împărţeam o slujnică, iar eu o ta-chinam cu frumoasa cerere în căsătorie pe care o primise tata pentru mine. A doua zi, ea şi lumea pe care

o cunoşteam erau moarte. Constancia înghiţi în sec anevoie şi murmură: Uneori mă consolez cu gândul că a murit atât de repede ca răsplată pentru sufletul ei bun. Eu, fiind haină, n-am primit acest privilegiu.

Cuvintele ei îl durură profund.

-Viaţa ta a fost atât de chinuitoare încât îţi doreşti să fi murit atunci?

Privirea ei se înmuie.

-Au existat compensaţii, *mi corazon.* Am avut parte Je averi mai mari decât am meritat. Insă nu este viaţa pe care mi-aş fi ales-o.

Era un prost pentru că îi interpretase personal vorbele. Sigur că ea nu ar fi ales tragedia prin care trecuse. Dar fără acea tragedie, ei doi nu s-ar fi cunoscut. îşi dorea cu egoism ca ea să se bucure pentru că îl întâlnise, în ciuda împrejurărilor cumplite.

Constancia îi întrerupse reveria:

- Dacă te-ai întoarce în Anglia şi ţi-ai găsi fratele mort pe neaşteptate, ai fi mulţumit de starea în care a rămas relaţia dintre voi?

Nu. Răspunsul veni pe loc. Mereu crezuse că tensiunile dintre el şi Dom nu erau decât o fază. Că în cele din urmă geamănul lui va începe să se comporte raţional şi vor redeveni prieteni. Totuşi, viaţa era nesigură. Dacă lui Dominic i s-ar fi întâmplat ceva, oare ar fi simţit el genul de vinovăţie pe care Constancia îl avea faţă de Maria Magdalena?

Neplăcându-i răspunsul, spuse pe un ton defensiv:

- Ai spus că sora ta şi-a dorit să fiţi prietene. Fratele meu n-a manifestat nici o dorinţă de a reclădi relaţia dintre noi. Persistă în aceeaşi neghiobie încăpăţânată de care a dat dovadă de când eram copii.

-Se întâmplă foarte rar ca o singură persoană să fie vinovată, *mi corazon,* murmură Constancia. Poţi spune cu mâna pe inimă că toate necazurile dintre voi au fos tprovocate de el?

Furios, Kyle sări în picioare şi se îndreptă spre hub- lou. Afară, furtuna împroşca cu stropi de ploaie marea cenuşie ca de plumb.

- Eu mereu mi-am îndeplinit îndatoririle, însă Dominic insistă să-şi irosească viaţa. S-ar fi putut bucura de tovărăşia mea la Cambridge şi ar fi putut să studieze pentru a intra în rândurile clerului, dar n-a vrut.

Sperase atât de mult că fratele său avea să fie de acord! Ar fi redevenit apropiaţi. Refuzul lui Dom fusese precum o palmă peste faţă.

-Tata ba cumpărat un post în cavalerie. Sa plictisit şi după un an ba vândut. Ar fi putut călători până la capătul pământului, ar fi putut să înveţe, să exploreze, să-mi trimită scrisori despre ce vedea. In schimb îşi petrece zilele cu cele mai superficiale plăceri. Dacă aş fi avut eu şansele lui...

îşi întrerupse cuvintele încărcate de amărăciune, detestând resentimentul din propriul glas.

- Majoritatea bărbaţilor ar spune că toate şansele au fost ale tale, spuse ea cu agerime. îi invidiezi libertatea? îl dispreţuieşti pentru că n-a folosit-o aşa cum ai fi făcut tu?

Kyle tresări şocat. Sigur că nu-l invidia pe Dominic! Puterea şi averea i se cuveneau fiului mai mare. Pentru asta se născuse. De ce să fie gelos pe faptul că fratele lui era... liber?

închise ochii, simţind că se sufoca. De ce şi-ar fi dorit să plângă când el era cel norocos?

capitolul 17

După ce termină de ţesălat caii, ajutat cu întârziere de bătrânul grăjdar, Dominic abia dacă avu timp să se spele şi să se schimbe pentru cină. Fu mai degrabă bucuros că Meriel sări peste masă. I-ar fi fost greu să mănânce cu ea aşezată în faţa lui, părând îngrijorător de dezirabilă.

Totuşi îi simţea prezenţa în aranjamentul din mijlocul mesei. Splendidele flori de rododendron ar fi putut să fie culese de oricine, însă numai Meriel s-ar fi gândit $ă le dispună în mănunchiuri ce se revărsau dintr-o stropitoare uzată de tinichea într-un râu de levănţică.

In timp ce se aşeza, sporovăind lejer cu doamna Marks, cercetă mica operă de artă.

- Buchetul seamănă cu gardul de ienupăr al lui Meriel: neconvenţional, dar adorabil în felul lui. Uitaţi-vă la contrastul dintre rododendronul flamboaiant, multicolor, şi stropitoarea îndelung folosită în zilele de lucru. Cu adevărat dramatic, nu credeţi?

Roşi puţin când zări uimirea de pe chipul doamnei Marks. Bătrâna se întreba probabil dacă nu cumva nebunia lui Meriel era contagioasă. Doamna Rector, pe de altă parte, îşi înclină capul cu un aer gânditor.

- Cred că înţeleg ce vreţi să spuneţi, milord. Combinaţia e destul de interesantă. Deşi eu aş prefera o vază frumoasă de porţelan, trebuie să recunosc.

- Aranjamentul e cu siguranţă original, admise doamna Marks. Dar poate că s-ar potrivi mai bine în bucătărie decât în mijlocul unei mese de mahon.

Dominic nu o contrazise. înainte de a veni la Warfield, ar fi încuviinţat din toată inima fără să stea pe gânduri. Meriel îi schimbase felul în care privea lumea. Luă o gură de vin.

- Ştiaţi că Meriel poate călări?

Subiectul, alături de celelalte evenimente ale zilei, întreţinu conversaţia până când toţi trei fură gata să se retragă la culcare.

După respingerea venită din partea lui Renbourne, Meriel fugi din grajduri furioasă şi umilită. La început fusese dornic. Ce era în neregulă cu ea de el nu voia să se împerecheze? Afurisit să fie!

Dar cu siguranţă vina era a ei. Urmărise păsările şi creaturile câmpului şi văzuse că dorinţa femelei declanşa reacţia masculului. Probabil că ea nu era încă

în călduri. Dar dacă ar fi fost mai pregătită, ar fi izbucnit în flăcări!

Văzând că Roxana moţăia la umbra unui arbore, se trânti pe o bancă din piatră şi inspiră miresmele trandafirilor ce se încolăceau împrejurul şi deasupra locului de odihnă. Căţeaua îşi culcă somnoroasă capul pe piciorul ei, "âdilându-i degetele cu blana stufoasă.

In timp ce o scărpina pe după urechi, Meriel îşi spuse că atunci când va avea mai multă experienţă în ale Imperecherii, va şti la ce să se aştepte. Va cunoaşte mişcările potrivite, semnalele care să-l aducă la ea. Dar nu îi era de folos să urmărească şoimii şi vulpile, căci ei nu-i puteau arăta ritualurile de care aveau nevoie oamenii.

Se încruntă, gândindu-se la un obicei omenesc pe care l-ar fi putut încerca. Iar dacă acesta nu dădea roade... ei bine, existau metode pe care le observase în harem. Necesitau mult efort, dar cu siguranţă nici un bărbat în viaţă nu le-ar fi putut rezista.

Modelele *mehendi* se întunecaseră de la portocaliu-deschis la ruginiu. Dominic studie desenul în oglindă, bucuros că îi dăduse drumul lui Morrison înainte de a-şi scoate cămaşa. N-avea nici un chef să vadă bănuielile din privirea valetului.

Căscând, se pregăti să stingă lampa şi să se bage în pat. Trase cuvertura, apoi se opri. Cuibărit între două perne stătea un buchet de flori legat cu o panglică.

Luă mănunchiul de plante, ştiind că trebuia să fie din partea lui Meriel. Două mici garoafe, una albă, una roşie. Mai erau acolo o panseluţă cu iz de ievănţică, numită catifeluţă, şi o frunză îngustă de salcie. Un aranjament splendid, la fel de neobişnuit ca orice altă creaţie de-a lui Meriel.

Inspiră mireasma dominată de aroma iute a garoafelor. Era ceva păcătos de erotic în gândul că ea adunase aceste flori, apoi intrase în tăcere în dormitor şi le lăsase doar pentru ochii lui. Oare buchetul era un comentariu

referitor la cele întâmplate mai devreme? O mulţumire pentru Rază de Lună? Sau un alt mesaj mai subtil?

Aşeză florile într-un pahar cu apă pe care îl puse pe masă. Totuşi, în timp ce stingea lampa, avu sâcâitoarea senzaţie că ceva îi scăpa în legătură cu buchetul. Avea să se gândească la asta dimineaţă.

Acum însă adormi şi îl visă pe fratele său. Hohote de râs în vreme ce el şi Kyle, copii fiind, se jucau cu cochilii de melci. Cum se furişau afară din casă când ar fi trebuit să înveţe, pentru a se duce la un târg sătesc unde n-aveau voie să meargă. Cum se trezise în toiul nopţii ştiind că fratele său era rănit şi cum îl găsise cu glezna ruptă după ce căzuse pe scări în timpul unui raid nocturn prin cămară.

Şi vremuri mai sumbre. Lupte cu pumnii şi cu vorbe ce răneau mai tare decât loviturile. Aroganţa tot mai mare a lui Kyle când se întorsese după primul semestru de la Eton aparent convins că Dominic trebuia să-i fie mai degrabă un subordonat decât un egal. Furia scânteietoare şi oţelită din ochii lui Kyle ori de câte ori Dominic acţiona independent. Competiţia pentru favorurile unei barmaniţe şi explozia de

satisfacţie atunci când ea îl preferase pe el vicontelui Maxwell.

Ultima şi cea mai devastatoare luptă, atunci când Dominic alesese armata în locul universităţii...

In timpul vacanţei de Crăciun din ultimul an petrecut la Rugby, Dominic fusese chemat în biroul tatălui său, care îi spusese că venise momentul să-şi aleagă viitorul. Ştia că cele două opţiuni pentru un fiu mai tânăr erau biserica şi armata. Necazul era că n-o voia pe nici una. Adevărata lui dorinţă era să administreze o proprietate, de preferinţă a lui, deşi la nevoie ar fi lucrat şi pentru altcineva. Dacă ar fi putut să câştige un salariu decent şi să-şi economisească alocaţia, în cele din urmă ar fi reuşit să-şi cumpere o fermă.

întrebase cu timiditate dacă se putea pregăti pentru a deveni administrator, poate la una dintre proprietăţile mai mici ale familiei, nu pe domeniul Dornleigh.

Sugestia îi fusese refuzată brutal. Un Renbourne nu o să devină un slujbaş. Contele îi spusese că avea să plătească pentru o educaţie universitară dacă alegea să devină vicar ori avea să-i cumpere un post într-un regiment potrivit, dacă asta era dorinţa fiului său. Dominic avea timp până la sfârşitul sărbătorilor să se hotărască.

Deşi Kyle era acasă, iar ei doi se înţelegeau binişor, instinctul îi dictase lui Dominic să ţină pentru sine problema viitorului său, ştiind că fratele lui va încerca să-i influenţeze decizia. Se frământase zile întregi. îi plăceau studiile la Rugby şi se descurcase destul de bine. Probabil că aveau să-i placă şi cei trei ani de universitate. Dar... vicar? Pe de altă parte, nu simţea nici o mare chemare de a deveni soldat.

în noaptea de dinaintea întoarcerii la şcoală, se hotărî în timp ce el şi fratele său jucau biliard după cină. Kyle tocmai se pregătea să lovească atunci când Dominic îl anunţă:

- O să intru în armată. într-un regiment de cavalerie, cred. Zâmbi ca şi cum alegerea ar fi fost uşoară. Să devin husar? Au cele mai arătoase uniforme.

Tacul fratelui său tresări, iar bila o luă aiurea. Kyle se încordă, palid la faţă.

- Nu poţi vorbi serios. Ai spus-o doar ca să-mi strici lovitura, nu-i aşa?

Dominic trecu la rând şi trimise o bilă drept în buzunar.

-Trebuie să fac ceva, iar armata mi se pare cea mai bună alegere. Nu cred că mi-ar plăcea marina.

- Credeam că o să vii la Cambridge cu mine, spuse Kyle frecând neliniştit tacul între palme. Am putea împărţi un rând de camere. Ar fi... ar fi ca pe vremuri.

Ca pe vremuri. Gândul era tentant. Dominic mai lovi o bilă în timp ce se gândea, apoi clătină din cap cu reţinere.

- Dacă tu mă poţi vedea drept vicar, ai o imaginaţie mai bună decât a mea

.-Ai fi un preot foarte bun, spuse Kyle cu sinceritate. Eşti răbdător şi te pricepi la oameni. Parohia de aici, din Dornleigh, se eliberează peste vreo cinci ani, când iese la pensie bătrânul Simpson. Ar fi perfect. Venitul e bun şi sunt sigur că Wrexham ar fi bucuros să-ţi dea parohia când vei fi pregătit.

Dominic se cutremură la gândul ăsta. Să-şi petreacă viaţa la nici doi kilometri de reşedinţa familiei, trăind ca o rudă săracă? Nu ştia multe despre rai, însă era sigur că viaţa de vicar la Dornleigh ar fi fost iadul. Retezând entuziasmul fratelui său, spuse:

- N-ar merge, Kyle. M-aş plictisi de moarte. Măcar în rândul cavaleriei aş putea avea parte de ceva aventură din când în când.

- Pentru Dumnezeu, Dom! Numai un prost s-ar înrola în armată, izbucni Kyle.

Dacă oricine altcineva i-ar fi spus asta, Dominic ar fi râs, însă doar fratele său reuşea să-l înfurie atât de rău.

- Părerea ta e măgulitoare. Cu ochii mijiţi, se aplecă peste masă şi lovi cu violenţă bilele una după alta, încheind partida. Oi fi eu un prost, dar tot mai pot să te bat la biliard sau la orice altceva.

-Naiba să te ia, Dom! se răsti Kyle privindu-l mânios pe deasupra mesei. Aici vorbim despre viaţa ta, nu despre un nenorocit de joc. Ai un creier. Foloseş- te-l! Vino la

Cambridge. Dacă nu vrei să devii preot, studiază dreptul. Ai fi bun şi la asta. Dar, pentru Dumnezeu, nu te irosi drept carne de tun.

O viaţă întreagă zăvorât în odăi prăfuite printre cărţi prăfuite... oare atât de puţin îşi cunoştea Kyle fratele? Oare nu-i păsa decât să-şi îndeplinească dorinţa de a avea un tovarăş la Cambridge?

- Mulţi cred că a-ţi apăra ţara e o chemare onorabilă. Şi chiar dacă n-ar fi, faptul că eşti cu zece minute mai bătrân nu-ţi dă dreptul de a-mi dicta cum să-mi trăiesc viaţa.

-Asta crezi că încerc să fac? Kyle trase adânc aer în piept, luptându-se vizibil cu furia. Vreau ce e mai bine

pentru tine. Cu Napoleon exilat pe insula Elba, te-ai plictisi la fel de mult în armată ca şi în vicariat. Corn tinuă-ţi în schimb educaţia. Peste trei ani s-ar putea să ai altă părere despre ceea ce ai vrea să faci. Vocea i se îmblânzi când murmură: Te rog, Dom! Mi-ar plăcea să te am acolo.

Rugămintea îl afectă pe Dominic mult mai mult decât o făcuse mânia lui Kyle. Poate că fratele lui avea dreptate. Nimeni nu era un tovarăş mai bun decât Kyle. Ar fi fost ca în vremea copilăriei...

Dar nu mai erau copii, iar imaginea plăcută îi fu zdrobită de conştientizarea bruscă a faptului că a urma planurile fratelui său ar fi însemnat să se sinucidă spiritual. Ori de câte ori se nimereau împreună, Kyle era Moştenitorul, iar Dominic Înlocuitorul. S-ar fi pierdut treptat în umbră, neavând nici o importanţă pentru sine ori pentru altcineva.

Dacă voia să fie pe cont propriu, trebuia să plece.

- N-ar merge, Kyle, rosti el hotărât. O să mă simt foarte bine în armată. Dacă zvonurile se vor adeveri, iar Napoleon va părăsi Elba, s-ar putea chiar să fiu de folos.

-Nu! Kyle îşi lovi cu violenţă tacul de marginea mesei de biliard, făcându-l aşchii. Pentru o clipă păru că era gata să se arunce peste masă şi să-şi gâtuie fratele. In schimb spuse cu o forţă ucigătoare: Dacă faci asta, jur în faţa lui Dumnezeu că n-o să te iert niciodată!

Dominic simţi că i se scurgea tot sângele din obraji.

- Ce noroc că nu mă interesează deloc iertarea ta!

Apoi se răsuci pe călcâie şi ieşi din cameră.

Se mândrea cu faptul că nu începuse să tremure decât când ajunsese în intimitatea propriului dormitor.

Dominic se trezi din vis cu vocea geamănului său încă răsunându-i în urechi. Cu ochii deschişi în întuneric, ştia că luase decizia potrivită. Şi totuşi acum, zece ani mai târziu, îi era limpede că presiunile venite din partea lui Kyle se datorau grijii faţă de el în aceeaşi măsură ca dorinţei de a-şi impune vrerea. Păcat că atunci

nu înţelesese asta, iar furia faţă de fratele său adâncise ruptura dintre ei.

După Waterloo tânjise să se întoarcă acasă şi să pe^A treacă un timp cu Kyle. Poate să facă o călătorie în Sa> ţia, unde să călărească, să pescuiască şi să facă excursii pe familiarele dealuri înverzite. Intro seară, după o cam titate generoasă de brandy, Dominic i-ar fi vorbit despre iadul luptei. Cu toate că fratele său mar fi spus nimic (bărbaţii nu vorbesc despre astfel de lucruri), înţelegerea lui tăcută ar fi tămăduit răni nevăzute.

însă Dominic nu mai putea să apeleze la fratele său. Deşi tovărăşia camarazilor de front îl salvase de la o că' dere nervoasă, nu fusese acelaşi lucru. încă purta cicatrb cele durerii ascunse în suflet. Nu mai vorbise nimănui despre ele până azi, când i se destăinuise lui Meriel.

Era straniu cât de apropiat se simţea de ea, în ciuda minţii ei întortocheate. Gândul la acea apropiere îi aminti de sărutul pe care îl împărtăşiseră, un subiect atât de îngrijorător încât se simţi uşurat când mintea îi reveni la fratele său.

în pofida înstrăinării, tot mai exista o legătură între ei. Cu câţiva ani în urmă, Dominic fusese aruncat din şa în timpul unei partide de vânătoare în Shires. Calul trebuise ucis, căci suferise mai multe rupturi de oase şi o fractură de craniu. Kyle sosise de la Londra în seara următoare, bodogănind şi certândmşi fratele pentru că mergea călare precum un ţăran neîndemânatic. Dacă Dominic s-ar fi simţit mai bine, l-ar fi pocnit. în schimb, deşi n-ar fi

recunoscuto în veci cu glas tare, fusese jenant de bucuros să-l vadă.

Kyle îşi sfârşise predica enervantă criticându-i pe chirurgii locali angajaţi de prietenii de vânătoare ai lui Dominic. Pe urmă chemase cel mai bun doctor din *centrul* Angliei. Următoarele lui amintiri erau înceţoşate, imagini ca de vis cu Kyle stându^Ai alături toată noaptea, pe când el era pe jumătate inconştient din pricina *febrei.* Fratele lui îi tamponase faţa cu un burete înmuiat

în apă rece şi îl împinsese la loc în pat când încercase să se ridice.

După ce îi scăzuse febra, Dominic hotărâse că visase toate astea, deoarece Kyle nu se arătase deloc dispus să facă pe sora medicală. Abia dacă se purtase civilizat.

De îndată ce Dominic intrase în convalescenţă, Kyle plecase fără a-i explica de unde aflase atât de repede despre accident. Abia mai târziu avea să descopere că nici unul dintre amicii lui nu se gândise să înştiinţeze familia Renbourne în legătură cu rănile lui. Misterioasa legătură clădită pe când erau copii fusese cea care îl adusese pe Kyle la căpătâiul lui. Fratele său ştiuse şi despre rănile suferite la Waterloo, deşi Dominic nu aflase asta decât mult mai târziu. In copilărie asemenea trăiri erau un lucru obişnuit. Uneori nici nu mai ştia dacă îşi trăia propriile emoţii sau pe ale lui Kyle. După ce se înstrăinaseră, Dominic îşi înăbuşise înadins astfel de sentimente, reuşind însă doar parţial.

Simţi un nod în gât din pricina tristeţii. Cum de ajunseseră într-un astfel de impas? Cu siguranţă s-ar fi putut descurca mai bine. Dacă şi Kyle ar fi fost mai puţin autoritar. Dacă Dominic s-ar fi arătat mai răbdător, în loc să-i îngăduie fratelui său să-l îndemne la mânie.

Trecutul nu putea fi schimbat, însă viitorul avea o şansă. îşi jură în tăcere ca data viitoare când se vor întâlni să-şi ţină firea şi să evite vorbele despre care ştia că l-ar provoca pe geamănul său. Şi, pentru Dumnezeu, era absolut necesar să nu se poarte necuviincios cu mireasa fratelui său! Nu trebuia să fii geamăn pentru a şti că un tip de felul lui Kyle ar fi socotit-o o jignire de neiertat. Ar fi

presupus că Dominic îşi bătea joc înadins de Me- riel, ca parte a competiţiei de-o viaţă dintre ei.

Oare când fuseseră pentru ultima dată cu adevărat apropiaţi? Probabil la moartea mamei lor. Contesa fusese lovită de o febră năprasnică, iar familia îi chemase pe băieţi înapoi de la şcoală. Rugby era mai aproape, aşa că Dominic ajunsese primul la Dornleigh. Ea îi zâmbise

şi îi şoptise numele, căci niciodată nu-i confundase pe cei doi fii ai ei. Cu glas abia auzit, adăugase:

-Ai grijă de fratele tău. El nu e ca tine. El... se frânge mai uşor.

Curând după aceea, alunecase într-un somn din care nu se mai trezise. Cu chipul ca de granit, contele se retrăsese în biroul său. Dominic se tot uitase cu dor în lungul drumului dupăA trăsura fratelui său, chibzuind la spusele mamei lor. îşi jurase în tăcere să nu-i repete exact cuvintele, deoarece Kyle s-ar fi simţit umilit la gândul că ea îl considera mai slab. Dominic ştia că nu asta voise să spună, dar era mai bine să nu încerce o explicaţie.

Kyle ajunse acasă noaptea târziu. Dominic coborî în goană scările până în holul principal, ştiind că lui îi revenea sarcina de a-i comunica vestea cumplită. De îndată ce intră pe uşă, privirea lui Kyle se îndreptă către geamănul său, implorându-l în tăcere să-i dea o speranţă.

Dominic clătină din cap, simţind un nod în gât.

-S-a stins, Kyle. Ultimul... ultimul lucru pe care l-a făcut a fost să vorbească despre tine. Ţi-a transmis dragostea ei.

Căci, la urma urmei, asta fusese adevărata semnificaţie a vorbelor mamei.

Expresia de pe chipul lui Kyle se nărui.

- A murit, iar eu n-am fost aici. N-am fost aici!

Tulburat de frământarea fratelui său, Dominic întinse braţele spre el. Sfârşiră agăţaţi unul de altul în timp ce Kyle hohotea necontrolat. Şi lui Dominic îi curgeau lacrimile pe obraji; în acel moment, suferinţa îi uni aşa cum nu avea să se mai întâmple nicicând.

Amintirea acelei dureri avea acum un răsunet straniu. Dominic îşi dădu seama treptat că îşi putea simţi fratele în prezent. Iar în noaptea aceasta simţea aceeaşi jale teribilă

pe care o percepuse în ziua în care Kyle îi ceruse să vină la Warfield. De fapt, jalea părea chiar mai adâncă. Ce naiba se petrecea?

Un alt gând îl izbi cu forţa unei convingeri absolute. Kyle era plecat din ţară. Irlanda? Nu, mai departe. Franţa, poate, sau chiar Spania ori Portugalia. Nu era de mirare că nu putea fi contactat. Dar de ce să plece tocmai acum peste graniţă? Dacă ar fi fost o simplă călătorie de plăcere, cu siguranţă ar fi putut-o amâna. Şi nici n-ar fi transmis o asemenea mâhnire încât Dominic să i-o poată simţi de la sute de kilometri distanţă. Fir-ar să fie, îşi dorea să poată face ceva!

Poate că exista ceva de făcut. Dacă el îl putea simţi pe Kyle, poate că şi Kyle îl putea simţi pe el.

încercă să formuleze o rugăciune, dar renunţă. Nu avea darul vorbelor sfinte. în schimb se imagină întinzându-se prin noapte, peste nenumăraţi kilometri, şi aşezându-şi mâna pe umărul fratelui său, dându-i de ştire că nu era singur, în ciuda distanţei fizice şi emoţionale care îi despărţea. Poate era doar o închipuire a lui, dar i se păru că simte o alinare a durerii lui Kyle. Spera că aşa era.

Extenuat de ziua agitată pe care o avusese, se întoarse pe o parte şi încercă să adoarmă la loc. Dar în minte încă i se zvârcoleau gânduri despre Kyle şi Meriel. Viitoarea lui cumnată.

Nu trebuia să îngăduie ca relaţia lor să se apropie şi mai mult. Deja păşea pe un teren periculos. Potenţialul conflict cu fratele său ar fi fost catastrofal, genul care destramă familii pentru totdeauna.

Dar cu siguranţă n-ar fi stricat să ia buchetul făcut de Meriel şi să-i mai inspire încă o dată miresmele. Dulci şi aromate, exact ca ea.

în cele din urmă adormi, ţinând încă florile strâns în mână

.capitolul 18

-Aveţi un vizitator, milord

.Dominic ridică privirea de la locul în care muncea din greu la transplantarea unor verze mici pentru a le ajuta

să se transforme în verze mari. Tânăra servitoare care îi adusese mesajul roşi, terifiată la gândul că tocmai i se adresase viitorului stăpân.

Cine naiba bar fi putut vizita la Warfield? Se ridică în picioare şi îşi observă cu tristeţe petele de noroi de pe genunchi. Ploaia din noaptea trecută era bună pentru grădină, dar neplăcută pentru grădinari.

- Cine e?

Servitoarea se zăpăci.

-Am... am uitat, milord. Nici nu avea o carte de vizită. Dar e o doamnă în toată regula.

Probabil vreo rudă îndepărtată a familiei Renbourne care locuia în zonă şi care auzise despre vizita lordului Maxwell la Warfield. Ei bine, oricine ar fi fost, trebuia să-l accepte în toată gloria lui întunecată. Strigă:

- Kamal, am un musafir! Mă întorc repede!

Indianul ridică ochii dinspre stratul pe care îl plivea.

- Prea bine, milord.

Meriel, care rărea mugurii plantelor de ardei astfel încât să dea rod bogat, continuă să fredoneze încet una dintre melodiile ei fără cuvinte, însă îi aruncă lui Dominic o scurtă privire de nepătruns. In cele trei zile scurse de când el vizitase ospiciul şi i-o dăruise pe Rază de Lună, nu mai rămăseseră singuri.

Poate era o coincidenţă faptul că toate proiectele ei includeau participarea lui Kamal, dar Dominic se îndoia. Era clar că voia să fie însoţită. Un lucru foarte înţelept din partea ei. Ii era însă dor de tovărăşia relaxată pe care o împărtăşeau atunci când grădinăreau singuri. Deşi îl simpatiza pe Kamal, faptul că el era mereu prin preajmă schimba situaţia.

Dominic o urmă pe servitoare înapoi spre casă, oprindu-se doar cât să-şi spele mâinile în seră. Schimbatul hainelor l-ar fi costat încă o jumătate de oră, şi n-ar fi făcut decât să se murdărească la loc atunci când s-ar fi întors în grădină.

Vizitatoarea tocmai împărţea o tavă de ceai cu bă-trânele în salonaş. Intrarea lui întrerupse zumzetul

conversaţiei, iar cele trei femei îşi întoarseră privirile către el. Musafira, o tânără atrăgătoare şi modernă, cam de vârsta lui, îi părea vag cunoscută, cu toate că nu ştia de unde so ia. Doamne, spera să nu fie vreo fostă amantă de-a fratelui său!

Folosind cel mai onctuos şi arogant ton al lui Kyle, cel care lăsa să se înţeleagă că Lord Maxwell era mereu corect înveşmântat, chiar şi atunci când arăta de parcă ar fi fost târât cu spatele printr-un tufiş, spuse:

-Vă rog să-mi iertaţi înfăţişarea. M-am gândit că ne-politeţea de a veni la dumneavoastră direct din grădină e mai mică decât aceea de a vă face să aşteptaţi.

Vizitatoarea se ridică în picioare. înaltă şi impunătoare, avea părul scurt, negru şi sprâncene de un castaniu intens.

-Aş fi ultima persoană de pe pământ care să vă critice, Lord Maxwell. Vă sunt prea îndatorată.

Ii cercetă chipul. Se mai întâlniseră, şi nu cu mult timp în urmă, dar când?

-Nu mă recunoaşteţi, spuse ea zâmbind uşor. Mă bucur.

Glasul ei îi stârni amintirea. Dar pe atunci ea ţipa în pragul isteriei.

-Dumnezeule mare! făcu el uluit. Doamnă Morton!

Se plecă peste mâna ei înmănuşată, uluit şi încântat să vadă cât de mult se schimbase înfăţişarea ei într-un interval atât de scurt.

-Am redevenit Jena Ames. Expresia de pe chipul ei se înăspri când adăugă: Nu voi mai folosi niciodată numele acelui bărbat.

-Nimeni nu te poate învinovăţi, draga mea, zise doamna Marks turnând o ceaşcă de ceai proaspăt. Doamna Ames ne-a vorbit despre ticăloşiile soţului ei şi despre faptul că astăzi este liberă datorită dumneavoastră. Sunteţi un erou, milord.

Dominic flutură din mână, fiindu-i ruşine să se gân-dească la cât fusese de aproape să nu se deranjeze.

- N-am făcut decât să transmit un mesaj.

-Cu toate astea sunt aici pentru a vă mulţumi, spuse Jena calm. Dacă maţi fi ascultat o femeie considerată nebună, mă îndoiesc că aş mai fi scăpat vreodată din azilul

acela. Păzitorii mei nu mi-ar mai fi îngăduit încă o şansă de a tulbura un alt vizitator.

Acceptând o ceaşcă de ceai, Dominic se aşeză pe un scaun din lemn, nedorind să murdărească tapiţeria. O privi din nou pe Jena Ames. Era imaginea unei femei încrezătoare, sigură de sine şi de locui ei în lume. Numai umbrele de sub ochi mai lăsau să se vadă cât de mult suferise recent.

Totuşi, pe măsură ce discuţia continua, Dominic începu să observe semnele unei încordări crescânde. Când îşi termină ceaiul, sugeră:

-De vreme ce domnişoara Ames a cunoscut-o pe Meriel în India, poate i-ar plăcea să o viziteze azi.

-Dacă... dacă sunteţi de părere că n-ar deranja-o, murmură şovăitor Jena.

-Sunt sigur că nu. Se ridică de pe scaun şi se uită spre doamne. Aţi vrea să faceţi o plimbare împreună cu noi până în grădina de legume?

Aşa cum sperase, doamna Marks spuse:

- E prea cald. Duceţi-vă voi, tinerii.

Dominic îi întinse braţul Jenei. Ea ezită o clipă, dar în cele din urmă îl luă. Ieşiră împreună prin spatele casei până la grădina în formă de cruce malteză. Tânăra răsuflă într-un oftat prelung.

-Aerul proaspăt îmi face atât de bine, Lord Maxwell. E atât de... de liber!

Gândindu-se că aceasta era o bună ocazie de a afla mai multe despre primii ani din viaţa iui Meriel, Dominic propuse:

- De vreme ce e o zi frumoasă, aţi vrea să o luăm pe un drum ocolit spre destinaţia noastră?

-Vă rog. Aruncându-i o privire piezişă, Jena îi zise: Aţi observat că începusem să devin destul de nervoasă, nu-i aşa?

-M-am gândit că s-ar putea întâmpla una ca asta, recunoscu el. După chinurile prin care aţi trecut la azil, reintrarea în societate trebuie să fie dificilă.

-Mă tem că aşa e, deşi doamna Marks şi doamna Rector nici că puteau fi mai amabile. Mă simt ca şi cum aş călca

pe ouă, mărturisi ea zâmbind trist. Astăzi tata m-a împins pe uşă afară. Cu cât îmi reiau mai repede viaţa normală, cu atât mai bine, susţine el. Ştiu că are dreptate, dar parcă aş fi un infanterist trimis la luptă.

Era un exemplu pe care Dominic îl putea înţelege.

- Cred că un general trebuie să fie un bun cititor de caractere. Tatăl dumneavoastră nu v-ar fi cerut mai mult decât puteaţi duce.

Zâmbetul ei deveni sincer.

-E cel mai bun dintre taţi. Ar fi trebuit să-l ascult când mi-a spus că Morton e un vânător de zestre, dar n-am vrut să-l cred.

Dominic era curios să afle ce se alesese de soţul ei, dar nu rosti întrebarea cu voce tare. In condiţiile în care generalul se îngrijea de interesele fiicei sale, Morton urma să aibă parte de ceea ce merita.

Cotiră pe o alee lungă ce se întindea între două straturi de flori asortate. Un efort uriaş fusese depus pentru a face ca bogata împletitură de boboci să pară naturală. La capătul aleii se înălţa o străveche statuie a lui Artemis, zeiţa lunii. Silueta ei subţire, pe jumătate sălbatică, îi amintea de Meriel.

-Cum era Meriel în copilărie?

- Inteligentă, dulce şi ireală. Mă admira, căci eram cu câţiva ani mai mare. Jena râse: îmi plăcea să am pe cine dăscăli. Am fost de nedespărţit în luna pe care ea şi părinţii ei şi-au petrecut-o la Cambay. Era micuţă pentru vârsta ei, dar isteaţă nevoie mare. Ştiaţi că a învăţat să citească la doar patru ani? Ceea ce i s-a întâmplat a fost o pierdere absolut cumplită.

Dominic simţi o strângere de inimă şi se întrebă ce ar fi putut deveni Meriel dacă părinţii ei ar fi ales o alt ărută prin India.

-N-aţi mai revăzut-o niciodată după acea vizită?

Chipul Jenei se întunecă.

- Maharajahul a trimis-o la Cambay, căci acolo se afla cea mai apropiată garnizoană britanică. Bineînţeles, a fost recunoscută imediat. Aşa că s-a întors la familia ei.

-Mă întrebam cum a explicat un prinţ indian faptul că ţinea în captivitate o copilă engleză, zise Dominic. Cunoaşteţi povestea?

-A afirmat că ea se număra printre cele câteva daruri ce i-au fost oferite de către un conducător din vecinătate. Din pricina culorii pielii ei s-a crezut că era o sclavă cerchează, iar de vreme ce nu vorbea niciodată, nimeni n-a ştiut adevărul. In cele din urmă, soţia prinţului a decis că trebuia să fie englezoaică, aşa că au trimis-o la Cambay. A avut noroc, observă Jena ridicând din umeri. Haremul unui maharajah e suficient de mare încât o copiliţă să poată trece neobservată ani în şir.

Ajunseseră lângă statuia lui Artemis. Dominic se uită în ochii goi, nepământeni.

- Aţi văzut-o pe Meriel cât a stat la Cambay?

- Mi s-a spus că nu se simţea bine, dar am cerut să mi se îngăduie s-o vizitez. Am sperat că voi reuşi să ajung la sufletul ei, chiar dacă doctorii nu puteau. Se uita drept prin mine. Era teribil de ciudat. Ca şi cum aş fi fost o fantomă. Sau ea ar fi fost una. Strâmbându-se, Jena murmură: M-am înfuriat, de parcă ea ar fi întors spatele prieteniei noastre.

-Şi dumneavoastră eraţi încă o copilă, spuse Dominic cu blândeţe. E de înţeles că v-a supărat schimbarea ei radicală.

Jena îi cercetă chipul.

-Sunteţi un om foarte liniştitor, Lord Maxwell. E uşor de vorbit cu dumneavoastră. Aş crede că sunteţi foarte potrivit pentru Meriel.

Tânărul clipi uimit. El ar fi zis că era taman pe dos. Faptul că stătea în preajma lui Meriel îl făcea mai fericit şi mai concentrat decât fusese în ultimii zece ani. Fata putea fi un spiriduş ce te scotea din minţi, dar datorită

prezenţei ei lumea devenea un loc mai interesant. Amin- tindu-şi cu cerbicie că nu ar fi trebuit să se gândească la ea atât de drăgăstos, rosti simplu:

-O plac şi sper că mă place la rândul ei. Lăsând-o în urmă pe Artemis, o conduse pe Jena întro grădină înmiresmată ce fusese concepută anume pentru *a* răs- pândi o succesiune de arome de-a lungul anului. In clipa

aceea domina bogăţia liliacului. Aţi mai vizitat-o pe Meriel când v-aţi întors în Anglia? se interesă el.

- M-am gândit la asta, dar n-am făcut-o. Toată lumea din Shropshire ştie că Lady Meriel e nebună. Cu un zâmbet autoironie, Jena se confesă: Mi-am spus că nu voiam s-o supăr, dar adevărul era că nu voiam să mă supăr pe mine. Ideea smintelii ei îmi repugna. Am fost pedepsită regeşte pentru lipsa mea de compasiune.

- Poate că nu era momentul potrivit s-o vizitaţi, spuse el îngândurat. Acum înţelegeţi mult mai bine tulburările mintale.

-Cu siguranţă aşa este. Uneori mă întreb dacă nu cumva înnebuneam eu însămi. Chipul Jenei se încordă. Acum pricep de ce Meriel s-a retras în sine. E o modalitate de supravieţuire într-o lume de nesuportat. Când am fost închisă prima dată la Bladenham, mi-am ieşit din minţi şi mi-am petrecut destul de mult timp legată. Dar, pe măsură ce deznădejdea îşi făcea loc, am început să mă închid tot mai mult în mine. Erau zile în care pur şi simplu zăceam în pat şi mă holbam la tavan, ignorându-le pe îngrijitoare de parcă asta le-ar fi făcut să dispară.

- Ce v-ar fi adus înapoi în lume?

-Plictiseala sau nelinişstea fizică, bănuiesc, spuse ea după o clipă de gândire. Sau nevoia. Când aţi venit la azil eu tocmai îmi făceam mişcarea în aer liber, la fel de absentă ca o albină, până când mi-am dat seama că un străin e îndeajuns de aproape de mine încât să-i pot vorbi. A fost ca şi cum rn-ar fi împroşcat cineva cu apă rece, căci de când eram la Bladenham nu mai văzusem vreo altă persoană din afara instituţiei. Ştiam că s-ar putea

să nu mai capăt o asemenea şansă, aşa că am pândit cu ochi de şoim cel mai bun moment în care să vă abordez.

Dominic încuviinţă dând din cap. Situaţiile celor două femei erau foarte diferite, de vreme ce Jena nu fusese niciodată cu adevărat nebună, ci doar epuizată de suferinţă şi disperare. Meriel fusese mult mai afectată, şi încă de la o vârstă fragedă.

- Cum e Meriel acum? întrebă Jena. E ceva ce ar trebui să ştiu?

-Nu vorbeşte, şi încă e în stare să ignore oamenii. Arătând în jur, Dominic îi explică: îşi petrece cea mai mare parte a timpului lucrând în grădină, şi o face foarte bine. Cred că s-a mai deschis în faţa lumii, dar nu o cunosc de suficient timp încât să fiu sigur. Vă voi lăsa să trageţi propriile concluzii.

Alte câteva minute de mers îi aduseră în grădina cu legume. Cerul se acoperise de nori, aşa că Meriel renunţase la pălărie. Cosiţa blondă îi cădea peste umăr în timp ce stătea aplecată pentru a-şi îngriji ardeii.

-Aş fi recunoscut-o oriunde, şopti Jena. Pare... senină.

- în cea mai mare parte a timpului este. Aici e căminul ei.

- Şi unul infinit mai bun decât orice azil.

Jena cercetă grădina de legume, încruntându-se când dădu cu ochii de Kamal.

-Indianul... îmi pare cunoscut.

- S-ar putea să-l fi văzut pe Kamal la Cambay. El a însoţit-o pe Meriel de la palatul maharajahului, o lămuri Dominic. De atunci a rămas cu ea.

După o ultimă privire atentă aruncată indianului, Jena trase aer în piept şi păşi înainte.

-Bună, Meriel. Mă mai ţii minte după atâţia ani? Fără să-i pese de ţărâna umedă, îngenunche lângă fosta ei prietenă. Sunt Jena Ames. De la Cambay.

Meriel se încordă şi ţinu capul în pământ, ignorân- du-şi făţiş vizitatoarea. Netulburată, Jena spuse încet

:-Eram aşa bune prietene pe atunci. îţi mai aduci aminte cum călăream împreună? Cât de mult ţi-au

plăcut grădinile indiene pe care ţi le-am arătat? înainte să pleci din Cambay, mi-ai dăruit păpuşa ta preferată astfel încât să nu te uit. în schimb eu ţi-am dat un caieţel cu poezii pe care le copiasem de mână. Ne-am... ne-am promis că ne vom vizita din nou într-o bună zi, când mă voi întoarce în Anglia. în ochii ei sclipiră primele lacrimi, care nu se rostogoliră însă pe obraji. Iată-mă, Me- riel. Mi-a luat mult timp, dar nu te-am uitat nicicând.

în tăcerea care se lăsă nu se mai auzea decât zumzetul albinelor. în cealaltă parte a grădinii de legume, Kamal se oprise şi urmărea scena cu la fel de multă atenţie ca şi Dominic.

Meriel ciupi un mugur de ardei. Apoi, cu o smu- citură, săltă capul şi o privi pe Jena în faţă. Ochii li se întâlniră.

Dominic le privea cu sufletul la gură, pe jumătate aşteptându-se să le vadă atingându-şi nasurile precum două pisici care se întâlnesc pentru prima dată. Me- riel ridică încet o mână şi îi atinse obrazul Jenei, apoi zâmbi radios.

Jena o prinse de mână şi chipul i se lumină.

- Mă bucur să te revăd!

Dominic răsuflă uşurat. Privirea i se îndreptă spre Kamal, care dădu uşor din cap. Era important că Meriel recunoştea pe cineva din trecutul ei.

Meriel îşi suflecase mânecile tunicii, lăsând la vedere o brăţară desenată pe încheietura dreaptă. Jenei îi căzură ochii pe ea.

- Un *mehendi!* Erai fascinată de ele! îţi mai aminteşti cum ne picta menajera noastră pe mâini? Mereu puneai întrebări.

Uitându-se la Kamal, întrebă ceva într-o limbă străină; acesta clătină din cap şi răspunse în engleză:

-Nu, *memsahib.* Eu fac rost de henna şi am învăţat-o pe Meriel cum s-o folosească, dar ea e artista.

Jena se uită din nou spre Meriel.

- îmi faci şi mie un *mehendi?* Ar fi ca pe vremuri.

In vocea ei se simţea o urmă de melancolie pentru inocenţa pierdută a două fetiţe ce fuseseră prietene pe când viaţa era mai simplă.

Merieî se ridică graţios şi pocni din degete pentru a o chema pe Roxana, care stătea tolănită în apropiere. Apoi o invită pe Jena dintr-o privire şi toate trei se îndreptară către casă.

înveselit, Dominic traversă grădina spre Kamal.

-Meriel i-a înţeles rugămintea Jenei şi i-a răspuns! Chiar se înzdrăveneşte, nu e doar o închipuire de-a mea.

- Prezenţa dumneavoastră îi face bine. Kamal smulse cu pricepere o buruiană din sol, ajutându-se de o săpă- ligă cu margini ascuţite. Aveţi o mare răspundere, urmă el. Când înveţi o pasăre să zboare, nu trebuie s-o laşi să cadă.

Dominic deveni serios.

-Nu intenţionez s-o las să cadă.

-Nu? '

Privirea lui Kamal era atât de pătrunzătoare, încât tânărul se întrebă neliniştit dacă nu cumva indianul îl bănuia că-şi însuşise identitatea lordului Maxwell. însă bărbatul nu mai spuse nimic. Privind în jos, înlătură cu grijă un ghemotoc de buruieni.

Zbuciumat, Dominic se întoarse la transplantatul verzelor. Se gândise doar s-o ajute pe Meriel să iasă în lumea exterioară. Odată ce stăpânea complexităţile vieţii sociale, ajutorul lui nu avea să mai fie necesar. Dar dacă ea se aştepta să primească în mod constant atenţie din partea soţului ei? Oare Kyle avea să-i ofere aşa ceva?

Şi-l imagină pe fratele său împreună cu Meriel şi de-getele i se încleştară, rupând un răsad gingaş. Cum ar fi putut un bărbat să nu-şi dorească să fie cu Meriel cât mai mult posibil?

capitolul 19

India. Cu braţele strâns înfăşurate în jurul genunchilor, Meriel stătea aşezată pe scaunul de la fereastra

dormitorului ei întunecat, legănându-se uşor. Vederea Jenei declanşase un puhoi de amintiri îndepărtate ce păreau a-i aparţine unei străine. Ani de zile refuzase să se gândească la India, cu toate că frânturile de coşmar ale ororilor petrecute îi bântuiau visele.

Insă acum culorile vii şi mirosurile din subconştient ameninţau so copleşească. Primele luni fuseseră o mare aventură cu plante exotice, animale şi oameni complet diferiţi de cei din Warfield. Mai avusese câţiva tovarăşi de joacă, asta până când o cunoscuse pe Jena. In ciuda diferenţei de vârstă existase o afinitate între ele, sentimentul că fiecare îşi găsise sora pe care şi-o dorise dintotdeauna. Luna petrecută la Cambay fusese poate cea

mai fericită din viaţa ei, căci avusese parte de entuziasmul descoperirii, de părinţii şi de prietena ei.

Apoi părăsiseră tabăra (pentru cât timp? nu-şi mai putea aminti), iar viaţa ocrotită pe care o cunoscuse se sfărâmase când cruzimea de sub poleiala splendidă a Indiei izbucnise în moarte şi distrugere. Ea supravieţuise evadând în propria minte, întorcându-se la dealurile verzi şi răcoroase de acasă.

Warfield devenise mai real decât nebunia din jur. Cea mai frumoasă zi fusese aceea în care unchiul ei o adusese înapoi. Pământurile familiei reprezentaseră pentru ea singura constantă, cel mai adevărat şi mai sigur loc din viaţa ei. Nu mai voia pe nimeni şi nimic altceva.

Cel puţin până la venirea lui Renbourne, cu privirea lui iscoditoare şi farmecul lui periculos.

Acum apăruse şi Jena, ca să tulbure apele şi mai mult. Cât timp Meriel pictase *mehendi,* vechea ei prietenă îi vorbise pe un ton şovăielnic despre trădarea soţului ei şi despre îngrozitoarele luni petrecute la azil. Ochii negri îi erau bântuiţi de tristeţe, însă spiritul îi rămăsese neatins. întotdeauna fusese o fiinţă a focului, puternică şi impetuoasă, iar prezenţa ei îi amintise atât de multe lucruri. Prea multe. Meriel se gândi cu mâhnire la păpuşa pe care i-o dăruise Jenei şi la caietul cu poeme copiate

cu trudă pe care îl primise în schimb, caiet transformat deja de mult în cenuşă.

Legănându-se mai tare, îşi îngropă faţa între genunchi.

Dominic oftă în timp ce îşi scotea haina şi îşi slăbea nodul eşarfei. Meriel iar sărise peste cină.

Uneori se întreba dacă nu cumva prezenţa lui o făcea să se înfometeze. Probabil că fata trăia din raze de soare şi ploaie de primăvară, asemenea unei flori.

Conform bătrâniciior, Jena Ames plecase zâmbind, cu încheieturile împodobite de *mehendi,* şi promisese că se va întoarce curând. Meriel păruse a se bucura de întâlnire, dar până să intre Dominic în casă la sfârşitul după-amiezii, ea dispăruse deja. In timpul cinei şi al jocului amical de cărţi de după aceea tot sperase că ea o să apară. Nu avusese noroc.

Trase cuvertura de pe pat şi găsi un alt buchet cuibărit între perne. O legăturică de garoafe, prinsă cu un fir de sfoară albă. O fi ratat Meriel cina, dar trecuse pe acolo. Gândul îi iuţi pulsul în vreme ce adulmeca mireasma florilor. De ce i le lăsase?

Limbajul florilor! Exista un întreg sistem al simbolurilor florale, exact aşa cum exista un limbaj al gesturilor cu evantaiul. Dominic nu cunoştea semnificaţiile exacte, dar putea bănui că buchetele lui Meriel erau menite să tachineze şi să captiveze. Succesul manevrei era mai presus de orice îndoială.

După o zi de muncă fizică zdravănă ar fi trebuit să fie rupt de oboseală, însă mintea i se zbuciuma prea tare ca să îngăduie somnului să vină curând. Acţionând din impuls, se hotărî să coboare în bibliotecă şi să caute cărţi despre India, de vreme ce acolo luase viaţa lui Meriel o întorsătură tragică. Aflând mai multe despre experienţele ei putea s-o înţeleagă mai bine

.Kyle avea cunoştinţe despre India. întotdeauna îi plăcuse să citească relatări despre tărâmurile exotice. Dominic se întreba dacă fratele său reuşise să parcurgă deja cele cinci sute de mile în afara Londrei necesare

pentru a intra în Clubul Călătorilor. Wrexham îşi ţinea moştenitorul din scurt.

Neştiind sigur dacă îl bucura sau îl enerva faptul că fratele său avea să fie bine informat despre ţara în care mireasa lui petrecuse doi ani critici, Dominic luă o lampă şi coborî în tăcere. Biblioteca era un loc atrăgător, bine dotat cu cărţi şi mobilier confortabil, bar fi plăcut so vadă întro zi rece şi ploioasă, cu focuri arzând în ambele şemineuri, cu Meriel şi animăluţele ei drept companie.

Când ajunse la uşă, aceasta era deja deschisă, iar din interior se vedea lumină. Probabil că una dintre doamne căuta şi ea ceva de citit pentru noapte. Dominic se opri în prag şi cercetă încăperea. în capătul îndepărtat se afla un sfeşnic cu mai multe lumânări aprinse. La marginea cercului de lumină, o mică siluetă graţioasă stătea lângă un raft cu cărţi, absorbită de volumul pe care îl ţinea în

mâini. înălţimea scăzută şi părul argintiu îl făcură să presupună că era doamna Rector.

Apoi femeia puse cartea la loc pe raft şi luă o alta, moment în care se întoarse, iar el putu so vadă mai bine. Rămase cu gura căscată. Meriel! Şi citea! Şocul fu la fel de puternic ca atunci când o auzise cântând şi îşi dăduse seama că nu era mută.

Oare doar se uita la gravurile dintr-un volum ilustrat? Se uită cum ochii ei se mişcau înainte şi înapoi. Clar citea. Jena Ames îi spusese că Meriel învăţase să citească la vârsta de patru ani, dar el bănuia că fata îşi pierduse această abilitate, odată cu atâtea altele, în urma traumei suferite din pricina răpirii. în schimb, ea continuase să citească în secret.

Pe cale să izbucnească, Dominic intră ţanţoş în bibliotecă.

Când auzi paşi, Meriel ridică brusc capul. încremeni, cu ochii mijiţi, ca de pisică.

- Ce surpriză, Lady Meriel, rosti el pe un ton glacial. Ce soi de carte îţi stârneşte interesul?

Ochii tinerei licăriră în timp ce se gândea să fugă, însă n-ar fi reuşit niciodată să treacă pe lângă el şi să ajungă la uşă. Oprindu-se în faţa ei, Dominic îi smulse volumul din mâini.

-William Blake, Cântecele inocenţei.

Un poet şi artist pe care cei mai mulţi îl considerau nebun, deşi lui Dominic îi plăceau operele lui. Scrierile şi ilustraţiile sale cu trimiteri metafizice i se potriveau admirabil lui Meriel.

Aşează cartea pe masă şi luă un alt volum subţire. John Keats. 11 deschise, şi ochii îi căzură pe o strofă.

„Am întâlnit domniţă-n lunci, fata / Frumseţă ca de zână-avea, / Şi ochi sălbatici, umbletul uşor. / în valuri lungi păru-i cădea."

închise cartea cu un pocnet. Sfinte Dumnezeule! Keats n-ar fi avut cum so întâlnească pe Meriel înainte de a scrie „La Belle Dame Sans Merci", însă o descrisese perfect.

Luptându-se să-şi ţină sub control mânia şi frustrarea, mârâi:

-Aşadar ne-ai luat de proşti. Dacă poţi citi, cu siguranţă poţi înţelege limbajul vorbit. Eşti la curent cu tot ceea ce se întâmplă în jurul tău. întreaga gospodărie se învârte în jurul toanelor şi nevoilor tale, toţi încercând să-ţi facă pe plac. Tu le accepţi pe toate şi nu oferi nimic în schimb. Nimic?

Când ridică tonul, Meriel o rupse la fugă, ţâşnind pe lângă el înspre uşă. Dominic o prinse de umeri şi o întoarse, apoi se feri de degetele ei transformate în gheare.

- Poartă-te frumos, pisicuţă sălbatică ce eşti!

îşi smulse cravata de la gât şi îi legă iute încheieturile. Ea îl lovi cu piciorul, însă tălpile goale nu putea produce mari pagube. Cuprinzând-o în braţe, o duse spre un fotoliu, acolo unde lumânările i-ar fi luminat tot chipul.

O trânti cu nu prea multă blândeţe, apoi trase un alt scaun în faţa ei şi se aşeză atât de aproape încât genunchii

mai că li se atingeau. Zări în ochii ei scăpărări de furie şi indignare, dar nici urmă de nebunie.

Mai liniştit, întrebă:

- De ce, Meriel? Dacă poţi cânta şi citi, eşti capabilă şi să vorbeşti, numai să vrei. De ce ai tăcut atâţia ani?

Ea întoarse brusc capul, astfel încât Dominic să nu-i mai poată zări privirea. Renunţase la încercările de a se elibera şi se strânsese ghem, respingându-l pe el şi tot ce o înconjura. îmbrăcată întnun capot din mătase legat peste o frumoasă cămaşă de noapte din batist, părea mi' nionă, delicată şi feminină.

Simţindmse precum o brută, Dominic îi dezlegă încheieturile şi îşi azvârli cât colo cravata.

- Fuga e felul tău de a ocoli întrebările, nu'i aşa? Toţi sunt atât de convinşi că ţi-ai pierdut minţile încât poţi face orice vrei fără să fii trasă la răspundere. E şi ăsta un soi[A] de libertate, dar plăteşti un preţ al naibii de mare.

In continuare nici o reacţie, deşi nu se îndoia că Me' riel pricepea fiecare cuvânt rostit. Pulsul îi bătea frenetic în dreptul gâtului. Poate că limba şi creierul erau capabi' le să vorbească, însă ea nu avea de gând să ofere nimic.

Exasperat, Dominic trase adânc aer în piept şi încercă să se pună în locul ei. O copilă inteligentă, sensibilă şi ocrotită, ce fusese smulsă cu brutalitate de lângă fami' lia ei şi din lumea pe care o cunoştea, se retrăsese din faţa crudei realităţi pentru a putea supravieţui. Timp de peste un an nu avusese cu cine să vorbească, chiar dacă şhar fi dorit asta. înţelegea de ce groaza şi mâhnirea o traumatizaseră până la a o reduce la tăcere. Dar de ce nu îşi recăpătase în cele din urmă darul vorbirii, după ce fusese înapoiată rudelor care o iubeau?

Pentru că odată ce ar fi început să vorbească, nu s-ar mai fi putut întoarce nicicând în lumea ei.

-Tăcerea e scutul tău, nud aşa? spuse el lent. A conversa cu alţii ar însemna să păşeşti definitiv în lumea normală. în copilărie ar fi trebuit să răspunzi la întrebări dureroase despre moartea părinţilor tăi şi des' pre cele ce ţi S'au întâmplat în captivitate. Pe măsură

ce ai crescut, normalitatea ar fi însemnat obligaţii. Responsabilităţi. De exemplu, ai fi fost trimisă la Londra să-ţi găseşti un soţ.

Ea se cutremură şi îşi muşcă buza.

Reacţia ei îl făcu să mai priceapă ceva.

-Târgul Căsătoriilor e destul cât să enerveze pe oricine, dar pentru tine adevărata oroare cred că ar fi aceea de a-ţi părăsi căminul. Amintindu-şi reacţia ei la ideea de a păşi dincolo de zid, urmă: Ţi-a fost teribil de greu să călătoreşti fie şi la un kilometru şi jumătate distanţă de parcul Warfield. Dacă ai fi fost o tânără „normală", lumea s-ar fi aşteptat la mult mai mult decât atât.

Meriel oftă, iar buzele îi căzură pentru o clipă. Chiar dacă Dominic avea dreptate (şi avea), ea nu era pregătită s-o recunoască.

-Vrei să vorbeşti cu mine, Meriel? Dacă accepţi, jur că n-o să spun nimănui. Dar mi-ar plăcea tare mult să te aud vorbind.

„Glasul ei ar fi uşor şi melodios, se gândi el. Precum clopoţeii zânelor."

- Poate că ţi-ai găsit un adăpost în tăcere, dar pierzi atât de multe! Conversaţiile amicale reprezintă una dintre cele mai mari plăceri ale vieţii.

Se gândi cu durere la nesfârşitele discuţii ce aveau loc între el şi Kyle pe vremea când erau prieteni. Gândurile lor se completau şi se sporeau unele pe altele, dând naştere la noi idei.

- împărtăşirea gândurilor cu voce tare e modul prin care doi oameni se pot apropia cel mai mult fără a se atinge fizic. De fapt, vorbirea e deseori mult mai intimă decât atingerea.

Nehotărârea se ivi pe chipul ei expresiv. Dominic îşi ţinu răsuflarea, simţind că Meriel era pe cale să renunţe la barierele ce deveniseră o parte din ea. îşi mai dădu seama şi că ultima lui afirmaţie nu fusese tocmai adevărată. Deşi fata nu-i adresase nici măcar un cuvânt, se simţea dureros de apropiat de ea.

Expresia ei se schimbă ca şi cum s-ar fi hotărât, dar în loc să vorbească, Meriel îşi îndreptă trupul chircit. Apoi, încet, cu agilitate, îşi puse tălpile pe podea şi se ridică, degetele ei goale aproape atingându-i pantofii în timp ce îl privea în ochi. Era o senzaţie nouă so privească de jos în sus.

Ea stătea indecent de aproape, aşa că Dominic se înv pinse mai în spate pe scaun, întrebându-se ce naiba avea în minte. No mai credea nebună, dar nici no considera la fel ca toţi ceilalţi.

Privindu-l adânc în ochi, Meriel dezlegă panglica de la capătul cosiţei, apoi îşi trecu degetele prin părul blond până când acesta se desfăcu întro strălucitoare cascadă cu mireasmă de rozmarin şi i se revărsă până peste talie.

Dominic îşi înfipse unghiile în braţele scaunului în timp ce se lupta cu tentaţia de a întinde mâna şi de a o atinge. Femei deveniseră regine şi imperii se prăbuşiseră din pricina unor astfel de plete magnifice. Cu gâtul uscat, bolborosi:

- Dacă încerci să-mi distragi atenţia, no să-ţi meargă. Eşti... foarte frumoasă, dar aş prefera să te aud vorbind, fie şi numai pentru a mă blestema.

Susţinându-i privirea, Meriel îşi dezlegă cordonul capotului. O scuturare a umerilor îl făcu să-i alunece în jos pe braţe şi să cadă la podea. Cămaşa de noapte din batist era superb brodată, potrivită pentru moştenitoarea unei mari averi, iar faldurile de dantelă crem abia dacă-i ascundeau încheieturile fine. Dominic se holbă la materialul transparent ce lăsa să se întrevadă părţi ispititoare din trupul ei suplu. Pe toţi zeii, ar fi trebuit să fugă iute şi departe, dar nu putea nici măcar să se silească să-şi întoarcă privirea de la imaginea hipnotizantă.

Meriel îşi lăsă capul în jos şi îşi lipi buzele de tâmpla lui. Părul îi alunecă mătăsos peste chipul lui, într-un gest nespus de erotic, în timp ce ea îi ciugulea obrazul cu atingeri uşoare ca de fluture. Cu inima bubuindu-i în piept, Dominic se întinse şi îi cuprinse faţa în palme,

trăgând-o într-un sărut. Gura ei se deschise primitoare, caldă şi îmbătătoare.

In timpul sărutului nesfârşit, ea îi alunecă în poală şi îl încălecă. Uşoară şi mlădioasă, era făurită din vise şi nebunie.

Asta era nebunia. Zbătându-se pentru aer şi o judecată sănătoasă, o împinse puţin mai în spate murmurând tulburat:

-Te pricepi foarte, foarte bine să schimbi subiectul, vrăjitoare mică.

Ea râse uşor şi îşi îngropă faţa la gâtul lui, inspirân- du-i parfumul pe când îşi mişca ispititor limba spre urechea lui. in acelaşi timp îşi lipi şoldurile de ale lui, prinzându-i zona intimă într-un cleşte fierbinte.

Simţurile i se zguduiră. Tânjind s-o posede, să se încâlcească trup şi suflet într-un nod de nedesfăcut, o prinse în braţe şi o aşeză pe covorul persan, o prinţesă de fildeş pe un fond de un purpuriu voluptuos. Gura lui lacomă alunecă de la buzele moi la gâtul neted, apoi spre curbele acoperite provocator de cămaşa subţire. Sânii ei erau mici şi perfect conturaţi, asemeni întregului ei trup, iar sfârcurile se întăreau sub limba lui.

Meriel gemu şi îi cuprinse gâtul cu un braţ, iar pe celălalt şi-l petrecu peste spatele lui. Când Dominic întinse mâna spre tivul cămăşii de noapte, ea râse triumfătoare.

O frântură de raţiune se luptă să-şi croiască drum prin mintea lui. N-o mai credea incapabilă să-şi înţeleagă propriile acţiuni. Ştia exact ce făcea, chiar dacă înţelegerea ei provenea mai degrabă de la Mama Eva decât de la societatea britanică. Meriel îşi descoperea puterea femeiască. Dar nici unul dintre ei n-ar fi avut de câştigat dacă ea l-ar fi convins să-şi abandoneze normele morale şi onoarea pentru un scurt şi dezastruos val de pasiune.

Gâfâind, se împinse astfel încât să stea sprijinit în braţe deasupra ei. Meriel era întruchiparea inocenţei zburdalnice, cu ochii înceţoşaţi de dorinţă. Buzele

I se curbară într-un surâs intim, iar el nu-şi dori nimic mai mult decât so sărute. In schimb, spuse şovăielnic:

- Oi fi tu cu precădere păgână, dar sigur ştii că societatea condamnă împreunarea în afara căsătoriei.

Expresia de pe chipul ei se schimbă. Nedumerită, fata întinse o mână şi şio trecu peste trupul lui. Dominic se rostogoli la o distanţă de la care nu-l mai putea atinge şi se luptă să-şi răcorească sângele încins.

-Ai vorbi ca să mă convingi să-ţi devin amant? întrebă el cu o voce tăioasă. Sau seducţia e o cale de a-mi ocoli întrebările?

Ochii ei se măriră plini de revoltă. Cu o mişcare rapidă, se ridică pe vine, sâsâind precum o pisică. Dominic bănui că era pe cale să-l atace cu ghearele. Ar fi părut aproape amuzant, dacă situaţia n-ar fi fost atât de chinuitoare.

- Ştiu că eşti furioasă. Nici eu nu mă simt prea fericit, rosti el calm. Dar jur că vreau ce e mai bine pentru tine, Meriel. Eşti ca o prinţesă într-un turn, mult deasupra vacarmului cotidian. Sunt convins că te simţi ocrotită şi deasupra tuturor acolo sus, dar un turn e un loc singuratic dacă nu vrei să laşi pe nimeni să intre în el. O prinse de mâna încordată, sperând că fierbinţeala strân- sorii lui avea s-o înmoaie, şi murmură: îmi doresc cu disperare să mă laşi să intru. Dar minţile noastre trebuie să se întâlnească înainte ca trupurile să poată face asta.

Ea îşi întredeschise buzele şi, pentru o clipă, Dominic crezu că era pe cale să vorbească. Apoi Meriel îşi smulse mâna şi sări în picioare, adunându-şi capotul de pe jos. Din nou cu spatele drept, ieşi semeaţă din bibliotecă precum o leoaică ofensată.

De data asta o lăsă să plece.

Cu mintea şi trupul clocotindu-i, Dominic ieşi în noaptea luminată de lună şi îşi croi drum spre vechiul castel, cu paşi mari şi deznădăjduiţi. Ce era nebunia, ce însemna judecată sănătoasă? în momentul acela se simţea el însuşi pe jumătate smintit. Mai mult de jumătate, deoarece îngăduise o astfel de scenă. Dacă Meriel i-ar

fi acceptat provocarea de a vorbi, oare s-ar fi simţit obligatde onoare să facă dragoste cu ea? Oare ar fi fost capabilsă se înfrâneze? Nu era de mirare că societatea îngrădeavirtutea unei tinere fete cu atâtea bariere protectoare. In lipsa unor astfel de reguli, era teribil de uşor ca patima să domine raţiunea.

Dumnezeu ştia că el era dovada vie a acestui lucru, căci în ciuda tuturor avertismentelor pe care şi le adresase singur, se îndrăgostise de Meriel. Ea îi stârnea tandreţea şi dorinţa, râsul şi uimirea, o nevoie feroce de a o proteja de toate ameninţările.

Cu limpezimea rece a gândului de pe urmă, pricepu că retezarea legăturilor cu familia pentru a deveni stăpân pe viaţa lui fusese doar primul pas. Da, scăpase de pericolul de a se transforma în umbra fratelui său, dar nu făcuse şi următorul pas spre maturitate. In schimb, plutise fără ţintă ani în şir pentru că dorinţa lui cea mai puternică, aceea de a-şi înfige adânc rădăcinile în propriul pământ, îi părea de neatins. De aceea se repezise să accepte oferta lui Kyle privind domeniul Bradshaw, cu toate că asta însemna să mintă cu neruşinare. Calitatea de proprietar de teren i-ar fi dat un scop în viaţă.

Acum Meriel îi oferise un scop şi mai înalt, căci ce ţel mai important poate să aibă un bărbat decât acela de a-i ocroti şi sluji pe cei dragi?

In timp ce urca poteca spre ruinele castelului, o idee perfidă i se furişă în minte. Dacă i-ar fi cerut lui Meriel să

se mărite cu el, Dominic Renbourne, nu cu lordul absent ce îi fusese pregătit? Amworth îşi dorea un soţ iubitor care să se poarte bine cu ea, iar Dominic reprezenta cea mai bună alegere cu putinţă, deoarece nici un altul n-ar fi iubit-o mai mult.

Dar cum ar fi putut s-o întreţină? Alocaţia lui de fiu mai mic îi ajungea doar unui burlac

.Apoi îşi aminti, cu un nod rece şi greţos în stomac, că ea era moştenitoarea unei averi imense. Meriel nu avea nevoie de sprijinul lui, ba din contră, banii ei îi puteau

întreţine pe amândoi în lux până ia sfârşitul vieţii. Lumea, inclusiv Amworth, l-ar fi considerat un oportunist, un vânător de zestre care o sedusese pe mireasa neputincioasă a fratelui său. Dumnezeule!

Oare îi păsa de gura lumii? In cazul acesta, da. Nud deranjase înainte că era luat drept un risipitor, însă ideea că oamenii l-ar fi crezut în stare să profite de o fecioară vulnerabilă îl revolta.

Nici măcar gândul ăsta nud cutremura la fel de tare ca perspectiva reacţiei lui Kyle. Geamănul lui nu avusese ocazia de a se îndrăgosti de Meriel, însă cu siguranţă fusese uluit de frumuseţea ei. Nu încăpea îndoială că era hotărât să se însoare. Ar fi fost o trădare de neiertat ca Dominic săd fure mireasa.

Pe când intra în curtea scăldată de lună a castelului, reflectă cu mâhnire la faptul că, luând-o de nevastă pe Meriel, ar fi distrus orice mai rămăsese din legătura ce se formase încă din pântec între el şi fratele său. Lordul Maxwell se arătase neîncrezător de la bun început - prea mulţi oameni voiau diverse lucruri de la un viitor conte. Dacă Dominic şi-ar fi trădat fratele într-o chestiune de o asemenea importanţă, ar fi provocat o ruptură ireparabilă.

Urcă încet treptele din piatră ce duceau spre creneluri, gândindu-se la prima lui vizită acolo. Meriel îl speriase de moarte când sărise de pe zid. Aceea fusese ziua în care se îndrăgostise de ea, căci atunci îi cunoscuse pentru prima dată umorul diabolic şi apoi compasiunea, când fata atacase un braconier de două ori mai mare ca ea pentru a proteja o vulpe rănită.

Amintirea cu Meriel atacându-l pe braconier îi umplu inima de dor. Era atât de curajoasă! Atât de rară!

Tristul adevăr era că deja se ataşase atât de profund de ea, încât să se retragă ar fi însemnat o trădare la fel de gravă precum cea pe care ar fi comis-o faţă de Kyle dacă i-ar fi luat mireasa. Cum naiba putuse să fie atât de prost, atât de nebun, încât să îngăduie să se întâmple una ca asta?

Sprijinindu-se de zid, privi la râul întunecat de dedesubt, poleit cu argint de razele lunii. Era uşor de înţeles cum un om tulburat putea fi ispitit să sară. Câteva clipe de zbor şi apoi uitarea. Eliberarea de o dilemă imposibilă.

întorcând spatele crenelurilor, se gândi cu amărăciune că, din păcate, nu avea nici urmă de sinucigaş în el.

capitolul 20

Meriel se tot foia neliniştită, sperând că el se va răzgândi şi o va căuta pentru a sfârşi ce începuseră. Dar ştia că nu o va face. Omenirea transforma împerecherea în ceva mult prea complicat. Ea îl dorea, el o dorea. Ar fi trebuit să fie îndeajuns. Naiba să-l ia!

De ce nu putea s-o accepte în termenii ei, cu pasiune şi tandreţe în loc de reguli şi griji? Dar el voia s-o ademenească dintr-un loc sigur, într-o lume ce se arăta prea des nemiloasă. Să devină „normală" ar fi însemnat să renunţe la tot ce o salvase.

Şi totuşi... în dogoarea momentului îşi dorise să-i vorbească. Să-şi mişte buzele în feluri nefamiliare pentru a-i spune cât de chipeş era şi cât de mult o încânta prezenţa lui. Ar fi vrut să ştie mai multe despre viaţa lui, să afle ce îl deosebea de ceilalţi. Poate chiar să-i povestească despre câteva dintre evenimentele care o modelaseră. Nu părţile întunecate care era mai bine să rămână în umbră, ci poveştile care i-ar fi făcut ochii să râdă doar pentru ea.

Totuşi nu putea vorbi, căci asta i-ar fi schimbat definitiv viaţa.

Dominic se trezi în zori şi-l găsi pe motanul portocaliu al lui Meriel la el în pat, privindu-l cu ochi ce scânteiau straniu în lumina slabă. Dacă ar fi crezut în vrăjitoare, ar fi

zis că bestia era spiritul ei şi că fusese trimisă pentru a-l veghea. Pentru că nu credea în vrăjitoare, mângâie

motanul, care se rostogoli numaidecât pe spate, astfel încât Dominic să-i poată masa burtica moale. Animalul era uriaş. Probabil avea vreo pisică sălbatică printre strămoşi. Poate era chiar spiritul vrăjitoresc al lui Meriel.

LăsăA motanul torcând, se spălă şi începu să se îmbrace. In timpul somnului său zbuciumat schiţase un plan pentru a rezolva situaţia cu pagube minime. Dacă Meriel refuza să se mărite cu Kyle, Amworth nu avea so silească. Fratele lui urma să se supere, dar, atâta vreme cât nu se simţea trădat, avea să-şi revină repede. Nu ducea lipsă de potenţiale mirese, şi aproape oricare dintre ele i s-ar fi potrivit mai bine decât Meriel. Cu voia lui Dumnezeu, Kyle avea să-şi găsească în scurt timp o altă partidă. Odată ce afecţiunea lui se îndrepta în altă direcţie, Dominic îi putea cere mâna lui Meriel.

Insă planul era plin de puncte slabe. Când Dominic ar fi ajuns s-o curteze în sfârşit pe Meriel, Kyle s-ar fi putut simţi oricum trădat. Sau poate că aveau să treacă ani până ca fratele său să-şi caute o altă mireasă. In plus, Dominic trebuia să-i dezvăluie lui Amworth adevărata lui identitate şi, cu cât amâna mai mult, cu atât mai greu avea să-i fie. Mai important, trebuia să-i mărturisească totul lui Meriel, apoi să-i obţină cooperarea, astfel încât fata să-l refuze pe Kyle şi să-l aştepte pe el.

Oare ar fi făcut-o? Era atrasă de el, dar asta nu însemna dragoste. Dacă ceea ce simţea ea pentru Dominic nu reprezenta decât deşteptarea firească a unor dorinţe feminine, Kyle putea fi la fel de bun. Dumnezeule mare, n-ar fi îndurat să-i vadă împreună! Poate numai emigrând în America şi-ar fi putut păstra sănătatea mintală.
In timp ce termina cu îmbrăcatul şi părăsea încăperea, trecu abătut în revistă o serie de posibilităţi, cele mai multe sfârşind jalnic. Un motiv în plus pentru a încerca să rezolve problema într-un fel care să-i avantajeze pe toţi cei implicaţi

.Primul pas era să se împace cu Meriel. Noaptea trecută părea gata să-i scoată ochii cu ghearele.

Conform spuselor grăjdarului, în ultimele câteva dimineţi ea plecase călare foarte devreme, înainte ca Warfield să prindă viaţă. Cu puţin noroc avea să iasă şi azi.

Aşa cum se aşteptase, când ajunse în grajd o găsi pe Meriel pregătindu-se s-o înşeueze pe Rază de Lună. La vederea lui, tânăra înţepeni cu şaua în mâini. El îi zâmbi vesel.

-Bună dimineaţa. Pot să te însoţesc în plimbare? Când se apropie, zări emoţii amestecate în ochii ei. Plăcerea provocată de venirea lui, combinată cu o dorinţă puternică de a zvârli şaua spre el. Susţinându-i privirea, Dominic îi spuse calm: Vreau să existe un viitor pentru noi, Meriel, dar nu va fi uşor de dobândit. Sper că îmi vei oferi concursul ca să reuşim.

Ea făcu ochii mari, iar încordarea i se risipi din trup. Deşi părea nedumerită, nu protestă când el îi luă şaua din mâini şi o aşeză pe spinarea iepei. In timp ce strângea chingile, Dominic remarcă:

-Fusta aceea despicată e o ţinută practică pentru călărit. Presupun că una dintre doamne ţi-a făcut-o. Au mare grijă de tine.

îşi făcu palmele căuş ca s-o ajute să încalece, hotărât să nu se lase distras de apropierea ei. Când Meriel păşi pe mâinile lui, descoperi că era încălţată cu cizme. Se bucură. Deşi se descurca destul de bine desculţă, cizmele erau cu siguranţă preferabile. Fata se aşeză uşor pe spatele iepei şi luă frâul cu o mână. Cu cealaltă îl atinse pe obraz, în ochi citindu-i-se duioşia. Dominic era iertat. Incapabil să se controleze pe deplin, el îi luă mâna şi i-o sărută iute.

-Acum o să-l înşeuez pe Pegasus. Mă aştepţi?

Meriel îi zâmbi enigmatic şi o scoase pe Rază de Lună din grajduri. Nefiind sigur că avea să-l aştepte, Dominic îşi echipă în grabă calul şi îl conduse afară. Fu încântat să descopere că ea îşi plimba iapa prin curte. în timp ce se arunca la rândul lui în şa, o întrebă:

-Ai vreun loc special pe care îţi place să-l vizitezi? Dacă da, m-aş bucura să-l văd.

Meriel porni la trap uşor. El o urmă, teribil de uşurat că erau din nou în relaţii bune. Mai târziu în acea zi, sau poate

mâine, avea să-i destăinuie cine era cu adevărat şi să-şi declare sentimentele. Poate că avea s-o lase complet indiferentă vestea că el nu era Lord Maxwell.

Desigur, era la fel de posibil ca ea să se înfurie aflând că o înşelase. Trebuia pur şi simplu s-o ia pas cu pas.

Meriel îl conduse către pietrele străvechi ce încununau creasta unui deal din cel mai îndepărtat şi mai sălbatic colţ al parcului. Reacţia lui Renbourne urma să-i spună multe despre el.

Pe drum, el sporovăi fără încetare. Îi plăcea că i se adresa ca de la egal la egal. Cei mai mulţi oameni vorbeau cumva peste capul ei, de parcă ar fi fost făcută din lemn. îi mai plăcea şi felul în care izbutea să întreţină ambele părţi ale conversaţiei, fără ajutor din partea ei.

Dar gura lui bogată tăcu atunci când se apropiară de destinaţie. La ieşirea din pădure, stâncile se ridicau col-ţuroase şi ameninţătoare pe cerul dimineţii. Meriel des-călecă şi o priponi pe Rază de Lună, după care pătrunse în cerc. Fără nici un cuvânt, Renbourne procedă la fel.

Păşi în mijlocul cercului şi se întoarse încet, cercetând formele neregulate ale pietrelor. Şase căzuseră, însă de trei ori mai multe erau încă în picioare, înălţându-se cât două staturi de om, precum o mărturie a unei rase de mult dispărute. Seara trecută o numise păgână, şi Meriel presupunea că nu greşise. Ea cu siguranţă auzise şoaptele unor zei antici atunci când mai venise aici.

Dominic se îndreptă către bolovanul cel mai înalt şi îşi lipi palmele de suprafaţa aspră, îmbrăcată în licheni. După un lung moment, se întoarse şi şopti:

-Asta e un izvor al puterii, nu-i aşa? Ca într-o catedrală, aici se simte pulsul credinţei.

îl simţea şi el! îi venea să-l sărute pentru spiritul lui de observaţie, dar se abţinu pentru a nu risca să-i lezeze pudoarea de gentleman.

- Probabil că oamenii încă vin aici, spuse el preocu-pat. Nu poate fi o întâmplare faptul că nu creşte nici un copac în interiorul cercului sau pe o rază de câţiva metri în jur.

Meriel clipi. Nu se gândise niciodată la asta. Poate că cercul nu era atât de abandonat pe cât crezuse. Îi plăcea ideea că unii localnici încă păstrau în suflet vechile obiceiuri.

Renbourne stătea cu răsăritul în spate, iar silueta lui cu umeri laţi o ducea cu gândul la un războinic sau poate la un preot din vechime. Se înfioră, emoţionată de senzaţia stranie că ei doi se mai întâlniseră cândva aici. Poate că trupul ei îşi amintea de străbunele care îşi aduseseră iubiţii în locul acesta.

Se aplecă şi culese o margaretă din iarba de la picioarele ei. în limbajul florilor constituia un simbol al purităţii şi al blândeţii. în ierbarul alcătuit de o Meriel ce trăise cu trei veacuri în urmă, era numită Mărgărita Ierburilor. Ierbarul îi oferise reţeta pentru o pomadă făcută din margarete, bună pentru răni şi vânătăi. Oare strămoaşa ei îşi adusese drăguţul aici şi se întinsese printre flori împreună cu el?

îi strecură margareta într-o butonieră, apoi îşi lipi palma de pieptul lui, simţind cum bătăile inimii se iuţeau sub atingerea ei. Renbourne îi acoperi mâna cu a lui şi spuse răguşit:

- Aparţii locului acestuia, zâna mea sălbatică.

Meriel îşi ţinu răsuflarea, sperând că el avea să cedeze tentaţiei pe care i-o desluşea în ochi. Cercul avea o energie păgână intactă, rămasă din vremurile cu mult anterioare celor în care Dumnezeul creştin impusese castitatea. Cine ştia unde putea duce un sărut?

Spre marea ei dezamăgire, Dominic îi atinse părul atât de uşor, încât abia dacă simţi, apoi o conduse înapoi spre cai. Admira un bărbat hotărât, dar îşi dorea ca în cazul acesta el să fie mai puţin ferm.

Drumul înapoi spre casă fu totuşi plăcut. Se obişnui -se să-l aibă prin preajmă.

Grăjdarul era treaz şi, când cei doi ajunseră la Warfield, le luă frâiele cailor. Flămândă după atâta mişcare, Meriel hotărî să i se alăture lui Renbourne în salonul pentru mic dejun, în loc să cerşească ceai şi pâine prăjită în bucătărie, aşa cum făcea de regulă.

El îi deschise uşa, iar fata trecu lin prin dreptul lui. Observă că îi era mai uşor să alunece semeţ când purta cizme. Renbourne murmură:

-Foarte bine, Lady Meriel! Nici o prinţesă n-ar fi avut un aer mai regesc.

Ea zâmbi, amuzată că el îi interpretase mişcările cu atâta acurateţe. Apoi o zări pe doamna Rector şi zâmbetul îi pieri. Bătrâna stătea pe o bancă din hol, pământie la faţă în timp ce citea o scrisoare care trebuie să-i fi fost adusă de mesagerul prăfuit ce stătea stingher prin apropiere.

Auzindu-le paşii, doamna Rector ridică privirea, cu ochii rătăciţi.

- S-a întâmplat ceva? o întrebă Renbourne.

-Mă tem că da, spuse ea trecându-şi limba peste buzele uscate. Lord Amworth a suferit o criză de inimă. Soţia lui, Elinor, spune că... doctorul nu se arată optimist în privinţa şanselor de refacere. Privirea îi căzu din nou pe scrisoare. E vărul meu, ştiţi. ÎL. îl cunosc de-o viaţă.

Meriel fu cuprinsă de un fior rece, şi nu doar pentru că şi ea ţinea la Lord Amworth. Simţea până în măduva oaselor că vestea aceasta urma să aibă repercusiuni care să-i cutremure lumea.

Mesajul despre sănătatea lordului Amworth aruncă o umbră funestă asupra întregii gospodării. Deşi mai de-vreme Dominic sperase să lucreze în grădină împreună cu Meriel, se simţi uşurat când ea dispăru. îşi petrecu ziua cu nesfârşita sarcină de a tunde piesele de şah din plante, în timp ce cântărea consecinţele în cazul în care Lord Amworth nu şi-ar fi revenit.

Amworth însuşi se temea pentru Meriel în eventualitatea morţii lui, căci lordul Grahame avea o concepţie

cu totul diferită în legătură cu interesul fetei. Păcat că Dominic cunoştea foarte puţin legile şi încă şi mai puţin clauzele ce priveau tutela şi moştenirea lui Meriel. Pur şi simplu nu ştia cât control mai aveau tutorii din copilărie asupra persoanei ei. Un lucru era sigur: Dominic nu avea nici un cuvânt de spus în toată povestea.

Sever şi inflexibil, Grahame sigur n-ar fi privit cu ochi buni căsătoria dintre nepoata lui şi un fiu mai tânăr, lipsit

de avere. De fapt, probabil că s-ar fi opus oricărei căsătorii şi s-ar fi înfuriat să afle că Amworth aranjase nunta pe la spatele lui.

Tehnic vorbind, Meriel era majoră şi liberă să decidă singură, dar Grahame putea s-o declare inaptă dacă ea alegea să se comporte în vreun fel pe care el îl considera nebunesc. Deşi Dominic avea certitudinea că mintea şi judecata ei erau în principiu sănătoase, atâta vreme cât nu vorbea şi se purta excentric, risca să fie tratată ca o adevărată smintită.

Oare ar fi vorbit pentru a-şi apăra libertatea? Sau s-ar fi retras în lumea ei, confirmând opinia generală că-i lipsea o doagă?

Nelinişţit, Dominic admise faptul că o criză era iminentă. Trebuia să le întrebe pe doamne dacă ştiau când urma să se întoarcă Grahame din călătoria lui de pe Continent. Până atunci avea să înalţe rugăciuni fierbinţi pentru ca Amworth să aibă parte de o însănătoşire grabnică.

Când toţi ai casei se adunară în salon înainte de cină, Dominic fu încântat s-o vadă pe Meriel făcându-şi apariţia îmbrăcată modest, într-una dintre rochiile mamei sale. Purta chiar şi pantofi moi din piele de ied, uşor zgâriaţi. Amândouă bătrânele zâmbiră când dădură cu ochii de ea, ceea ce îi dădu de înţeles că Meriel făcuse un efort deosebit pentru a le înveseli. Deşi doamna Marks se înrudea cu tatăl fetei, nu cu mama ei, îl cunoştea pe Amworth de ani întregi şi era ia fel de mâhnită de stare
alui ca §i doamna Rector.

Valetul turnă sherry pentru fiecare. Până şi Meriel luă un pahar, deşi Dominic remarcase că ca nu bea aproape deloc alcool.

- Arată atât de fermecător în seara asta! îi şopti doamna Rector. Atât de... de normală. Aţi avut o influenţă foarte bună asupra ei, milord.

-Aşa sper, zise el sorbind din sherry. Dar dacă pare elegantă şi feminină e pentru că a avut parte de exemple bune de-a lungul anilor.

Ochii doamnei Rector scânteiară.

-Aveţi darul vorbirii, milord.

Dădu să răspundă când de afară, din holul principal, se auzi zarvă mare. O voce groasă răsună:

- Prostii, sigur că or să mă primească. Ai habar cine îs.[7]

Replica feciorului nu se auzi, dar paşii care se apropiau da, împreună cu comentariul musafirului:

-Am fi ajuns mai repede dacă blestemăţiei de trăsură nu i s-ar fi rupt o osie.

Dominic lăsă paharul în jos, iar sângele îi îngheţă în vene. Nu, nu se putea. Cu siguranţă era doar o asemănare de voci.

Uşa salonului se dădu de perete, iar un bărbat cu o înfăţişare neînduplecată intră ca o furtună. îngrozit, Dominic îi recunoscu pe cel de-al şaselea conte de Wrexham şi pe tânăra subţire, brunetă, care se ţinea după el.

Tocmai sosiseră tatăl şi sora lui.

capitolul 21

Doamna Marks păşi în faţă, cu sprâncenele arcuite într-o atitudine politicos sfidătoare:

-Bună seara, domnule. Avem plăcerea de a vă cunoaşte?

De ce naiba dădeau toţi buzna pe domeniul Warfield neanunţaţi? Mulţumind Cerului pentru vederea slabă

a tatălui său, Dominic intră cât putu de bine în pielea lui Kyle, apoi rosti tărăgănat:

- Scuzele mele, doamnă Marks, nu mi-am dat seama că dumneavoastră şi tatăl meu maţi făcut cunoştinţă. Doamnă Marks, doamnă Rector, îngăduiţi-mi să vi-i prezint pe contele de Wrexham şi pe sora mea, Lady Lucia Renbourne.

Adaptându-se repede situaţiei, doamna Marks spuse:

- Ce surpriză plăcută! Daţi-mi voie să chem menajera să vă pregătească odăile. In timp ce trăgea de sfoara clopoţelului, în tonul ei se simţi o înţepătură delicată: Ce păcat că nu le-am putut avea deja pregătite!

Wrexham îi sesiză iritarea, dar nu făcu decât să ridice din umeri.

- Eram în drum spre nord şi rn-am hotărât să văd cum îi merge lui Maxwell cu peţitul. Privirea i se îndreptă către Meriel. E frumuşică şi nu pare nebună.

Meriel se retrăsese lângă un perete, cu privirea goală. Recunoscător de data asta că ea nu vorbea, deoarece se temea de ce ar fi putut spune, Dominic zise în grabă:

-Trebuie să fiţi obosiţi în urma călătoriei. Vreţi câte un pahar de sherry?

- N-aş refuza nişte brandy.

Dominic se îndreptă către dulapul cu băuturi, sperând ca pe bătrâne să nu le deranjeze faptul că juca rolul de amfitrion.

- Lucia?

- Ca de obicei. Privirea ei împăciuitoare se îndreptă către cele două gazde cu o sinceritate afectuoasă care ar fi putut mişca şi cea mai aspră dintre inimi. Doamnă Marks, doamnă Rector, îmi pare foarte rău că am sosit într-un moment nepotrivit.

Expresia de pe chipul doamnei Marks se îmblânzi.

-Nu-i nici un deranj, draga mea. Pur şi simplu, voi amâna cina cu o oră.

-Nu, nu. Noi doar ne vom termina băuturile, apoi vom lua câte o tavă cu mâncare în camerele noastre.

-Nu vrem să vă încurcăm mai mult decât am fă- cuto, interveni Wrexham înăbuşindu-şi un căscat. O să rămânem toată ziua de mâine şi o să plecăm în dimineaţa următoare.

Dominic observă încordat că tatăl său n-o consultase încă pe Lucia în legătură cu preferinţele ei privind cina, nici nu le întrebase pe doamne dacă le supăra să aibă musafiri nepoftiţi timp de două nopţi. Interpretarea generoasă era că Wrexham considera deja cele două familii unite prin căsătorie, dar mai probabil pur şi simplu nu-i trecea prin minte că cineva ar fi putut avea de obiectat la dorinţele lui.

Pe când turna un pahar cu brandy, Dominic se întrebă care putea fi băutura obişnuită a surorii lui. Când plecase

el de la Dornleigh, ea era încă la şcoală. Cândva Luciei îi plăcuse foarte mult limonada, dar nu vedea pe nicăieri aşa ceva. Sperând că o nimerise, turnă un sherry şi traversă încăperea cu cele două pahare.

Prins într-o conversaţie politicoasă cu doamna Marks, tatăl lui luă brandy-ul fără să ridice privirea, însă Lucia se încruntă când primi celălalt pahar.

-Sherry, Kyle?

Atunci se uită în sus. Ochii i se rotunjiră încet-încet şi fu cât pe ce să scape paharul din mână. Lucia vedea foarte bine, iar Dominic n-avea nici o şansă s-o păcălească. L-ar fi recunoscut numaidecât dacă nu s-ar fi aşteptat să-l vadă pe Kyle.

Intorcându-se cu spatele, astfel încât Lucia să fie singura din încăpere care să-l poată vedea, Dominic îşi duse degetul la buze şi o imploră din priviri să-l ajute. Tânăra înghiţi în sec şi strânse mai bine între degete piciorul paharului, aruncându-i o privire tatălui lor.

Cu o voce abia auzită, el murmură:

- Bine că e prea fălos ca să-şi poarte ochelarii. Există un motiv întemeiat pentru toate astea, îţi jur.

Ar fi bine să existe, replică Lucia fixându-l cu o pri
-vire tăioasă.

-O să-ţi explic mai târziu, îi promise el.

Apoi se îndepărtă, recunoscător că nu fusese dat de gol. încă.

Fu uşurat când tatăl şi sora lui se retraseră în camerele proaspăt pregătite, dar încă simţea prezenţa în casă a părintelui său ca pe un nor negru. Deşi în seara aceasta era în siguranţă, ce avea să se întâmple a doua zi? O fi avut Wrexham vederea slabă, dar prost nu era. Iar dacă Dominic nu putea să discute pe marginea unor subiecte ce le erau familiare lui Kyle şi contelui, avea să se dea de gol, cu consecinţe de neînchipuit.

Ii fu greu să se bucure de cină când mintea lui se încăpăţâna să numere oamenii care ar fi fost revoltaţi să afle adevărul. De fapt, nu se putea gândi la nici o persoană care mar fi fost şocată. Meriel dispăru imediat după masă, iar el deja se scuzase că nu putea veni în salon. Fusese

chiar un gest de bunăvoinţă, căci, în lipsa lui, bătrânele puteau discuta în voie despre invazia familiei Renbourne.

Valetul de serviciu îl îndrumă către odaia surorii lui, aflată la etaj. Acolo bătu la uşă, pe jumătate sperând că ea se culcase deja, însă Lucia strigă:

- Intră.

Deschise uşa şi păşi înăuntru. îmbrăcată într-un capot larg de culoare albastră, tânăra stătea pe un scă- unei în faţa măsuţei de toaletă în vreme ce slujnica îi peria părul. Se întoarse şi îi aruncă fratelui său o privire ameninţătoare.

-Jane, poţi să pleci acum. Aşteptă ca servitoarea să închidă uşa în urma ei, apoi întrebă: Ce Dumnezeu se petrece aici, Dominic?

El traversă încăperea.

- O să-ţi explic, dar mai întâi mai o îmbrăţişare pentru fratele tău rătăcitor?

- Sigur. Expresia de pe chipul Luciei se relaxă într-un surâs când se ridică şi îl cuprinse în braţe. A trecut prea mult de când mai mai venit pe acasă, Dom. Dar ce soi de farsă mai e şi asta? Mi-am petrecut seara făcându-mi griji în legătură cu mulţimea de necazuri în care vei intr

- adacă vei fi prins. Retrăgându-se încruntată, îl iscodi: Ai
un
motiv bun, nud aşa?

- De ce nu mă miră că eu sunt cel învinovăţit pentru povestea asta? zâmbi Dominic în timp ce se aşeza pe patul cu baldachin. în realitate e foarte simplu. Kyle a avut un alt angajament presant, n-a vrut să spună care, aşa că m-a rugat să vin în locul lui.

- Kyle te-a rugat să-l ajuţi, iar tu ai acceptat, repetă Lucia neîncrezătoare. Şi tu spui că e foarte simplu? Voi doi aproape că nu vă mai vorbiţi de ani întregi.

-Tocmai de aceea mi se pare evident că lucrul ăsta e foarte important pentru el. Dominic şovăi preţ de o clipă, întrebându-se cât de multe să dezvăluie. Hotărând că trebuia să mărturisească adevărul dacă voia să-i ceară

surorii lui să mintă pentru el, continuă: Nu ştiu ce face, dar cred că a plecat din ţară. însă nu intenţionează să lipsească decât vreo câteva săptămâni.

Lucia începu să-şi împletească părul lung.

- De ce ai acceptat? Ai crezut că va fi amuzant să înşeli două bătrânele simpatice şi o fată cu mintea tulbure?

- Lucia! Dominic se ridică de pe pat şi începu să se plimbe prin cameră, gândindu-se că sora lui devenea mult prea cinică. Dar, desigur, trecuseră câţiva ani de când ea îşi făcuse intrarea în societatea londoneză. O asemenea schimbare tinde să-ţi tocească inocenţa foarte repede. Crede-mă, nici pe mine nu mă bucură înşelătoria asta mai mult decât pe tine. Am făcut-o din două motive. în primul rând, Kyle s-a oferit să-mi cedeze domeniul Bradshaw dacă voi reuşi să-i joc rolul cu succes.

Lucia făcu ochii mari.

- Dumnezeule, chiar vorbea serios! înţeleg de ce ţi-a fost greu să refuzi oferta. Şi celălalt motiv?

Dominic ezită, dorindu-şi să se fi limitat la discuţia despre proprietate.

- Pentru că părea atât de... de disperat. De parcă ar fi cedat sub presiune dacă nu i-aş fi venit în ajutor.

- în ultima vreme a fost abătut, încuviinţă ea. Mi-am făcut griji, dar bineînţeles că mar vrea să-i spună surioarei lui ce se întâmplă nici dacă l-aş întreba.

- Kyle ar putea da lecţii de tăcere şi unui bolovan.

Şi lui Dominic îi ascunsese anumite lucruri, creând astfel o nouă ruptură între ei după ce deja fuseseră trimişi la şcoli diferite. în timpul vacanţelor, Dominic povestise despre lecţii şi despre noii lui prieteni, încercând să păstreze structura relaţiei lor, însă Kyle nu se arătase interesat de viaţa lui.

Lucia îl privi cu seriozitate.

- Mă bucur că ţii la el îndeajuns de mult încât să-l ajuţi. Niciodată n-am înţeles de ce v-aţi înstrăinat. Mi se pare că gemenii ar trebui să se placă unul pe altul. Şi voi v-aţi plăcut cândva.

Dominic se opri din mers şi se uită pe fereastră. Camera dădea spre peluza din faţă, unde razele lunii luminau aleea largă.

- Eu niciodată nu l-am antipatizat pe Kyle. Nu sunt sigur că e valabil şi invers.

-O, ţine la tine! îl asigură Lucia cu blândeţe. Şi se simte ofensat pentru că i-ai întors spatele. întocmai cum tu eşti supărat pentru că el e moştenitor şi tu nu.

Dominic se răsuci pe călcâie şi se uită mânios la sora lui. Clar crescuse. Se gândi cu dor la zilele în care era doar o fetiţă de zece ani, cu pete de iarbă pe fustă şi părul ciufulit. Pe atunci îşi iubea fraţii fără să fie critică.

-Nu ţi-am cerut părerea despre relaţia mea cu Kyle.

-Ştiu, spuse ea zâmbindu-i dulce. Tocmai de aceea mi-am zis că ar fi bine să ţi-o ofer de bunăvoie.

- Ştrengăriţa-Şefă s-a pus din nou pe treabă, râse el, amintindu-i porecla din copilărie. Destul despre mine! Tu ai vreo veste interesantă?

Ea roşi, pierzându-şi puţin din aerul monden.

-Sunt logodită.

-Serios? exclamă el încântat. N-am văzut ştirea în ziare.

-încă n-am făcut anunţul oficial. Scuturându-şi părul împletit, îi explică: De fapt, ăsta e motivul pentru care eu şi Papa ne aflăm aici. Suntem în drum spre familia lui Robert, în Lancashire. înştiinţările vor fi trimise după semnarea înţelegerilor.

- Iar tu ai prefera să fii acolo în loc să pierzi vremea prin Shropshire, rânji Dominic. Wrexham trebuie să fie în al nouălea cer că ai acceptat în sfârşit un pretendent, încă un an sau doi şi ai fi ieşit la pensie.

Lucia râse.

-Ai dreptate, Papa e foarte uşurat, chiar dacă uniunea nu-l entuziasmează. Tot bombăne că aş fi putut găsi ceva mai bun decât fiul unui simplu baron.

- E clar că tu nu crezi asta. Luă unul dintre borcănelele cu cosmetice de pe măsuţa de toaletă a surorii sale. Oare Meriel avea farafastâcuri femeieşti mici şi drăgălaşe

ca acestea? Oare şi le-ar fi dorit? Cine e norocosul? Un tip chipeş, sunt sigur.

însufleţită, Lucia se aplecă în faţă pe scăunelul ei.

- Robert Justice, moştenitorul lui Lord Justice. Nu e tocmai chipeş, nu ca tine şi Kyle, dar are aşa o sclipire în priviri, şi e un partener de conversaţie atât de grozav, şi... Se întrerupse, roşind iar. Şi sărută minunat, îndrăznesc să spun.

Dominic scotoci prin memorie, iar în minte îi apăru un tânăr solid, cu părul castaniu şi un zâmbet relaxat. Nu teribil de chipeş, dar un bun tovarăş la drum lung. Lucia avea o judecată sănătoasă. O îmbrăţişă iar.

-îţi doresc să fii fericită, surioară. L-am întâlnit o dată sau de două ori. E un om de treabă.

-Ştiu. Glasul Luciei suna înăbuşit lângă umărul lui. Desprinzându-se din îmbrăţişare, ea continuă: Dar Lady Meriel? Crezi că o să-l facă fericit pe Kyle? Circulă nişte poveşti foarte... foarte ciudate pe seama ei.

Dominic se încordă când îşi aminti că Meriel îi era destinată lui Kyle

.-E neobişnuită, dar foarte... şarmantă. Dacă fratele nostru îşi va acorda răgazul de a o cunoaşte cu adevărat, sunt sigur că se vor înţelege.

Lucia dădu din cap, deloc convinsă.

-Este destul de drăguţă, deşi avea o rochie tare demodată.

Dominic îşi reprimă dorinţa de a-i atrage atenţia că Meriel nu era doar drăguţă, ci de-a dreptul frumoasă, şi că acea rochie, care fusese elegantă cu douăzeci de ani în urmă, arăta la fel de elegantă şi acum. Dacă ar fi zis aşa ceva, poate că prea atenta lui soră şi-ar fi dat seama că sentimentele lui nu erau tocmai frăţeşti.

-Nu-i trebuie o garderobă nouă aici, la ţară, dar se pricepe la alte lucruri, în afară de modă. De exemplu, e un grădinar minunat. De asemenea, în India a învăţat cum să picteze pe piele ornamente foarte interesante din pastă de henna. Rânjind, sugeră: Poate că ar trebui s-o rogi să-ţi deseneze numele lui Robert într-un loc în care să nu fie văzut chiar de oricine.

- Dominic, ai o minte neruşinată! Lucia miji ochii cu un aer îngândurat. Totuşi... desenele sunt temporare?

- Da. Te asigur că Robert o să fie cât se poate de interesat. Acoperindu-şi căscatul, Dominic spuse: E timpul să mă duc la culcare. Am nevoie de odihnă dacă vreau să-l conving mâine pe Wrexham că eu sunt Kyle. Niciodată n-am ştiut cum să-l iau.

- Papa chiar nu e atât de rău, Dom, cu excepţia faptului că are dureri din pricina gutei. Fii doar mai răbdător! Dacă îţi pierzi cumpătul şi pleci supărat, o să te dai singur de gol. Kyle e mereu foarte calm şi politicos, chiar şi atunci când Papa se arată dificil.

Dominic avusese întotdeauna mai multă libertate pentru a se înfuria şi a întoarce spatele atunci când Wrexham era imposibil. Ca moştenitor, Kyle fusese silit să stea pe loc şi să rabde. Pentru prima dată îi veni ideea de a se întreba dacă autocontrolul rigid al fratelui său era o trăsătură înnăscută sau se dezvoltase din nevoia d
ea se înţelege cu contele.

- Lucia, eşti de acord să păstrezi tăcerea? Ştiu că îţi cer mult, dar dacă Wrexham îşi dă seama ce am făcut...

Dominic făcu un gest elocvent.

-No să spun nimic. Nici nu vreau să mă gândesc la neplăcerile care s-ar isca dacă Papa ar descoperi că nu eşti Kyle. Tinerei femei i se tăie răsuflarea. Valeţii! Wilcox al lui Papa probabil că l-a văzut deja pe valetul tău în salonul servitorilor.

-Kyle mi l-a împrumutat pe Morrison. Nici el nu vrea ca fratele nostru să dea de necaz.

-Atunci s-ar putea s-o scoţi la capăt. încearcă să vorbeşti cât se poate de puţin. Scuturând din cap a îndoială, Lucia murmură: Dar mai târziu? Cu siguranţă la următoarea vizită a lui Kyle oamenii o să observe diferenţa.

Dominic ridică din umeri.

- Şi eu am spus acelaşi lucru, dar el nu-şi face probleme. Consideră că părerile doamnei Rector, ale doamnei

Marks şi ale servitorilor nu contează, iar Lady Meriel n-o să recunoască deosebirea.

-Tu crezi asta? întrebă ea încordată.

-Trebuie să sper că are dreptate.

Neliniştit, Dominic se gândi la viitor. Poate că schimbul între gemeni ar fi funcţionat dacă treceau luni de zile între plecarea lui şi venirea lui Kyle. Dar dacă nunta trebuia să aibă loc înainte de întoarcerea lordului Gra- hame, atunci nu mai rămânea suficient timp pentru ca amintirile să pălească.

Drace, nu voia ca fratele lui să se însoare cu Meriel. Dar dacă dădea acum în vileag înşelăciunea, situaţia n-ar fi făcut decât să se înrăutăţească.

Cu mintea alergându-i în cercuri zadarnice, îi spuse noapte bună surorii lui şi se duse la culcare.

Meriel aşteptă câteva minute după plecarea lui Renbourne din camera surorii lui, apoi luă un aranjament floral şi bătu la uşa dormitorului. Revederea Jenei

Ames îi stârnise curiozitatea în legătură cu alte femei. Mai ales una care îi era soră lui Renbourne.

Lady Lucia deschise uşa. Avea părul negru şi ochii albaştri ai fratelui său. Deşi era cu câţiva centimetri mai înaltă decât Meriel, cele două aveau probabil cam aceeaşi vârstă.

- O, bună seara, Lady Meriel!

Meriel îşi întinse darul floral: un cilindru înalt din sticlă, folosit cândva drept recipient pentru cămară. Acum avea în el un mănunchi parfumat de liliac şi ramuri lungi de iederă neagră şi lucioasă. Alcătuise dinadins un buchet mai degrabă convenţional, îndoindu-se că o doamnă londoneză i-ar fi apreciat una dintre creaţiile mai sălbatice. Renbourne era singurul care îi înţelegea cu adevărat aranjamentele.

Lucia luă vaza, afişând un zâmbet plăcut.

-Vai, mulţumesc! îşi îngropa nasul ei drăgălaş între florile de liliac. Ce frumos miroase! Doreşti să intri? De vreme ce urmează să fim cumnate, mi-ar plăcea să ne cunoaştem mai bine.

Se dădu un pas în spate şi făcu un gest de bun venit.

Meriel sperase să primească o astfel de invitaţie. Dacă ar fi fost vorba despre altcineva, poate că ar fi intrat pur şi simplu fără să fie poftită, dar nu voia ca sora lui Renbourne să n-o agreeze. Ciudat că-i păsa de părerile unei străine. Nu era sigură că-i plăcea experienţa, însă asta era situaţia. Chiar îi păsa.

Lucia aşeză florile pe noptieră, apoi se întoarse cu un aer nesigur.

-Mi s-a spus că nu poţi vorbi şi nu... nu prea ştiu cum să mă comport. Te rog să mă ierţi dacă se întâmplă să te jignesc. Nu e în intenţia mea.

Meriel o plăcu pentru felul ei direct. Cu adevărat sora lui Renbourne. Făcu un mic gest pentru a o încuraja să vorbească.

Lucia se trânti pe pat intr-un vârtej de mătase albastră.

- încă nu e oficial, dar curând urmează să mă mărit. Papa şi cu mine ne ducem în Lancashire, să le facem

o vizită logodnicului meu şi rudelor lui. Pot să îţi povestesc despre el? Tata crede că sunt caraghioasă pentru că vreau să vorbesc despre Robin tot timpul, dar o altă femeie nvar putea înţelege.

Meriel nu-şi putu reprima zâmbetul. Afişând un aer interesat, sc aşeză pe canapea, în timp ce Lady Lucia începu să-i descrie feluritele minuni de care era în stare onorabilul Robert Justice. Lumina de pe chipul ei era fascinantă. Şi, din câte părea, un semn că era îndrăgostită.

Oare Lucia simţea şi ea aceeaşi poftă trupească irepresibilă care o atrăgea pe Meriel spre Renbourne? Dacă da, atunci era prea binecrescută ca s-o arate. Dar şuvoiul de cuvinte şi sclipirea din ochi erau alimentate de pasiune, fără doar şi poate.

In cele din urmă, Lucia se opri şi râse:

-Scuze, vorbesc ca o moară neferecată. Eşti foarte răbdătoare că mă asculţi. Sprijinindu-se de stâlpul patului cu un aer absent, murmură: Sper să ajungi să-l iubeşti pe fratele meu aşa cum îl iubesc eu pe Robin. Mă gândesc la el tot timpul. Deşi ne vom căsători la începutul toamnei, abia mai suport aşteptarea.

Meriel îşi feri privirea, nedorind ca interlocutoarea ei să-i vadă emoţiile din ochi. Nu înţelegea dragostea ori căsătoria şi avusese doar puţinul, dar preţiosul noroc de a învăţa despre pasiune. Dar ştia ce înseamnă să te gândeşti permanent la un bărbat.

Lucia îi întrerupse cugetările, spunând pe un ton ezitant:

- Fratele meu zice că ştii cum să desenezi pe piele modele din pastă de henna. Mi s-a părut... foarte interesant.

Vocea îi urcă întrebător la finalul propoziţiei.

Meriel se ridica şi traversă încăperea, suflecându-şi mâneca dreaptă. In jurul încheieturii avea o brăţară trasată delicat din modele împletite.

-Ce frumos! Lucia îi atinse cu grijă desenul făcut cu henna, ca şi cum s-ar fi temut să nu-l strice. Fratele meu spune că e temporar. Aşa e?

Meriel încuviinţă cu o mişcare a capului, gândim du-se că tocmai purtau o adevărată discuţie, chiar dacă ea răspundea numai cu gesturi, fără cuvinte. Se simţea în siguranţă, deoarece Lucia urma să plece în curând şi nu avea so dea de gol. Trebuia să-i dea dreptate lui Renbourne: o conversaţie era mai plăcută atunci când la ea participau ambele părţi, dar Meriel nu avea certitudinea că se simţea pregătită să le arate oamenilor din cercul ei obişnuit cât de multe înţelegea.

Cealaltă fată roşi.

-Ai vrea să... te-ar deranja să... îmi faci un desen pe umăr? Acolo unde ar fi acoperit de o rochie. îi arătă locul la care se referea. Iar dacă mi l-ai face... ar putea să includă iniţialele R şi L?

Meriel fu cât pe ce să râdă în gura mare. Aşadar somptuoasa lady voia să-şi surprindă ursitul. Nu mai încăpea îndoială că pasiunea îi umplea sufletul Luciei. Oare Renbourne îi sugerase că alesul inimii sale ar fi fost interesat de un desen ascuns? Dacă da, asta însemna că şi el ar fi fost?

îi făcu semn Luciei să aştepte, apoi se întoarse în camera ei ca să prepare un bol de henna. O plăcea pe sora lui Renbourne.

Iar Lucia îi dăduse o idee cât se poate de tentantă...

capitolul 22

Vântul blând îi purtă iute până la Cadiz, un oraş cu turnuri albe ce se ridicau din ocean ca într-un vis strălucitor. Deşi Constancia fusese crescută în nordul Spaniei, departe de coastă, vizitase oraşul Cadiz şi nu-i uitase nicicând frumuseţea.

Kyle se plimba pe faleză, dorindu-şi ca ea să-i fie alături, însă Constancia se odihnea sub alinarea laudanumului.

Prea neliniştit ca să-şi petreacă toată ziua în vilă aşteptând, alesese să exploreze oraşul. Clădirile semeţe

şi pieţele erau bântuite de prezenţele fantomatice ale negustorilor fenicieni care fondaseră localitatea cu trei mii de ani în urmă şi ale romanilor care o transformaseră într-un mare port imperial. Mai recent, Cadiz devenise poarta colonială a Spaniei, averea Americilor revărsându-se în cuferele lui.

Cele mai frumoase dintre toate erau falezele care înconjurau marile porturi atlantice. In timp ce urmărea vapoarele venind şi plecând, bucuria îi era umbrită de vina care îl rodea pentru că se lăsa în voia delectării când Constancia zăcea pe patul de moarte. Cu toate astea nu-şi putea împiedica pulsul să se iuţească atunci când auzea marinarii strigând în zeci de limbi străine şi nici nu-şi putea stăvili întrebările despre tărâmurile îndepărtate pe care acele nave le văzuseră.

Miresmele portului încă îi gâdilau nările când se întoarse la vilă. Era o locuinţă frumoasă, deţinută de un prieten londonez care se îmbogăţise făcând comerţ cu sherry. Wrexham nu era de acord ca el să aibă prieteni negustori, dar Kyle descoperise că astfel de oameni erau de obicei mai interesanţi decât nobilii din clasa lui.

Abia intrase în holul răcoros al vilei când Teresa, menajera Constanciei, alergă spre el.

-Milord! spuse ea cu răsuflarea tăiată, cu ochii mari şi întunecaţi. Veniţi repede!

O, Doamne, nu, nu încă! Nu atât de curând! Cu inima bubuindu-i în piept, o luă la fugă pe lângă menajeră, către camera iubitei sale, ale cărei ferestre dădeau spre grădina din curte. Parfumul florilor de portocal pătrundea prin ferestre, dureros de viu în contrast cu tăcerea adâncă a Constanciei. Pentru o clipă îngrozitoare se temu că era deja moartă, asta până când ea trase anevoie aer în piept, hârâind aspru.

O luă de mână, ca şi când aşa ar fi putut s-o cheme înapoi din locul îndepărtat spre care plecase.

-Teresa, a fost chemat doctorul?

- Si, milord. Dar nu ştiu când o să vină.

Incapabil să privească neajutorat, porunci:

-Adu brandy şi o lingură.

Recunoscătoare de a fi trecut răspunderea pe umerii lui, Teresa se supuse. Apoi, în timp ce Kyle se ruga ca alcoolul s-o stimuleze pe Constancia, menajera strecură încet lingura cu brandy printre buzele stăpânei sale, dându-i câteva picături odată, astfel încât să nu se înece.

Pleoapele Constanciei tremurară, dezvăluind ochii negri şi extenuaţi.

-Te-am speriat, *querido,* murmură ea. Iartă-mă!

El oftă uşurat.

- N-are importanţă, atâta vreme cât eşti încă aici.

II strânse de mână atât de slab, încât abia simţi.

-Ceasul meu... n-a sosit încă. Iţi voi spune când să trimiţi după preot.

Kyle îi zâmbi, dar pe dinăuntru mai tremura. Instinctul îi spunea că ea fusese foarte, foarte aproape să treacă în nefiinţă. Şi încă nu era pregătit so lase să plece.

Nu era pregătit.

capitolul 23

Nutrind vaga speranţă că ar fi putut să dispară în grădini şi să-şi evite tatăl mai toată ziua, Dominic se trezi devreme, dar nu fu singur prea multă vreme în salonul în care se servea micul dejun. Abia apucase să cerceteze

farfuriile de pe bufet, când începură să apară alţi locuitori ai casei.

Mai întâi sosi doamna Marks, urmată la scurt timp de doamna Rector. Apoi intră Meriel, părând atât de cuminte, încât Dominic ajunse să se întrebe ce punea la cale. Fata îi aruncă o modestă privire piezişă pe când îşi punea în farfurie ouă fierte şi pâine prăjită, după care se aşeză la masă în faţa lui. Manierele ei erau impecabile atunci când alegea să le folosească.

Lucia îşi făcu apariţia afişând o privire scânteietoare. Când trecu pe lângă Dominic îi şopti:

- Desenele cu henna ale lui Lady Meriel sunt minunate!

Apoi, înainte ca el să poată afla mai multe, îşi continuă drumul, salutându-le vesel pe doamne.

Grupul era chiar jovial, asta până la venirea contelui de Wrexham, când tăcerea învălui salonul. Dominic se blestemă în tăcere pentru că nu mâncase mai iute.

Tatăl lui şchiopăta, semn că avea un acces de gută, dar spuse cu o voioşie grosolană:

- Bună dimineaţa! Nimic nu e ca un somn bun după o călătorie lungă. O zi plăcută, constată el privind pe fereastră. Bună pentru vizitarea proprietăţii.

Dominic se simţi tentat să-i atragă atenţia că era vulgar să lase să i se vadă atât de mult pofta pentru pământurile lui Meriel, dar îşi ţinu gura, aşa cum ar fi făcut Kyle.

- Bună dimineaţa, Lord Wrexham.

Doamna Marks dădu să se ridice, însă contele îi făcu semn să se aşeze la loc.

-Nu vă întrerupeţi masa din pricina mea. O să mă servesc singur.

După ce adună o grămadă substanţială de ouă, şuncă, rinichi condimentaţi, felii de limbă şi pâine prăjită, şchiopăta spre masă. Meriel nu-l luă în seamă, dar Dominic o văzu cum se retrase în sine când contele îşi aşeză farfuria lângă ea.

In loc să stea jos, Wrexham studie din profil capul plecat al fetei.

- E o pisicuţă frumuşică. Păcat că-i atât de firavă, dar pare destul de sănătoasă. Hai, uită-te la mine!

O prinse de bărbie şi îi ridică faţa. Ochii lui Meriel scăpărară când îşi smuci capul, nelăsând ca privirile să li se întâlnească. Wrexham începu să râdă.

- Ei, fetiţo, nu fi timidă. Vreau să văd cum o să arate nepoţii mei.

întinse din nou mâna spre bărbia ei, moment în care Meriel îl muşcă de deget. Tare. O exclamaţie colectivă se înălţă din jurul mesei, în timp ce toţi se holbau şocaţi.

- Fir-ar a dracului să fie! Contele îşi retrase brusc mâna, uimirea transformându-i-se în furie. Cum îndrăzneşti? Nu te-a învăţat nimeni bunele maniere?

Văzând că mâna tatălui său se strânsese în pumn, Dominic sări de pe scaun şi îl prinse discret de încheietură. Păstrând o voce domoală, aşa cum ar fi făcut Kyle, spuse:

-Aţi speriat-o, domnule!

Ii aruncă o scurtă privire lui Meriel. Cu ochii scăpărând, aceasta părea gata să muşte din nou. Dominic îşi mută greutatea de pe un picior pe altul şi îl împinse pe tatăl său cu un pas mai departe.

întreruperea îi dădu contelui răgazul de a-şi veni în fire, dar se încruntă când spuse:

-Amworth m-a asigurat că năpârstoaca nu este deloc violentă.

Iritat în numele lui Meriel, Dominic replică:

-Dumneavoastră v-ar plăcea să fiţi manevrat de un străin?

îl apucă pe tatăl său de bărbie, silindu-l pe bătrân să-l privească în ochi. Se sperie când îşi dădu seama că era cu peste şapte centimetri mai înalt. Contele îi păruse întotdeauna mai mare, dominând orice grup în care se afla.

-Naiba să te ia, băiete, eşti mai rău decât ea! mugi tatăl lui în timp ce se elibera din strânsoare. Cum îndrăzneşti să ridici mâna la mine?

Ajutorul veni de unde nu se aştepta, când Lucia interveni:

-Aşa cum Maxwell tocmai ţi-a demonstrat, nu e foarte plăcut să fii tratat precum un cal căruia trebuie să i se controleze dinţii, Papa. îi adresă tatălui ei un zâmbet strălucitor şi continuă: Deşi ştiu că intenţiile au fost bune, n-ai idee de câte ori mi-a venit şi mie să muşc matroane în vârstă ori domni bătrâni care mă ciupeau de obraji şi îmi spuneau ce scumpete sunt. îi aruncă

o privire lui Meriel şi spuse pe un ton răbdător: Pentru că n-a ieşit niciodată în societate, Lady Meriel n-a învăţat că nu trebuie să muşti cu adevărat, indiferent cât de mare ar fi tentaţia. Ridicându-se de pe scaun, Lucia mută cu abilitate farfuria tatălui său în locul liber de lângă al ei. Uite, Papa, vino şi stai lângă mine. Văzute de la fereastra asta, grădinile sunt absolut extraordinare. O să-ţi aduc o cafea, îi promise luându-l de braţ şi conducându-l spre scaun.

In vreme ce Lucia îşi îndeplinea rolul de fiică iubitoare, Meriel întoarse spatele întregii adunări şi părăsi salonul precum o pisică furioasă. Dominic nu putea decât să fie recunoscător că ea şi tatăl lui nu se mai aflau în aceeaşi încăpere. Dar, Dumnezeu să-i ajute pe toţi, ziua abia începuse.

Sfatul Luciei se dovedi înţelept. Vorbind doar când nu avea încotro, Dominic îşi simplifică mult situaţia. Cei doi ieşiră din parc şi călăriră pe tot domeniul, sub îndrumarea vechilului. Kerr se ocupă de cea mai mare parte din conversaţie. Wrexham cercetă cu dibăcie câmpurile şi păşunile, făcând comentarii ocazionale. Dominic era impresionat. întrucât cele mai multe lucruri despre agricultură le învăţase de la administratorul domeniului Dornleigh, nu apreciase pe deplin profunzimea cunoştinţelor tatălui său.

La sfârşitul turului se întoarseră în casă tocmai la timp pentru a li se alătura doamnelor la un prânz uşor. Dominic se concentră mai mult asupra farfuriei, fără să participe la discuţie. După ce termină, se gândi s-o şteargă, dar gestul ar fi părut suspect de nepoliticos, aşa că îi sugeră bătrânului aristocrat:

-Aţi vrea să vă plimbaţi prin grădini? Sunt îngrijite

cu pasiune de Lady Meriel, şi chiar arată splendid. Contele şovăi, apoi scutură din cap

- .O să petrec o după-amiază liniştită înăuntru, departe de arşiţă. Tu găseşte-o pe zgripţuroaica aia mică pe care o curtezi şi învaţ-o bunele maniere.

Tendinţa lui Dominic de a se enerva la auzul descrierii făcute lui Meriel dispăru atunci când se uită la tatăl său şi îl văzu ca şi cum ar fi fost prima dată. Wrexham se însurase târziu, iar fiii lui nu se născuseră imediat după căsătorie, aşa că acum avea aproape şaptezeci de ani. De când Dominic plecase de acasă pentru a intra în armată, contele trecuse de la vârsta a doua la bătrâneţe. Inceţoşarea ochilor indica o cataractă în evoluţie şi cu siguranţă auzul slăbit era o parte a motivului pentru care vorbea atât de tare.

Se şi îngrăşase destul de mult, aşa că nu mai putea fi considerat doar durduliu. Copiii Renbourne moşteniseră trupurile suple şi siluetele atletice de la mama lor. Ţinând cont de vârsta şi de greutatea contelui, plimbarea călare din acea dimineaţă trebuie să fi fost epuizantă. Totuşi, exact aşa cum nu-şi cruţase niciodată urmaşii, nu se cruţa nici pe el. îşi lua întotdeauna în serios responsabilităţile de moşier şi de membru al Camerei Lorzilor, fără a-şi permite extravaganţele obişnuite printre bărbaţii din clasa lui.

Acum osteneala şi durerea i se citeau în ridurile adânci de pe chip. Deşi nu fusese niciodată un om binevoitor, merita respect. Oare aşa îl vedea Kyle pe conte şi de aceea putea fi atât de răbdător?

Tulburat de cugetările acestea, Dominic promise:

- Ii voi spune lui Meriel că nu trebuie să mai muşte vreodată pe cineva.

Apoi plecă înainte ca faţa să i se înroşească din pricina gândurilor pe care i le stârnea numele fetei.

Tocmai ieşea din casă când sora lui îl ajunse din urmă.

- îmi arăţi şi mie grădinile? Deşi nu-i folosise numele adevărat, vocea ei avea un înţeles tainic când adăugă: Mi se pare că nu te-am mai văzut de o veşnicie.

Cu o strângere de inimă, Dominic îşi dădu seama cât de mult îi lipsise Lucia. Participase, desigur, la balul ei de

prezentare în societate, dar întâlnirile lor fuseseră mai degrabă întâmplătoare, deoarece nu voise

so viziteze în Casa Wrexham, riscând să dea nas în nas cu tatăl şi fratele lui. îi întinse braţul.

-Mi-ar face plăcere să-ţi servesc drept ghid. Pe când străbateau grădina în formă de cruce malteză, murmură:

-îmi pare rău că nu ne-am văzut mai des, Lucia. Am uitat cât de repede cresc surioarele mai mici.

Ea ridică din umeri cu un aer filozofic.

-Am înţeles de ce nu te simţeai în largul tău la Dorm leigh. Aţi fi fost precum trei armăsari care bat din copite şi fornăie sub acelaşi acoperiş. Uneori e destul de rău doar cu Kyle şi tata. Dar mi-a fost dor de tine.

Dominic culese o floricică albastră şi io strecură după ureche.

- Lăsându-i cale liberă lui Kyle, imam asigurat că el devine fratele tău preferat.

Lucia se opri brusc şi îl privi furioasă.

-încetează! De ce crezi că e o competiţie? Sunteţi gemeni, dar nu sunteţi identici. Pe Kyle îl cunosc mai bine pentru că ne-am petrecut cea mai mare parte a vieţii în aceeaşi casă, dar vă iubesc pe amândoi în aceeaşi măsură.

Tânărul fu luat prin surprindere, căci era pentru prima dată când sora lui îl lua la rost. Se gândi la vor- belelei.

- îmi pare rău, Lucia. Chiar şi în vremurile cele mai bune, Kyle şi cu mine ne-am întrecut mereu, fără ca vre-unul din noi să câştige vreodată cu adevărat. Abilităţile noastre se asemănau prea mult. Poate că ne-ar fi fost mai uşor dacă unul s-ar fi dovedit cu adevărat superior, în schimb, noi ne-am înghiontit mereu pentru acelaşi loc. Dar nu e corect să te implic în războiul nostru personal, nici măcar în glumă.

- Nu, nu e, spuse ea acru. Vreau să veniţi amândoi la nunta mea şi să vă comportaţi ca nişte gentlemeni.

- Eu o să fiu acolo şi îţi promit că o să mă port cât pot de frumos.

Deşi, gândindu-se la consecinţele pe care le-ar fi putut antrena sentimentele lui pentru Meriel, îşi zise că fratele

lui se putea să nu fie la fel de amiabil. Simţi un nod în stomac. Doamne, oare până atunci Meriel şi Kyle aveau să fie deja căsătoriţi?

Oprindu-se înainte ca gândurile să io ia din nou razna, coti pe o alee ce ducea către căsuţa din copac a lui Meriel.

Lucia rămase fără grai la vederea ciudatei structuri cocoţate în stejar.

-Ce minunăţie! Visul oricărui copil. Ai urcat în ea?

- E sanctuarul lui Meriel, iar eu n-am fost niciodată invitat în el. In timp ce studia copacul, avu o imagine cu Meriel jucând rolul de castelană asediată şi vărsând ulei clocotit de la ferestre. Zâmbi la gândul ăsta. De vreme ce scara nu e coborâtă, probabil că se află acolo chiar acum.

O duse pe Lucia sub căsuţa din copac, în speranţa că Meriel şi-ar putea face apariţia. Sora lui privi în sus, ţinând mâna streaşină la ochi. [A]

-Văd un zăvor pe trapă. îşi păzeşte cu străşnicie intimitatea, după cât se pare. Ridicând vocea, strigă: Meriel, eşti acolo? Ne laşi să te vizităm în căsuţă, sau vii cu noi la o plimbare?

Nici un răspuns. Dominic nu se miră.

- Probabil că e mânioasă din pricina celor întâmplate la micul dejun.

O luă pe Lucia de braţ şi o conduse prin luminişul în care o ademenise pe Meriel la un picnic.

-N-o învinovăţesc. Aşa cum am mai spus azi-di-mineaţă, deseori şi mie mi-a venit să muşc pe câte cineva. Rânjind, Lucia spuse: Mă bucur că nu l-a rănit cu adevărat pe Papa, dar o invidiez pentru libertatea de a muşca. Există unele avantaje în a fi considerat puţin scrântit.

Puţin scrântit. Suna mult mai bine decât „nebun", îşi zise Dominic.

-Ai pomenit de tatuajele cu henna. Ţi l-a arătat pe cel pe care îl are la încheietură

?Lucia dădu din cap în semn de aprobare.

-Aseară, după ce ai plecat tu, mi-a adus nişte flori. A fost o vizită foarte plăcută. Eu km povestit despre Robin, iar ea mi-a făcut un desen.

De vreme ce era vorba despre surioara lui, Dominic hotărî că nu voia să ştie unde fusese amplasat tatuajul.

-Acum o să-ţi arăt grădina englezească. Este cea mai frumoasă din câte am văzut vreodată.

In timp ce se plimbau pe alei, Dominic îşi dădu seama că partea cea mai grea a vizitei tatălui său se încheiase, iar el încă nu fusese recunoscut. Tot ce trebuia să facă era să treacă de acea seară. De vreme ce Meriel clar nu-l plăcea pe conte, probabil că avea să sară peste cină, reducând astfel riscurile. Era în siguranţă.

Intr-un moment de perfidie se gândi la ce s-ar fi întâmplat dacă tatăl lui îşi dădea seama că Meriel era curtată de celălalt geamăn. Oare ar fi fost un motiv suficient pentru ca Wrexham să-şi retragă sprijinul pentru logodnă? Greu de spus. Cu siguranţă contele fusese impresionat de proprietate şi îşi dorea din tot sufletul s-o aducă în familie. Un lucru era cert: darea în vileag a înşelăciunii ar fi creat haos şi un scandal public, dacă vestea s-ar fi răspândit dincolo de familiile implicate.

Frământările îl aduseră treptat la o concluzie supărătoare. Nu mai putea rămâne la Warfield, dorind-o pe Meriel tot mai mult cu fiecare zi. Amworth şi Wrexham veniseră amândoi în vizită şi îşi dăduseră acordul tacit pentru curtare, iar Meriel se obişnuise cu prezenţa lui. îndeplinise misiunea pe care i-o încredinţase Kyle.

Acum era timpul să plece. Distanţa şi alte preocupări aveau să risipească poate vraja pe care Meriel o aruncase asupra lui. Sigur, era fermecat de ea, fata îi părea încântătoare şi cea mai interesantă fiinţă pe care o cunoscuse vreodată. Dar asta nu însemna că era profund îndrăgostit de ea. Separarea avea să-l ajute să-şi înţeleagă mai bine sentimentele.

Ideea îi repugna atât de mult, încât ştiu că era deci -zia potrivită.

capitolul 24

Dominic se îmbrăcă pentru cină cu o deosebită grijă, de vreme ce urma să fie o masă mai formală ca de obicei, în cinstea distinşilor oaspeţi. Până acum reuşise să scape nedescoperit,, iar peste câteva ore s-ar fi aflat în siguran-

ţă. Privi peste umăr la Morrison, care strângea briciul pentru ras al lui Dominic şi alte articole de toaletă.

-I-ai întâlnit jos pe servitorii tatălui meu. Au apărut ceva bănuieli?

-Absolut nici una, spuse valetul clătinând din cap. V-aţi descurcat bine, domnule.

Un compliment din partea lui Morrison! Uimitor! Dacă Dominic nu avea grijă, risca să se creadă prea bun şi să se relaxeze.

In timp ce cobora la parter, îşi plănui plecarea. Nu a doua zi, ar fi putut să pară ciudat că pleca îndată după Wrexham şi Lucia. Dar peste două sau trei zile. Cu siguranţă până la sfârşitul săptămânii.

Drace! Era ultimul sosit în salon. După o după-amia- ză de odihnă, tatăl lui era jovial, iar doamnele arătau mai bine ca oricând. Lucia chiar era o fată remarcabil de frumoasă. Şi, slavă Domnului, nici urmă de Meriel. Regreta că o văzuse atât de puţin de-a lungul zilei, dar era mai bine ca ea să nu-şi mai facă apariţia înainte de plecarea lui Wrexham.

Şi el avea să plece în curând. Fir-ar să fie!

Afişând un zâmbet, primi un pahar cu sherry şi se alătură conversaţiei lejere până când se auzi clopotul pentru cină.

-Mergem la masă? îi invită doamna Marks. Bucătăreasa a făcut eforturi deosebite pentru seara aceasta.

Fără grabă, musafirii se pregătiră să treacă în sufragerie. Atunci apăru şi Meriel în pragul uşii.

Din întâmplare, Dominic privea taman în direcţia aceea, aşa că o remarcă primul. Fu cât pe ce să se înece cu băutura. Doamne, fata chiar ştia cum să-şi facă intrarea!

Văzând u-i reacţia, ceilalţi se întoarseră şi ei până când toate cele cinci perechi de ochi se fixară asupra lui Meriel. Purta din nou un costum tradiţional, silueta suplă fiindu-i îmbrăcată întro mătase ispititor de transparentă, ce sclipea întro nuanţă de alb-argintiu combinată cu un verde pal care îi scotea în evidenţă culoarea ochilor. Un umăr rămăsese gol, dezvăluind un medalion complicat desenat cu henna, în vreme ce materialul stătea prins pe celălalt

umăr cu ajutorul unei fibule impunătoare. Doi piepteni din aur îi ridicau părul deasupra urechilor, înainte de a-l lăsa să se reverse în cascadă pe spate.

Când obţinu atenţia tuturor, Meriel înaintă graţios, lăsând vederii elegantele picioare desculţe pe sub vârtejul din mătase. De fapt, observă Dominic fascinat, rochia era despicată deo parte şi de alta a corpului, astfel că la fiecare pas se puteau întrezări gamba şi genunchiul.

In spatele tinerei veneau motanul portocaliu şi Roxana, păşind cu demnitatea unei suite regale. Cum naiba izbutise să dreseze ditamai felina leneşă?

- E indecent! pufni Wrexham când îşi reveni din şoc. Fata asta n-are pic de bună-cuviinţă?

- Poartă un sari indian, îi explică netulburată doamna Rector. Ţinuta de zi cu zi a doamnelor hinduse. Mama ei obişnuia să colecţioneze veşminte şi bijuterii străine, iar lui Meriel îi place să le poarte la ocazii speciale.

Dominic bănuia că versiunea de sari a lui Meriel era mai potrivită pentru o dansatoare decât pentru o doamnă respectabilă, dar nu se putea plânge. Grămada de brăţări de pe încheieturile subţiri şi lanţul de aur din jurul gleznei, care se întrezărea când mergea, îi sporeau şarmul. Tatălui său îi spuse:

- Se pare că Lady Meriel doreşte să vă onoreze vizita, domnule.

-Arăţi splendid, Meriel, zise Lucia cu multă căldură. Mi-aş dori să pot purta o asemenea ţinută, dar sunt prea înaltă şi mă tem că aş arăta ca o mare nătăfleaţă.

Totuşi, Dominic zări în ochii ei o sclipire care îl făcu să se întrebe dacă nu cumva Robert Justice avea să primeaS' că într-o bună zi un răsfăţ exotic din partea miresei lui.

Suspect de modestă, Meriel se înclină în faţa fiecărui oaspete, ţinându-şi mâinile împreunate în dreptul piep' tului. Genele şi sprâncenele înnegrite îi sporeau aerul dramatic. Dominic auzi un clinchet uşor când fata se plecă în faţa lui şi văzu că îşi înlocuise obişnuiţii cercei în formă de semilună cu ciorchini atârnători formaţi din clopoţei de aur.

Deşi ţinea ochii în jos, mişcările ei lăsară să se vadă o parte mai mare din gambă şi conturul ademenitor al sânilor rotunzi. Dominic încercă să nu se holbeze, dar nu reuşi. Meriel era strălucitoare, o adevărată regină a zânelor.

Wrexham se încruntă atunci când ea îşi făcu plecă' ciunea în faţa lui.

-Nici o doamnă cuviincioasă din Anglia nu vine la cină purtând doar o eşarfă păgână indecentă.

-Sunt sigur că în intimitatea propriei case, Meriel are dreptul să poarte veşmintele lăsate de mama ei, interveni Dominic tăios.

-Potrivite doar pentru dormitor, observă contele posac, după care îi oferi braţul său doamnei Marks peiv tru a o conduce spre sufragerie.

De vreme ce era o seară formală, Dominic o escortă pe doamna Rector până la masă, urmaţi de cele două tinere domnişoare, Lucia sporovăind veselă cu Meriel. Părea să fi acceptat cu foarte mare uşurinţă ideea unei cumnate mute.

Dominic privi peste umăr şi observă că motanul şi că' ţeaua încheiau procesiunea. Mai că era surprins să nu *A* vadă şi pe ariciul lui Meriel venind din urmă.

îşi înăbuşi un zâmbet şi o conduse pe doamna Rector către scaunul ei. Ea şi doamna Marks, în rol de gazde, şedeau în capetele mesei, cu Wrexham şi Meriel într'O parte, iar Lucia şi Dominic în cealaltă. Aranjamentul

floral din centru arăta atât de convenţional, încât precis fusese realizat de una din bătrâne.

Dominic îşi ocupă locul în faţa lui Meriel, bucuros că fata părea în largul ei, deşi stătea lângă conte. Roxana se trânti pe podea în dreptul scaunului stăpânei, în vreme ce motanul se cuibări între Meriel şi doamna Rector.

Următoarele câteva minute fură ocupate cu servirea mâncărurilor şi a băuturilor. Dominic o urmărea cu prudenţă pe Meriel, sperând ca ea să se poarte frumos până la sfârşitul mesei. Măcar contele nu avea so mai ciupească de bărbie.

Doamnele întreţinură conversaţia, sora lui Dominic povestind istorioare vesele despre sezonul monden la Londra. Altfel ar fi fost o cină tăcută, căci Dominic se hotărâse să deschidă gura cât mai rar posibil, iar contele încă stătea încruntat.

Când tânărul simţi ceva atingându-i piciorul, se gândi că motanul plecase la plimbare. Apoi apăsarea se transformă într-o mângâiere blândă pe interiorul gleznei. După o clipă de uimire, îşi dădu seama că Meriel îl dezmierda cu piciorul gol.

Uluit, se uită lung la ea, însă fata era atentă la propria farfurie. Nici măcar o bătaie din gene nu lăsa să se înţeleagă că ştrengăriţa îşi făcea de cap. Dominic îşi retrase picioarele şi le încrucişă sub scaun, unde nu mai puteau fi atinse.

Meriel îl lăsă în pace o vreme. Apoi, în timp ce erau înlăturate resturile primului fel şi erau aşezate farfuriile pentru cel de-al doilea, Dominic simţi din nou o uşoară apăsare, de data asta pe interiorul genunchiului. Se încordă, incapabil să înăbuşe dorinţa ce izbucnise în el. Meriel avea senzualitatea dezinhibată a unei curtezane de prima mână. Ori asta, ori un diabolic simţ al umorului. Probabil pe amândouă.

Aproape că îşi venise din nou în fire, când o mică pişcătură pe coapsă îl făcu să sară în sus. Cum naiba reuşise Meriel să ajungă atât de departe? Apoi îşi

dădu seama că Lucia fusese cea care îl ciupise pentru ai atrage atenţia.

Când se întoarse către sora lui, aceasta îi aruncă o privire de avertizare.

- Da, spune-ne despre planurile de nuntă.

El înghiţi cu greu, neştiind cine pusese primul întrebarea pe care Lucia o repeta spre binele lui.

- Ca să fiu sincer, nu m-am gândit prea mult la acest subiect. După cum ştiţi, Lord Amworth, unchiul lui Meriel, s-a îmbolnăvit. Cum el îi este tutore, deocamdată ar fi nepotrivit să ne facem planuri.

Doamna Rector ridică privirea dinspre cotletele de miel.

-Am uitat să vă spun că azi am primit o scrisoare din partea lui Lady Amworth. Se pare că soţul ei şi-a mai revenit puţin. Starea lui încă e gravă, dar... Bătrâna oftă: E imposibil să nu speri.

-Slavă Domnului!

Dominic înălţă în gând o rugă arzătoare pentru ca Amworth să se însănătoşească. Altfel, soarta nepoatei lui ar fi rămas incertă.

In timp ce conversaţia se îndrepta spre fiii lui Amworth, pe care Lucia îi cunoscuse la Londra, piciorul lui Meriel se strecură printre coapsele lui Dominic şi se aşeză fierbinte peste organele lui genitale. Tânărul rămase fără aer şi se întări imediat. Dumnezeule mare, nu avea să reziste până la sfârşitul cinei! îşi dorea mai mult ca orice s-o ia în braţe pe micuţa vrăjitoare şi s-o ducă în cel mai apropiat dormitor, unde s-o iubească frenetic.

După câteva clipe în care gândurile desfrânate i se rotiră prin minte, reuşi să-şi recapete stăpânirea de sine. Din fericire, Lucia era în formă. Poveştile ei le făceau pe bătrâne să râdă şi ascundeau aerul lui distrat. Bănui că fata făcea un efort special pentru a distrage atenţi
ade la el.

Aruncă o privire către tatăl lui, gest ce avu un efect liniştitor, după care se uită la Meriel. Aceasta fusese

nevoită să se cufunde în scaun pentru a-şi întinde piciorul pe toată lăţimea mesei. El îşi retrase discret scaunul cu câţiva centimetri. Asta îl ajută, însă degetele ei viclene tot reuşeau să-i atingă interiorul coapselor. întinse mâna pe sub masă şi o prinse de picior. Un picior minunat, puternic, frumos sculptat şi remarcabil de agil.

Meriel îşi ridică privirea din farfurie şi îl fixă cu ochi somnoroşi. Era de-a dreptul periculoasă. Sperând că se gâdila, Dominic îşi trecu uşor unghia de-a lungul scobiturii tălpii. Fata scoase un sunet ce aducea cu chiţăitul unui şoarece şi îşi retrase piciorul. El profită de ocazie pentru a-şi mai împinge puţin scaunul în spate, acolo unde Meriel nu-l mai putea atinge deloc.

Când ea îl privi încruntată, Dominic rânji. O scânteie de amuzament se ivi în ochii ei înainte să-i lase din nou în jos. Ştia perfect cât de revoltător se purta şi se delecta cu fiecare clipă de zăpăceală a lui.

Wrexham, care vorbise puţin, dar îşi golise constant paharul cu vin, rosti brusc:

-Cu cât te vei însura mai repede şi vei prelua controlul proprietăţii, Maxwell, cu atât mai bine. Vechilul pare un tip competent, dar lipsit de imaginaţie. Cu o gestionare mai bună, poţi spori venitul anual cu cel puţin cinci sute de lire.

Din moment ce privirea îi era îndreptată spre Meriel, Dominic o văzu încordându-se la auzul vorbelor contelui. Presupunând că fetei nu-i plăcea ca proprietatea ei să fie revendicată cu atâta lejeritate, spuse:

- E prematur să discutăm despre schimbări la War- field când mariajul n-a fost încă pe deplin confirmat. Se uită la Meriel, ros de un presentiment. Lady Meriel trebuie să fie şi ea dornică. Amworth insistă în privinţa asta, iar eu sunt de acord.

-Mie îmi pare dornică, zise contele străfulgerând-o cu privirea. Cu cât va fi mai repede măritată, băgată în aşternut şi lăsată gravidă, cu atât mai bine.

- V-aţi pierdut controlul, domnule, mârâi Dominic, observând că pielea albă a lui Meriel devenise stacojie.

Asemenea vorbe nu se cuvine să fie rostite faţă de nişte doamne.

- Prostii. Wrexham îşi ridică paharul înspre gazdele sale în semn de salut. Doamna Marks şi doamna Rector sunt văduve, iar ambele fete sunt pe cale să se mărite. Se încruntă în direcţia lui Meriel şi continuă: Oricum au prins ultima diligenţă. Amworth ar fi trebuit s-o mărite pe zgâtia asta cu ani în urmă. Nu te invidiez pentru sarcina de a o controla. Va trebui s-o ţii din scurt ca să te asiguri că moştenitorul Wrexham o să aibă sângele familiei Renbourne.

In timp ce doamna Marks îngăima ceva în semn de protest, Meriel ţâşni de pe scaun şi se uită furioasă spre conte. Susţinându-i privirea, îşi ridică paharul plin cu vin roşu ţinându-l de picior, după care îl trânti pentru a-l

sparge de marginea mesei. Sunetul cristalului sfărâmat umplu aerul când vinul purpuriu stropi faţa de masă din pânză albă.

Meriel îşi roti capul înspre Dominic, iar el îi văzu ochii plini de durere, dar şi de furie. Apoi părăsi în grabă sufrageria, sariul din mătase fluturând în urma ei.

- Ce dracu' a apucat-o? se stropşi contele.

Dominic sări în picioare. Atât de mânios încât abia dacă mai putea vorbi, spuse pe un ton răstit:

- Felicitări, Lord Wrexham. Cu doar câteva insulte aţi reuşit să-mi distrugeţi toate eforturile de a clădi o relaţie cu Lady Meriel. Dacă vă doriţi cu adevărat această căsătorie, aţi ales o cale a naibii de bună de a ne-o arăta.

Ocoli masa pentru a se duce după Meriel...

Şi fu cât pe ce să-şi rupă gâtul jmpiedicându-se de Roxana, care se postase în faţa lui. înjurând, reuşi să se prindă de tocul uşii şi să evite o cădere ruşinoasă.

Se uită cu furie spre căţeaua care îl fixa cu buza ridicată şi cu o privire plină de regret. Bietul animal voia să-şi apere stăpâna, dar îl plăcea pe Dominic.

Ignorându-şi tatăl, îngenunche lângă Roxana şi întinse mâna, străduindu-se să se calmeze. După câteva clipe de nesiguranţă, căţeaua îi linse palma. Erau din nou prieteni. O scarpină iute pe cap, apoi se duse la uşă şi o închise repede după el, pentru ca Roxana să nu-l poată urmări.

Fireşte că Meriel dispăruse deja de pe culoar. încercă să se gândească unde s-ar fi putut duce. Casa era suficient de mare pentru a oferi zeci de ascunzători, dar se îndoia că ea rămăsese înăuntru. Instinctele o trimiteau de obicei afară, în sanctuarul din parcul Warfield, acolo unde probabil ar fi putut să se ascundă pentru totdeauna dacă ar fi vrut.

Sanctuar. Bănuind că se adăpostise în căsuţa din copac, Dominic se îndreptă în grabă către stejarul uriaş. Zilele se lungeau în aşteptarea solstiţiului de vară, iar la orizont mai zăboveau încă nişte raze de culoarea piersicii care luminau aleile.

Se uită după Meriel, dar nu zări nici o bucată de mătase fluturândă care să-l ghideze. Dacă ea nu se afla în căsuţa din copac, atunci nu avea s-o mai găsească niciodată. Când ajunse la luminişul cu pricina, se opri să cerceteze construcţia. în lumina amurgului, structura cu dom şi minarete, cuibărită între ramurile solide ale unui arbore străvechi, părea un vis ieşit dintr-o pipă cu opiu.

Scara fusese ridicată, aşa că fata se afla în siguranţă în castelul ei. Când privi mai atent, Dominic observă o flacără luminând brusc una dintre ferestrele casei. Existau geamuri identice pe trei dintre laturile clădirii, suficient de mari încât prin ele să încapă un bărbat. Sosise vremea să vadă dacă îşi mai păstrase câte ceva din abilităţile de căţărător din copilărie.

Oprindu-se la baza stejarului, îşi dădu jos haina şi o azvârli cât colo pentru a-şi elibera braţele. Apoi studie copacul. Ramura cea mai joasă se afla mult deasupra capului, dar, cu puţin avânt, poată că ar fi reuşit să sară destul cât s-o apuce.

Se trase în spate, apoi o luă la fugă şi sări. Degetele lui ratară creanga la milimetru. încă o încercare, iar de data asta zgârie coaja cu unghiile.

Azvârlindu-se în aer, reuşi din a treia încercare. Simţind scoarţa aspră sub palme, se căţără pe ramură. De acolo înainte urcuşul până la nivelul casei avea să fie uşor, cu toate că mai avea de parcurs aproximativ trei metri.

Se uită prin trapa deschisă şi o văzu pe Meriel turnând un amestec nisipos într-un vas pentru cărbuni făcut din alamă. Avea un aer sever, neînduplecat, şi pentru o clipă Dominic se întrebă dacă nu cumva ar fi fost mai bine să-i dea răgazul de a-şi potoli furia. Nu, ajunsese prea departe şi nu intenţiona să dea înapoi tocmai acum. Dacă ar fi făcut-o, poate că n-ar mai fi reuşit s-o găsească din nou.

După ce calculă cu grijă distanţa, se aruncă spre o creangă mai înaltă, aflată cam la jumătatea drumului dintre el şi fereastră. O prinse, apoi îşi trecu mai întâi picioarele prin geamul deschis. Dacă lui Meriel îi plăceau intrările triumfale, asta ar fi trebuit s-o atragă.

Ateriză cu un impact puternic, flexând genunchii. Fata se opri brusc şi smuci capul în sus pentru a-l privi.

în timp ce se îndrepta de spate, Dominic cercetă împrejurimile. Căsuţa din copac nu era locul de joacă al unui copil, ci un palat oriental cu pereţi albi şi o podea îmbrăcată în covoare persane viu colorate, ca nişte bijuterii. Zidul din dreptul trunchiului era acoperit cu rafturi pentru cărţi şi alte obiecte, în vreme ce o băncuţă tapiţată se întindea pe toată lungimea peretelui opus. Peste tot erau răspândite o mulţime de perne brodate.

Dominic îşi mută privirea spre Meriel. Cu părul blond şi sariul sclipitor, era la fel de exotică precum interiorul căsuţei. „Avea părul lung, pasul uşor/ Şi ochii sălbatici"...

Calm, de parcă ar fi fost o ocazie absolut firească, luă cuvântul:

-Eşti furioasă din pricina spuselor tatălui meu şi îţi dau dreptate. M-ai crede dacă ţi-aş zice că nu sunt un vânător de zestre, pus doar să-ţi prăduiască moştenirea?

Ignorându-l ostentativ, Meriel aprinse amestecul din vas. Se înălţă un fir de fum cu aromă de mosc şi mireasmă dulce. Tămâie. Dominic se simţi ca şi cum ar fi fost purtat pe un tărâm aflat foarte, foarte departe de Anglia. Sau poate într-un loc de vis.

Păşi spre bibliotecă şi alese un volum la întâmplare. Era un jurnal de grădinărit scris de mână de către una dintre străbunele lui Meriel.

-Nu e de mirare că păstrezi locul ăsta doar pentru tine. Oricine l-ar vizita ar înţelege cât de mult însemni tu dincolo de ceea ce îngădui lumii să vadă.

Tânăra femeie traversă camera spre fereastra prin care intrase el şi o închise, apoi trase draperiile grele ce atârnau de-o parte şi de alta. Făcu la fel şi cu celelalte geamuri, ferecându-i într-un spaţiu intim, privat.

In ciuda aerului ei nonşalant, Dominic nu fu surprins s-o vadă ţâşnind spre mijlocul camerei şi înşfăcând un covoraş. Sub el se afla trapa, cu scara încolăcită frumos între două bare de lemn ce se întindeau înspre perete.

O prinse înainte ca să poată trage zăvorul, iar mâna lui se coborî peste a ei. Ingenunche în cealaltă parte a trapei şi spuse cu patimă:

- Nu ai de ce să te temi de mine, Meriel. Unchiul tău şi cu tatăl meu au încercat să-ţi aranjeze o căsătorie, dar eu n-aş face niciodată ceva împotriva voinţei tale. Constatând uşurat că privirea ei era enigmatică, nu furioasă, continuă: Sper că ştii deja câte ceva despre mine. Eu nu sunt ca tatăl meu. Părerile lui nu sunt şi ale mele.

Mâna ei era caldă sub a lui, faţa ei stătea la doar o palmă distanţă. Simţea ameţitorul parfum de trandafiri pe care îl răspândea pielea ei sidefie.

In timp ce pulsul i se iuţea, Dominic se întrebă de ce naiba simţise imboldul s-o urmărească după ce ea fugise de la masă. N-ar fi fost rău ca replicile grosolane ale tatălui său s-o fi convins să respingă logodna cu Kyle.

Dar detesta gândul că l-ar fi putut crede interesat doar de zestrea ei.

Fir-ar să fie, până şi lui îi venea greu să se deosebească de fratele său! Ar fi fost de dorit ca ea să aibă o părere proastă despre Kyle, însă trebuia să-şi facă o părere bună despre Dominic înşelătorul. Venise timpul să-i explice cum stăteau lucrurile.

Ii venea însă greu să cugete atunci când Meriel stătea atât de aproape, cu ochii ei mari fixaţi pe chipul lui. Mâna începu să i se mişte de una singură şi să mângâie până la umăr braţul goi al fetei. Sub palma lui, pielea era netedă ca mătasea şi pulsa plină de viaţă. Şopti:

- Meriel.

Ea desfăcu buzele şi se aplecă încet până când le lipi de ale iui. Dominic o trase într-un sărut năucitor, îmbătat fiind de apropierea ei, de mirosul ei, de gustul şi des-chiderea primitoare a gurii ei. De aceea venise, pentru că îi era foame şi sete de ea.

Pe sub straturile fine de mătase simţi nişte curbe ne-încătuşate de vreun corset. îşi lăsă o mână să-i alunece în jos pe spatele ei, pe sub sari, simţindu-i uşoara arcuire a coloanei. Meriel era precum un fluture de oţel, fragilă şi puternică în acelaşi timp.

Disconfortul tot mai mare al erecţiei presate de pantalonii prea strâmţi îi aminti nemilos cât de mult greşea. Trebuia să fie responsabil nu doar pentru sine însuşi, ci şi pentru ea. Desprinzându-se din îmbrăţişare, se lăsă pe călcâie şi spuse pe un ton şovăielnic:

-Nu e un lucru înţelept, Meriel. Nu pot pretinde că am grijă de tine şi pe urmă să comit o faptă ce va avea consecinţe teribil de grave.

Săltându-se în picioare, îi întinse şi ei mâna ca să facă acelaşi lucru. Ea se ridică uşor, fără nici o încercare de a-şi masca dorinţa. Tensiunea sexuală acumulată încă de la bun început vibra acum între ei, puternică şi inconfundabilă. Dominic parcă era sfâşiat în bucăţi, latura lui raţională, responsabilă, spunându-i că era o nebunie, în vreme ce restul trupului - sângele, inima,

nervii - pretindea că dragostea şi tandreţea pe care le simţea nu puteau fi greşite.

Un fum înmiresmat umpluse încăperea, înceţoşam du-i mintea. Ce naiba era în tămâia aia? Dându-şi seama că trebuia să plece până nu era prea târziu, îngenunche lângă trapă şi împinse zăvorul, apoi trase de mânerul din interior. Trapa nu se mişcă. Trase din nou. Nimic.

Atunci observă broasca şi îşi dădu seama că putea fi descuiată din ambele părţi. Meriel folosise atât cheia, cât şi zăvorul, pentru a-şi proteja intimitatea. Sau poate bănuise că el avea să vină şi voise să-i îngreuneze plecarea? Mintea lui tot mai tulbure nu se putea hotărî.

Se ridică din nou în picioare cu vaga idee de a pleca pe unde venise, chiar dacă asta ar fi însemnat să-şi rişte viaţa, dar Meriel stătea între el şi fereastră. Fără să-i mai evite privirea, fata se uită în ochii lui în timp ce îşi desfăcea fibula care îi prindea sariul pe umăr. După ce o aruncă deoparte, trase de capătul liber al bucăţii de mătase.

Dominic rămase încremenit când ea începu să desfăşoare veşmântul. Liniştea era absolută, întreruptă doar clinchetul brăţărilor ei şi de răsuflarea lui precipitată.

Odată cu căderea fiecărui strat de mătase translucidă, trupul ei devenea tot mai vizibil. O zeiţă de fildeş, mai

frumoasă decât ar fi îndrăznit să şi-o imagineze orice muritor.

Ultima bucată de material îi' alunecă senzual de pe corp şi i se strânse în jurul gleznelor, lăsând-o îmbrăcată doar cu părul ivoriu, bijuteriile de aur şi *mehendi'ul* provocator ce îi cuprindea sânii mici şi îi înconjura buricul, înainte de a-i ţâşni drept spre coapse. Dominic îşi dădu seama neajutorat că nici un bărbat n-ar fi putut rezista unei asemenea frumuseţi, nu când aceasta se adăuga poftei arzătoare pe care o citea în ochii ei. Acum era sigur că Meriel îi anticipase venirea şi se pregătise corespunzător.

Doi paşi aduseră trupul ei zvelt lângă al lui. In timp ce el încerca să-şi sileascâ.muşchii să se retragă, Meriel îl trase într-un sărut fierbinte cu gura deschisă.

împotrivirea se fărâmă. O mângâie cu pasiune, sângele bubuindu-i în tâmple cu atâta putere, încât abia dacă îşi dădu seama că ea îi sfâşia hainele, că amândoi smulgeau veşmintele de pe el până când pielea dezgolită se lipi de piele dezgolită.

Cu respiraţia îngreunată şi genunchii tremurând, Meriel îl trase pe covorul gros. în clipa următoare izbucni în râs, savurându-şi triumful. „La Belle Dame Sans Merci", frumoasa fără de milă care putea să răpească sufletul unui bărbat, lăsându-l recunoscător pentru pierderea suferită.

Dominic se întinse lângă ea cât era de lung, iar gura lui se apucă s-o devoreze, alunecând de la gât în jos, spre curbura dulce a sânilor. în timp ce îi mângâia blânda arcuire a abdomenului, Meriel deschise buzele şi începu să fredoneze o melodie plină de dor şi emoţie. La început cântecul ei fu atât de domol încât păru o închipuire, dar pe măsură ce el continua să-i exploreze trupul, vocea deveni tot mai puternică, până când coastele ajunseră să-i vibreze ca ale unei pisici torcând.

Sunetul obsedant pătrunse în mintea lui înceţoşată de pasiune, amintindu-i de problemele ce depăşeau nevoile urgente ale momentului. Ridicând capul, spuse cu glas răguşit:

-Vorbeşte-mi, Meriel. Spune-mi că înţelegi cu adevărat ce facem.

Genele ei negre se ridicară, dezvăluind ochii de un verde orb, difuz, însă cântecul şoptit nu se articulă în cuvinte.

Dominic îi strecură o mână între coapse, iar acestea se despărţiră ademenitoare. îi mângâie cu blândeţe pliurile umede ale cărnii ascunse. Meriel se înfioră, iar melodia se sfârşi când începu să gâfâie

.Pasiunea ei neinhibată era irezistibilă, dar un gând fulgerător îl avertiză pe Dominic că dacă fata reuşea să-şi

satisfacă nevoile fără a se deschide, putea să-şi petreacă tot restul vieţii baricadată în propria lume. Dorinţa ei era cea mai puternică armă pe care o avea la dispoziţie pentru a scoate la lumină întreaga ei natură complexă şi încântătoare.

-Te rog, rosteşte-mi numele, o îndemnă el din nou. Sau măcar un singur cuvânt, „da"...

Ea închise ochii, respingându-i rugămintea chiar în timp ce îşi înfigea unghiile în spinarea lui.

- Nu voi continua dacă nu te voi auzi cerându-mi-o cu voce tare, declară el ritos. Dacă nu ai încredere în mine, n-ar trebui să fim împreună.

Din nou, ea nu-i oferi nici un cuvânt, doar mâini neliniştite, iscoditoare.

Dominic se desprinse din îmbrăţişarea ei şi se împinse în sus cu o mână, apoi o privi îndurerat. Era dorinţa inimii lui, la fel de ispititoare şi periculoasă precum regina zânelor din poezia lui Keats.

- îmi pare rău, iubirea mea, şopti el. Foarte rău.

După care se grăbi să se ridice, cât încă era suficient de puternic pentru a-şi respecta onoarea de gentleman.

capitolul 25

Meriel deschise ochii, nevenindu-i să creadă. Nu, nu se putea opri acum! Dacă o făcea, ea avea să izbucnească în flăcări ucigătoare!

Lumina din jurul lui ardea roşie de dorinţă, însă muşchii i se încordară când se împinse în ei pentru a se ridica. Fata îşi dădu seama cu o durere profundă, chinuitoare, că

Dominic intenţiona s-o părăsească. Nu suporta ideea ca el să plece, chiar dacă pentru a-l păstra trebuia să renunţe la lumea ei, care o adăpostise atât de bine.

îl prinse cu disperare de mână.

-Nu!

Deşi cântatul îi păstrase vocea sănătoasă, îi era greu să formeze cuvinte după atâţia ani de tăcere. Nesigură, îngăimă:

-Te rog. Nu. Pleca.

Expresia de pe chipul lui trecu într-o clipă de la hotărâre neabătută la o duioşie greu de imaginat.

- O, Meriel! şopti el. Draga mea!

O cuprinse în braţe şi o acoperi cu sărutări, reluând mângâierile care o aduseseră în pragul nebuniei. Meriel trase aer în piept în timp ce senzaţii aspre i se scurgeau prin vene. Şoldurile i se mişcară cu tot mai multă frenezie, până când nu mai putu să suporte şi se cutremură cu un ţipăt extatic. Dominic o ţinu în braţe, ocrotind-o pe când explora un loc în care nu mai fusese niciodată.

încă tremura ca după un şoc când el se aşeză între picioarele ei. Meriel deschise ochii, îmbătându-se cu imaginea lui. Ah, era splendid, cu umeri laţi, muşchi puternici, cu desenul ei întipărit pe piele! în sfârşit, perechea ei!

Liniile încordate din jurul ochilor lui arătau cât îl costa să intre încet, în loc să se împingă precum un armăsar înnebunit. Meriel se arcui lângă trupul lui, dându-şi seama cu uimire că aceasta era diferenţa între om şi animal, această tandreţe mai răvăşitoare decât pasiunea.

El o umplu, întinzându-i carnea într-un fel înfricoşător, dar nu neplăcut. Intimitatea arzătoare era tot ceea ce îşi dorise, amestecul a două trupuri în unul singur şi nevoia fierbinte de a da înapoi ceea ce primea. Legănân- du-se în ritmul lui, fu uluită să simtă încă o dată cum creştea valul dorinţei.

Dominic rămase fără aer şi începu să se împingă necontrolat, forţa mişcărilor lui târându-i nebuneşte pe covor până când ajunseră lipiţi de divan. Meriel se agăţă de el, strângându-i spatele şi şoldurile între picioare, în

timp ce el îi penetra nu doar trupul, ci şi sufletul, umplând-o de strălucire, alungând umbrele care o bân- tuiau de-o viaţă.

Dominic strigă, apoi se încordă, tremurături violente străbătându-i corpul în timp ce îşi revărsa sămânţa înlăuntrul ei. Prinsă iarăşi în vârtejul nebuniei, Meriel descoperi că împlinirea era şi mai mare atunci când se prăbuşeau în abis îmbrăţişaţi.

Pc măsură ce pasiunea se mai domolea, el o ţinu aproape. Sângele, spiritul şi răsuflarea reveniră la normal. Şi, odată cu judecata raţională, apăru trista nevoie de a înfrunta noul tărâm pe care Meriel renăscuse.

Pace. Mulţumire. Dragoste. Dominic stătea culcat pe o parte, mângâindu-i visător spatele în timp ce ea îşi ascundea chipul pe umărul lui, iar părul strălucitor i se revărsa în toate direcţiile. II uimea faptul că Meri- el îndrăznise în sfârşit să vorbească, distrugând ultima barieră dintre ei. Pe de altă parte, recunoştea în taină că minunile ce tocmai avuseseră loc nu puteau fi descrise complet în cuvinte.

Trupurile lor scăldate în sudoare se răcoreau în aerul serii, aşa că trase un pled împăturit de pe banca de deasupra lor şi îl înfăşură în jurul amândurora. Câtă vreme aveau să mai poată savura această simplă şi preţioasă apropiere înainte să dea piept cu faptul că tocmai deschiseseră cutia Pandorei?

Nu prea mult, căci în clipa în care se întinse la loc, Dominic îşi dădu seama că ea plângea încet. Alarmat, îi dădu la o parte părul des de pe faţă, astfel încât să-i poată vedea expresia.

- Ce s-a întâmplat, Meriel? Te-am rănit?

Ea scutură din cap şi îşi ascunse iar chipul.

-Atunci de ce plângi de parcă ţi s-ar frânge inima?

murmură el cu buzele lipite de tâmpla ei.

Părea atât de fragilă în braţele lui! Bucuria i se risipi, şi Dominic se mustră amarnic pentru că lăsase pasiunea să-i întunece judecata.

- Spune-mi ce s-a întâmplat, scumpo. Acum când mi-ai dovedit că poţi vorbi, vreau să aud tot ce ai de spus.

-Nu ştiusem... cât de singură eram, îngăimă ea răguşit.

Cuvintele ei îi sfâşiară inima. O voise vulnerabilă în faţa lui, însă acum nu putea îndura s-o vadă astfel. Ii şterse cu tandreţe lacrimile de pe obraji.

-Nu va mai trebui să fii singură niciodată, nu cât trăiesc eu.

Ea oftă uşor, fără convingere. Dându-şi seama jenat că tocmai făcuse o promisiune grăbită pe care risca să nu şi-o poată ţine, Dominic schimbă subiectul.

-N-ai vorbit niciodată cu nimeni, nici măcar cu Kamal?

- N-a fost nevoie. Meriel se rostogoli din îmbrăţişarea lui şi se aşeză pe spate. Kamal nu mă sâcâie ca tine, îl tachină ea.

- Presupun că, deşi oamenii vorbeau în faţa ta de parcă ai fi fost o piesă de mobilier, tu înţelegeai mereu tot ce se petrecea, zise Dominic rânjind.

- Când ascultam, spuse ea ridicând din umeri.

După toate probabilităţile, de cele mai multe ori alesese să ignore lumea din jur.

-Când erai atentă, îmi închipui că învăţai mult mai multe decât şi-ar fi imaginat cineva.

Buzele lui Meriel se curbară într-un surâs şters.

- Poate.

Făcea eforturi considerabile ca să articuleze cuvintele după atâţia ani de tăcere. Dacă n-ar fi fost cântecele, poate că vocea i-ar fi dispărut cu totul.

- îmi dau seama că intenţionezi să fii o femeie laconică, observă el.

-Vorbeşti tu cât pentru doi, replică Meriel aruncân- du-i o privire poznaşă.

-Când tăceai eram obligat să fac asta. îşi sprijini capul într-o mână şi, privind-o în ochi, o întrebă: De ce te-ai izolat deliberat de interacţiunile umane fireşti? Erai foarte mică atunci când ai luat decizia asta.

N-a fost aşa, rosti ea lent. Focul, masacrul, captivitatea, toate au fost mai mult decât puteam îndura. închise ochii pentru o clipă, iar durerea îi strâmbă chipul, în mintea mea mă întorceam la Warfield, ignorând pe câ

- tposibil haremul în care eram prizonieră. Abia la mult timp după întoarcerea acasă am reluat contactul cu lumea exterioară. Atunci îmi pierdusem deja obiceiul de a vorbi. Şi... îmi plăcea viaţa mea aşa cum era. Aveam tot ce-mi trebuia. Vorbitul ar fi schimbat asta.

- Şi nu voiai o schimbare.

Meriel nu se osteni să răspundă. Dominic îi studie profilul delicat, văzând în el copilul sensibil care trecuse prin iad şi începuse să se vindece treptat abia după întoarcerea în căminul mult iubit. Ii venea uşor să înţeleagă de ce ea nu-şi dorise să renunţe la o viaţă confortabilă, plină de libertate, în schimbul avantajelor îndoielnice ale unei existenţe „normale". Propria lui soră se revoltase de multe ori împotriva restricţiilor impuse unei doamne.

Faptul că Meriel tânjea după pasiune şi apropiere aducea însă schimbări, fie că ea le voia sau nu. Era timpul ca Dominic să lămurească situaţia.

- Ai fost atentă când a venit prima dată Lord Maxwell la Warfield?

- Kyle Renbourne. Vicontele Maxwell. Ochii ei scânteiară. Potul cel mare la Târgul Căsătoriilor.

Una din bătrâne trebuie să fi folosit cuvintele astea. Dominic zâmbi, dar numai pentru scurt timp, căci amintirea lui Kyle îl întrista. Fusese sfâşiat între loialitatea faţă de fratele său şi Meriel. Acum, nechibzuin- ţa cu care se lăsase în voia pasiunii îl legase[A] irevocabil de ea, iar Kyle nu avea să-l ierte niciodată. îşi îngropă intr-un cotlon al minţii durerea provocată de acest gând şi spuse direct:

-Nu sunt Lord Maxwell.

Privirea ei deveni tăioasă.

- Nu eşti Renbourne?

- Ba da, dar Dominic Renbourne, nu Kyle. Sunt fratele geamăn al lordului Maxwell. Făcu o grimasă şi se strădui să-i explice: Nu mă mândresc cu asta, Meriel. De vreme ce semănăm suficient încât să păcălim oamenii care nu ne cunosc bine, Kyle mi-a cerut să-i iau

locul, astfel încât el să poată fi altundeva. Deşi în primul moment n-am vrut, a fost... convingător. Am crezut că

venirea la Warfield va fi o chestiune simplă. Că voi vorbi puţin, te voi lăsa să te obişnuieşti cu mine - sau mai degrabă cu o persoană care arăta ca mine. Apoi voi pleca. întâlnindu-i privirea, Dominic spuse cu patos: Nu mă aşteptam să mă îndrăgostesc de tine, dar aşa s-a întâmplat. Asta schimbă totul.

Spre uşurarea lui, Meriel nu se retrase îngrozită, dar nici nu îşi declară iubirea, aşa cum sperase el în taină. In schimb, îl măsură cu răceală.

-Aşa, deci. Nu e de mirare că păreai diferit. Mai periculos.

- Eu, periculos? tresări el şocat. Kyle poate fi un tip dur, dar eu am avut mereu o fire veselă.

Ignorându-i vorbele, Meriel continuă:

- Kyle e un nume dur, plin de muchii ascuţite. Dominic îmi place mai mult.

- Bine. Sper să-ţi placă Dominic suficient de mult încât să te măriţi cu el, de vreme ce te-am compromis cu vârf şi îndesat. O luă de mână şi rosti dintr-o suflare: Deşi nu sunt potul cel mare de la Târgul Căsătoriilor, ca fratele meu, te iubesc. Sper ca asta să fie suficient.

Meriel se retrase şi se ridică în picioare. îşi trase sariul în jurul corpului, fără a-l strânge, cu toate că mătasea subţire mai degrabă îi sublinia decât îi ascundea goliciunea.

-Ai o mare pasiune pentru căsătorie. Dar eu nu ţi-o împărtăşesc.

Dominic fu străbătut de un fior. Ar fi trebuit să ştie că discursul de mai devreme nu avea să rezolve pe loc toate neînţelegerile.

- Numai cuplurile căsătorite ar trebui să se comporte aşa cum am făcut-o noi.

Ea ridică din sprâncene, neîncrezătoare.

-Nu te-ai mai împerecheat niciodată până acum ?-Am cunoscut alte femei, dar pe nici una ca tine.

-Nici una atât de bogată? întrebă ea mijind ochii.

Dominic strânse din dinţi. Fata îşi însuşise un cinism devastator din conversaţiile auzite de-a lungul timpului.

-Nici una atât de bogată, recunoscu el, dar nu de averea ta sunt eu atras, Meriel. Aş fi bucuros să te iau de nevastă şi dacă n-ai avea nici un ban.

Ea îşi lăsă capul într-o parte, iar cerceii de aur i se legănară cu un clinchet ispititor.

-Tu ai avere?

-Nu, spuse el calm. Un mic venit independent, dar nu o avere.

- Aşadar fratele tău, care e bogat, vrea să se însoare cu mine pentru banii mei, în vreme ce tu, care eşti sărac, nu vrei.

Din glas îi transpărea un scepticism enervant.

- E o întrebare la care trebuie răspuns cu încredere, nu cu dovezi, spiriduşule, oftă el. Ori mă crezi, ori nu.

-Şi ce ştiu eu despre bărbaţi? pufni ea strâmbân- du-se. Cum pot judeca?

-Iţi poţi asculta inima, murmură ei încet.

- Inima mea îmi spune că schimbările se petrec prea repede. Cinismul se risipi, lăsând loc ezitării. Pentru o femeie, căsătoria înseamnă să-şi încredinţeze pe deplin trupul şi bunurile unui bărbat. Când îi desenam mehen- *di* Jenei Adams, ea mi-a povestit ce i s-a întâmplat. De ce să risc aşa ceva când nu sunt nevoită?

Intr-adevăr, de ce, dacă nu-l iubea sau nu avea încredere în el? Descumpănit de uşurinţa cu care ea trecuse peste declaraţia lui, Dominic se ridică în picioare şi se îmbrăcă. Amestecul din vasul pentru cărbuni arsese complet, dar fumul puternic mirositor încă umplea camera, aşa că trase draperiile din dreptul unei ferestre şi o deschise. Se aplecă în afară şi îşi umplu plămânii cu aer curat.

Se gândi la aventurile amoroase pe care le mai avusese. Deşi nu fusese niciodată un afemeiat, se bucurase de plăcerile trupului de câte ori avusese ocazia. Se culcase

cu văduve zburdalnice, cu slujnice voluptuoase şi uneori cu soţii plictisite. Dar nu fusese niciodată implicat într-o relaţie care să însemne mai mult decât o delectare pasageră.

Asta înainte s-o întâlnească pe Meriel, în cazul căreia „până ce moartea ne va despărţi" părea singurul final posibil al intimităţii împărtăşite. Cele mai multe domnişoare educate ar fi încuviinţat din toată inima, dar ea nu semăna cu nimeni altcineva. Nu că şi-ar fi dorit ca Meriel să devină convenţională, renunţând astfel la unicitatea ei magică, dar căsătoria era o convenţie pe care îşi dorea din suflet ca ea s-o îmbrăţişeze.

Pe măsură ce mintea i se limpezea, îi veni în memorie o întrebare de mai devreme. Se întoarse şi îşi încrucişă braţele la piept.

- Ce ai ars în vas?
- In mare parte tămâie. Apucându-se să-şi împleteas-că părul, Meriel adăugă: Şi puţin opiu.
- Dumnezeule, opiu? Se uită lung la ea. Deci acesta era motivul pentru care avusese gândurile încâlcite, iar voinţa lui greu încercată cedase în cele din urmă. Cum ai putut?

Ha ridică din umeri.

- Erai încăpăţânat. Trebuiau luate măsuri dure.

Nonşalanţa ei îl trezi complet la realitate, amintindu-i

cât de diferită era. Fata chiar nu înţelegea cât de revoltător era comportamentul ei. Pentru a o face să priceapă, o întrebă sec:

-Ce părere ai avea despre un bărbat care ar folosi băuturi tari pentru a seduce o femeie?

-Mârşav, rosti ea mijind ochii.

Aşadar învăţase măcar câteva norme morale de la tutorii ei.

E mai corect ca tu să foloseşti un drog pentru a mă determina să acţionez împotriva dorinţei mele ?Meriel îngheţă, oprindu-şi mâinile din împletit.

- Mie mi-ai părut dornic.

-Trupul meu cu siguranţă era, spuse el pe un ton tăios. Dar conştiinţa îmi interzicea să merg mai departe, deoarece ar fi fost o greşeală. Deşi nu mi-a venit uşor, am reuşit să mă port onorabil. Până când tu ai găsit de cuviinţă să mă droghezi.

Chipul tinerei se crispă.

- De ce crezi că împreunarea noastră a fost o greşeală?

- Pentru că eşti logodită cu fratele meu, nu cu mine. Dominic se încruntă, căutând cuvintele potrivite. Mai mult de atât, nici un bărbat onorabil mar trebui să pn> fite de o tânără a cărei judecată e afectată. Un asemenea comportament nu e vrednic nici măcar de dispreţ.

Ochii ei se transformară în două despicături feline.

- Mă crezi nebună?

- Nu nebună. Dar ai fost crescută într-un fel atât de neobişnuit, încât nu poţi înţelege pe de-a-ntregul regulile dictate de societate şi motivul pentru care ele ar trebui respectate.

Meriel îşi reluă împletitul.

- Onoarea ta e în siguranţă, Renbourne. Eu am fost seducătoarea malefică, nu tu.

-Nu contează vinovăţia, ci consecinţele, răbufni el făcând un gest nervos cu mâna. Şovăi, dându-şi seama că trebuia să pună o întrebare stânjenitoare, nu doar pentru a-şi satisface curiozitatea, ci şi pentru că răspunsul putea să schimbe complet situaţia. Te-ai mai... culcat vreodată cu un alt bărbat?

Ea oftă, iar furia i se mai risipi.

-Nu, cu toate că nu mai eram virgină. In harem se vorbea despre faptul că urma să-i fiu oferită unui rajah din statul vecin spre a-i deveni concubină. Părul meu mă făcea să par o mare noutate, iar în India nu era un lucru nemaiîntâlnit ca fetiţele să devină mirese. îngrijorată pentru că eram atât de mică, una dintre femeile mai în vârstă, Asma, a folosit un falus din piatră pentru a-mi lua fecioria.

Dominic n-ar fi înţeles dacă n-ar fi văzut un falus pe când era şcolar. Fiul unui ofiţer aflat la post în India

adusese unul pentru a-şi impresiona colegii de clasă, iar băieţii îşi trecuseră de la unul la altul organul masculin cioplit grosolan, privindu-l fascinaţi şi râzând nervos. Era oripilat la gândul că o copilă firavă fusese supusă unui asemenea ritual barbar.

-Trebuie să fi fost oribil.

-Gestul a fost făcut cu bune intenţii, pentru a mă scuti de o suferinţă nedreaptă. Meriel îşi încrucişă braţele peste genunchii strânşi la piept şi îşi sprijini capul de ei, ascunzându-şi faţa. Asma a fost biciuită pentru că s-a atins de mine, apoi s-a hotărât că ar trebui să le fiu înapoiată englezilor. Poate că ea a prevăzut ce urma să se întâmple.

Dominic nu putea să înţeleagă decât vag experienţele prin care trecuse ea. Nu era de mirare că vorbea pe şleau despre subiecte care pe o fată mai cocoloşită ar fi făcut-o să leşine, nici că se întorsese la ai ei schimbată pentru totdeauna. încercând să-şi domolească încrâncenarea, spuse:

- în ciuda falusului, ai fost virgină, ceea ce înseamnă că măritişul e calea ce trebuie urmată. Ar fi chiar atât de rău? Credeam că ţii la mine.

Ochii lui Meriel se îmblânziră, căci tânărul nu reuşise să-şi alunge toată emoţia din voce.

- Ştii că ţin, dar asta nu înseamnă că vreau o căsătorie. îl privi rugător. Nu putem rămâne aşa cum suntem? Aceste ultime săptămâni au fost atât de fericite!

- Este imposibil, spiriduşule, oftă el. Vizita asta este o curtare menită să ducă la căsătorie. Lumea ar fi îngrozită dacă ar afla că am ales să trăim împreună necununaţi. Tutorii tăi n-ar îngădui în veci aşa ceva, chiar dacă eu mi-aş asuma eticheta de seducător de inocente, ceea ce nu sunt. Dacă nu ne căsătorim, trebuie să plec.

Ea îşi încleştă fălcile cu încăpăţânare.

-Sunt Lady de Warfield. Cum îndrăzneşte cinev asă-mi spună ce să fac?

Parcă vorbiseră strămoşii ei din epoca medievală. Fata avea rafturile pline cu cărţi de istorie şi vechi jurnale, care evident îi influenţaseră gândirea.

-Asta e lumea în care trebuie să trăim, Meriel. Dacă ai fi o văduvă matură, mi-ai putea oferi un post de administrator al afacerilor tale şi aşa am putea trăi împreună, cu condiţia să fim foarte discreţi. Dar tu eşti tânără, frumoasă şi considerată smintită, ceea ce înseamnă cu totul altceva.

-Nu e corect, se încruntă ea.

- Poate că nu, dar a venit timpul să plăteşti pentru anii în care ai făcut exact ceea ce ai vrut şi i-ai lăsat pe oameni să te creadă nebună, spuse el fără ocolişuri. Chiar dacă acum vorbeşti, va trece un timp până când familia ta va accepta că eşti o femeie sănătoasă la minte, inteligentă şi capabilă să ia decizii.

Ea îşi strânse mai bine sariul în jurul trupului, ca pe un şal.

- N-o să vorbesc decât cu tine.

Lui Dominic îi veni să geamă de exasperare. Cum putea să fie atât de inteligentă şi de oarbă în acelaşi timp?

-Nu poţi să te prefaci pur şi simplu că nu s-a întâmplat nimic. Dacă va fi nevoie, le voi spune doamnelor că poţi vorbi la fel de bine ca ele.

- Nu te vor crede decât dacă mă vor auzi cu urechile lor.

Tânărul îşi înghiţi o înjurătură, ştiind că ea avea dreptate. Dacă pretindea că Meriel îi vorbise, fără să ofere şi o dovadă, bătrânele aveau să creadă că o luase razna.

- Poate că vrei să negi orice schimbare, dar dacă eşti gravidă? E posibil, iar o sarcină nu e ceva ce poate fi ignorat. Dacă dai naştere unui copil în afara căsătoriei, acesta va fi considerat un paria din pricina comportamentului nostru imoral. Ai vrea aşa ceva?

Meriel amuţi şi îşi duse mâna la pântec, ca şi cum nu s-ar fi gândit la o astfel de posibilitate. Dominic avu o scurtă viziune terifiantă în care ea alegea să se mărite

cu Kyle, apoi să-i aducă pe lume odrasla ca moştenitor al contelui de Wrexham. Asta da răzbunare a fiului mai mic pentru nedreptăţile sorţii!

Cuprinzându-şi din nou genunchii cu braţele, Meriel începu să se legene precum un copil rătăcit. Dominic 'e blestemă singur pentru că o necăjise. Mai mult, pentru că lăsase situaţia să evolueze. Opiul nu l-ar fi putut afecta dacă ar fi avut bunul-simţ de a se ţine departe de necaz.

Plecă de la fereastră şi îngenunche lângă ea, mângâindu-i braţele goale ca s-o aline.

- îmi pare rău că te-am speriat, spiriduşule. Dacă nu eşti însărcinată, şi probabil nu eşti, viaţa ta poate rămâne exact aşa cum e acum. Eu o să plec şi curând o să mă uiţi.

Deşi era dureros de conştient că el nu avea s-o uite.

-Nu! Meriel îşi înălţă capul şi îl privi intens. Nu poţi să fii administratorul afacerilor mele? Eu pot să fiu la fel de discretă ca o văduvă.

Ideea i se părea periculos de tentantă. Să rămână împreună cu Meriel fără să-şi atragă mânia familiei sau a restului lumii... dar nu se putea.

-Nu e destul, scumpa mea. Vreau să ţinem capetele sus în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor, nu să ne ascundem în umbră ca nişte adulterini.

-N-ar trebui să conteze părerea celorlalţi! zise ea cu patimă.

Avea suflet de aristocrată sau de democrată? se întrebă Dominic.

- Dacă nu trăieşti singur într-o peşteră, părerile celorlalţi contează. O privi în ochi, dorindu-şi s-o impresioneze cu vorbele lui. Alegerea îţi aparţine, Meriel. Poţi să refuzi căsătoria în general şi să-ţi păstrezi viaţa liberă. Sau poţi să te măriţi cu mine. înghiţind în sec, adăugă: Ori cu Kyle, ori cu vreun alt bărbat. Dar nu îţi voi fi
amant clandestin.

Ea închise ochii, ca şi cum aşa ar fi putut să-i blocheze cuvintele. Cu părul prins la spate şi pielea întinsă

peste pomeţi nu mai părea o copilă, ci o femeie stoarsă de puteri.

-Nu vreau să pleci, şopti. Dar... dar am nevoie de timp ca să accept atâtea schimbări. Nu-mi acorzi nici măcar atât?

-Mai avem puţin timp până la întoarcerea fratelui meu din călătorie. îşi desfăcu braţele, iar ea se cuibări la pieptul lui. Ne mai rămân vreo două săptămâni, murmură Dominic. Până atunci s-ar putea să afli dacă eşti sau nu însărcinată.

Meriel oftă şi îşi sprijini capul de al lui. Copleşit de tandreţe, îi îndepărtă o şuviţă mătăsoasă de pe frunte, gândindu-se că era precum un fluture care iese din

crisalidă, înspăimântător de vulnerabil, dar hotărât să supravieţuiască într-o lume nouă şi ciudată. Putea doar să-şi imagineze de cât curaj era nevoie pentru aşa ceva.

Se plecă şi îi dădu un sărut menit s-o aline. Ea îşi lăsă capul pe spate şi îşi lipi buzele de ale lui. Când simţi primii fiori ai erecţiei, Dominic avu o scurtă, dar înverşunată luptă cu propria conştiinţă. Ce fusese greşit mai devreme rămânea greşit şi acum, iar de data asta nu mai avea scuza opiului care îi tulburase judecata.

Meriel îşi strecură o mână pe sub cămaşa lui largă.

-La cină mi-a plăcut să ştiu că pe sub hainele de gentleman purtai pe piele *mehendi~|/|* făcut de mine.

In vreme ce ea îşi flutura ademenitor degetele peste pieptul lui, hotărârea lui Dominic se clătină. Situaţia era deja atât de gravă, încât un nou pas greşit nu mai conta. Şi, pe toţi zeii, îşi dorea atât de mult să facă dragoste cu ea, trup şi suflet, să-i arate profunzimea sentimentelor lui!

îi trase sariul de pe umăr şi sărută graţioasele linii de henna ce se încolăceau în jurul sânilor. Desenele erau atât de primitive, atât de ne-englezeşti! îl ajutau să uite de lumea cu reguli şi restricţii ce se întindea dincolo de zidurile sanctuarului lor.

începu să traseze cu limba conturul mehendi-ului ce cobora pe trupul ei, simţind gustul uşor sărat al pielii, în timp ce inspira aroma îmbătătoare a parfumului de trandafiri. Gâfâielile ei înăbuşite erau cel mai puternic afrodiziac din lume.

De data asta, când se împreunară, amândoi erau cât se poate de conştienţi de ceea ce făceau.

Meriel se hotărî să doarmă în căsuţa din copac pentru a evita să-şi ia rămas-bun de la Wrexham şi Lucia în dimineaţa următoare. Lui Dominic i-ar fi plăcut să rămână cu ea, dar era mai bine să nu atragă atenţia asupra locului în care îşi petrecea noaptea. O trase pentru un ultim sărut înainte de a coborî pe scară şi a-i şopti:

- Noapte bună, spiriduşule.

-O să te visez, răspunse ea, râzând uşor. Dominic.

Era prima dată când îi spunea pe numele de botez. Cuvântul rostit de buzele ei îl făcu să simtă că,

despărţindu-se de Meriel, îşi reteza o parte vitală din el însuşi.

Porni singur prin noapte, bântuit de spaima teribilă că niciodată nu aveau să mai fie atât de apropiaţi.

capitolul 26

în timp ce îşi îmbrăţişa fratele, Lucia îi spuse în şoaptă:

- Bravo, Dom. în dimineaţa asta pari atât de sever, încât nu mi-a lipsit mult să te iau drept Kyle.

El îi zâmbi şi îi dădu drumul.

- încearcă să fii cuminte, surioară.

Fata făcu ochii mari cu o inocenţă prefăcută, apoi se întoarse să-şi salute călduros cele două gazde. Se strânse-seră cu toţii în dreptul trăsurii contelui Wrexham, neîn-căpând nici o îndoială că locuitorii conacului Warfield erau nerăbdători să-l vadă plecat pe bătrân. în timp ce se desfăşurau ritualurile de despărţire, Dominic înălţa

mulţumiri tăcute pentru că nimeni nu pomenise despre stânjenitoarea cină din ajun.

Recunoştinţa lui se dovedi însă prematură. După ce le mulţumi protocolar doamnelor pentru ospitalitatea lor, tatăl lui se întoarse către el. Cu o voce joasă, întrebă:

-Aseară ai prins-o pe zgripţuroaica aia mică şi i-ai dat o lecţie de bună-cuviinţă?

Preţ de o clipă năucitoare, în mintea lui Dominic se derulară imagini cu lecţiile pe care le primise de fapt. Adunându-se, replică:

-I-am explicat nevoia de a se conforma aşteptărilor societăţii. Cred că vorbele mele au avut un efect asupra ei.

- Sper. Contele clătină din cap cu un aer îngrijorat. Nu mă codesc să spun că am mari îndoieli cu privire la căsătoria asta. Ştiu că, din câte spune Amworth, fata a fost cândva normală, dar acum cu siguranţă nu mai e. N-o văd drept contesă de Wrexham, nici drept mamă a viitorului conte. Poate că ar trebui ruptă logodna.

Dominic simţi o izbucnire de furie pură. Cum îndrăznea tatăl lui s-o trateze pe Meriel mai întâi ca pe o orfană bogată, numai bună de exploatat, apoi ca pe o nebună fără valoare ori sentimente? In ultimul moment îşi stăpâni

mânia şi spuse pe tonul cel mai neutru de care era în stare:

-Ar fi o gravă încălcare a codului de onoare ca eu să anulez logodna.

- Da, dar înţelegerea a presupus întotdeauna ca fata să fie dornică. Sigur o poţi convinge să se răzgândească. Contele slobozi un râs strident şi urmă: Pune să fie angajat un grăjdar chipeş. Unul suficient de ademenitor
încât să-i capteze atenţia cât timp tu te retragi elegant. - Mă îngroziţi, domnule, spuse Dominic cu răceală. Contele îl privi cu ochii mijiţi, afectaţi de miopie

- .Unde ţi-e simţul umorului, băiete? Nu poţi crede că am vorbit serios. O fi ea nebună, dar e o lady. Merită

ceva mai bun decât un grăjdar, chiar dacă nu e potrivită pentru a deveni contesă.

Dominic înghiţi în sec, simţind că era foarte aproape de a se da în vileag.

-Scuzele mele, domnule. Lady Meriel îmi inspiră... o atitudine ocrotitoare.

- Este foarte clar, mârâi contele. Fă tot ce ştii mai bine, Maxwell. Nu vreau scandaluri, dar n-aş plânge dacă fata s-ar hotărî să renunţe la cununie.

Ca o ironie a sorţii, în privinţa asta Wrexham şi Meriel erau de acord.

-Şi eu îmi doresc un scandal la fel de puţin ca dumneavoastră, domnule, declară Dominic cu un aer ţeapăn. Să aveţi o călătorie fără primejdii!

In timp ce îşi urmărea tatăl îndreptându-se către trăsură, simţi brusc imboldul irezistibil de a pune întrebarea care îl rosese jumătate din viaţă. Cât fusese mai tânăr nu îndrăznise, iar în ultimii ani nu avusese ocazia. Folosind cu deosebită grijă inflexiunile lui Kyle, zise:

- De ce ne-aţi trimis pe mine şi pe fratele meu la şcoli diferite?

Wrexham se opri şi se încruntă.

- De ce naiba mă întrebi asta taman acum?
- Mereu m-a preocupat.

Ceea ce era adevărat, spre deosebire de majoritatea afirmaţiilor lui din acea dimineaţă.

- Eraţi prea apropiaţi. Dacă aţi fi mers la Eton împreună, aţi fi ajuns să aveţi aceeaşi viaţă, spuse contele cu asprime. Ar fi fost rău pentru tine şi mai rău pentru fratele tău. Trebuia să fiţi despărţiţi cât eraţi încă destul de mici încât să vă faceţi alţi prieteni.

Dominic strânse din buze când se gândi la suferinţele îndurate în primul semestru de şcoală.

j V-aţi dat vreodată seama cât de dureros avea să fie?

In ochii înceţoşaţi de cataractă ai tatălui său se citi regretul amestecat cu oboseala.

- Cum să nu fi ştiut, ţinând seama de înţelegerea care domnea între voi? Fratele tău nu m-a iertat niciodat

ă- pentru asta, şi deseori am bănuit că nici tu n-ai făcut-o. Dar am avut dreptate să procedez astfel. Până şi mama voastră a fost de acord.

Dând scurt din cap, bătrânul urcă în trăsură şi se aşeză pe bancheta îmbrăcată în catifea.

Lucia sări pe urmele lui într-un vârtej de râsete şi fuste unduitoare. Chipul contelui se relaxă în acel zâmbet care îi era rezervat doar ei. Fiica lui nu-i provocase niciodată necazurile pe care i le aduseseră cei doi fii.

Un fecior închise uşa, împiedicându-l pe Dominic să-şi mai vadă familia, iar trăsura o porni pe alee. El rămase lângă doamne, fluturând mecanic în semn de ră- mas-bun, în timp ce gândurile i se zvârcoleau în minte.

Mama lui fusese de acord cu despărţirea? Asta era o noutate. Avusese convingerea că totul se făcuse în ciuda obiecţiilor ei, căci ea plânsese amarnic în momentul în care fuseseră separaţi. Poate că jelise pentru că îi văzuse suferind, fiind totodată de acord că era spre binele lor. Murise la scurtă vreme după ce plecaseră la studii.

Spre uimirea lui, Dominic îşi dădu seama că trebuia să-i dea dreptate contelui. La început nu simţise decât suferinţă, dar până să intre în armată ajunsese la aceeaşi concluzie ca şi Wrexham: aceea că trebuia să-şi clădească o viaţă independentă, dincolo de umbra fratelui său.

Ii era greu să recunoască faptul că bătrânul nu greşise. încă şi mai greu îi era să accepte că tatăl său cel aspru şi dominator acţionase din grijă sinceră şi nu mânat de o cruzime nepăsătoare.

Cum puteau lucrurile să arate ca înainte şi totuşi să fie complet schimbate? Timp de trei zile, Meriel şi Renbourne făcuseră plimbări călare în fiecare dimineaţă şi lucraseră cot la cot în grădină, de obicei sub privirea binevoitoare a lui Kamal. Totuşi, întreaga situaţie parcă era... altfel. Meriel nu mai ardea din pricina unei pofte vagi, difuze. Acum că aflase cum era să-şi unească trupul cu al lui, pasiunea îi părea mai profundă şi mult mai ademenitoare.

Astăzi tundeau iar sculpturile din plante. Era o trea- ră ce nu se termina niciodată. Ea stătea în genunchi Ingă unul dintre ogari, pentru a-i modela labele întinde. Simţind privirea lui Renbourne, se uită în sus şi văzu că o urmărea cu seriozitate.

încet, astfel încât Kamal să no poată auzi, murmură:

- Dominic.

Chipul lui se lumină graţie unui zâmbet de o intimirate ameţitoare. Tânăra îşi ţinu răsuflarea, dorindu-şi să-l tragă pe iarba înmiresmată şi să se caţere peste el, să-l muşte, să se rostogolească şi să-l sărute până când aveau să fie plini de pete de iarbă, iar el avea să i se încredinţeze cu ochii orbiţi de dorinţă şi cu inima bubuind lipită de *a* ei.

în schimb, cu sângele alergându-i prin vene, îşi lăsă privirea în jos şi tăie o ramură de tisă. De trei zile încoace nu se mai gândea decât la el, luptându-se cu tentaţia de a-l seduce şi de a-l determina să renunţe la bunele lui intenţii. Se îndoia că Dominic ar fi refuzat-o dacă s-ar fi strecurat noaptea în patul lui.

Spre surprinderea ei însă, îşi controla pornirile. Deşi nu era de acord cu punctul lui de vedere, ar fi fost foarte urât să-i ispitească spre a-şi trăda ideile despre onoare. Recunoscu în sinea ei o schimbare semnificativă: se purta matur. Să fie o nebună iresponsabilă i se păruse mai simplu şi mult mai distractiv.

Din fericire aflase de curând că nu era gravidă. Ştia puţine lucruri despre copii şi cu siguranţă nu era pregătită să facă faţă complicaţiilor aduse de o sarcină.
Oftă. Ani în şir fusese destul de mulţumită de viaţa ei, scăldându-se în braţe întregi de flori, cu solul fertil între degetele de la picioare şi cu panorama superbă, mereu schimbătoare a naturii. Acum bucuria îi fusese înlocuită de foamea pentru corpul acelui bărbat

.Dar el voia să se căsătorească, iar satisfacerea dorinţelor ei ar fi venit doar cu un preţ înspăimântător de mare. De la ultima lor întâlnire avusese în fiecare noapte coşmaruri din care se trezea cu inima bubuindu-i în piept

şi cu frânturi de amintiri despre flăcări, ţipete şi durere. Nu exista nici un mister în spatele viselor. Ele reprezentau groaza ei faţă de lumea exterioară din care fugise.

Oare ar fi fost cu putinţă să se mărite şi totuşi să rămână în siguranţă la Warfield? Sau avea să fie presată tot mai mult să-şi „ocupe locul în lume**? Să fie Lady Meriel, moştenitoarea domeniului Warfield, cu o casă în Londra şi vizite la Curte? încă de când sosise, Renbourne fusese hotărât să meargă până în pânzele albe pentru a o convinge să încerce noi aventuri. Lucrul ăsta nu o deranjase în cazul călăritului, dar plecarea de la Warfield era cu totul altceva.

Aruncă o privire piezişă spre Dominic, care se întindea pentru a tunde capul unui cal surprins în plin salt. Avea nişte muşchi încântători, lungi şi încordaţi. Ii oferea o bucurie cum nu mai cunoscuse până atunci. Ba chiar ajunsese să aibă încredere în el... până la un anumit punct.

Insă coşmarurile veneau cu flăcări şi întuneric, cu mesaje de neînţeles despre trădare. De ce, nu înţelegea, dar de-a lungul anilor precauţia devenise a doua ei natură. Deşi avea încredere în Renbourne ca amant, nici măcar inima ei zăpăcită de dorinţă nu putea să facă saltul spre a-şi încredinţa viaţa şi domeniul în mâinile lui.

Şi fără acea încredere, nu putea exista o căsnicie.

Dominic făcu o glumă în timp ce primea un pahar cu sherry din partea doamnei Marks, apoi se uită spre uşă pentru a vedea dacă Meriel coborâse la cină. Trecuseră

patru zile de când făcuseră dragoste, iar timpul se târâse de parcă ar fi fost patru ani. Cu o noapte în urmă se trezise asudat dintr-un vis fierbinte despre trupuri încolăcite într-un mod intim şi abia se abţinuse să nu străbată coridorul luminat de lună până în camera ei.

Aşa cum îi promisese, Meriel continuase să păstreze tăcerea, cu excepţia cuvintelor pe care le arunca ocazional doar pentru urechile lui. Oare îşi dădea seama că,

de fiecare dată când făcea asta, în el izbucnea o dorinţă raralizantă care se risipea cu o încetineală chinuitoare?

Oricât ar fi fost de apăsător să stea pe lângă ea toată ziua fără so poată atinge, era mai bine decât să no vadă deloc. Observa cu nelinişte că timpul era pe sfârşite. Avea să mai aştepte două sau trei zile înainte de a o în- rreba dacă se împăcase cu ideea căsătoriei. De câteva ori

surprinsese privindu-l cu un aer melancolic, de parcă el ar fi fost deja o simplă amintire. Asta îl descumpănea cu totul, căci dacă ea refuza să-l ia de bărbat, era nevoit să plece.

Auzi un zgomot din afara salonului, nu paşii uşori **a** lui Meriel, ci umbletul greoi al unui bărbat în toată firea. Valetul? Nu, prea apăsat şi arogant. Probabil un vizitator. Nu mai văzuse nicicând o astfel de casă în care oamenii să vină neanunţaţi. Totuşi, le supravie- ţuise lui Amworth şi Wrexham, aşa că ar fi trebuit să se descurce.

Un bărbat de vârstă mijlocie, murdar de pe drum, pătrunse în încăpere urmat de doi slujitori la fel de mur- dări, care se aşezară tăcuţi lângă perete. înalt şi bine clă- dit, nou-venitul avea un aer cazon. Privirea lui furioasă îi măsură pe cei trei ocupanţi ai încăperii.

- Ce înseamnă asta?

-Ne adunăm pentru cină, Lord Grahame, spuse doamna Marks pe un ton blând. Ce bine că aţi sosit la timp pentru a ne fi alături!

Dominic încremeni. Pe toţi zeii, asta-i mai lipsea! Dar ce naiba căuta Grahame în Anglia? Trebuia să se întoarcă de pe Continent abia peste două săptămâni.

Ca un ecou al gândurilor lui, doamna Rector interveni în discuţie.

- Aşa o plăcere neaşteptată! Credeam că sunteţi încă în Franţa.

-Nu mă insultaţi cu drăgălăşenii. Sunt foarte dezamăgit de amândouă. Privindu-le mânios pe bătrânele doamne, Grahame continuă: M-am hotărât să mă întorc acasă mai devreme atunci când am primit veşti

despre boala lui Amworth. închipuiţi-vă ce şoc am avut când l-am vizitat la Londra pe avocatul domeniului Warfield, ca să aflu detalii despre starea lui Amworth, şi am descoperit ce se întâmplă pe la spatele meu. Avocatul era îngrijorat în privinţa acestei căsătorii puse la cale pe ascuns şi s-a arătat recunoscător pentru ocazia de a mă informa. încruntându-se în direcţia lui Dominic, i se adresă cu asprime: Presupun că dumneata eşti vicontele Maxwell. Ai o reputaţie atât de respingătoare încât nici o moştenitoare obişnuită nu vrea să aibă de-a face cu dumneata?

Meriel îşi făcu apariţia în pragul uşii, în spatele lui Grahame. Ochii i se măriră când observă dintr-o privire întreaga scenă, apoi dispăru într-un vârtej de fuste albastre. Dominic fu recunoscător, deoarece confruntarea urma să fie foarte, foarte urâtă.

Sperând că o atitudine calmă ar fi putut să dezamorseze situaţia, spuse:

- Lord Amworth mi-a explicat că amândoi îi doriţi numai binele nepoatei dumneavoastră, dar nu v-aţi pus de acord asupra căii prin care să-l obţineţi. După ce am cunoscut-o îndeaproape pe Lady Meriel, sunt complet de acord cu Lord Amworth: e foarte potrivită pentru căsătorie. Mă bucur că înălţimea Sa a ales să onoreze vechiul plan de a uni familiile noastre.

- Foarte frumos spus, mârâi Grahame. Dar cuvintele frumoase nu vor ascunde faptul că numai o canalie ar profita de o fată cu mintea rătăcită.

-îi subestimaţi abilităţile nepoatei dumneavoastră, zise Dominic, păstrându-şi tonul împăciuitor. Nu are o fire obişnuită, dar nu e nimic în neregulă cu inteligenţa sau

judecata ei. Şi, până la urmă, decizia de a se mărita îi aparţine.

Grahame îşi încleştă pumnii furios.

- Prostii! Ca tutore al ei, am obligaţia şi autoritatea de a împiedica o uniune nesocotită. De aceea a încercat Amworth s-o împingă pe nepoata mea spre măritiş câtă vreme eu eram plecat

.-Aveţi autoritatea? replică Dominic. Meriel e majoră. şi cred că nici un tribunal n-a declarat-o inaptă.

-Asta poate fi aranjat! Mijind ochii, Grahame urmă: -imit*că Amworth a avut intenţii bune, dar dacă aduc rroblema în faţa instanţei, orice judecător va fi de acord :ă fata are nevoie de protecţie, nu să fie dată pe mâna _nui vânător de zestre.

-Maxwell cu greu ar putea fi numit vânător de zes- rre, Lord Grahame, interveni pe neaşteptate doamna larks. Originea şi situaţia lui materială sunt comparările cu ale lui Meriel, iar bunătatea şi sensibilitatea lui il fac un soţ ideal pentru o tânără cu... firea ei delicată. Lord Amworth a ales bine.

Grahame o fixă cu privirea pe doamna Rector, care îi acceptă uitătura aspră cu obişnuita ei placiditate. Ce bătrânică splendidă era, se gândi Dominic înduioşat. Părea moale şi dulce ca marţipanul, dar avea curajul de a înfrunta un conte mânios.

Inăbuşindu-şi o strângere de inimă vinovată pentru că nu era moştenitorul contelui de Wrexham, ci mult mai puţin dezirabilul mezin, spuse:

- Respect faptul că ţineţi la Lady Meriel, dar cred că o cunoaşteţi mult mai puţin decât aveţi impresia.

Grahame se uită la el cu un dispreţ total.

- în doar câteva zile ai devenit un expert în ceea ce o priveşte, pe când eu, care am îngrijit-o de când era copilă, nu ştiu nimic? Atâta aroganţă!

- A crescut şi s-a schimbat chiar şi în scurtul răstimp de când am cunoscut-o. Luând o decizie rapidă, Dominic adăugă: într-atât încât a început să vorbească.

Grahame rămase cu gura căscată, iar doamnele trase-ră uluite aer în piept. Lordul îşi reveni primul.

- E adevărat, doamnă Marks?
- E prima oară când aud aşa ceva, răspunse femeia, răcând ochii mari. Meriel chiar a vorbit, Lord Maxwell?
- Da, ba chiar cu multă inteligenţă. Până acum a fost prea timidă - era o explicaţie la fel de bună ca oricare alta - pentru a discuta cu altcineva în afară de mine, dar

cred că în scurt timp va conversa la fel de lejer ca mine sau ca dumneavoastră.
- O să cred când o s-o aud cu urechile mele, pufni bărbatul mai în vârstă.

Indoindu-se că Meriel ar fi vorbit în public, fie şi pentru a-i salva lui onoarea, Dominic replică:

-Aşa cum am spus, e timidă. Nu-i vine uşor să-şi schimbe relaţia cu lumea. Trebuie să i se îngăduie să progreseze în ritmul ei.

-Mie mi se pare că ai inventat o grămadă de minciuni ca să-ţi acoperi lăcomia neruşinată. Strâmbând din buze, Grahame coborî tonul: Mi-aş dori din suflet ca Meriel să poată vorbi. Aş da orice s-o aud spunân- du-mi din nou „unchiule", dar nu o va face niciodată. Este incapabilă să înţeleagă până şi cele mai simple comentarii sau cerinţe.

Pe Dominic îl scotea din fire îndărătnicia contelui, dar, aşa cum ştia din proprie experienţă, frumuseţea plăpândă a lui Meriel te inspira s-o ocroteşti. Unchiul ci manifesta o îngrijorare perfect rezonabilă. Pe un ton împăciuitor, sublinie:

- Ea nu e mereu atentă la ce spun oamenii, dar se do- vedeşte o adevărată maestră în arta grădinăritului. Pic- turile pe piele pe care le realizează necesită inteligenţă, îndemânare şi talent. Fiecare oră pe care am petrecut-o în compania ei mi-a demonstrat că are o minte ascuţită, deşi neconvenţională.
- Deseori mi s-a părut că înţelege mai multe decât ne dăm noi seama, încuviinţă doamna Marks.

Crezi asta pentru că aşa îţi doreşti. întocmai cum ai o părere bună despre Maxwell pentru că e un tânăr prezentabil, iar dumneata vrei să ai o părere bună despre el. Dar cum poţi suporta gândul că o copilă

nevinovată îi va fi dată unui bărbat de lume care o va spolia şi apoi abandona? zise Grahame uitându-s eîncruntat la Dominic.

- Meriel nu e o copilă! ripostă acesta cu vehemenţă. E o femeie. Şi merită să fie tratată ca atare.

Contele încremeni când auzi înflăcărarea din glasul tinărului.

- Dumnezeule, te-ai culcat cu ea, nui aşa? bolborosi cu răsuflarea tăiată. Tu... libertin dezgustător ce eşti!

Dominic protestă, dar cu o clipă prea târziu.

-Vă jur că n-am sedus-o pe Lady Meriel.

Insă ea îl sedusese pe el, iar vinovăţia care îl măcina centru că îi permisese asta făcea ca negarea să-i sune .cbă şi neconvingătoare. Până şi avocata lui, doamna Lector, se arătă deranjată.

Repezindu-se la el din cealaltă parte a camerei, Gramme mârâi:

-Ar trebui să cer repararea ofensei, dar un duel i-ar rata reputaţia lui Meriel. Ai la dispoziţie o jumătate de ră ca să părăseşti Warfield. Strânse din fălci, iar un muşchi îi tresări pe sub piele. Iar dacă mai pui vreodată piciorul pe aici, jur în faţa lui Dumnezeu că te voi ucide Tră să-mi pese de formalităţile unui duel. îi porunci valetului său: Insoţeşte-l pe porcul ăsta până în odaia vai ca să-şi strângă lucrurile, apoi escortează-i pe el şi pe servitorii lui până în afara proprietăţii. Dacă încearcă să-ţi scape sau să o caute pe Lady Meriel, opreşte-l prin rice mijloace necesare.

Dominic îşi dădu seama că Grahame venise cu intenţia de a-l alunga. Tocmai de aceea îşi adusese cu sine Joi valeţi zdraveni. Nu era de mirare că nu ascultase argumentele logice. Hotărârea fusese deja luată.

Nervii lui întinşi fură cât pe ce să cedeze. Meriel era o temeie în toată firea, nu o păpuşă neajutorată, fără minte sau voinţă proprie. Aceasta era casa ei, iar tânărul ştia cu destul de multă siguranţă că ea îl voia acolo. Unchiul ei nu avea nici un drept să-l dea afară.

Şi totuşi, judecând după standardele unei societăţi normale, ordinul contelui era justificat. Celălalt tutore al lui Meriel acţionase pe la spatele lui pentru a face un lucru

căruia el i se opunea cu vehemenţă, iar acum Gra- hame descoperea că însoţitoarele nepoatei sale eşuaseră lamentabil în sarcina lor. Să fi fost în locul lui, Dominic s-ar fi simţit la fel de furios.

Privi înspre doamne, dar nu avea să primească nici un ajutor din partea lor. Doamna Rector îl urmărea cu ochii mari, albaştri şi trişti, în vreme ce doamna Marks trăgea de frânghia clopoţelului pentru a-l chema pe Morrison în salonul servitorilor.

Cu toată demnitatea de care era în stare, declară:

-O iubesc pe Meriel şi cred că şi ea mă iubeşte pe mine. Sper că, atunci când spiritele se vor mai calma, vom putea discuta raţional despre problema asta.

Grahame slobozi un hohot de râs amar.

- Nu există nimic raţional în legătură cu nepoata mea. Prostule, alungându-te îţi fac un bine la fel de mare pe cât îi fac ei! Meriel m-a atacat de două ori cu un cuţit, ba ştiu că i-a agresat şi pe alţii. Fii recunoscător că, atunci când vei dormi noaptea, nu va trebui să-ţi faci griji că îţi va vârî o lamă între coaste.

Dominic îşi aminti cu nelinişte atacul lui Meriel împotriva braconierului. Dacă ar fi avut un cuţit la în- demână, i-ar fi putut provoca răni grave. Totuşi acela nu fusese un acces de nebunie, ci o furie de înţeles. Nu era smintită!

Grahame îi făcu semn valetului său să înainteze. Acesta era cam la fel de înalt şi de puternic precum stăpânul său, iar contele probabil că îl plătea cu o sumă frumuşică. Dominic nu ar fi putut să se lupte cu amândoi nici dacă ar fi vrut.

Cu o expresie încordată, îşi lăsă jos de mult uitatul pahar cu sherry şi porni spre uşă călcând apăsat. In prag se opri însă.

- Ţineţi minte, decizia finală în ceea ce priveşte căsă- toria îi aparţine lui Meriel şi nimănui altcuiva.

-Ai minţile la fel de rătăcite ca ea, pufni Grahame clătinând din cap cu dezgust

.Pradă unui zbucium lăuntric devastator, Dominic urcă în grabă treptele spre camera lui. Deşi Grahame nu avea cu adevărat autoritatea legală de a-i interzice

rrezenţa la Warfield, nu avea de ales decât să plece. Chiar dacă ar fi reuşit să scape de valeţi şi so găsească pe Meriel, nu-i putea cere să fugă împreună cu el. Warfield era căminul ei, iar ea prinsese rădăcini la fel de adânci ca acelea ale străvechiului stejar ce îi adăpostea căsuţa. Singura lui speranţă era să meargă la lordul Amworth, cărui autoritate era egală cu a lui Grahame. Cu sprijinul lui putea să se întoarcă. Asta dacă Amworth se mai afla printre cei vii şi era suficient de puternic încât să se .upte cu Grahame pentru viitorul lui Meriel.

Nici măcar nu avusese ocazia de a-şi lua rămas-bun. Meriel se retrăsese în camera ei pentru a scăpa de discuţiile neplăcute din salon. Mereu îl evita pe unchiul Grahame. Deşi vremurile în care fusese militar se sfârşiseră de mult, el încă avea tendinţa de a lătra la toţi de parcă ar fi fost nişte soldaţi aflaţi sub comanda lui.

Apoi auzi zdrăngănitul harnaşamentelor. Privi alene pe fereastră, crezând că avea să vadă trăsura lui Grahame în drum spre adăpost. In schimb, un Renbourne negru la faţă îşi conducea cabrioleta către poarta domeniului, cu valetul alături şi calul legat în spate.

Inima i se opri în piept. El pleca, şi nu de bunăvoie, căci vehiculul era flancat de doi bărbaţi înalţi şi solizi, îmbrăcaţi în livrelele servitorilor unchiului ei.

Ajuns în capul aleii, Renbourne trase de frâiele cailor si privi în sus spre casă, cu un aer încordat. Meriel îşi flutură mâinile cu frenezie, dar razele soarelui se reflectau în ferestre, astfel încât el n-o putu vedea.

Tremurând, îl urmări cum dădu bice cailor şi porni pe alee. Deşi o avertizase că societatea nu avea să accepte o legătură clandestină, ea nu-şi închipuise cât de rapidă şi nemiloasă putea fi dezaprobarea.

Ameţită, îşi dădu seama că era posibil să nu-l mai vadă până la sfârşitul zilelor. Ii refuzase cererea în căsătorie, iar acum unchiul ei îl gonise de la Warfield.

Oare avea să se mai întoarcă vreodată după această du
-blă respingere?

Uimirea îi fu înlocuită de furie. Cum îndrăznea unchiul ei să-i alunge iubitul? Ea era stăpâna domeniului, iar el nu avea nici un drept so trateze ca pe un copil. Ieşi din cameră ca o furtună şi coborî în grabă până la parter. Fusese o prostie să dea bir cu fugiţii în loc să intre în salon. Dacă i-ar fi fost alături lui Renbourne, Grahame nu l-ar fi putut sili să plece.

Trebuia să se ducă după el. Rază de Lună? Nu, i-ar fi luat prea mult să meargă până în grajd şi să înşeueze iapa. Mai bine $o pornească pe jos. Aleea era şerpuită, aşa că, dacă alerga drept spre poartă, ar fi trebuit să ajungă acolo cu puţin înaintea cabrioletei. Avea să-l aducă pe Renbourne înapoi, iar el le putea porunci servitorilor să-i izgonească pe Lord Grahame şi pe oamenii lui.

Tocmai se îndrepta către uşa din faţă când unchiul ei ieşi din salon şi îi tăie calea. Aura lui era de un gri de oţel.

-Gând la gând cu bucurie, spuse el pe un ton nefiresc de amabil. Tocmai veneam să te caut. Nu-ţi face probleme, Meriel, o să am grijă de tine! In sfârşit vei primi tratamentul care te-ar putea ajuta în nebunia ta. Chiar dacă boala nu poate fi vindecată, cel puţin voi pune capăt purtării tale violente.

Tânăra se opri brusc, iar mânia i se preschimbă în teamă când văzu privirea din ochii lui. Părea... implacabil.

în timp ce Grahame înainta spre ea, Meriel începu să se retragă încet, inima bătându-i cu putere.

- Nu fugi, draga mea, n-am să-ţi fac nici un rău. Vocea îi urcă la ultimele cuvinte, când făcu un salt neaşteptat către ea. Prindeţi-o!

Meriel se răsuci. Câtă vreme atenţia îi fusese atrasă de unchiul ei, unul dintre oamenii lui i se furişase pe la spate, ţinând în mâini o pătură întinsă. Cuprinsă de panică, sări cu toată forţa într-o parte şi reuşi să scape la limită de strânsoarea servitorului.

-No lăsaţi pe micuţa vrăjitoare să fugă! Dacă iese -in casă no so mai găsim niciodată, izbucni contele. Dar no răniţi!

Incapabilă să treacă pe lângă servitor, Meriel schimbă -in nou direcţia. Dar era încolţită, avându-l pe unchiul *ti* întro parte, slujitorul în cealaltă şi zidul în spate. Din- :olo de silueta lui Grahame zări chipurile îngrozite ale toamnelor care urmăreau scena din uşa salonului.

Se repezi cu disperare înspre salon, rugându-se ca fe-ieile so ajute, dar nu reuşi să scape de unchiul ei. Prin-zând-o cu mâini mari şi puternice, acesta o răsuci cu faţa catre el. In pragul isteriei, Meriel începu să lovească din ricioare şi să-i zgârie ochii.

- Fir-ar să fie! înjură el în timp ce se zbătea so prindă ie încheieturi. Dacă te-ar vedea acum iubitul tău, ar înceta să mai pretindă că ai mintea întreagă!

Servitorul interveni şi o prinse între pliurile aspre ale răturii, apoi o trânti pe podeaua de marmură, lăsând-o rară aer.

- No răniţi! strigă îngrijorată doamna Rector.
- No so rănim.

Grahame se lăsă în genunchi şi începu so înfăşoare in pătură. Luptându-se să tragă aer în piept, Meriel făcu eforturi disperate pentru a se elibera, dar bărbatul era rrea mare, prea puternic. O domina, învelindu-i braţele

picioarele atât de strâns încât nu se mai putea mişca.

Atunci când termină, îi luă în braţe trupul prins ca intr-un cocon şi, gâfâind, spuse:

-Acum eşti în siguranţă, Meriel. Sunt aici ca să am crijă de tine.

Ea începu să ţipe.

capitolul 27

Aerul vibra din pricina dangătului clopotelor ce •nunţau ora prânzului. Basuri lente şi impunătoare, 'Unete scurte şi ascuţite, clinchete melodioase aflate

la mijlocul registrului. In camera întunecoasă, Kyle o ţi' nea pe Constancia de mână şi se întreba dacă bisericile din oraşele catolice aveau mai multe clopote, sau doar le

auzea mai bine aici pentru că îşi petrecea atât de mult timp aşteptând, ascultând.

Ii era mai uşor să se gândească la clopote decât la sfârşitul ce se apropia cu paşi repezi. Cu o zi înainte vizitase cea mai apropiată biserică, vrând să se asigure că preotul avea să răspundă repede chemării. Bărbaţii discutaseră în franceză, singura limbă pe care o aveau în comun, iar Kyle fusese impresionat de spiritualitatea blândă a părintelui Joaquin. Sperase să nud revadă prea curând, dar, cu o jumătate de oră în urmă, un servitor plecase către biserică la rugămintea Constanciei.

Acum ea dormea, cu o expresie împăcată pe chipul sleit. Slăbise până la limita transparenţei, dar tot era de o frumuseţe sfâşietoare.

Lui Kyle bar fi fost mult mai uşor să angajeze nişte im firmiere şi so lase pe Constancia în seama Providenţei, dar acesta ar fi fost un gest de laşitate pentru care nu s-ar fi iertat niciodată. Trebuise so aducă în Spania şi să ră' mână cu ea până la sfârşit, indiferent cât bar fi venit de greu. Poate că a fi bărbat înseamnă să suporţi durerea. In armată, Dominic îndurase suferinţe cared ajunseseră până în adâncul sufletului, iar asta îi dăduse o tărie pe care Kyle o invidia.

Chiar dacă în timpul bătăliei de la Waterloo el se aflase la Dornleigh, la sute de kilometri distanţă, simţise chb nurile fratelui său şi o apăsare zdrobitoare ce nu exista decât în mintea lui. Teribila premoniţie pe care o avusese atunci când fratele său alesese să intre în armată îl făcea acum să creadă că Dominic murise sau suferise răni fa* tale. încercase să-l determine să se răzgândească, însă nu reuşise decât să işte o ceartă mistuitoare. Când Dominic plecase pentru a se alătura regimentului său, Kyle fusese pe jumătate convins că nu aveau să se mai revadă.

După bătălie, călătorise cu toată viteza spre Londra, intenţionând să-şi continue drumul până în Belgia.

Dar până să ajungă el în capitală fuseseră deja publicate .-.stele victimelor, şi aşa aflase că Dominic era în viaţă, ioar uşor rănit.

Ruşinat pentru că intrase în panică, hotărâse să nu mai plece spre Bruxelles, temându-se că geamănul lui ivea să-i ia în râs îngrijorarea inutilă. Mai târziu ajunsese să-şi regrete hotărârea, căci Waterloo le cristalizase mstrăinarea. Cu toate că trupul lui Dominic nu fusese distrus iremediabil, spiritul îi fusese profund afectat. Kyle se întrebase deseori ce îl transformase atât de iute re fratele lui din băiat în bărbat, însă Dominic nu-i spusese niciodată.

Oare s-ar fi schimbat ceva dacă ar fi pornit spre Belgia imediat după luptă? Poate că el şi geamănul lui ar fi redevenit prieteni în loc să se îndepărteze atât de mult 'ncât abia să-şi mai poată vorbi civilizat. Poate că premoniţia lui se referise mai degrabă la înstrăinare decât la moartea fizică. Dacă da, atunci se adeverise.

Din fericire, la scurt timp după aceea o întâlnise pe Donstancia. La început ea fusese doar o aventură şi o delectare. Mai târziu devenise o necesitate.

Acum o pierdea.

- *Querido.*

Femeia îşi ridică genele, dezvăluind ochii negri ce păreau să vadă dincolo de lumea muritorilor.

-Preotul va sosi în curând, spuse el pe un ton liniştitor.

- Pe mine mă interesează ce e cu tine, nu cu el, murmură ea fluturând din degete într-un gest slab de nepăsare. Mă îngrijorezi, *mi corazon.*

Kyle ridică surprins din sprâncene.

- De ce? Sunt bine.

-Şi totuşi îmi fac griji. Constancia îi adresă fantoma unui surâs. Vei fi fericit? Vei fi înţelept? Vei reînnoda prietenia cu fratele tău?

-Ciudat. Tocmai la Dominic mă gândeam. Zâmbind amar, Kyle urmă: Nu pot băga mâna în foc pentru

fericire ori înţelepciune, dar îţi promit că voi încerca să dreg relaţia cu fratele meu.

-Nu ţi se poate cere mai mult decât să încerci. Ea închise ochii şi îşi adună puterile. După o clipă, se interesă: Şi cum rămâne cu acea englezoaică ce are mim ţile rătăcite? Eşti mulţumit să te însori cu ea?

Nu se mai gândise la Lady Meriel de zile întregi, îşi dădu el seama. Abia dacă mai ştia cum arată. Fragilă, cu un aer de căprioară, cu un colorit ce părea insipid în comparaţie cu frumuseţea întunecată pe care o iubea la Constancia. Totuşi, nu era urâtă, şi avea în ea ceva extrem de vulnerabil. Amănuntul acesta i se părea curios de atrăgător.

-Căsătoria îmi va prii, cred, rosti el lent. Fata are nevoie de cineva care so îngrijească.

-Din pricina asta sunt neliniştită, oftă Constancia. Căsnicia înseamnă mai mult decât să răspunzi nevoilor celuilalt, *querido.* Eşti prea tânăr ca să te mulţumeşti cu atât de puţin.

-Nu am fost destul de bărbat pentru tine? replică el ofensat.

Ea îşi strânse degetele subţiri peste ale lui.

- Ştii că nu asta am vrut să spun. Pur şi simplu îmi doresc să ai parte de ce e mai bun în viitor: o tânără isteaţă şi cumsecade, care să te adore şi să-ţi facă sufletul să cânte.

Kyle se aplecă şi îi sărută fruntea.

-Am avut parte de ce e mai bun, Constancia. Nu mă pot aştepta să mi se întâmple din nou.

- *Diablo!* murmură ea, cu lacrimi sclipindu-i în ochi. Aici se sfârşeşte viaţa mea, *querido,* nu a ta. Promite-mi că, după ce nu voi mai fi, tu îţi vei trăi din plin existenţa. JNIu meriţi nimic mai prejos.

înainte ca el să-i poată răspunde, Teresa deschise uşa, iar în cameră intră un preot înveşmântat în alb. Omul bisericii făcu un semn discret către Kyle, dar i se adresă Constanciei, vorbind întro spaniolă rapidă.

Kyle se retrase tăcut în colţul camerei şi urmări ritualurile străine. Mai întâi o spovedanie, deşi Constancia nu avea păcate pe suflet, căci era cea mai bună femeie pe care o cunoscuse vreodată. Apoi ultima împărtăşanie, acordată cu fraze grave, melodioase.

Kyle simţea o detaşare curioasă. Deasupra patului Constanciei atârna un crucifix sumbru, pictat cu grijă centru a înfăţişa cât mai mult sânge şi chin. Caracterul

total ne-englezesc al scenei îl intriga şi îi repugna în celaşi timp, însă Constanciei atmosfera îi amintea de copilărie şi îi aducea alinare. Iar pentru asta meritase să facă un voiaj atât de lung şi costisitor.

In timp ce preotul sfârşea solemn ritualul, lui Kyle ii veni o idee uimitoare. Cum de nu se gândise până acum? Inaintă şi spuse în franceză:

- Părinte Joaquin, ne puteţi căsători chiar acum pe mine şi pe Senorita de Las Torres?

- Kyle! icni Constancia cu răsuflarea tăiată.

Preotul clipi în spatele ochelarilor cu ramă din argint.

-Nu e necesar. Pentru că a primit maslul, se află într-o stare de graţie şi nu mai e considerată o păcătoasă.

- N-a fost niciodată o păcătoasă! ripostă Kyle sever. Şi nu îmi doresc s-o iau de soţie pentru Dumnezeu, ci pentru ea şi pentru mine. Cu o voce mai blândă, întrebă în engleză: Mă primeşti drept soţ, draga mea Constancia?

Ea îl privi neajutorată.

- Nu e drept ca tu să te duci în faţa tinerei tale mirese ca proaspăt văduv, mi *corazon.*

Kyle traversă încăperea până la pat şi o luă de mână.

-Ce există între noi nu are nici o legătură cu ea, Constancia. Şovăi, surprins de intensitatea cu care îşi dorea această căsătorie. Peste o clipă continuă: Nu vreau să te silesc, dar aş fi foarte bucuros şi onorat, dacă ai consimţi să-mi devii soţie.

Ea păstră tăcerea preţ de douăsprezece bătăi de ini' mă. In cele din urmă, buzele i se curbară intr-un surâs lent, luminos.

- Dacă asta îţi e dorinţa, voi fi încântată.

Kyle se uită la preot.

-Veţi oficia ceremonia, părinte Joaquin?

-Ar fi cu totul neobişnuit, dumneavoastră nefiind nici măcar catolic. Privirea lui gânditoare se mută de la Kyle la Constancia. Dar... cu siguranţă Dumnezeu ar binecuvânta o astfel de uniune.

Kyle merse în camera lui pentru a lua un inel de aur cu sigiliul familiei Renbourne. Când se întoarse, Teresa

înconjurase deja patul cu grămezi de flori din grădină şi alcătuise un buchet pentru stăpâna ei. Constancia era sprijinită pe un morman de perne, cu părul negru căzându-i pe umeri. In cămaşa de noapte albă, tivită cu dantelă, semăna surprinzător de mult cu o mireasă în toată puterea cuvântului. Avea o expresie mai degrabă amuzată şi foarte, foarte obosită.

Kyle îşi împleti degetele cu ale ei. Deşi nu îşi imaginase niciodată o cununie ca aceasta, când se uită la adorabilul ei chip slăbit, ştiu că procedase corect. Până când moartea îi va despărţi. îşi alungă acest gând şi repetă jurământul cu glas ferm. Inelul era enorm pentru degetul ei, dar femeia îşi strânse pumnul în jurul fâşiei de aur, păstrând-o în siguranţă.

- Mi *esposo,* şopti ea. Soţul meu.

O sărută cu o blândeţe ieşită din comun, gândin- du-se la anii de pasiune şi tandreţe pe care îi împărtăşiseră. Văzu în ochii ei oglindirea acelor amintiri. Iubita lui, mireasa lui. Dumnezeule mare, cum să mai găsească o asemenea apropiere? Imposibil.

Preotul şi servitorii care jucaseră rolul de martori se retraseră, lăsându-i singuri pe proaspeţii însurăţei. Constancia închise ochii, extenuarea fiindu-i întipărită pe chip

- .îi văd în jurul meu, Kyle, spuse ea visătoare, cu o voce slabă. Pe părinţii mei, pe sora mea, plutind ca nişte

îngeri. Toţi cei pe care i-am iubit şi i-am pierdut. Sunt atât de reali, încât mă mir că nud vezi şi tu. Bărbatul îşi înghiţi nodul din gât.

- Contează că îi vezi tu.

Constancia răsufla greu, fiecare inspiraţie fiind un efort vizibil.

- Mă duci în grădină? Aş vrea să mai văd încă o dată florile şi soarele.

Kyle şovăi, gândindu-se la durerea care o măcina de atâta vreme, dar pe care acum părea s-o fi depăşit. Se ridică, deschise uşa dinspre curte, apoi o luă în braţe. Mireasa lui nu cântărea mai mult decât un copil, îşi zise, pe

când o purta spre banca de sub portocalul înflorit. Acolo o aşeză în poală, cu capul pe umărul lui.

- Stai bine, Lady Maxwell? o întrebă încet.

-O, da! Constancia se cuibări oftând la pieptul lui. Erau învăluiţi de dulceaţa iute a florilor de portocal. Cu o umbră de amuzament în voce, ea murmură: Lady Maxwell. Ce somptuos sună!

O adiere de vânt făcu să foşnească frunzele de deasupra lor, iar petale albe căzură fără greutate în părul ei încărunţit. Sfâşiat de durere, Kyle o sărută pe creştet. Fusese 0 parte foarte importantă a vieţii lui, întruchiparea căldurii şi a farmecului feminin. Ce avea să se facă fără ea? Ce avea să regrete cel mai mult după dispariţia ei?
De îndată ce gândul îi veni în minte, pe buze îi apărură vorbe pe care nu le mai rostise niciodată. -Te iubesc, Constancia. Ea îşi lăsă foarte puţin capul pe spate. -Ştiu, *queridoy* dar nu mi-a venit să cred. Deşi părea absurd, el râse, întrebându-se cum era cu putinţă să fii fericit şi devastat în acelaşi timp. Râsul
1 se stinse şi îşi dădu seama cu uimire de ce simţise brusc acea dorinţă pătimaşă de a se căsători cu ea: pentru a-şi putea recunoaşte dragostea.

- încă eşti tu însăţi, draga mea.

- N-aş putea fi altcineva. Constancia se opri pentru trage aer în piept, apoi continuă cu greutate: Am fost

atât de binecuvântată, Kyle. După moartea familiei mele m-am crezut blestemată, împinsă spre o viaţă de păcat şi singurătate. Mult după ce îmi pierdusem speranţa, Dumnezeu mi te-a trimis, iar acum sunt din nou întreagă. închise ochii pentru o clipă, apoi îi deschise la loc cu înflăcărare. Te iubesc, soţul meu. Şi, de dragul meu, continuă să trăieşti!

-Aşa voi face, mi *corazon.*

Dar mai întâi avea so jeleasca.

Ea nu mai vorbi. Kyle o ţinu în braţe în timp ce umbrele se alungeau, iar petalele pluteau în tăcere, până când, în cele din urmă, rămase singur.

capitolul 28

Dominic se trezi cu inima bubuindu-i în piept, simţind în nări mirosul florilor de portocal. îi luă ceva timp să-şi amintească faptul că era la un han de lângă Bridgton Abbey, reşedinţa lordului Amworth. După ce plecase de la Warfield, îl trimisese pe Morrison înapoi la Londra cu cabrioleta şi mare parte din bagaje. Valetul plecase fără să protesteze, prea tulburat ca să-şi mai exprime opinia despre calea de acţiune ce ar fi trebuit urmată.

Recunoscător pentru viteza şi energia lui Pegasus, Dominic parcursese drumul până la Bridgton Abbey în mai puţin de o zi. în ciuda nerăbdării chinuitoare de a-l vedea pe Amworth, poposise la un han din localitate pentru câteva ore de odihnă şi primenire. Situaţia era cumplită şi fără ca el să dea buzna în casa lordului, murdar şi cu o privire sălbatică.

Tulburat, se aşeză pe marginea patului şi îşi îngropă faţa în mâini. De ce naiba visase flori de portocal? Deşi nu îşi mai amintea nimic altceva, tot se simţea trist şi năpăstuit.

Kyle. Percepea şi emoţiile fratelui său, pe lângă propriile frământări în legătură cu Meriel. îşi separă cu migală

sentimentele zbuciumate şi îşi dădu seama că acum Kyle era cufundat într-o amărăciune atât de puternică, încât îi putea simţi gustul şi mirosul. Totuşi, în mod curios, nu era o durere răvăşitoare. Mai degrabă o senzaţie de pace ostenită. De acceptare.

închise ochii şi încercă să-şi trimită afecţiunea şi sprijinul către fratele său, oriunde s-ar fi aflat el. Apoi se ridică în picioare şi începu să se pregătească pentru cea mai importantă întâlnire din viaţa lui.

Deşi hotărâse că trebuia să pună capăt înşelătoriei, de dragul simplităţii, Dominic îi dădu valetului de la Bridgton Abbey una dintre cărţile de vizită ale fratelui său. Fu condus în salon, unde stăpâna casei i se alătură după o lungă aşteptare. Plinuţă şi frumuşică, Lady Amworth părea să aibă o fire veselă, însă pe chipul ei rotund se citeau efectele unei suferinţe îndelungate.

- Lord Maxwell, spuse femeia înclinând capul. Sunt Lady Amworth. Soţul meu mi-a vorbit despre

dumneavoastră, desigur. Aţi venit să vă interesaţi de sănătatea iui?

Dominic făcu o plecăciune.

- Desigur. Pe lângă asta, aş dori să-l informez în legătură cu o situaţie pe care trebuie so cunoască.

Lady Amworth se încruntă.

- E vorba despre acea biată fată, nu-i aşa? Nu voi permite ca soţul meu să fie tulburat, Lord Maxwell. Suferă de o boală cumplită, iar deznodământul e încă nesigur.

-Credeţi-mă, nu vreau să-i lezez sănătatea, se grăbi Dominic s-o asigure. Dar sunt convins că ar vrea să afle ceea ce am să-i spun.

- Foarte bine, îl puteţi vizita pentru câteva minute, acceptă doamna fără tragere de inimă. Dar dacă îl veţi supăra, veţi părăsi Bridgton întro clipită.

Exact ce-i trebuia: să mai fie alungat dintr-o casă. O urmă în tăcere pe Lady Amworth până la etaj, în camera soţului ei.

Acesta era slăbit, silueta extenuată ghicindu-i-se pe sub pături, dar îi întinse lui Dominic o mână osoasă.

- Nu trebuie să te arăţi atât de alarmat, Maxwell, încă nu sunt pe patul de moarte. Elinor mar permite aşa ceva. Ii aruncă o privire afectuoasă soţiei lui, apoi se interesă: Ce mai face Meriel?

- Domnule. Dominic îi strânse mâna, apoi făcu un pas în spate şi se uită cu precauţie spre Lady Amworth, care stătea de pază în cealaltă parte a patului. Sper că veţi asculta calm, căci nu am nici o dorinţă de a o înv pinge pe soţia dumneavoastră la violenţă.

- Mă voi strădui să rămân liniştit, promise Amworth schiţând un zâmbet.

- Mai întâi de toate, eu nu sunt Kyle Renbourne, viconte Maxwell, ci Dominic Renbourne, fratele lui geamăn, spuse tânărul fără ocolişuri. îmi pare foarte rău că v-am înşelat. Maxwell a fost cel pe care l-aţi întâlnit la început, dar treburi urgente l-au silit să plece. Din pricina constrângerilor de timp privind curtarea lui Lady Meriel. m-a rugat pe mine să merg la Warfield în locul lui.

Lui Lady Amworth i se tăie răsuflarea, iar soţul ei făcu ochii mari.

- Ştiam că Maxwell are un frate mai mic, dar nu şi că sunteţi gemeni identici. Il cercetă pe Dominic cu privirea lui ageră. Asta explică vaga senzaţie de deosebire pe care am avut-o atunci când am vizitat ultima oară domeniul Warfield. Şi discuţia noastră despre Meriel a fost tot o minciună?

-In nici un caz. Uşurat că Amworth primea atât de bine vestea despre înşelătorie, Dominic continuă: Intenţia mea era să joc rolul fratelui meu cât mai discret cu putinţă, astfel încât mai târziu el să poată reveni fără ca nimeni să-şi dea seama. Nu... nu m-am aşteptat să mă îndrăgostesc de Meriel, dar aşa au decurs lucrurile, iar ea s-a ataşat la rândul ei de mine. S-a deschis mult de când am sosit la Warfield, până într-atât încât a început să vorbească.

Informaţia şocă mai mult decât anunţul lui că nu era Kyle. Din fericire, Lady Amworth era prea curioasă ca să-l dea afară pe Dominic din camera bolnavului.

Tânărul le povesti iute, cu atâtea detalii câte ar fi apro-at un unchi iubitor, şi încheie:

-Nu ştiu dacă Meriel se va mărita cu mine, are o versiune faţă de căsătorie, dar mi-a zis că sigur nu-l va lua de bărbat pe fratele meu.

Amworth se încruntă.

- îmi ceri permisiunea de a o curta în numele tău? Dominic ezită pentru o clipă, ştiind că răspunsul la această întrebare urma să-i strice iremediabil relaţia cu geamănul său. Dar nu avea de ales. Meriel trebuia să fie pe primul plan.

- Da, deşi nu ştiu cum să vă conving că nu sunt un vinător de zestre. Moştenirea mea e foarte modestă în comparaţie cu a ei.

- N-ar fi rău dacă Meriel s-ar mărita cu un bărbat care sa locuiască împreună cu ea la Warfield, rosti Amworth incet. Singura nelinişte pe care o aveam în legătură cu Maxwell era aceea că responsabilităţile lui l-ar fi ţinut

mult timp la Londra şi la Dornleigh. S-ar putea să fiu dispus să-ţi dau binecuvântarea mea, dacă o iubeşti pe Meriel, iar ea te acceptă.

-Vă mulţumesc, domnule, strigă entuziasmat Domi nic. Voi face orice jurământ doriţi cu privire la sinceritatea sentimentelor mele. Meriel e... unică. Magică. Niciodată nu m-am mai simţit atât de fericit, de viu... se opri când expresia amuzată a lui Amworth îi dădu de înţeles că îndruga verzi şi uscate. Revenind la modul vizitei sale, continuă: Am venit aici din pricina unei probleme serioase ce trebuie rezolvată înainte de orice. Lord Grahame a aflat despre boala dumneavoastră şi s-a întors în Anglia mai devreme. Când avocatul fami- ei i-a spus despre speranţele dumneavoastră în ceea ce priveşte căsătoria lui Meriel, a dat buzna ca o furtună în Shropshire. Ieri m-a dat afară de pe domeniul Warfield m-a ameninţat cu moartea în caz că mă voi întoarce.

Amworth scoase un sunet aspru care o făcu pe sotia lui să se încrunte. Ridicând mâna ca s-o liniştească, spuse

:-Starea mea nu-mi permite să-l gonesc în numele tău.

Dominic zâmbi amar.

-Aş fi un peţitor de slabă calitate dacă nvaş ascunde în spatele dumneavoastră. Responsabilitatea de a-l înfrunta pe Lord Grahame îmi revine mie, dar am simţit că aş avea mai multă autoritate morală dacă v-aş obţine aprobarea.

-Acum autoritatea mea morală e în declin. Amworth trase neliniştit de pătură şi urmă: A fost un gest lipsit de onoare să uneltesc pe la spatele lui Grahame, dar am simţit cu tărie că Meriel are nevoie de o viaţă normală. Deşi tu mi-ai dovedit că am avut dreptate, furia lui Grahame e de înţeles. Mă îndoiesc că va părăsi Warfield doar pentru că i-o vei cere tu.

Mai ales din moment ce Grahame îl considera pe Dominic seducătorul lui Meriel şi încă nu ştia că fusese înşelat cu privire la identitatea peţitorului. Dar avea să se ocupe de toate astea la momentul potrivit.

- Meriel e majoră şi, ca stăpână a domeniului Warfield, are dreptul legal de a primi ce vizitatori doreşte. Intenţionez să mă folosesc de acest fapt.

- Iţi voi da o scrisoare prin care te voi autoriza să acţionezi în numele meu în ceea ce o priveşte pe Meriel. Amworth oftă, cu o expresie de încordare pe chip. Te va ajuta?

-Cu siguranţă. Văzând că Lady Amworth era pe cale să pună capăt vizitei, Dominic zise: îmi voi lua rămas-bun înainte de a vă extenua, domnule. Doar o ultimă întrebare: Se întâmplă să ştiţi dacă generalul Ames e magistrat?

- Da, este magistrat, dar şi fostul comandant al lui Grahame. Poate că vei reuşi să rezolvi problema pe cale amiabilă, Renbourne.

Dominic făcu o plecăciune.

-Aşa sper. Dorinţa mea e ca, până la urmă, ambii unchi ai lui Meriel să îşi dea acordul în privinţa căsătoriei. Jur că nu vreau decât ce e mai bine pentru ea.

- Aşteptaţi-mă jos, îi ceru Lady Amworth. Voi coborî în curând.

Tânărul se supuse şi se plimbă neliniştit prin salon până când stăpâna casei apăru ţinând în mână o hârtie împăturită.

-Iată scrisoarea dumneavoastră. Soţul mi-a dictato mie şi a semnat-o cu mâna lui.

-Vă mulţumesc, Lady Amworth, spuse el vârând scrisoarea în buzunarul hainei. Vă sunt foarte recunoscător amândurora. Vă voi ţine la curent.

Era pe cale să plece, când ea îl opri.

- E aproape ora cinei, prea târziu ca să mai porniţi spre Warfield. Trebuie să cinaţi cu noi şi să petreceţi noaptea aici.

Era un ordin, nu o rugăminte. Dominic zâmbi strâmb.

- Ca să puteţi trage propriile concluzii în ceea ce priveşte caracterul meu?

- Exact. Ferindu-şi privirea, Lady Amworth murmură: Regret că n-am fost o mătuşă mai bună pentru nepoata soţului meu. Poate că Lady Meriel nu e cu adevărat ne-

bună, dar... mama mea a fost, mărturisi ea anevoie după o lungă pauză.

-Nu-mi sunteţi datoare cu nici o explicaţie, Lady Amworth, rosti el calm. Fiecare om îşi are demonii lui.

Ea îl privi din nou în ochi.

- încep să înţeleg cum aţi făcut so scoateţi pe Meriel din cochilia ei. Misterioase sunt căile sorţii. Credeţi că Lord Maxwell s-ar fi descurcat la fel de bine cu ea?

Dominic clătină din cap.

- Mă îndoiesc. îi lipseşte răbdarea.

înainte ca doamna să-i poată răspunde, un valet intră in salon, dezaprobarea citindu-i-se pe chip.

- O persoană doreşte să vă vorbească, milady. Spune că vine de la Warfield.

Lady Amworth şi Dominic făcură un schimb de priviri nedumerite.

- Adu-l aici, Liddel.

După plecarea valetului, ea spuse:

- Credeţi că ar putea fi Lord Grahame, venit să-l tra- .â la răspundere pe soţul meu

?Dominic se încruntă.

-Cu siguranţă n-ar face aşa ceva ştiind că Lord Amworth e foarte bolnav.

-Mă îndoiesc că asta l-ar opri, oftă ea. Cu toate că soţul meu nu se plânge, ia fost greu să împartă custodia lui Meriel cu Grahame. Părerile lor despre interesul fetei erau mult prea diferite. Se încontrau frecvent. Altfel soţul meu mar fi aranjat niciodată o căsătorie în secret.

Speculaţiile se opriră când uşa se deschise, iar în ca- meră intră Kamal. Cu turbanul şi hainele lui de călâ- torie, părea o figură străină, înspăimântătoare în acel salon sobru.

-Kamal! exclamă Dominic. S-a întâmplat ceva cu Meriel?

- Milady. Indianul se plecă în faţa lui Lady Amworth. Am venit sperând să vă găsesc aici, milord, şi să-l informez pe lordul Amworth că Lord Grahame a dus-o pe Meriel la azilul din Bladenham.

- Pe toţi dracii! Dominic încremeni cuprins de groază. Venindu-şi în fire, spuse: Iertaţi-mi limbajul, Lady Amworth. Deşi Grahame şi-a mai dorit în trecut s-o trimită pe Meriel la ospiciu, nu mi-am dat seama că ar face aşa ceva acum, când starea ei s-a îmbunătăţit atât de mult.

-A prins-o şi a legat-o ca pe un animal sălbatic, spuse Kamal, cu ochii scânteind. Era în drum spre Bladenham după numai o oră de la plecarea dumneavoastră.

Dominic înjură iar, îngreţoşat la gândul că Meriel stătea legată şi închisă în colivie, lovindu-şi aripile de gratii până la a se distruge. Se întoarse către Lady Amworth şi rosti cu glas stins:

- Mă tem că sunt nevoit să vă refuz generoasa ospitalitate. Meriel trebuie scoasă din azil cât mai repede cu putinţă.

Palidă, femeia încuviinţă cu o mişcare a capului.

-Nu-i voi spune nimic soţului meu. Vestea asta i-ar putea provoca un nou atac, poate unul fatal. Mă bazez pe dumneavoastră să faceţi ceea ce este necesar.

- Pe mine şi pe Kamal, preciza el uitându-se spre indian. Trebuie să fii extenuat. Ai puterea de a porni înapoi chiar în seara asta? Mai sunt câteva ore de călărit până la lăsarea întunericului.

- Nu vă voi încetini, spuse scurt Kamal.

-Voi doi poate că sunteţi bărbaţi de fier, dar veţi avea nevoie de cai odihniţi, interveni Lady Amworth, dând dovadă de simţ practic. Până când îi vor pregăti rânda- şii, trebuie să beţi şi să mâncaţi.

Sună din clopoţel şi îi dădu valetului porunci privind caii, apoi îi conduse pe cei doi în bucătărie. în timp ce bucătăreasa încropea o gustare, Lady Amworth descrise pe scurt condiţiile legale ale tutelei lui Meriel. Pentru că nu anticipase masacrul şi „nebunia" fetei, tatăl ei luase doar măsurile de precauţie obişnuite, însemnând că era dberă să-şi aleagă soţul. Asta urma să-i simplifice sarcina lui Dominic.

După ce stăpâna casei îi lăsă singuri să mănânce, îl întrebă pe Kamal:

-Cum au reacţionat bătrânele la faptele lui Grahame?

-Au fost cât se poate de nemulţumite de înălţimea Sa. O scânteiere de dinţi albi se ivi în mijlocul bărbii negre a indianului. Doar argumentul că îmi vor stânjeni călătoria le-a împiedicat să mă însoţească.

Slavă Domnului că Meriel avea asemenea aliaţi. Dominic mai luă o felie de friptură rece, apoi se apucă să-i istorisească lui Kamal povestea înşelătoriei.

Confesiunile poate că erau bune pentru suflet, dar rână ce îi lumina pe toţi cei care aveau dreptul să afle devărul o să se plictisească la culme de subiectul ăsta.

capitolul 29

Merseră drept spre Bladenham, cu doar o scurtă oprire peste noapte la un han sărăcăcios. Pe drum, Dominic discută strategia cu fidelul indian. Amândoi căzură re acord că tupeul aristocratic avea cele mai mari şanse

de reuşită, aşa că năvăliră în ospiciu ca o furtună. De îndată ce uşa li se deschise, Dominic înaintă cu paşi mari şi ceru:

-Trebuie să vorbesc imediat cu doctorul Craythorne.

- Domnul doctor tratează un pacient, spuse menajera slăbuţă pe un ton nesigur.

-Nu-mi pasă nici dacă se îngrijeşte de Dumnezeu însuşi, lătră Dominic. Mă va primi chiar acum sau curând se va trezi în închisoarea Shrewsbury.

Deoarece îşi modelase comportamentul după atitudinea autocratică a lordului Wrexham, nu fu surprins când menajera plecă îngrozită. Nu strica faptul că îl avea pe Kamal în spatele lui, arătând sălbatic şi periculos.

După doar câteva minute, Craythorne îşi făcu apari' ţia în frumoasa sală de primire.

- Ce înseamnă această intruziune? Se schimbă la faţă când văzu cine îl aştepta. Lord Maxwell. Presupun că sunteţi aici pentru Lady Meriel Grahame.

Dominic îl fixă pe medic cu o privire de oţel.

- Presupui corect. O vreau eliberată numaidecât în grija mea!

- Nu pot face asta, replică doctorul calm. A fost internată de unchiul său, care îi este tutore legal, şi numai el are dreptul de a-i autoriza externarea. M-a avertizat că s-ar

putea face eforturi pentru răpirea ei şi nva însărcinat s-o ţin în siguranţă, astfel încât să primească tratamentul de care are nevoie.

- Lord Grahame a fost unul dintre tutorii lui Lady Meriel pe când aceasta era mică, dar acum, că e majoră, nu mai posedă nici o autoritate legală asupra ei, îl informă Dominic. Cu siguranţă nu are nici un drept să interneze o tânără sănătoasă într-un azil.

Craythorne clătină din cap.

- Nu cunoaşteţi deloc situaţia. Fata s-a luptat precum un animal sălbatic. Rareori am văzut o asemenea manifestare a nebuniei

.-Sigur că s-a luptat! Dominic înaintă, silindu-l pe doctor să facă un pas înapoi. Dacă dumneata ai fi răpit din propria casă şi întemniţat, nu te-ai lupta?

Medicul clipi, ca şi cum nu şi-ar fi pus problema aşa.

- Logica dumneavoastră este pe dos, spuse el când îşi recăpătă cumpătul. Nu e nebună pentru că a fost adusă aici, ci a fost adusă aici pentru că e nebună. Altfel de ce ar fi internat-o Lord Grahame?

Ce bar fi convins pe Craythorne? Lăcomia era în-totdeauna o variantă plauzibilă. Improvizând în grabă, Dominic zise:

- Pentru că Lady Meriel şi cu mine suntem logodiţi, iar Grahame vrea să ne împiedice căsătoria. Celălalt unchi al ei, Lord Amworth, e de acord cu uniunea.

Scoase scrisoarea de susţinere din buzunarul hainei şi io întinse medicului.

Craythorne o citi de două ori, după care io înapoie încruntat.

-Toate bune şi frumoase, dar Amworth n-a mai vă- :ut-o după căderea ei nervoasă. El nu-i poate cunoaşte starea actuală.

- Răpirea lui Meriel de către Grahame nu are nici o legătură cu starea mintală a fetei. Dând frâu liber ima-ginaţiei, Dominic continuă: Cred că el fură din moştenirea lui Lady Meriel şi se teme de auditul ce ar avea ioc dacă, şi când, ea s-ar căsători. Pentru a-şi ascunde raptele, încearcă să împiedice nunta.

După un moment de uimire, doctorul spuse:

- E absurd! O melodramă gotică, potrivită doar să sperie nişte tinere slabe la minte. îmi par mai uşor de crezut spusele lui Grahame: că sunteţi un vânător de zestre, hotărât să se însoare cu o fată grav bolnavă pentru a dobândi controlul asupra averii ei.

- Moştenitorul contelui Wrexham nu are nevoie să se însoare pentru avere. Glasul lui Dominic scăzu la nivelul unei şoapte periculoase: Vi s-ar părea o poveste desprinsă din romanele gotice faptul că un soţ îşi închide soţia într-o casă de nebuni doar pentru că ea l-a contrazis?

Intrebaţi-o pe Jena Ames ori pe tatăl ei dacă s-ar putea întâmpla aşa ceva.

Craythorne păli.

-Acela a fost un accident nefericit. Cazurile sunt foarte diferite.

-Chiar aşa? In ambele situaţii, un bărbat a adus o femeie şi a declarat-o nebună, iar dumneata ai fost de acord pentru că ea a încercat să se apere, spuse Dominic cu o acurateţe ucigătoare. In cazul domnişoarei Ames, eram dispus să cred că ai fost înşelat de soţul ei, dar acum nu mai sunt sigur. Ce soi de instituţie conduci dumneata aici, Craythorne? Câţi oameni ţii închişi înv potriva voinţei lor?

-Nici unul! răspunse doctorul, dar păru foarte tulburat. Lady Meriel e clar la fel de nebună ca oricare alt pacient pe care l-am tratat vreodată.

-Dacă e nebună, e din cauza a ceea ce i-ai făcut! izbucni Dominic. O scot de aici chiar acum sau, Dumnezeu mi-e martor, mă voi întoarce cu magistraţi şi poteră şi voi demola văgăuna asta cărămidă cu cărămidă! Toate ziarele din Marea Britanie vor auzi povestea distinsului medic care închide femei bogate pentru ca soţii lor să le poată jefui averile. Vocea lui se transformă în gheaţă pură. B ultima dumitale şansă, Craythorne. Elibereaz-o pe Lady Meriel, sau te voi distruge. Alegerea îţi aparţine.

Medicul se îngălbenise la faţă. Chiar dacă era doar un inocent tras pe sfoară de Grahame, duşmănia unui lord

puternic îi putea distruge munca de o viaţă. Urne- zindu-şi buzele cu limba, spuse:

-Veniţi să vedeţi şi singur. Asta vă va convinge de starea ei, aşa cum nici unul dintre cuvintele mele nu o poate face.

-Vă rog, duceţi-ne la ea. Dominic o luă spre coridorul din dreapta. Din câte îmi amintesc, femeile sun: ţinute în aripa de est

- ?De fapt, ea a fost cazată temporar în aripa vestică. Medicul aruncă o privire spre Kamal, care venea pe urmele lui

Dominic. Servitorul dumneavoastră ar trebui să aştepte aici. Prea mulţi vizitatori i-ar putea spori fetei starea de agitaţie.

- Kamal e prietenul şi paznicul ei de încredere. Pre- zenţa lui nu va fi altfel decât benefică.

Ca să nu mai spunem că indianul îi putea oferi sprijin în cazul în care doctorul ar fi fost atât de nechibzuit încât să folosească forţa pentru a împiedica scoaterea lui Meriel din azil.

Craythorne îi conduse prin aripa vestică spre uşa grea, zăvorâtă cu o bară de metal. Dominic ardea de nerăbdare în timp ce doctorul răscolea printre chei ca s-o găsească pe cea potrivită.

Intrară în zona de maximă securitate. Tânărului îi în- gheţă sângele în vine când îşi aminti ce văzuse şi auzise la prima lui vizită. Meriel stătea aici de nici trei zile, dar cât i-ar fi trebuit unei minţi normale până să cedeze? Cât timp ar fi trecut înainte ca o fată ce trăise aproape complet liberă să moară în captivitate?

Doctorul se opri în faţa unei noi uşi şi începu să caute cheia. Dominic simţi un nod în stomac. Cu siguranţă aceasta nu era carcera...

-Ţineţi minte, măsurile au fost necesare pentru sigu- ranţa ei, îl avertiză Craythorne.

Uşa se deschise pentru a dezvălui silueta plăpândă a iui Meriel legată de un scaun aflat în mijlocul camerei. Purta o cămaşă de forţă, cu legături suplimentare ce o prindeau de scaunul bătut în cuie. Cu chipul mânjit şi plin de vânătăi,

cu privirea fixată orbeşte înainte, tânăra nu clinti nici un muşchi când cei trei bărbaţi intrară în cameră.

-Ticălosule! Dominic se împinse pe lângă doctor şi înaintă cu paşi mari. Era ca o statuie, doar pulsul slab de la gât arătând că încă trăia. Inmuindu-şi glasul, murmură: O să te scoatem de aici, Meriel.

-A trebuit s-o legăm, turui Craythorne, dând drumul unui şuvoi nervos de cuvinte. Grahame a adus-o aici strânsă într-o pătură. Când i s-a dat drumul, a fost

nevoie de doi bărbaţi în toată firea ca s-o imobilizeze. Fără legături ar fi riscat să se rănească grav. In plus, e nevoie să stabilim o disciplină înainte de a putea începe tratamentul.

-De aia are faţa plină de vânătăi? strigă mânios Dominic în timp ce se ducea în spatele scaunului.

încercă să dezlege funiile, dar degetele îi tremurau prea tare ca să descurce nodul.

- Lăsaţi-mă pe mine, milord.

în mâna lui Kamal se ivi un hanger scânteietor. Craythorne îşi ţinu răsuflarea în clipa în care indianul începu să reteze legăturile lui Meriel.

Dominic recunoscu hangerul din ziua în care Kamal tăiase ananasul. Foarte convenabil într-o asemenea situaţie. Nu doar că spinteca iute sforile cu lama lui ascuţită, dar dusese la bun sfârşit intenţia de a-l speria pe doctor.

Când fu tăiată şi ultima frânghie, Meriel se prăvăli în faţă. în clipa în care Dominic îngenunche în faţa ei ca s-o susţină, văzu că avea pupilele atât de dilatate, încât ochii îi păreau negri. Cămaşa de forţă era pătată, iar tânărului i se păru că simte izul dulceag al laudanumului.

-I-ai băgat pe gât una dintre nenorocitele tale de poţiuni narcotice?

-încercam doar s-o calmez suficient cât să încep tratamentul, se apără doctorul. Nu aveţi idee ce greu e să lucrezi cu pacienţi nebuni.

- Iar dacă nu sunt nebuni de la început, vor"fi când vei termina dumneata cu ei, mârâi Dominic în timp ce Kamal reteza cămaşa de forţă care îi imobiliza braţele lui Meriel.

Amândoi scoaseră afurisenia aceea de pe corpul ei. Imediat, fata se prăbuşi peste Dominic, încolăcindu-şi braţele pe după gâtul lui şi picioarele în jurul taliei lui. Corpul subţire îi tremura ca scuturat de febră.

El o strânse la piept, nebun de recunoştinţă că o ştia în siguranţă. îi păru insuportabil de fragilă când ea îşi îngropă faţa în unghiul dintre gâtul şi umărul lui. Dacă zilele de captivitate distruseseră toate progresele pe care

le făcuse? Dacă fata de care se îndrăgostise era pe veci pierdută?

Incapabil să îndure gândul, îi şopti răguşit: -încă puţin, spiriduşule. Pe urmă vei părăsi locul ăsta îngrozitor pentru totdeauna.

îi veni greu să se ridice de pe vine cu ea agăţată de trupul lui, dar reuşi.

- Dacă i-ai făcut vreun rău iremediabil, Craythorne... Lăsă ca această ameninţare implicită să plutească în aer.

-Admit că pare să vă cunoască, spuse doctorul fără tragere de inimă. Dacă vreunul dintre oamenii mei bar fi scos legăturile, l-ar fi atacat ca o lupoaică. Dar asta nu înseamnă că e sănătoasă la minte.

- Dumneata ai putea să demonstrezi că eşti sănătos la minte, Craythorne? Mă îndoiesc, zise Dominic pe un ton caustic. Cât va mai trece până când narcoticele îşi vor pierde efectul?

- Cel puţin câteva ore, zise medicul şovăielnic. Doza a fost mare pentru cineva atât de firav.

Fără să mai arunce vreo privire în direcţia doctorului, Dominic ieşi din carceră urmat îndeaproape de Kamal. Craythorne nu făcu nici o tentativă de a-i opri. Probabil era la fel de nerăbdător să scape de musafirii nepoftiţi pe cât erau ei să plece.

Indianul aduse caii, iar Dominic descoperi că nu era posibil să încalece cu o femeie agăţată de el. *Io* dădu lui Kamal, se urcă în şa, apoi o luă din nou în braţe. Avea să fie stânjenitor *so* ţină în poală, dar n-o putea lăsa să stea pe pernuţa din spate când era drogată.

Cei doi bărbaţi păstrară tăcerea până când ieşiră din incinta azilului. Atunci indianul spuse:

Doctorul îi va trimite numaidecât vorbă lordului Grahame
.-Ştiu.

Dominic se uită în jos, la părul blond de pe creştetul lui Meriel, şi se întrebă cât avea să mai dureze până când ea va putea să privească iar în ochi pe cineva. Dacă

n-ar fi fost atât de slăbită, ar fi putut merge cu toţii la Warfield, dar n-aveau cum să facă asta în starea în care se găsea. Unde să meargă în schimb? Cu siguranţă nu la un han public. I-ar fi fost mult prea uşor lui Grahame să-i găsească. îşi sili creierul ostenit să caute soluţii.

- O s-o ducem la Holliwell Grange. Nu e departe, iar generalul cred că ne va ajuta.

Kamal dădu din cap în semn de aprobare şi porniră. Bine că ferma se afla pe aproape, căci caii erau deja foarte obosiţi. Dominic încercă să nu se gândească la propria extenuare. Urma să aibă timp suficient după ce o punea pe Meriel la adăpost.

Familia Ames reacţionă la vederea musafirilor nepoftiţi cu promptitudine militară. După ce ascultară explicaţiile lui Dominic privind motivul vizitei, Jena o luă pe Meriel ca s-o îngrijească. Aceasta era încă aproape de starea unei somnambule, dar se lăsă dusă de bunăvoie. Dominic luă drept un semn pozitiv faptul că îşi deosebea prietenii de duşmani.

Deşi cădea din picioare de oboseală după lunga călă-torie spre Bridgton Abbey şi de acolo la ospiciu, nu se putea odihni înainte de a face cunoscut adevărul.

- Mai trebuie să ştiţi ceva, domnule general.

Explică pe scurt cine era.

După o clipă de uimire, Ames spuse:

- Nu crezi într-o viaţă simplă, nu-i aşa? Mai putem dis-cuta despre asta mâine dimineaţă. Acum aveţi amândoi nevoie de odihnă.

Acceptând recunoscător judecata generalului, Dominic îl urmă spre camera care-i fusese repartizată. Peste două minute era spălat, dezbrăcat şi dormea buştean.

capitolul 30

Flăcări, ţipete şi o siluetă malefică. Drumul parcurs sub teroare, noaptea, prin deşert, cu o mână mare sprijinită pe spatele ei pentru a o împiedica să cadă de pe oblâncul

unui cal ce mergea atât de greoi încât abia dacă mai răsufia. Plânsetele după mama şi tatăl ei, refuzul înverşunat de a crede că ei nu aveau să mai vină niciodată. Pierderea speranţei, zi după zi, până când nu mai rămăsese decât acceptarea amară a faptului că fusese abandonată.

Scena se schimbă pentru a-l înfăţişa pe unchiul ei legându-i sfori în jurul trupului înfăşurat în pătură. Ea luptându-se cu putere pentru a se elibera din acea în- grozitoare cămaşă de forţă, dar fiind înfrântă. Doctorul vorbindu-i liniştitor în timp ce îi îndesa o pâlnie în gură şi îi turna pe gât o poţiune lipicioasă pe care trebuia s-o înghită ca să nu se înece.

De data asta ştia că nu era cazul să mai aştepte o salvare.

Reveni la realitate asaltată de frânturi de imagini şi scăldată în sudori reci. Dar de data asta salvarea sosise, nu-i aşa? Sau îşi imaginase îmbrăţişarea lui Ren- bourne, mirosul lui şi bătăile regulate ale inimii lui sub urechea ei?

Cu ochii mijiţi, cercetă împrejurimile. Un pat moale, o cămăruţă întunecată, o lumină slabă. Un miros curat de ţară în locul disperării adânci de la ospiciu. O văzu pe Jena Ames la căpătâiul ei, citind liniştită la lumina unei lămpi cu ulei. Aşadar Renbourne şi Kamal chiar veniseră după ea.

încercă să-şi pună în ordine gândurile haotice. Kamal scosese hangerul, iar un Renbourne mânios fusese cât pe ce să-i sfâşie beregata doctorului. Un alt drum călare, dar de data asta cuibărită la pieptul lui Dominic, nu plângând neajutorată în cursul unei călătorii înspăimântătoare spre necunoscut.

Apoi Jena, care o ajutase să se spele si îi dăduse să bea nişte supă înainte de a o băga în pat. îşi coborî privirea şi văzu că purta o cămaşă mult prea mare, dar curată.

Se întinse cu grijă. O dureau toţi muşchii din pricina chinului de a fi stat legată ca o mumie ore întregi. Singu-

rele răgazuri fuseseră eliberările periodice de pe scaun, atunci când o îngrijitoare solidă o ajuta să folosească oala de noapte, treabă stângace şi umilitoare pentru un om legat întro cămaşă de forţă.

Auzind mişcările lui Meriel, Jena ridică ochii.

-Te-ai trezit. Bine. Se aplecă în faţă pentru a-i cerceta pupilele. Se pare că laudanumul şi-a pierdut mare parte din efect, constată ea. Cum te simţi? Când Meriel ridică foarte puţin din umeri, presupuse: Probabil ţi-e sete. Ii turnă un pahar cu apă, apoi i-l duse la buze. Eu aveam mereu gura îngrozitor de uscată după ce mă sileau să iau una dintre poţiunile alea dezgustătoare.

Deşi încerca să vorbească pe un ton calm, în vocea ei se simţea un tremur uşor. Nu trecuse atât de multă vreme de când fusese la fel de neajutorată ca Meriel.

Pe când înghiţea apa cu lăcomie, Meriel încercă să-şi aducă aminte cât timp petrecuse Jena în azil. Multe luni. Ea stătuse acolo două zile, poate trei, şi deja se pierduse în ceaţa propriei minţi. In nici un caz n-ar fi supravieţuit un an.

După ce Meriel se sătură de băut, Jena puse paharul deoparte.

-M-am înfiorat când au apărut aici Renbourne şi Kamal. Păreai mai mult moartă decât vie. Cum a îndrăznit unchiul tău să te trimită la Bladenham? Tu şi cu mine îi datorăm multe tânărului tău pretendent.

Aşadar aflaseră cine era el. Bun. Meriel se gândi la Renbourne şi fu cuprinsă de un dor crâncen. Prezenţa lui fizică o ademenise să iasă din bezna seducătoare a ce- ţii. El o asigurase că de data asta nu fusese lăsată pradă sorţii haine.

Unde era el acum?

-Vestea că ai fost internată la ospiciu mi-a redeşteptat toate amintirile. Jena se uită spre lampă, încordarea citindu-i-se pe chip. Am încercat să... să mă împac într-un fel cu timpul petrecut acolo. Doctorul Craythorne nu pare un om rău. In felul lui cred că e milos şi foarte devotat. Mulţi pacienţi sunt cu adevărat nebuni fără speranţă, dar

el are o minte atât de îngustă, încât vede sminteala peste tot, chiar şi acolo unde nu există.

Asta nu i-o pot ierta. Privi din nou spre Meriel şi se sili să zâmbească. N-ar trebui să vorbesc despre asta. Mai amuzant ar fi să-ţi spun cum o să întoarcem situaţia împotriva nesuferitului meu soţ. De vreme ce divorţul e practic imposibil, avocatul tatei a depus actele pentru obţinerea unei anulări. Ştiai că o căsătorie nu poate fi legală dacă unul din soţi e nebun în momentul nunţii? De vreme ce propriul meu bărbat m-a dus la ospiciu, înseamnă că eram smintită. Aşadar, căsătoria e invalidă. Surâzând, Jena încheie: N-am avut nici o problemă să semnez o declaraţie conform căreia nu eram în toate minţile atunci când m-am măritat. Cu siguranţă numai o nebună l-ar fi luat pe Morton.

Meriel zâmbi puţin, înţelegând amuzamentul Jenei faţă de motivul folosit pentru solicitarea anulării. Spera ca aceasta să fie aprobată. Ce oribil să fii legată pe vecie de un bărbat pe care îl deteşti!

Jena îi cercetă chipul.

-Unul dintre lucrurile pe care le uram cel mai tare la Bladenham era lipsa intimităţii. Ideea că în orice moment o infirmieră s-ar fi putut uita prin vizetă pentru a vedea ce fac. Nu voiam să te trezeşti singură, dar, acum că medicamentele şi-au pierdut efectul, ai prefera să te las?

Meriel dădu cu hotărâre din cap.

- Aproape că ai redevenit tu însăţi. De fapt, purtăm o adevărată discuţie. Jena şovăi, apoi spuse cu timiditate: Domnul Renbourne zice că acum poţi vorbi. Presupun că nu ţi-ar plăcea să-mi demonstrezi?

Meriel îşi mută privirea spre tapetul uzat. Nu era pregătită să stea de vorbă cu altcineva în afară de Renbourne.

Interpretându-i corect tăcerea, Jena se ridică în picioare.

- Poate altă dată. încearcă să te mai odihneşti. Până mâine dimineaţă poţiunea îşi va pierde complet efectul. Se aplecă în faţă şi o sărută pe obraz. Eu sunt în camera din stânga ta, domnul Renbourne stă

vizavi, pe acelaşi hol, iar tata şi Kamal dorm în aripa cealaltă, aşa că eşt

i- în siguranţă. Nimeni nu te poate răpi de la Holliwell Grange. Dacă ai nevoie de ceva, nu trebuie decât să strigi. Dădu să ridice lampa, apoi ezită: Să las lumina?

Meriel dădu iar din cap. Se săturase de umbre.

După plecarea Jenei, mai stătu întinsă o vreme, savurând liniştea, curăţenia şi intimitatea. Şi lăsându-i fetei generalului răgazul de a se dezbrăca şi de a se băga în pat.

Ştia că Renbourne se afla de cealaltă parte a holului, iar asta o făcea să se simtă... flămândă. II dorea. Ii voia atingerile, gustul, apropierea.

Când socoti că trecuse destul timp, se săltă în capul oaselor şi îşi trecu picioarele peste marginea patului. Deşi o durea tot corpul de parcă ar fi fost bătută din creştet până în tălpi, simţea o oarecare detaşare de suferinţa fizică. Poate un efect remanent al doctoriilor.

Se ridică cu grijă în picioare şi fu nevoită să se prindă de noptieră ca să nu cadă. După ce îşi recăpătă echilibrul, îşi croi drum spre lavoar şi îşi stropi faţa cu apă. Răcoarea o ajută să-şi limpezească mintea.

Pe când îşi usca mâinile şi obrajii, se cercetă în oglinjoara de deasupra lavoarului. Avea un chip fantomatic în lumina slabă a lămpii. Singurele pete de culoare erau o vânătaie purpurie şi umbrele întunecate de sub ochi. Cu şuviţe desprinse din cosiţă atârnându-i încâlcite în jurul feţei, era o apariţie ce ar fi făcut-o pe doamna Marks să ofteze exasperată. Dar faptul că se vedea în oglindă o făcea să se simtă reală. întoarsă din ceaţă.

Deschise uşa cu precauţie. Nici un scârţâit. Traversă holul şi roti mânerul uşii de vizavi. Aceasta se deschise în tăcere. Casa generalului era la fel de bine întreţinută pe cât trebuie să fi fost garnizoana pe care o comandase.

închise uşa şi se sprijini de ea pentru a-şi lăsa ochii să se deprindă cu întunericul. Renbourne stătea tolănit pe o parte a patului, luminat de razele lunii. Pătura îi coborâse spre talie, dezvelindu-i bustul gol. Judecând după grămada

de haine mototolite, pur şi simplu se dez- brăcase şi se prăbuşise peste aşternuturi.

Lui Meriel îi plăcea la nebunie corpul lui, lat în drep- ral umerilor, îngust în şolduri. Avea membrele drepte şi muşchii fermi ai unui amator de muncă fizică. Desenul mers de pe pieptul lui abia dacă se mai zărea la lumina lunii, o amintire a intimităţii pe care o împărtăşiseră.

Faptul că se afla în aceeaşi odaie cu el, că respirau acelaşi aer, o făcu să se încordeze. După ce unchiul ei îl alungase pe Dominic de pe domeniul Warfield, fusese îngrozită că nu-l va mai revedea niciodată. In nici un caz nu se aşteptase ca el să descopere ce i se întâmplase şi sa-i vină în ajutor. Gândul ăsta o umplu de tandreţe.

Tânjind să-i simtă pielea goala lipită de a ei, îşi dădu jos cămaşa largă şi se urcă în pat. încercând să nul deranjeze, îşi potrivi cu grijă trupul lângă al lui şi îi înconjură trunchiul cu un braţ, astfel încât sânii să-i fie lipiţi de spateie lui, iar genunchii cuibăriţi între coapsele lui. Apoi se relaxă, simţindu-se, în sfârşit, în siguranţă. Mirosul lui, cald şi familiar, îi dădea o vagă senzaţie de mulţumire.

îşi plimbă visătoare mâna peste pieptul lui, bucurăm du-se de contrastul dintre pielea netedă, caldă, şi părul moale, cârlionţat. în ciuda relaxării se simţea paradoxal de vie.

îi sărută scobitura de sub omoplat şi savură gustul sărat al pielii lui. Ceea ce pornise ca o simplă dorinta de apropiere se transformă în ceva mai mult când sîngele începu să-i curgă mai repede prin vene. Oare cu bărbat se putea împerechea în somn? Ar fi fost un experiment distractiv.

Ii mângâie pe sub pătură conturul ferm al flancului, apoi îşi duse mâna spre partea din faţă a coapsei până când găsi ceea ce căuta. Deja semi-erect, organul se în- târi între degetele ei. Amintirea ultimei lor împreunări prinse viaţă în timp ce îl dezmierda. îşi dorea, avea nevoie să simtă din nou focul acela intim.

- Meriel, murmură Renbourne. Se rostogoli pe space, o trase mai aproape şi, cu cealaltă mână, începu să-i mângâie un sân

.Nu era treaz de-a binelea, dar avea nişte instincte excelente. Meriel săltă capul şi îl sărută. Buzele lui calde şi primitoare o excitară. îşi dorea să se scurgă în el şi împrejurul lui, să distrugă toate barierele până când aveau să devină cu adevărat unul singur.

Mâna lui îi alunecă peste pântec şi i se opri între picioare, dând naştere unui şuvoi de fierbinţeală lichidă. Când Dominic îşi strecură degetele în adâncul ei, Meriel trase aer în piept, uluită de forţa propriei reacţii. Hotărând că era momentul să înceteze cu joaca, îl muşcă de lobul urechii.

Dominic tresări.

- Dumnezeule, chiar eşti aici! Credeam că visez, şopti el dându-i un sărut de o profunzime catifelată.

Lui Meriel îi venea să cânte de bucurie. Da, da! Voia să-l mănânce de viu, să-l răvăşească până când Bladenham avea să i se şteargă din mine. Se rostogoli peste el, îi cuprinse picioarele între ale ei...

Apoi află că afurisita lui de conştiinţă se trezise şi ea. Dominic o prinse de umeri şi o strânse cu degetele. Cu voce joasă în care se împleteau râsul şi dorinţa, spuse:

- Presupun că asta înseamnă că ţi-ai revenit.

Ea se înfioră de plăcere. Fusese foarte bine să-l tachineze în timpul somnului, dar era mult mai grozav să-l aibă întru totul prezent, cu atenţia concentrată asupra ei. îl sărută pe gât, savurând asprimea bărbiei lui nerase. Atât de masculină! Delicioasă!

Dominic o ridică astfel încât busturile să nu li se mai atingă şi o privi în ochi.

-Nu trebuie să facem asta, rosti el ferm. Am jurat că nu te voi mai compromite. Căsătoria sau nimic, spiri- duşule. în plus, mi se pare că am abuza de ospitalitatea generalului Ames. Nu i-ar plăcea să ştie că am profitat de tine sub acoperişul lui.

Oare a fi un gentleman însemna să creadă că era vina lui ori de câte ori se împreunau? Meriel pufni în faţa absurdităţii acestui gând, apoi îşi împinse şoldurile spre ale lui astfel încât voluptatea părţilor ei femeieşti

să alunece pe toată lungimea mătăsoasă a erecţiei lui. Intimitatea ameţitoare o făcu să scâncească de plăcere şi îi stârni o poftă sălbatică de mai mult.

Dominic se încordă, iar ea simţi o pulsaţie acolo unde organele li se atingeau. Atât de aproape, şi totuşi nu suficient. Se zvârcoli, încercând cu frenezie să-l ia înlăuntrul ei, însă el o prinse cu putere de şolduri, împiedicând-o să se mai mişte.

-încetează, vrăjitoare mică, o mustră cu voce răguşită. Nu e corect!

Lumina lunii dezvălui un chip alcătuit din linii întinse, scăldate în sudoare, în timp ce Dominic se lupta să-şi controleze trupul. Ce puternic era dacă putea să se bată cu pasiunea şi să iasă învingător! Ea nu avea nici un strop din stăpânirea lui de sine.

îi simţi muşchii tensionându-se când începu s-o îndepărteze. Se simţi ca şi cum ar fi rupt-o în două, smulgând-o de lângă partea vitală a fiinţei sale.

-Te rog, şopti, umilită de disperarea cu care avea nevoie de el. Te rog, Dominic!

Când văzu că el stătea pe gânduri, Meriel începu să verse lacrimi fierbinţi şi tăcute. Cu o grimasă de durere, Dominic o trase astfel încât sânii să i se lipească de pieptul lui.

- Nu plânge, scumpo, îi şopti. Te rog, nu plânge! Ameţită de uşurare, îl sărută cu o pasiune devorantă. Oare era o dovadă de dragoste faptul că el putea rezista pasiunii, dar nu şi rugăminţilor ei disperate? Avea atâtea lucruri de învăţat de la el, atâtea! Mai multe cunoştinţe decât putea stăpâni într-o viaţă de om.

Cu mâna tremurându-i de nerăbdare, îl ghidă în interiorul ei. Uimită şi încântată, scoase un scâncet când se lăsă pe organul lui. Trupul i se acomodă mai lesne de data asta, strângându-l cu o căldură seducătoare, aşa că, prinzând curaj, începu să-şi mişte şoldurile. El gemu în timp ce Meriel aluneca în sus şi în jos cu o uşurinţă senzuală, primindu-l cât putea de adânc. îi plăcea senzaţia

de putere, fantezia că ar fi putut să-l subjuge cu ajutorul plăcerii, aşa cum o înrobise şi el.

Dominic închise ochii, dar îi cuprinse sânii în palme şi îi mângâie cu degete puternice, pricepute, care făceau ca fiori fierbinţi să-i coboare prin vene până când se întâlneau cu focul dintre coapsele ei. Era ceva special în legătură cu poziţia asta, cu unghiul ăsta, cu felul în care trupurile li se frecau unul de altul...

Iluzia puterii se risipi când trupul îi scăpă de sub control. Fiecare milimetru din ea se mişca, se zvârcolea, pulsa într-un dans divin în care el era singurul partener imaginabil, perechea ce o îmbogăţea şi îi frângea mândria.

Mai repede...

Mai tare...

Dezintegrându-se...

Căzând... dar nu singură. Ah, Doamne, nu singură!

Dominic o luă în braţe, tremurând. El nu ştiuse că pasiunea putea fi atât de zguduitoare. O parte a acele: intensităţi se născuse din frica pe care o resimţise pentru ea şi din profunda uşurare de a o şti iar în siguranţă, dar cea mai mare parte i se datora lui Meriel însăşi.

Nu mai cunoscuse niciodată o femeie care să se lase complet absorbită în timp ce făcea dragoste. Ea nu era complexată, nu socotea cine urma să iasă învingător îr. lupta tăcută care de cele mai multe ori pândea dincolo de aparenţe. Ea i se dăruia cu totul, şi nu exista afrodiziac niai puternic ca acesta.

îi plăcea s-o ştie odihnindu-se peste el (era doar o mână de om, deşi cu totul şi cu totul femeie), dar începea să-i simtă pielea rece în bătaia vântului ce pătrundea prin fereastra deschisă. Se rostogoli pe o parte, o strânse la piept şi trase pătura peste amândoi. Meriel scoase ur. oftat gutural şi se cuibări astfel încât să se muleze pe trupul lui. Uimit de uşurinţa cu care ea supravieţuise chinului o sărută pe tâmplă

.-Nici o vătămare permanentă în urma şederii la azil?

După o tăcere îndelungată, Meriel spuse:

-Nici o vătămare, dar... unele schimbări. Pentru că mult timp am avut parte de libertate, n-am ştiut cât sunt de... de vulnerabilă. A fost nevoie doar de un bărbat afurisit ca să fiu smulsă din paradis.

Dominic îşi strânse braţul în jurul ei.

- Se spune că drumul spre iad e pavat cu bune intenţii, iar zicala cu siguranţă se adevereşte în cazul de faţă. Bunele intenţii ale unchiului tău te-au trimis în iad.

Tânăra femeie se cutremură.

- Vreau să merg acasă.

El oftă, ştiind că vorbele lui nu aveau să fie primite prea bine.

- N-o să fie uşor, spiriduş. După ce am plecat de la Warfield, l-am vizitat pe Lord Amworth şi i-am obţinut sprijinul în favoarea ta. Intenţionam să mă întorc şi să-i cer generalului Ames să-mi stea alături, în calitatea lui ie magistrat, când urma să-i explic politicos lordului Grahame că eşti sănătoasă la minte, majoră şi ai tot dreptul să primeşti ce oaspeţi vrei.

Ea încuviinţă energic din cap, însă Dominic zâmbi cu regret.

-Nu mai este atât de simplu. Kamal m-a găsit la Bridgton Abbey şi mi-a spus că ai fost trimisă la azil. Doctorul Craythorne este un cunoscut expert în boli mintale şi el te crede nebună. Cu opinia lui drept dovadă, Lord Grahame ar putea să meargă la un alt magistrat fi să-i explice că te-am răpit de la ospiciu pentru a prelua controlul asupra proprietăţii tale. Nu-s eu vreun specia- -ist în drept, dar în caz de dispută, ai putea fi trecută sub Tutela Coroanei până la rezolvarea ei. Inspirând adânc, Dominic încheie: Rişti să te întorci la azil.

Meriel înţepeni în braţele lui.

-Nu! ' '

Detesta s-o sperie cu posibilitatea asta, dar trebuia s-o facă să priceapă.

- Disputele legale nu se rezolvă repede, Meriel. Deşi Amworth ar vrea să te ajute, starea sănătăţii lui e foarte

precară. Grahame şi-ar putea impune punctul de vedere prin simplă încăpăţânare prostească. Părerea lui despre mine se va înrăutăţi şi mai mult când va afla că nu sunt Lord Maxwell. Majoritatea oamenilor vor fi de acord cu el.

- Nu, spuse ea din nou, însă de data asta vocea îi era doar o şoaptă. N-o să-i laşi să mă trimită iar la casa de nebuni, nu-i aşa?

-Nu mă pot gândi decât la două căi de a te salva, Meriel, rosti el cu gravitate. Prima este să te duc departe şi să trăim ascunşi.

Şi încă în condiţii foarte modeste, dată fiind situaţia lui financiară, dar nu menţionă lucrul ăsta.

Meriel scoase un sunet asemănător unui sâsâit.

-Nu mă las alungată de la Warfield!

Ştia că asta avea să fie atitudinea ei.

-Ceea ce înseamnă că nu ne mai rămâne decât o variantă. Trase aer în piept şi spuse clar: Va trebui să te măriţi cu mine.

Inima lui Meriel începu să bată mai tare sub mâna lui.

- Nu vreau să mă mărit.

-Ştiu, dar căsătoria este singura cale prin care aş fi în poziţia de a te ajuta, explică el. Ca seducător al unei inocente, sunt considerat un răufăcător. Ca soţ al tău, aş avea nu numai dreptul, ci şi răspunderea de a te proteja.

Tânăra femeie alunecă din îmbrăţişarea lui, se dădu jos din pat şi merse la fereastră. In lumina lunii părea doar o umbră argintie subţire. Dominic tresări când văzu vânătăile întunecate ce pătau perfecţiunea pielii ei albe. îşi înfruntase răpitorii cu ferocitatea strămoşilor ei războinici.

După un lung moment de tăcere, îl întrebă încet:

-Chiar sunt într-un pericol atât de mare, sau exagerezi tu ca să mă forţezi să te iau de bărbat?

- Pericolul e real, Meriel, spuse el în cele din urmă. după ce îşi examină cu atenţie propria conştiinţă. Mi-aş dori să nu fie, căci constrângerea nu e o cale bună

de a începe o căsnicie. Se ridică din pat, i se alătură la fereastră şi îi puse mâinile pe umeri în timp ce privea peste creştetul ei. Aş prefera să te conving cu vorbe dulci, apoi cu sărutări şi mai dulci, căci sunt suficient de arogant încât să cred că, în timp, perspectiva de a-mi deveni soţie nu ţi se va mai părea atât de rea.

O sărută uşor pe tâmplă, smulgându-i un oftat.

- Eu aş prefera să-ţi fiu amantă.

El zâmbi în silă, bucurându-se că însoţitoarele ei nu erau acolo să audă remarca şocantă.

-Asta nu e una dintre opţiunile disponibile, Meriel. N-ar fi exclus ca unchiul tău să fi început deja să te caute, poate cu un mandat de arestare pe numele meu.

Tremurând, ea îşi încrucişă braţele la piept.

-Aşadar trebuie să aleg între diavolul pe care îl cunosc şi diavolul pe care nu-l cunosc.

Dominic se întrebă care din cei doi era el.

-Voi semna un acord prenupţial prin care vă voi lăsa ţie şi împuterniciţilor tăi întregul control asupra averii tale, astfel încât să nu-ţi pot prădui moştenirea, dacă de asta te temi.

-Mi-ai mai oferit asta, spuse ea cu glas neutru.

Tonul ei îl făcu să-şi dea seama că, mai mult decât averea, Meriel preţuia libertatea vechiului său trai. înţelegând ce aştepta de la el, Dominic promise:

- Iţi dau cuvântul meu de onoare că dacă vreodată vei decide că nu mă vrei la Warfield, nu va trebui decât să-mi ceri să plec şi aşa voi face. Nu voi pretinde că am vreun drept asupra banilor sau a trupului tău.

Ea ridică privirea şi se uită la lună cu un aer rece, detaşat.

-Aşadar eşti dispus să devii ocrotitorul meu, fără să-mi ceri nimic în schimb?

-Da.

Chiar dacă un eventual capriciu de-al ei l-ar fi putut lăsa singur şi fără libertatea de a-şi căuta o altă soţie pentru că era legat de o femeie care nu-l mai dorea. era o perspectivă sumbră, şi totuşi n-o putea abandona

pe Meriel în faţa neînduplecatului simţ al datoriei de care dădea dovadă unchiul ei.

Ea înghiţi în sec, iar gâtul i se flexă precum o coloană de argint luminată de lună.

- Foarte bine, Dominic. Mă voi căsători cu tine.

Era ceea ce îşi dorise cu disperare. Şi atunci de ce acordul ei îi umplea inima de tristeţe?

capitolul 31

Meriel se trezi în dimineaţa următoare în patul din care plecase. Probabil că Renbourne o adusese înapoi după ce adormise. Atât de convenţional! Dar poate că avea dreptate. Ani de zile trăise în afara regulilor sociale, iar acum plătea preţul.

Mai grav, poate că şi alesul inimii ei urma să plătească un preţ greu. Ea nu se gândise, înainte ca el să menţioneze în treacăt subiectul, că Dominic risca să aibă necazuri serioase pentru că o ajutase. Lord Grahame era furios pe el. Foarte probabil avea să încerce să-l aresteze pentru „răpirea" unei tinere aristocrate. Sau mai rău. In minte i se ivi brusc imaginea unui duel şi a trupului lui Dominic zăcând însângerat pe pământ.

Nu!

Se dădu jos din pat, cu o expresie hotărâtă pe chip. Ea îl atrăsese pe Renbourne în calea pericolului, iar acum ea trebuia să facă tot ce era necesar pentru a rezolva problema. Zilele petrecute în chip de copil sălbatic al naturii, care înţelegea mai mult decât îşi dădea seama oricine, luaseră sfârşit. Cu bune şi cu rele, acum făcea parte dintr-o lume mai mare. Cu cât îi învăţa mai repede obiceiurile, cu atât mai bine avea să fie pentru toţi ce: care îi săriseră cu generozitate în ajutor.

Propriile veşminte îi fuseseră distruse în timpul şederii la ospiciu, aşa că Jena împrumutase nişte haine de la o slujnică. După ce se spălă, Meriel îmbrăcă fără entuziasm cămaşa aspră şi rochia de un albastru spălăcit.

Straiele îi atârnau pe trup, căci şi cea mai slăbuţă servitoare de la Holliwell Grange era clar mai robustă decât ea.

Mai detestabili decât rochia erau ciorapii şi pantofii grosolani. Oftând, şi-i puse în picioare, deoarece curând avea să ajungă în locuri în care mersul desculţ n-ar fi fost practic. încălţările har fi prins bine şi la Bladenham, căci podelele din lespezi erau cumplit de reci, mai ales pentru cineva care nu putea să se încălzească mişcându-se.

Jena îi mai oferise o perie şi un piepten, aşa că îşi putu aranja părul. Apoi, arătând cât de cât respectabil, coborî pentru a se alătura lumii oamenilor normali.

Renbourne şi familia Ames se aflau în sufragerie, unde luau micul dejun împreună cu Kamal. Deşi indianul era respectat la Warfield, cei ai casei îl considerau încă un servitor. La Holliwell, unde domnea o atmosferă mai puţin rigidă, era tratat ca un oaspete de onoare. Poate că Jena şi generalul se comportau astfel pentru că locuiseră atâta vreme în India.

Când Meriel intră în sufragerie, toţi ochii se întoarseră către ea. Se opri, înroşindu-se, şi îşi aminti de ce alesese să evite societatea. Apoi Jena se ridică zâmbind de la masă.

- E greu de crezut cât de înzdrăvenită arăţi, Meriel. Ai venit tocmai la timp pentru a te alătura consiliului de război.

Bine că hotărâse să coboare, de vreme ce discutau despre viaţa ei. După ce alese de pe bufet un ou fiert moale şi o brioşă, Meriel luă ceaşca de cafea turnată de jena şi se aşeză în faţa lui Renbourne.

Acesta îi zâmbi cu o căldură intimă.

-Tocmai terminam să istorisesc împrejurările care ne-au făcut să apărem aseară în pragul familiei Ames. Privind-o cu precauţie, adăugă: Le-am spus şi că am decis să ne căsătorim.

Ames se încruntă.

-Aceasta e cea mai bună soluţie, dar e şi dorinţa ta, Lady Meriel

?Tânăra îşi dădu seama că generalul se îndoia de sănătatea ei mintală. Era timpul să mai treacă peste un obstacol. înghiţi în sec:

-Da. '

-Aşadar poţi vorbi! exclamă Jena încântată. Trebuie să stăm la o bârfă bună cât mai curând. Eu sunt în stare să turui cât pentru amândouă, însă ar fi mai distractiv dacă mi-ai răspunde.

Meriel se uită la Kamal şi văzu amuzamentul din ochii lui negri. Oare nu se arăta surprins de faptul că ea era în stare să vorbească pentru că ştiuse mereu cât din aparenta ei nebunie era o alegere? Probabil, şi totuşi o

lăsase să se comporte aşa cum dorea. Nimeni n-ar fi putut visa la un prieten mai bun.

Renbourne părea uşurat, ca şi cum pe jumătate s-ar fi aşteptat ca ea să se răzgândească. Rupând o brio- şă, spuse:

- Evident, cu cât ne vom căsători mai repede, cu atât mai bine. întrebarea e unde. Am putea să mergem la Londra şi să luăm autorizaţia ori să călătorim până în Scoţia, unde n-am mai avea de aşteptat. De aici, Scoţia nu e cu mult mai departe decât Londra, deci cred că e cea mai bună opţiune.

Jena clătină din cap cu îndoială.

- O căsătorie la Gretna Green[2] poartă cu ea un stigmat de care nu veţi mai scăpa toată viaţa.

-Şi ar accentua impresia că tu eşti un vânător de zestre, iar Lady Meriel o victima neajutorată, observă generalul. Londra ar fi mai bună.

Dominic şovăi.

- Londra e un loc murdar, urât mirositor şi zgomotos. Asta în zilele ei cele mai bune. I-ar părea şi mai urâtă cuiva care a locuit mulţi ani la ţară.

Toate capetele se întoarseră către Meriel şi se auzi un murmur aprobator. O credeau incapabilă să supravieţuiască rigorilor oraşului.

înainte ca ea să-şi poată spune părerea, generalul ridică o mână.

-Gata cu discuţiile. Puteţi împrumuta trăsura mea, dar nu vreau să ştiu ce destinaţie alegeţi. Ca magistrat trebuie să spun adevărul dacă Grahame vine şi mă întreabă unde sunteţi. Mai bine să nu ştiu.

- E foarte frumos din partea dumneavoastră să ne ajutaţi, domnule general, spuse Renbourne pe un ton grav.

-Ai salvat-o pe Jena. Nu vreau să mai văd o altă fată închisă pe nedrept într-o casă de nebuni. Privirea ca de vultur a generalului se întoarse spre Meriel. Dar ajutorul

---

2

Sat aflat la nordul graniţei dintre Anglia şi Scoţia. A devenit celebru ca destinaţie pentru cuplurile engleze ce căutau să se căsătorească în grabă, deoarece acolo tinerii peste şaisprezece ani nu aveau nevoie de acordul părinţilor, iar ceremonia putea fi oficiată de oricine, (n.tr.)

meu e condiţionat de o discuţie mai amănunţită cu Lady Meriel. După ce termini de mâncat, draga mea, vino cu mine în cabinetul de lucru.

Era un ordin, nu o sugestie. Tinerei femei i se păru că brioşa avea dintr-odată gust de rumeguş. Acum că devenise oficial o fiinţă raţională, oamenii voiau să-i vorbească. în cea mai mare parte voiau să-i spună ce să facă. Dar nu mai putea da înapoi. înghiţi ultimele bucăţi din brioşă cu nişte ceai şi spuse:

- Prea bine.

îi aruncă lui Renbourne o privire sumbră, transmiţându-i că nu voia ca el să-i reorganizeze complet viaţa în lipsa ei, apoi ieşi împreună cu generalul Ames. Şi-l amintea din timpul vizitei făcute împreună cu familia la Cambay şi o intimida încă de pe atunci. Asemeni unchiului ei Grahame, avea o energie de oţel care îi stârnea dorinţa de a se piti prin tufişuri ca să nu-i stea în drum.

Poate simţindu-i nervozitatea, bărbatul merse în tăcere, ţinând în mână un baston cu cap de argint. Deşi grădina se întindea pe doar câţiva acri, era bine organizată şi atent îngrijită, cu alei şerpuitoare menite s-o facă să pară mai vastă decât era. Chiar şi grădina de legume era plăcută ochiului, cu straturi bine plivite şi rod bogat.

Cărarea ducea spre un zid de piatră ce servea drept suport pentru pomii fructiferi. Generalul se opri şi studie piersicile ce se coceau pe primul spalier.

-Când ai venit la Cambay cu părinţii tău, erai o copilă curajoasă, călare pe un ponei alb. Peste mai bine de un an te-ai întors arătând ca o păpuşă de ceară. Deşi am sperat că îţi vei reveni odată cu trecerea timpului, când m-am retras aici, la Holliwell, ţinutul era plin de poveşti despre nebuna Lady Meriel. Privind-o pieziş, urmă: Acum eşti o tânără domnişoară pe cale să se mărite. Cum se potrivesc toate aceste Meriel?

Ea se încruntă, neştiind sigur cum să răspundă.

-Toate fac parte din mine.

- Iţi mai aminteşti atacul asupra palatului Alwari?
- De ce? tresări ea mijind ochii.

Bătrânul general strânse din fălci.

- Nu m-am iertat niciodată pentru faptul că i-am lăsat pe părinţii tăi să moară atât de aproape de Cambay. Era o călătorie de numai o zi. Trebuiau să fie în siguranţă la o distanţă atât de mică faţă de o garnizoană britanică importantă, dar n-au fost. Ca ofiţer comandant m-am simţit răspunzător.

Oare bărbaţii se simţeau mereu răspunzători pentru toate? Aşa părea. Meriel se gândi înfiorată la focurile de armă, la flăcări şi ţipete.

-Atacatorii ştiau exact ce fac. N-ar fi fost deloc uşor de oprit.

Ames îşi înfipse bastonul în pământ.

-Am făcut cercetări, desigur. Din câte se pare, agresorii erau bandiţi susţinuţi neoficial de principatul Kanphar. Maharajahul de acolo le-a îngăduit să se refugieze în ţara lui. In schimb, aceştia nu i-au atacat poporul şi i-au cedat o parte din pradă. Evident, maharajahul a negat acuzaţiile, nici usturoi nu mâncase, nici gura nu-i mirosea, dar e al naibii de ciudat că tu ai apărut în palatul din Kanphar. A pretins că te-a primit în dar de la un alt suveran şi că te-a trimis la Cambay de îndată ce şi-a dat seama că eşti englezoaică. Spunea adevărul?

Ea scutură din cap.

-Am fost dusă direct în haremul din Kanphar.

- Eu am vrut să dau buzna şi să anexăm ţara aia afurisită, dar nu aveam nici o dovadă, şi existau motive politice ca să acceptăm explicaţiile maharajahului. Mânios, generalul înfipse din nou bastonul în pământ şi se răsti: O grămadă de minciuni nenorocite. Am fost nevoit să-i ordon unchiului tău Grahame să stea departe de Kanphar. El fusese legătura noastră cu curtea mahara- jahului, dar după moartea părinţilor tăi voia să meargă acolo şi să incendieze palatul. Bine că a trebuit să se întoarcă în Anglia pentru a-şi prelua îndatoririle, căci altfel ar fi fost în stare să pornească un război.

Un gând trecător se ivi în mintea lui Meriel precum un peştişor argintiu, apoi dispăru. Când încercă să-l prindă, dădu peste o vagă amintire cu cei doi unchi ai ei luând-o în custodie într-un hotel din Londra. Abia dacă era conştientă

de prezenţa lor, preferând să se joace cu florile pe care i le cumpărase Kamal. După luni întregi de călătorit cu vaporul, îi era dor de mireasma şi de atingerea plantelor.

Generalul porni mai departe pe aleea paralelă cu zidul din piatră.

- Eşti sigură că vrei să te măriţi cu tânărul Renbourne?

O spusese şi mai devreme, nu-i aşa? Oamenii nu doar

că voiau să vorbească, dar puneau aceleaşi întrebări iar şi iar.

- II consideraţi nedemn?

-Am comandat mulţi tineri la vremea mea, şi pot spune când unul judecă limpede. Ames culese o margaretă dintr-un pâlc multicolor şi continuă: Renbourne e un om de caracter, onorabil şi te iubeşte. Dar deşi provine dintr-o familie respectabilă, averea lui e mult inferioară celei pe care o ai tu. Te deranjează asta?

- De ce un bărbat bogat se poate însura cu o femeie săracă fără prea multe comentarii, dar nu şi invers? întrebă ea sec

- .Bine zis. Poate pentru că orfanele bogate şi tinere par să aibă nevoie de ocrotire. Sau poate pentru că dulcea personalitate a unei fete e considerată o zestre suficientă.

Schiţând un zâmbet, bătrânul îi oferi margareta. Meriel pufni, gândindu-se că, mai probabil, societatea corn sidera normal ca un bărbat să-şi întreţină soţia şi nu se simţea în largul ei când situaţia se inversa. Ce prostie!

- De ce puneţi sub semnul întrebării uniunea?

- Renbourne te va îngriji cum se cuvine. Ames tuşi stânjenit, căutându-şi vorbele: E însă o decizie bruscă. Ai avut parte de o viaţă protejată. Intro căsnicie... ei bine, o soţie are îndatoriri. Tu eşti foarte tânără...

Ea clipi uimită.

-Vă îndoiţi că îmi voi putea duce la capăt îndatoririle de soţie?

Chipul aspru al generalului se îmbujoră.

- La urma urmei, nu ai o mamă. Poate că ar trebui să discuţi cu Jena.

Lui Meriel îi venea să râdă în hohote. Aşadar acest bătrân general fioros îşi făcea griji pentru inocenţa ei de fecioară. Fu tentată să spună că deja considera „îndatoririle maritale" ca fiind foarte pe gustul ei şi că Renbourne era acela care avea nevoie să fie protejat de ea, nu viceversa. Deşi noaptea trecută, după ce îi acceptase cererea în căsătorie, el o dusese înapoi în pat şi îi dovedise cât de priceput putea fi atunci când nu-l mai mustra conştiinţa...

Scuturându-se de aceste gânduri, declară solemn:

- Nu sunt atât de tânără pe cât par, domnule general, şi am trăit mult în natură.

Nerăbdător să abandoneze subiectul, el dădu din cap.

-Atâta vreme cât înţelegi în ce te bagi...

Ajunseră la o răspântie. Când Ames o luă la stânga, pe aleea ce şerpuia înapoi spre casă, Meriel spuse:

- Mi-aş dori să mă mai plimb.

Nu te duce prea departe. Mă aştept ca Renbourne să vrea să plecaţi foarte curând. Trebuie să porunces cînceperea pregătirilor.

Fără să-şi ia rămas-bun, Meriel o luă pe cărarea din dreapta. Simţea o nevoie disperată de a fi singură.

capitolul 32

Meriel urmă aleea pavată cu lespezi pe un traseu întortocheat ce ducea la nişte straturi bogate de flori. Chiar în spatele unei bănci umbrite, cărarea sfârşea într-o zonă circulară, mărginită de garduri vii înalte şi pătrăţoase. In interiorul ei se aflau rânduri de trandafiri şi o fântână din piatră şlefuită de vreme, ce înfăţişa un băiat ţinând în braţe un delfin.

Oftând, se trânti în iarbă. Nu trecuse nici o oră de când devenise normală şi deja se săturase. Sfidătoare, îşi scoase pantofii şi ciorapii ca să poată simţi sub tălpi iarba vie şi răcoroasă. Ahhh, raiul!

Se întinse cât era de lungă pe pământul moale şi privi alene o pereche de fluturi albi ce dansau unul împrejurul altuia, într-un abandon nebunesc, zburând tot mai sus şi mai sus, până când se înălţară mult deasupra gardului viu. Natura era în starea de spirit propice împerecherii.

Plescăitul blând al apei ce curgea din gura delfinului în balta de dedesubt îi domoli încordarea. Trebuia să devină mai puternică, altfel rigorile lumii aveau s-o copleşească. Oare merita normalitatea un asemenea efort?

Poate că nu, dar Renbourne îl merita. Amintirea tandreţii şi pasiunii pe care le împărtăşiseră noaptea trecută o făcu să tremure în ciuda soarelui cald. Se simţea atât de bine în compania lui! Deşi în cea mai mare parte a vieţii se ferise aproape complet de orice apropiere umană, acum că avusese parte de aşa ceva, nu mai voia să renunţe. Păcat că ea şi Dominic nu puteau fi împreună fără căsătorie, dar, judecând după comportamentul tuturor, se resemnase cu faptul că el avea dreptate.

Tocmai se gândea fără tragere de inimă la întoarcerea acasă, când auzi voci. Un bărbat şi o femeie se apropiau de ea. Când glasurile deveniră mai clare, îi recunoscu

pe Jena şi pe Kamal. Se ridică în şezut şi privi încruntată spre pantofi. Nu, avea să mai stea desculţă o vreme.

- E o dimineaţă încântătoare, rosti Jena. Hai să stăm puţin pe bancă.

Meriel auzi scârţâitul lemnului când două trupuri se aşezară pe banca din faţa rondului cu fântână. Privi printro deschizătură din gardul viu. Banca era la nici trei metri distanţă, aşa că putea să-i vadă bine pe Jena şi Kamal. Cu toate că stăteau fiecare în câte un capăt al băncii, se simţea o apropiere sufletească între ei.

Dacă ar fi fost o adevărată doamnă, şi-ar fi anunţat prezenţa. Nefiind una, îşi făcu de lucru cu margareta primită de la general şi aşteptă ca vizitatorii să plece.

Jena îşi lăsă capul pe spate ca să absoarbă razele soarelui.

- După ce am stat la ospiciu, nu mai cred că totul vine de-a gata. Totul mi se pare preţios. Aerul proaspăt. Soarele. Libertatea de a veni şi de a pleca după bunul plac.

-Nu v-ar fi plăcut un harem indian, spuse Kamal cu glasul lui profund. Căci femeile care locuiesc acolo au parte de soare şi confort, dar de puţină libertate.

- Am vizitat femei în haremuri. Aş fi înnebunit într-un astfel de loc. După câteva clipe de tăcere, Jena îşi întoarse

capul spre Kamal. Din discuţia noastră reiese clar că eşti un om educat. Cu siguranţă ai fi putut avea un rang mai înalt în ţara ta. De ce ai fost dispus să-ţi părăseşti căminul pentru un tărâm îndepărtat?

Kamal şovăi, de parcă s-ar fi întrebat cum să răspundă.

-Aveam un rang înalt, iar asta însemna o viaţă de răz-boinic. Apoi am dus-o pe Lady Meriel la Cambay şi am fost întrebat dacă doresc să le escortez pe dânsa şi pe înso-ţitoarea sa până în Anglia. Mi-am dat seama că mi se ofe-rea şansa de a trăi o viaţă de pace. Şi penitenţă, adăugă el pe un ton atât de blând, încât vorbele abia dacă puteau fi auzite.

Meriel îi cercetă fascinată profilul liniştit. Cum se putea să nu fi ştiut lucrurile astea despre el? Dar nu se gândise niciodată să pună întrebări, căci Kamal fusese

o parte integrantă a vieţii ei. Mai curând s-ar fi îndoit de ploaie ori de vânt.

-Ai regretat vreodată venirea în Anglia? se interesă Jena.

-Nimic nu e mai paşnic decât o grădină, surâse el. Am ales calea cea bună.

- Mă bucur. Jena făcu o pauză, apoi continuă: Ştii că mama a fost hindusă? Sunt la fel de indiancă pe cât sunt de englezoaică.

-M-am gândit eu. Kamal îi cercetă chipul. Jena e un nume hindus, iar moştenirea vi se întrevede în nuanţa pielii şi în trăsături.

- Cred că sângele meu amestecat a fost o parte a moti vului pentru care soţul meu m-a tratat atât de rău, spuse ea cu răceală. Atunci când ne-am căsătorit, Morton n-a ştiut că sunt pe jumătate indiancă. Nu că l-aş fi minţit. Pur şi simplu nu mi s-a părut important. După ce a aflat adevărul, a fost ca şi cum... ca şi cum nu m-ar mai fi considerat pe deplin umană. Şi nu doar că eram o cor-citurâ, dar îl mai şi sfidam! E uşor să condamni o astfel de soţie la o viaţă în casa de nebuni.

-îmi pare rău, murmură Kamal. Din păcate, cruzimea nu e un lucru rar pe lume.

Jena îşi dădu părul pe spate cu degete nesigure.

-Acum că sunt liberă, nu-mi mai pare rău. Am scăpat de Morton şi nu voi mai face niciodată aceeaşi greşeală.

- Greşelile ne întăresc.

-Atunci ar trebui să pot muta munţii din loc! râse ea.

- V-aş crede în stare de aproape orice.

Privirile li se întâlniră. Cu pulsul bătându-i vizibil în zona gâtului, Jena întrebă cu sfială:

- Iartă-mi impertinenţa, Kamal, dar se spune că eşti eunuc. Totuşi, din puţinul pe care îl ştiu, nu... nu pari a fi.

Nici o femeie nu ar fi pus o asemenea întrebare fără să aibă un motiv serios. Meriel îi urmări cu răsuflarea tăiată şi simţi emoţii intense plutind în jurul cuplului de pe bancă

.In mod neaşteptat, Kamal rânji.

-Femeii care o însoţea pe micuţa mea stăpână, o anume doamnă Madison, îi intrase în cap că eram un paznic al haremului. Gândind că un eunuc ar fi fost considerat un protector mai potrivit pentru o fetiţă, n-am corectat-o niciodată.

Jena izbucni într-un hohot de râs.

-Ce păcăleală! Totuşi a funcţionat, căci cred că ai fost salvarea lui Meriel.

-Aşa sper. Mi-e la fel de dragă pe cât mi-ar fi propriul copil.

Implicaţiile zămislirii şi naşterii unui copil făcură să încremenească aerul dintre ei; se lăsă o tăcere încordată în timp ce Jena şi Kamal se uitau unul la altul. Apoi, chinuită de nesiguranţă, ea atinse mâna mare şi măslinie pe care bărbatul o ţinea pe bancă între ei. Gestul fu uşor, iar el l-ar fi putut ignora cu uşurinţă dacă ar fi vrut.

In schimb, Kamal îşi răsuci încet palma şi îi strânse mâna. Nimic mai mult, însă existau o inconfundabilă tandreţe şi o promisiune în reacţia lui.

O lumină se aprinse între ei, unindu-le energiile în- tr-una singură, deşi doar mâinile li se atingeau. Uluită, Meriel se lăsă pe călcâie şi se gândi la cele văzute. Jena şi Kamal? Pentru ea Kamal era un prieten bun şi infinit de răbdător, aproape un tată. Dar mai era şi un bărbat puternic,

atrăgător, nu prea bătrân. Pentru Jena, ea însăşi pe jumătate indiancă, nu era nici măcar un străin.

înainte să-l cunoască pe Renbourne, n-ar fi înţeles acea atracţie aţâţătoare între un bărbat şi o femeie. Dacă ar fi asistat la scena dintre Jena şi Kamal, ar fi fost supărată şi confuză, căci grija şi bunătatea indianului îi fuseseră mereu rezervate doar ei.

Dar viaţa se schimbase, iar ea nu mai avea atâta nevoie de el. Descoperise o intimitate mai profundă alături de Renbourne. Dacă indianul îşi dorea acelaşi gen de apropiere cu o femeie, oare nu avea dreptul la ea după ce dăduse dovadă de atâta generozitate?

îşi cuprinse genunchii cu braţele şi începu să se legene, întrebându-se ce viitor puteau să aibă cei doi dacă îşi doreau să se apropie mai mult. Atâta vreme cât Jena era căsătorită, nu putea exista nici o relaţie formală, însă Renbourne îi spusese că femeile experimentate îşi permiteau să aibă legături nelegitime, atâta vreme cât erau discrete.

Dacă mariajul Jenei era anulat, iar după cum îl văzuse pe generalul Ames era foarte probabil ca el să aibă voinţa şi relaţiile necesare pentru asta, femeia avea să fie liberă de a se căsători din nou. Deşi ar fi fost un lucru neobişnuit ca o englezoaică să se mărite cu un indian, tatăl ei nu prea ar fi putut obiecta, având în vedere că şi el făcuse acelaşi lucru. Cât exotism pentru plicticosul ţinut Shropshire!

Meriel avu un gând practic. Dacă ar fi devenit o membră „normală" a societăţii, fiica bogată a unui conte, măritată cu un soţ provenit dintr-o familie la fel de nobilă, ar fi avut o influenţă considerabilă în regiune. Dacă ar fi dorit să ofere prietenia unui cuplu neobişnuit, fiica unui general şi soţul ei străin, majoritatea localnicilor, poate chiar toţi, i-ar fi urmat exemplul. Amuzată, trase concluzia că dacă e să faci parte din societate, cel mai bine ar fi să aparţii claselor superioare şi să ai puterea de a-ţi ajuta prietenii.

O cheiţă se potrivi la locul ei, iar ea îşi dădu seama brusc de ce Renbourne o voia ca soţie şi nu ca amantă. Devenind soţ şi soţie făceau o declaraţie în faţa lumii, afirmau că locul lor e unul lângă altul. Spusese şi el asta,

dar atunci semnificaţia vorbelor sale îi scăpase. Deşi nu împărtăşea respectul lui pentru instituţia căsătoriei (uite cât de urât se purtase soţul Jenei), acum îi înţelegea mai bine punctul de vedere.

Gândurile îi fură întrerupte când îl auzi pe Kamal spunând:

- E timpul s-o găsim pe Lady Meriel şi s-o ducem înapoi în casă

- .Mă întreb pe unde poate fi. Nu e o grădină atât de mare încât să se fi putut îndepărta prea mult. Doamne, nu crezi că e în spatele fântânii, nu-i aşa? întrebă Jena cu răsuflarea tăiată.

- Nu există decât o cale să aflăm.

Banca scârţâi când cei doi se ridicară.

Lui Meriel îi sări inima din piept. Nici măcar unor buni prieteni nu le-ar fi plăcut faptul că trăsese cu urechea la o discuţie atât de intimă. Dar nu avea unde să fugă. Rondul dominat de fântână se afla în colţul grădinii mari şi nu avea decât o intrare.

Abia avu timp să aplice singura soluţie posibilă şi să se culce pe o parte în iarbă, ca şi cum ar fi adormit la soare, cu margareta în mână. Făcu efortul de a-şi domoli respiraţia şi rămase cu ochii închişi când auzi paşi apropiindu-se.

- Doarme, şopti Kamal.

- Probabil încă resimte efectele medicamentelor de la azil, zise Jena la fel de încet. Pare obosită.

Erau atât de buni, încât Meriel simţi o strângere de inimă vinovată la gândul că trăsese cu urechea. Poate că unele dintre convenţiile sociale pe care le dispreţuise erau legitime, cum ar fi să nu violezi intimitatea altora.

- Nu-i nevoie s-o trezim.

Braţele puternice ale lui Kamal o ridicară, aşa cum făcuseră atât de des pe când era mică. Lăsând impresia că se foia în somn, Meriel îi strecură margareta în barbă, apoi se cuibări pe umărul lui în timp ce el o ducea spre casă.

Era posibil ca el să n-o mai poarte niciodată astfel, se gândi ea cu tristeţe. Deşi Kamal fusese stânca şi refugiul

ei, amândoi se îndreptau spre o viaţă nouă, iar relaţia lor avea să se schimbe.

Schimbările erau dureroase.

Cât se plimbase Meriel, fuseseră pregătite toate lucrurile necesare călătoriei, inclusiv un portmantou cu ţinute adunate în grabă pentru mireasă. Avu loc o scurtă

discuţie despre necesitatea prezenţei lui Kamal alături de ei, însă acesta hotărî că era mai important să se întoarcă discret la Warfield şi să le asigure pe bătrâne că Meriel se simţea bine. Un mesaj similar le fusese deja trimis lui Lord şi Lady Amworth.

La puţin timp după aceea, trăsura pornea huruind pe aleea de la Holliwell Gange. Meriel îşi pusese pantofi şi ciorapi pentru a-şi lua rămas-bun de la gazde întro ţinută adecvată, însă de îndată ce rămăseseră singuri şi-i scosese, iar acum îşi mişca uşurată degetele de la picioare.

Renbourne zâmbi şi o luă de mână.

-Probabil eşti speriată până în măduva oaselor de atâta socializare şi stat încălţată.

Ea aprobă din cap, bucuroasă că Dominic o înţelegea. Cu excepţia lui Kamal, el era singura persoană a cărei companie n-o obosea. De fapt, când era în preajma lui Renbourne se simţea... energizată.

Ajunseră la intersecţia cu drumul principal, iar Renbourne bătu în plafonul trăsurii.

-Este timpul să-i spunem vizitiului că mergem spre Scoţia.

- Nu, ripostă Meriel.

în timp ce trăsura încetinea pentru a opri, Dominic se întoarse surprins către ea.

- Credeam că am căzut de acord că Scoţia e cea mai bună alegere.

-Tu ai spus-o, nu eu. Am văzut hărţile. Londra este mai aproape şi mai bună din toate punctele de vedere.

- Londra poate fi un loc dureros, Meriel, o avertiză el încruntat.

- Sunt în stare să suport.

Aşteptă încordată, gândind că dacă Renbourne îi respingea părerea fără argumente, avea să azvârle cu pantofii în el. Nu-i spunea ei nimeni ce să facă.

Dar Dominic zise:

- Foarte bine. Ai dreptate când spui că Londra e preferabilă din cele mai multe puncte de vedere. Scoase

capul pe fereastră şi îi strigă vizitiului: Ia-o pe drumul spre Londra.

Satisfăcută, Meriel se lăsă pe spătar. Renbourne era foarte ascultător. O trăsătură bună pentru un viitor soţ.

capitolul 33

Binecuvântată să aibă parte de vânt puternic şi lin, nava tocmită de Kyle înainta iute pe drumul de întoarcere spre Marea Britanie. Avea să ajungă acasă mai devreme decât se aştepta Dominic.

Constancia fusese înmormântată în curtea liniştită a unei biserici, lângă un portocal, astfel încât florile să-i îndulcească somnul veşnic. Porumbeii care îi inspiraseră supranumele, *las palomas,* gângureau din clopotniţă când sicriul ei fusese coborât în pământ. Teresa plânsese pentru stăpâna ei, însă Kyle privise totul cu ochi uscaţi. El deja vărsase lacrimi pentru soţia lui.

Teresa alesese să rămână în Spania şi să se întoarcă în oraşul ei natal. Fata făcuse ochii mari când Kyle îi lăsase o punguţă cu bani de aur ce aveau să reprezinte o zestre frumuşică dacă îşi găsea un tânăr pe gustul ei. Apoi, mai singur ca niciodată, englezul luase vaporul spre ţara natală.

îşi petrecu mult timp stând la prora navei şi privind pescăruşii ce se roteau prin aer, în timp ce gândurile i se îndreptau înapoi spre Cadiz. Oare avea să mai revadă vreodată Spania? Puţinele lucruri pe care le văzuse îi plăcuseră, dar bănuia că amintirile aveau să fie prea dureroase pentru a îngădui o nouă vizită.

Nu-şi putea descrie emoţiile nici măcar faţă de sine însuşi. Tristeţe, desigur, căci aceasta avea să facă mereu parte din el. Dar predominantă era senzaţia de gol în suflet. Un gol ca acela dintr-un balon gata să zboare la prima adiere.

Ideea că Lady Meriel îl aştepta era o ancoră bine-venită. Sărmana fată nu avea să fie niciodată pentru

el ceea ce fusese Constancia, dar avea nevoie de un soţ care so îngrijească şi să-i administreze moştenirea cu o loialitate pe care no putea aştepta de la nici un angajat. Deşi unchiul ei credea că mariajul şi poate copiii har fi putut vindeca mintea rătăcită, Kyle bănuia că ăsta era mai mult un vis. Totuşi, promisese să facă tot ce era mai bine pentru ea şi avea să se ţină de cuvânt, asta în cazul în care Dominic nu eşuase în rolul său.

Dar înlocuirea trebuia să se fi făcut fără probleme. Ce putea să meargă rău în tron loc liniştit ca Warfield? Dominic se dovedea foarte competent atunci când voia, iar Kyle ştia că geamănul său îşi dorea succesul planului cel puţin la fel de mult ca el.

Un pescăruş ţipă la un metru de el. Amintindu-şi de pâinea pe care o păstrase de la micul dejun, Kyle rupse bucăţele şi le aruncă în vânt. Păsările iuţi şi lacome prinseră îmbucăturile înainte ca acestea să atingă apa.

Se gândi dacă să dezvăluie cuiva de acasă taina cununiei lui; în cele din urmă hotărî să n-o facă. Nu pentru că i-ar fi fost ruşine de dragostea lui pentru Constancia, niciodată, dar ştia că oamenii ar fi bârfit sau ar fi făcut glume grosolane pe seama căsătoriei lui cu o curtezană mult mai bătrână, iar asta i se părea oribil. Astfel de vorbe ar fi necinstit memoria ei.

In faţa lumii, Lady Meriel avea să fie prima şi singura Lady Maxwell. Era suficient că el o iubise pe Constancia, iar ea ştiuse asta.

capitolul 34

Până să intre în cartierul Mayfair, Dominic îşi dorea deja s-o fi contrazis pe Meriel în privinţa venirii la Londra. Călătoria fusese o problemă în sine, căci ea nu era obişnuită să-şi petreacă zile întregi captivă într-o trăsură ce se zdruncina, iar nevoia de a se grăbi făcuse ca popasurile să fie rare şi scurte.

Londra era însă mult mai rea decât ar fi fost cei câţiva kilometri în plus până în Scoţia. Oraşul îi agresa simţurile lui Dominic ori de câte ori se întorcea după o perioadă

petrecută la ţară, iar acum mirosurile fetide şi zgomotele stridente i se păreau infinit mai dezagreabile, pentru că îşi închipuia cum trebuie să le fi perceput Meriel. De îndată ce ajunseseră la periferia oraşului, ea se retrăsese într-un colţ al trăsurii, cu tenul palid şi trupul chircit într-un fel care dădea de înţeles că nu voia să fie atinsă. Situaţia se mai îmbunătăţi oarecum când pătrunseră în mai curatul şi mai elegantul Mayfair, dar era tot Londra şi tot stresant.

Dominic se silea să-şi ascundă agitaţia, dar tot se temea că ea avea să cedeze nervos din pricina tuturor presiunilor la care fusese supusă de curând. In acest caz, Meriel s-ar fi putut retrage atât de adânc în lumea ei, încât nimeni, nici măcar el, n-ar mai fi ajuns la ea.

Ar fi fost mult mai uşor dacă s-ar fi îndrăgostit de o fată normală, plictisitoare. Problema cu astfel de fete era că... îl plictiseau.

Reflectase îndelung la locul unde aveau să stea. Deşi valetul său, Clement, trebuia să se fi întors deja de la ţară, apartamentul lui Dominic n-ar fi putut găzdui

1 tânără necăsătorită. Un hotel liniştit şi respectabil 2se păruse o variantă mai bună până când imaginea celebrului Hyde Park îi dădu o idee.

Opri trăsura şi îi dădu vizitiului o nouă adresă. După ce se aşeză la loc, îi explică:

-Tocmai mi-am dat seama că probabil vom putea sta la nişte prieteni de-ai mei, Lord şi Lady Kimball. Cred că încă n-au plecat la ţară.

- Persoane mondene? întrebă ea încordată. Dominic scutură din cap.

-Amândoi sunt pictori şi au toleranţa specifică artiştilor faţă de situaţiile neconvenţionale. Nu-mi vine în minte o altă casă londoneză pe care ai considera-o mai convenabilă. Au chiar şi o grădină destul de frumoasă după standardele Londrei.

Meriel se mai relaxă puţin.

- Cum de cunoşti atât de bine nişte pictori?

Cum să"i explice scânteia de simpatie reciprocă pe care o reprezenta prietenia? Era la fel de misterioasă precum

dragostea romantică, dar, din fericire, mai des întâlnită. Limitându-se la relatarea faptelor, răspunse:

- Lady Kimball, Rebecca, e o portretistă cunoscută. O doamnă pe care am cunoscut-o cândva urma să pozeze pentru un portret şi m-a rugat să-i ţin companie.

Ca tânăr fără ocupaţie ce umbla toată ziua prin oraş, Dominic avea destul timp pentru a îndeplini astfel de cereri, mai ales că doamna care îl rugase era o văduvă cu care avusese o aventură plăcută.

- Prietena mea şi Rebecca s-au lansat într-o discuţie despre poză, iar eu am început să mă plimb prin casă, sfârşind în atelierul lui Kenneth, adică al lui Lord Kimball. El a fost soldat, unul adevărat, nu un simplu prefăcut ca mine. E celebru pentru picturile ce înfăţişează războiul şi consecinţele acestuia.

Dominic îşi aminti momentul în care intrase în atelier şi încremenise văzând tabloul aproape terminat de pe şevaletul lui Kimball. Aceea fusese ziua în care descoperise puterea artei.

- Kenneth tocmai picta o scenă din bătălia de la Waterloo, şi aşa am intrat în vorbă. Eu eram un foarte tânăr ofiţer de cavalerie, în timp ce el era căpitanul unei companii din brigada de puşcaşi, dar amândoi am participat la bătălie, ceea ce a dat naştere unei legături imediate. El avusese în subordine destui tineri ofiţeri ca să-şi dea seama, poate mai bine decât mine, cât mă afectase războiul. Până să fie gata portretul prietenei mele, Kenneth şi Rebecca deja mă adoptaseră ca pe un soi de frăţior mai mic. Ani de zile m-am aciuat pe lângă casa lor.

Nu vor fi şocaţi să ne vadă la uşă veniţi pe neanunţate. Meriel dădu încet din cap. - Par a fi nişte oameni plăcuţi

.-Ciocănelul pentru uşă e ridicat, deci n-au plecat încă din oraş, constată Dominic când trăsura opri

In faţa unei splendide case aşezate pe colţ. Locuinţa asta ii aparţinut tatălui Rebeccăi, Sir Anthony Seaton, preşedintele Academiei Regale. Ai auzit vreodată de el?

Meriel încuviinţă. Sir Anthony, un om de o aroganţă şarmantă, ar fi fost încântat să afle că până şi o pustnică îi cunoştea numele.

-Când Kenneth şi Rebecca s-au căsătorit, Sir Anthony le-a dăruit casa asta mare şi a cumpărat alături una mai mică pentru el şi soţie, o lămuri Dominic. La parter s-a creat o uşă de legătură, astfel încât cele două familii să poată trece dintr-o parte în alta, păstrân- du-şi însă intimitatea. N-am mai întâlnit aşa ceva.

Deşi Dominic intenţionase să intre singur în casa familiei Kimball şi să explice situaţia, Meriel coborî din trăsură pe urmele lui. Nu purta ciorapi, dar îşi pusese pantofii. Palidă, îmbrăcată ca o slujnică şi arătând de parcă s-ar fi sfărâmat la prima atingere, era o apariţie ciudată chiar şi pentru Londra.

Nici nu apucă bine servitoarea să-i poftească înăuntru, că un băieţel ţâşni în holul de la intrare.

- Unchiule Dominic!

Rânjind, vizitatorul îl ridică pe copilul de cinci ani deasupra capului, apoi îl aşează din nou pe podea.

- Ai uitat că trebuie să saluţi înainte să ataci? râse el. Se întoarse către Meriel şi spuse: Fă cunoştinţă cu onorabilul Michael Seaton Wilding. Băieţelului îi ceru: Te rog să-ţi arăţi respectul faţă de Lady Meriel Gra- hame, cea care mi-a făcut cinstea de a accepta să-mi deyină soţie.

In timp ce băiatul îşi făcea plecăciunea, dinspre scări se auzi o voce veselă.

- Unchiule Dominic, nu m-ai aşteptat să cresc!

Dominic ridică privirea şi văzu o fetiţă roşcată de opt ani coborând în grabă; trupul ei micuţ era îmbrăcat într-un halat larg, pătat de vopsea.

-îmi pare rău, Antonia, spuse el în chip de scuză. Dar m-am temut că voi tânji după tine în următorii zece ani, iar apoi tu îmi vei frânge inima refuzând să mă iei de soţ.

-Foarte probabil. Fetiţa făcu o reverenţă graţioasă. Bine aţi venit, Lady Meriel!

Următoarea care apăru fu chiar Rebecca Wilding în persoană, purtând un halat aproape la fel de murdar ca al fiicei sale.

- Dominic, ce bine îmi pare să te văd! A trecut prea mult timp. Am auzit bine că îţi prezentai viitoarea soţie?

Femeia făcu ochii mari când o văzu pe Meriel, pasiunea ei de artist licărind în profunzimile ochilor căprui.

In timp ce un ogar intra agale şi sărea cu labele pe Dominic, ultimul membru uman al familiei coborî şi el treptele, zdravăn precum un docher şi mirosind vag a terebentină.

-Ditamai agitaţia, observă Kenneth Wilding examinând holul tot mai aglomerat. Ce am pierdut?

Până să se termine cu toate prezentările, în cameră îşi mai făcuseră apariţia două pisici, iar Meriel părea gata să leşine. Dominic îi puse o mână protectoare în jurul taliei în timp ce se gândea cum să procedeze.

Meriel rezolvă problema îndreptându-se de spate.

- Lady Kimball, v-ar deranja foarte tare dacă v-aş vizita grădina? Ii aruncă lui Dominic o privire ironică: Situaţia va fi mult mai uşor de explicat dacă eu nu sunt de faţă.

-Antonia, condu-o pe Lady Meriel în grădină, apoi las-o în pace, ordonă Rebecca fără a se pierde cu firea. Michael, înapoi sus la lecţii.

Meriel şi Antonia plecară, iar câinele şi un uriaş motan tărcat cu blana cenuşie porniră ţopăind pe urmele lor. Când adulţii rămaseră singuri, Kenneth remarcă:

- E evident că există o istorie interesantă în spatele vizitei tale. Hai, spune-ne ce se întâmplă, Dominic!

- Bucuros, dar vă rog să nu mai povestiţi nimănui altcuiva, nici măcar lui Sir Anthony şi Lady Seaton.

Dominic îşi însoţi prietenii până în salonul din spatele casei. După ce se aşezară cu toţii, istorisi în rezumat

trecutul lui Meriel, felul în care ajunsese so întâlnească şi motivele pentru care o căsătorie rapidă era absolut esenţială.

- E mult ce vă cer, dar ne-aţi putea lăsa să stăm aici una sau două nopţi, până când voi putea face pregătirile pentru nuntă.[7] spuse el în încheiere.

- Bineînţeles, fii bine-venit, dar eşti sigur în privinţa asta? vru Kenneth să ştie.

- „Căsătoreşte-te în grabă, căieşte-te alene", cită Dominic ironic. Situaţia nu e ideală, dar sunt convins că vreau so iau de soţie şi cu siguranţă nud pot îngădui unchiului ei so interneze iar într-un ospiciu.

Imaginea lui Meriel legată de scaun îi dădu fiori reci care probabil fură mai convingători decât toate cuvintele lui.

Rebecca şi Kenneth se uitară unul la altul şi ajunseră iute la un acord.

-Trebuie să vă căsătoriţi aici, decretă pictorul. O nuntă în casa unui lord conferă respectabilitate, şi se pare că ai nevoie de toată demnitatea pe care o poţi căpăta.

- N-am vrut să vă implic atât de mult, protestă Dominic. Dacă Lord Grahame alege să mă acuze public că i-am sedus nepoata bolnavă mintal, aţi putea fi atraşi într-un scandal urât.

- Suntem de prea multă vreme plictisitor de cuminţi, spuse Rebecca pe un ton blând. Ceremonia ar trebui să aibă loc poimâine. Mâine e prea devreme pentru a pregăti totul aşa cum se cuvine.

Dominic se încruntă.

-Cea mai bună ar fi o nuntă foarte mică. Nu vreau s-o chinui şi mai mult pe Meriel.

- înţeleg, îl linişti Rebecca. Insă chiar dacă singurii oaspeţi vom fi eu, Kenneth şi poate copiii, ar trebui să existe o atmosferă festivă. Căsătoria reprezintă unul dintre cele mai importante angajamente din viaţă, aşa că o nuntă n-ar trebui să fie o treabă tristă şi meschină. Ii adresă o privire caldă şi intimă soţului ei, apoi continuă:

Crede-mă, peste ani vă veţi bucura amândoi când veţi privi în urmă la o zi atât de specială.

-Ai dreptate, Rebecca, încuviinţă Dominic după o clipă de gândire. Meriel a fost privată de atâtea lucruri... Merită şansa de a fi mireasă. în plus, nu sunt sigur că aş putea termina cu toate aranjamentele până mâine. Autorizaţia, angajarea unui preot, contractul de căsătorie...

începu o listă mentală care includea un drum până acasă la el pentru a-şi lua nişte haine. Să se însoare cu mireasa lui Kyle în vreme ce purta veşmintele acestuia ar fi fost prea de tot.

Ridicându-se de pe scaun, Rebecca se duse către ferestrele din spatele casei, cele care dădeau în grădină.

- Crezi că Lady Meriel m-ar lăsa s-o pictez?

Dominic îşi lăsă deoparte lista şi i se alătură la geam.

Grădina mică, dar plăcută, avea în capătul opus un copac înconjurat de o bancă circulară din lemn. Meriel stătea cu spatele sprijinit de trunchi, cu ochii închişi. Ogarul familiei Kimball i se întinsese la picioare, în vreme ce motanul cenuşiu îi moţăia în poală. Dominic se bucură să vadă că aleasa lui se mai îmbujorase puţin.

-S-ar putea să vrea, răspunse el. Dar cred că nu în timpul acestei vizite. Şi aşa, abia dacă suportă oraşul.

- Cred că Rebecca, Sir Anthony şi cu mine va trebui să tragem la sorţi ca să vedem cine o pictează primul, interveni amuzat Kenneth. Are un aer eteric irezistibil.

-O văd ca Daphne, murmură soţia lui. Chiar când începe să se transforme într-un dafin pentru a scăpa de avansurile lui Apolo.

- Eu, unul, mă gândesc la Keats, mărturisi Dominic.

- „La Belle Dame Sans Merci"? Perfect! zise Rebecca, înţelegând numaidecât. Ochii i se înceţoşară în timp ce îşi contura viziunea lăuntrică. Sticlă suflată, cu un miez de oţel pur. O fecioară argintie într-o pădure primăvăra- tică, înconjurată de animale fermecate.

-Mai târziu, dragostea mea. Kenneth puse o mână fermă pe umărul soţiei sale. Acum fata are nevoie de un refugiu, nu de un tablou mitic

.Revenind imediat la realitate, Rebecca spuse:

- Crezi că s-ar supăra dacă aş ieşi să schimb două vorbe cu ea?

- Probabil ai să-ţi dai seama destul de repede dacă se supără. Deşi sunt sigur că singura persoană pe care a muşcat-o vreodată a fost tatăl meu, zise Dominic stăpânindu-şi un zâmbet.

Ochii Rebeccăi se umplură de veselie.

- Cred că o să-mi placă de Lady Meriel.

îşi dădu jos halatul pătat şi părăsi salonul.

Dominic începu să discute cu Kenneth aspectele organizatorice, recunoscător pentru impulsul care îl condusese către acest sanctuar. Chiar dacă lui Grahame îi dădea prin minte să-şi caute nepoata la Londra şi nu în Gretna Green, nu avea să-i găsească niciodată în casa asta intimă. încă două zile şi aveau să devină soţ şi soţie, iar Meriel avea să fie în siguranţă.

în siguranţă şi a lui.

Zgomotul străzilor din Londra era ca un bâzâit ce se auzea permanent în fundal; prin urmare, Meriel îşi dădu seama că nu mai era singură abia când o voce feminină întrebă:

- Pot să stau lângă tine?

Ruşinată de slăbiciunea ei de mai devreme, îşi acordă o clipă pentru a se aduna, astfel încât să nu-l facă de ruşine pe Dominic în faţa prietenilor lui. Din fericire, o grădină şi o pisică torcând aveau un efect aproape terapeutic. Deschise ochii. Aura lui Lady Kimball era opalescentă, cu mai multe straturi şi presărată cu scântei de culori schimbătoare.

- Desigur, Lady Kimball. Iertaţi-mi nepoliteţea de a o fi zbughit afară cu prima ocazie.

- Londra este copleşitoare pentru orice om crescut la ţară.

Femeia se aşeză pe băncuţa din jurul copacului, la dreapta lui Meriel. Avea cam treizeci şi cinci de ani, nu era cu mult mai înaltă decât musafira sa, îşi purta părul castaniu în şuviţe încâlcite şi emana un calm imperturbabil. Aruncă o privire spre câinele adormit.

- Horatio s-a ataşat remarcabil de tine, şi nu pot decât să presupun că l-ai hipnotizat pe Duhul Cenuşiu, motanul din poala ta.

- îmi plac animalele.

Meriel mângâie blana moale a bătrânei feline şi se întrebă dacă Roxana şi Ginger îi simţeau lipsa. Cu puţin noroc avea să se întoarcă acasă peste o săptămână. Dar mai întâi trebuia să înveţe să fie puternică. Nu exista nimic

atrăgător la o femeie care nu se putea descurca în cele mai simple situaţii ale vieţii.

Lady Kimball se aplecă pentru a-l scărpina pe Horatio, care gemu de încântare.

- Dacă nu a nimic împotrivă, nunta va avea loc aici, poimâine.

Meriel încuviinţă uşurată.

-Mi-ar plăcea ca evenimentul să se petreacă în intimitate, Lady Kimball.

-Spune-mi Rebecca. Sprijinindu-se de trunchiul copacului, femeia rosti gânditoare: Am fost implicată într-un scandal pe când eram doar o copilă şi ani întregi am trăit în casa asta ca o pustnică. Mi-a fost foarte greu să ies din izolare şi să reintru în societate.

- Cum ai reuşit? se interesă Meriel.

- Foarte greu. Kenneth m-a târât cu forţa la primul meu bal.

- înţeleg de ce el şi Dominic sunt prieteni!

-împărtăşesc o anume atitudine directă, se arătă de acord Rebecca. Chiar şi cu Kenneth alături, prima mea incursiune în lumea mondenă a fost îngrozitoare. Oamenii se holbau, şuşoteau pe la spatele meu, ba chiar mă insultau în faţă. Dar prietenii lui Kenneth m-au acceptat de dragul lui şi, curând, am ajuns să mă bucur că am renunţat la sihăstrie. Deşi atelierul meu din mansardă era un loc sigur, ducea lipsă de diversitate

.Aşadar, pentru că prietenii lui Kenneth o ajutaseră pe Rebecca, ea făcea acum acelaşi lucru pentru o altă

proscrisă. Era o dovadă de generozitate din partea ei să încerce so facă pe Meriel să se simtă mai puţin ciudată, deşi situaţiile nu prea se asemănau.

-Cred că drumul meu va fi mult mai lung decât al tău, rosti Meriel pe un ton melancolic.

- Mai lung şi cu siguranţă mai greu, admise Rebecca. Dar cu hotărâre şi cu tovarăşul potrivit, orice călătorie e posibilă. L-ai ales bine pe Dominic. N-am cunoscut un om mai bun şi mai răbdător, cu excepţia lui Kenneth.

Avea dreptate. Dominic fusese un sfânt, la câtă răbdare şi înţelegere îi arătase. Prea sfânt, poate, pentru o femeie care era mai mult o păgână decât o doamnă.

Intrerupându-i gândurile, Rebecca întrebă:

- Iţi doreşti ceva anume pentru nuntă sau ai întrebări pe care ai vrea să mi le pui?

- Vrei să-mi oferi o lecţie despre îndatoririle maritale? răspunse Meriel, înţelegând mesajul. Un foarte stingher general din Shropshire a încercat acelaşi lucru.

-Fără lecţii, dacă nu le ceri, promise Rebecca, fi- xându cu o privire ageră. Dar mi-ar plăcea să-ţi ofer o rochie pe care s-o îmbraci la cununie. Noi două avem cam acelaşi măsuri, şi am ceva ce ar trebui să ţi se potrivească foarte bine.

-Mulţumesc. Meriel simţi înţepătura lacrimilor. Ultimele zile îi scormoniseră emoţiile până la sânge, lă- sându-le prea vulnerabile. Ura să se simtă atât de slabă. Te porţi foarte frumos cu o străină nebună.

-Pari mai sănătoasă la minte decât jumătate dintre pictorii pe care îi cunosc. Nu că asta ar fi greu! Ridicân- du-se, Rebecca îi spuse: Rămâi aici cât îţi place. Atunci când vei fi pregătită, îţi poţi lua în stăpânire cămăruţa liniştită din spatele casei.

- Mulţumesc, repetă Meriel, dorindu-şi să fie mai eloc- ventă. Spre surprinderea ei, se întinse pentru a-i atinge mâna celeilalte. Mă bucur că Dominic m-a adus aici.

Rebecca îi cuprinse mâna într-o strânsoare caldă c uiz de terebentină.

-Sper să te vedem mai des. Dominic e aproape un membru al familiei, iar asta înseamnă că şi tu eşti la fel. Privirea gazdei se intensifică atunci când observă brăţara mefiendi de pe încheietura lui Meriel. Ce-i asta?

-Meherufi. Sunt desene temporare făcute cu pastă de henna, foarte răspândite în India şi alte ţări orientale.

Cu ochii strălucindu-i ca ai unei fetiţe, Rebecca se aşează la loc pe bancă.

-Fascinant! Te rog, povesteşte-mi mai mult. Modelele au vreo semnificaţie aparte? E posibil să faci rost de henna aici, la Londra?

Zâmbind, Meriel începu să-i răspundă la toate întrebările. Era bine să aibă ceva de oferit în schimbul a tot ce primea.

capitolul 35

Deşi era evident obosită, Dominic observă uşurat că, la întoarcerea din grădină, Meriel părea să fie din nou ea însăşi. Aruncându-i doar o scurtă privire, ea ceru o cină uşoară în cameră, astfel încât să se poată culca devreme.

Simţindu-se el însuşi epuizat şi nevrând să tulbure rutina casei mai mult decât era necesar, Dominic se scuză imediat după cină. înainte de a merge în odaia lui, trecu să-şi vadă logodnica.

Primind permisiunea să intre, o găsi cocoţată pe locul de la geam, cu picioarele strânse şi cu braţele în jurul genunchilor, urmărind lungul apus de vară. Motanul îi ţinuse tovărăşie, iar acum termina de mâncat cu eleganţă rămăşiţele de la cina ei.

-Sper că ai reuşit să iei câteva îmbucături înainte ca Duhul Cenuşiu să pună stăpânire pe tava ta.

Dominic o sărută pe creştet, apoi se aşeză pe un scaun din apropierea ferestrei. Degetele ei goale se iţeau de sub marginea rochiei.

-Duhul Cenuşiu şi cu mine am făcut o înţelegere, spuse Meriel fără să-l privească. Eu am luat prima jumătate din mâncare, iar el a primit-o pe a doua.

-Te simţi mai bine?

Ea dădu din cap în semn de aprobare, cu ochii aţintiţi la grădina urbană sau poate la acoperişurile din Mayfair.

- Dar viaţa mi s-a schimbat atât de mult, încât uneori mă întreb dacă nu cumva visez.

- Regreţi schimbările? vru el să ştie, cercetându-i profilul calm.

-Presupun că nu, zise ea după o lungă tăcere. Dar am avut mult de câştigat. înainte de venirea ta eram fericită, fără să ştiu sau să-mi pese că ratam ceva. Ar fi fost mai bine să rămân aşa cum eram? Nu pot spune.

Dominic tresări. Deşi în general aprecia onestitatea, îl durea să ştie că Meriel avea atâtea îndoieli legate de

prezenţa lui în viaţa ei. încercând să nu pară defensiv, spuse:

-Mai devreme sau mai târziu schimbările tot ar fi venit. Lord Amworth a fost singurul care s-a opus internării tale în ospiciu, iar el e mai bătrân şi cu o sănătate mai precară decât Lord Grahame.

- Poate că Warfield a fost visul. Dacă da, atunci a fost unul frumos.

-Acum eşti nefericită?

-Mă simt... suspendată, şopti Meriel, scuturată de un fior.

Pentru a se alina atât pe sine, cât şi pe logodnica lui, Dominic se ridică şi o luă de lângă fereastră, apoi se aşeză din nou pe scaun, cu ea în poală. Meriel răsuflă uşor şi i se cuibări la piept, sprijinindu-şi capul pe umărul lui. în timp ce lumina scădea, el o mângâie pe spate, liniştit de greutatea, căldura şi mirosul ei familiar.

Ştiind că trebuia s-o spună, murmură:

- Nu e prea târziu să te răzgândeşti în privinţa căsătoriei, dacă într-adevăr nu o vrei. Putem face alte aranjamente pentru a te ţine departe de unchiul tău. Părinţii

Rebeccăi sunt pe cale să plece spre casa lor de vacanţă din Ţinutul Lacurilor. Ai putea să-i însoţeşti şi să rămâi acolo în următoarele câteva luni. E un loc sălbatic, liniştit. Cred că ţi-ar plăcea.

Trupul ei subţire se încordă, iar tăcerea se lungi atât de mult, încât Dominic fu sigur că Meriel avea să profite de ocazie pentru a da înapoi. In schimb, ea spuse pe un ton neutru:

- Ai îndoieli acum că ai văzut cât de nepotrivită sunt pentru rolul de soţie?

-Dumnezeule mare, nu! exclamă el. De unde ţi-a venit ideea asta?

-Ţi-am dat mari bătăi de cap. Acum că ne aflăm aici, la Londra, trebuie să fie evident că nu voi fi niciodată „normală[M] Meriel îşi lăsă capul pe spate, privirea fiin- du-i de nepătruns în lumina slabă. Potrivit uzanţelor, unui gentleman care face o cerere în căsătorie nu i se îngăduie să se răzgândească. Numai doamnele au acest privilegiu.

O regulă stupidă. Ei bine, te eliberez de orice obligaţie. Ai vrut să mă salvezi şi ai făcut-o. Dorinţa de a fi un gentleman n-ar trebui să te coste mai mult decât te-a costat deja.

Pulsul lui Dominic începu să bată cu putere.

-Te vreau nu din obligaţie, ci din dragoste, Meriel. Trebuia doar să mă asigur că te măriţi cu mine de bunăvoie.

Buzele ei se strâmbară într-o expresie de vădită neîncredere.

îngrozit de ideea că erau la un pas de a se despărţi, el o sărută apăsat, dorindu-şi să-i nimicească toate dubiile. După o clipă de uimire, gura ei se deschise, iar Meriel răspunse lăcomiei lui neînfrânate. In timp ce era mistuit de flăcările dorinţei, Dominic îşi dădu seama că de asta aveau nevoie.

Nu mai făcuseră dragoste din noaptea în care ea fusese salvată de la ospiciu. Pe drum ocupaseră camere separate, de dragul bunei-cuviinţe şi pentru că el nu voise s-o împovăreze cu un efort fizic când era şi aşa foarte stresată.

Pasiunea era însă tămăduitoare, o cale de a reînnoi intimitatea greu încercată. O simţi pe Meriel prinzând viaţă, sărutându-dud la rândul ei, înfigându'Şi unghiile în umerii lui.

Pe măsură ce sărutările deveneau tot mai profunde, îşi lăsă mâna să-i alunece pe piciorul ei, sub fusta rochi' ei împrumutate. Ea îşi desfăcu genunchii, astfel încât Dominic să-i poată mângâia pielea mătăsoasă din im teriorul coapselor. Când îi atinse cutele umede şi fierbinţi ale părţilor ascunse, lui Meriel i se tăie răsuflarea. El pătrunse mai adânc, mângâindo până când şoldurile ei începură să se rotească şi să se mişte provocator în poala lui. Cuprins de patimă, el o ridică şi o întinse pe cuvertura stacojie.

Apoi, grăbit, fără să'i pese de vreo subtilitate, îşi descheie pantalonii şi o încălecă, smulgându-i fustele şi jupoanele astfel încât să se poată împinge în trupul ei cald şi primitor. Meriel trase aer în piept când o pă' trunse, apoi îl înconjură cu braţele şi picioarele, astfel încât trupurile lor pierdute unul în altul să rămână pe veci înlănţuite.

împreunarea le fu scurtă şi sălbatică, o furie a sânge' lui care îi uni întro singură fiinţă. Când o simţi zvârco-Undase, Dominic îi acoperi gura cu a lui, astfel încât să-şi înghită ţipetele unul altuia. Se revărsă în interiorul ei, apoi se prăbuşi ameţit şi tremurând, întrebândmse dacă nu cumva nebunia pusese stăpânire pe amândoi.

Peste câteva clipe, gâfâind, se rostogoli pe o parte.

-Te mai îndoieşti că te vreau?

-Nu, Dominic, râse ea atingându-mi obrazul.

Când îi auzi satisfacţia din glas, îşi dădu seama că Meriel simţise nevoia de a şti ce putere avea asupra lui. Sub aerul ei fragil se ascundea o putere uriaşă. Ani îm tregi fusese stăpână pe propria viaţă între graniţele do' meniului Warfield.

Recent însă, nişte forţe care îi scăpau de sub control o loviseră şi o descumpăniseră. Avea nevoie să se asigure că nu era o victimă neajutorată. Dominic îi sărută

tandru tâmpla, gândindu-se cât noroc avea că, liniş-tindo, era în acelaşi timp recompensat din plin.

Nu mai discutară niciodată despre renunţarea la căsătorie.

Dimineaţa începu bine, cu o vizită la avocatul soţilor Kimball, ales deoarece Dominic nu voia să mai aibă de-a face cu consilierul juridic al familiei, cel care îi dezvăluise planurile lui Amworth lordului Grahame. Avocatul, un bărbat cu privire ageră pe nume Carlton, promise să redacteze imediat documentele ce aveau să păstreze averea lui Meriel sub controlul ei, astfel încât ele să poată fi semnate chiar în acea după-amiază, în casa familiei Kimball.

Procurarea autorizaţiei din partea colegiului medicilor se dovedi un lucru simplu, chiar dacă mâncător de timp, iar vicarul parohiei locale se arătă dornic şi disponibil să oficieze ceremonia. Ultima oprire a lui Dominic fu acasă la el, unde se bucură să-şi găsească valetul, pe Clement, abia întors din călătoria făcută pentru a-şi vizita mama bolnavă, care acum se simţea mult mai bine.

Fu o uşurare să-i mărturisească evenimentele din ulti-mele două săptămâni lui Clement, care îi era atât servitor,

cât şi prieten. Deşi valetul dădu sugestiv ochii peste cap de câteva ori de-a lungul poveştii, îi împachetă eficient hainele şi îi ură să aibă parte de o nuntă frumoasă. Dominic se gândi să-l invite la ceremonie, dar hotărî să n-o facă. Meriel nu mai avea nevoie de alţi străini prin preajma ei. Valetul i se putea alătura mai târziu.

Se întoarse la locuinţa familiei Kimball, unde află că mireasa lui devenise preferata casei. Pe lângă faptul că se jucase cu copiii în grădină şi îi ţinuse companie Rebeccăi în atelier, folosise buruieni, flori din grădină şi o străveche oală pătată cu vopsea pentru a crea un aranjament floral. Când îl văzu, Rebecca observă: - Meriel are ochi de artist.

- Un pictor în flori şi ramuri, fu de acord Dominic.

Acum că învăţase să aprecieze originalitatea lui Meriel, îi adora creaţiile.

Mai târziu în acea după-amiază, Carlton sosi cu ciorna contractului de căsătorie. In timpul discuţiei ce avu loc în birou, avocatul îi explică lui Meriel toate clauzele. Kenneth participă şi el, ca apărător al intereselor fetei. Dominic nu voia să existe nici o bănuială că ar fi profitat de ea în vreun mod.

Faţă în faţă cu trei bărbaţi serioşi, Meriel ascultă detaliile contractului propus cu o expresie uşor neatentă care îl îngrijoră pe Dominic. Părea că se retrăsese în sine din pură plictiseală şi că nu înţelegea cu adevărat importanţa deciziilor care se luau.

Viitorul ei soţ ar fi trebuit s-o cunoască mai bine. După rezumatul lui Carlton, ea parcurse documentul, apoi îl rupse calm în bucăţi. Celor trei bărbaţi care se holbau la ea le spuse:

- Clauzele în favoarea copiilor mi s-au părut rezonabile. Păstraţi-le. Cât despre restul, redactaţi un contract conform căruia eu şi Renbourne împărţim aceleaşi răspunderi privind domeniul Warfield şi avem acces egal la toţi banii. Nici unul din noi nu va putea să ia măsuri drastice, cum ar fi să vândă pământuri sau să facă investiţii, fără consimţământul celuilalt.

Carlton rămase cu gura căscată.

- E un aranjament foarte radical.

- Dar cu siguranţă nu ilegal? ripostă Meriel ridicând din sprâncenele ei delicate.

-Nu şi dacă este corect redactat, recunoscu avocatul.

-Atunci redactaţi-l. Meriel se ridică. îmbrăcată într-o rochie albastră de zi ce îi aparţinea Rebeccăi, părea aristocrată din cap până în picioare. Dacă voi muri înaintea soţului meu, el va moşteni tot ce am, explică ea. Dacă murim amândoi fără să fi avut copii, averea mea se va întoarce de unde a venit: pământurile la familia mamei mele, banii lichizi la rudele tatălui meu.

- D-dar voiai să îţi pui toate bunurile sub tutelă, astfel încât să nu pot abuza de averea ta, bâigui Dominic.

-Asta a fost ideea ta, nu a mea, îl corectă ea cu asprime. Eu am spus că aş prefera să-ţi fiu amantă, nu soţie, dar nu m-am îndoit nici o clipă de onestitatea ta. Domnilor, vă salut, mai spuse, apoi se răsuci şi plecă din birou, cosiţa lungă şi blondă legănându-i-se pe spate.

Dominic, încă uluit, îşi văzu prietenul zguduindu-se de râs. Carlton îşi scoase ochelarii cu ramă de aur şi îi şterse folosindu-se de o batistă.

-O tânără remarcabilă, domnule Renbourne. Una care ştie ce vrea. Deşi clauzele propuse de dânsa sunt foarte neobişnuite, nu s-ar putea spune că sunt nerezonabile.

-Te însori cu o silfidă de oţel, Dominic, remarcă amuzat Kenneth. Se vede sângele cuceritorilor normanzi care îi curge prin vene. Cu privirea pierdută în zare, luă un creion şi se apucă să schiţeze ceva pe o bucată din contractul rupt, explicând: Aşa trebuie pictată, ca o castelană normandă urcată pe zidul fortăreţei, apă- rându-se pe sine şi poporul ei împotriva unui asediu, în timp ce soţul ei e plecat departe. Fragilă, dar imposibil de stăpânit, în timp ce îşi flutură sabia pentru a-şi strânge soldaţii.

Dominic îşi dădu ochii peste cap, ştiind că nu va mai putea să-l scoată pe Kenneth din ale lui pentru o vreme. Dar chiar dacă Meriel îl făcuse să pară un idiot în faţa celorlalţi doi bărbaţi, gestul ei îl emoţionase. Voia ca ei să fie parteneri egali. Era un contract neobişnuit, dar foarte corect şi exact ceea ce ar fi ales şi el.

Ba mai mult, spusese pe şleau că avea încredere în el. Intr-o zi, cu voia lui Dumnezeu, avea să-l şi iubească.

capitolul 36

Kyle avu o stranie impresie de ireal când ajunse la Londra. Totul i se părea exact la fel, ca şi cum nici n-ar fi plecat. Pe de altă parte, avea impresia că stătuse departe ani întregi şi devenise de nerecunoscut.

Alungându-şi senzaţia de dezorientare, hotărî că mai întâi trebuia să treacă pe la fratele său. Stabiliseră câteva modalităţi pentru a relua legătura la întoarcerea lui Kyle, în funcţie de cum aveau să stea lucrurile la Warfield. Prima, şi cea mai simplă, era ca Dominic să-şi fi îndeplinit misiunea şi să se fi întors în oraş. In cazul acesta nu trebuia decât să-şi informeze fratele în legătură cu desfăşurarea vizitei, iar de aici încolo urma să se ocupe el. O nuntă rapidă, presupunea Kyle, deoarece Lord Grahame, unchiul lui Lady Meriel, urma să se întoarcă de pe Continent peste aproximativ două săptămâni.

Dacă Dominic era încă la Warfield, ar fi trebuit să-i trimită un mesaj servitorului său, Clement. In cazul în care valetul ar fi fost încă plecat la ţară, Kyle s-ar fi văzut nevoit să călătorească până în Shropshire şi să discute în secret cu fratele său sau să dispară până la revenirea lui Dominic la Londra. Cu siguranţă ar fi fost imposibil ca gemenii să facă schimb de roluri la Warfield. Chiar şi persoana cea mai puţin perspicace ar fi observat ceva dacă Dominic s-ar fi transformat în Kyle peste noapte. Trebuia să mai treacă nişte timp pentru ca deosebirile dintre ei să se estompeze.

Kyle bănuia că fratele lui se plictisise deja de viaţa la ţară şi se întorsese în capitală. Dacă era aşa, atunci înşelătoria luase sfârşit, fără ca nimeni să-şi fi dat seama.

Nerăbdător să termine treaba, se îndreptă către casa în care locuia Dominic. Pe când aştepta pe holul slab luminat, se bucură să audă paşi răspunzând bătăii lui în uşă. Cel puţin unul din cei doi bărbaţi se întorsese la Londra.

Clement deschise uşa. Ridicând din sprâncene, valetul întrebă:

-Aţi uitat ceva, domnule? Dacă nu vă grăbiţi, veţi întârzia la propria nuntă.

Kyle încremeni, lovit de premoniţia unui dezastru
.-Ce nuntă?
Clement se uită mai îndeaproape şi păli

- .Doamne Dumnezeule, Lord Maxwell!

încercă să trântească uşa, dar era prea târziu. Kyle îl împinse în apartament, strigând:

- Cu cine se însoară Dominic?

Ştergându-şi orice expresie de pe chip, valetul intră cu spatele în micul salon.

-M-am exprimat greşit, milord. Nu mă aşteptam să vă văd pe dumneavoastră.

- Asta-i al dracului de sigur! înaintând spre Clement cu un aer furios, Kyle se răsti: Se însoară cu Lady Meriel Grahame, nu-i aşa? Nu-i aşa?

în ciuda premoniţiei sale, licărul de confirmare de pe chipul lui Clement veni ca o lovitură teribilă. Cum putuse Dominic să-l trădeze cu atâta mişelie?

Şi totuşi era perfect logic. Dominic detestase mereu faptul că era fiul mai mic, lipsit de proprietăţi, cu statut şi venituri limitate. Căsătoria cu nebuna Lady Meriel avea să-i asigure luxul pentru tot restul vieţii. în loc de a se mulţumi cu o proprietate modestă, acum era stăpânul unei averi egale cu moştenirea contelui de Wrexham. Totul părea foarte logic.

Şi era doar vina lui Kyle pentru că fusese suficient de prost încât să aibă încredere în fratele său. Izbucni:

- Unde şi când?

Valetul scutură din cap, refuzând să răspundă. Furia care se tot strânsese în sufletul lui Kyle încă de când aflase despre boala fatală a Constanciei explodă. îl izbi pe subţirelul Clement de perete şi îi cuprinse gâtul în mâini cu atâta forţă, încât îi lăsă vânătăi.

-Spune-mi, sau, pentru numele lui Dumnezeu, o să te sufoc până vorbeşti! Unde se însoară Dominic cu ea?

Clement rosti cu greu:

- î-în casa familiei Kimball, dar n-are nici un rost să încercaţi să opriţi ceremonia. Privirea speriată a valetului se îndreptă către ceasul de pe poliţa şemineului. Se va termina înainte să ajungeţi acolo. E prea târziu.

înjurând, Kyle îi dădu drumul şi coborî la parter. Poate că era prea târziu să mai oprească nunta, dar încă avea timp să-i rupă gâtul fratelui său.

*

Rebecca avusese dreptate: meritase să facă un efort suplimentar pentru a transforma cununia într-un eveniment special. îmbrăcată într-o rochie din mătase ivorie, cu părul ei incredibil revărsându-se liber sub un voal fin şi purtând pe cap o cunună din flori proaspete, Meriel era atât de frumoasă, încât lui Dominic i se opri inima în loc atunci când o văzu. Mireasa intră în salon în picioarele goale, ţinând în mâini un buchet din trandafiri şi iederă.

Decorată cu mormane de flori, încăperea se transformase într-un loc de sărbătoare. Rebecca şi Kenneth erau martori, iar copiii lor şi părinţii Rebeccăi, singurii musafiri, dar era îndeajuns. Peste ani, Meriel nu avea să simtă că-i lipsise ceva în ziua nunţii. Nici Dominic.

Înăbuşindu-şi dureroasa senzaţie că era pe cale să bată ultimele cuie în sicriul relaţiei cu fratele său, o luă pe Meriel de mână şi se întoarse către vicarul ce stătea cu spatele la ferestre. Acesta le zâmbi cald lor şi Duhului Cenuşiu care îi privea cu interes de pe canapea. Cu glas sonor, preotul începu:

-Dragii mei, ne-am adunat astăzi aici, în faţa lui Dumnezeu...

Cuvintele impunătoare se revărsară asupra lui Dominic, dându-i o stare de pace. El şi Meriel erau făcuţi unul pentru altul. Când ea îşi rosti jurămintele cu voce blândă, lui îi fu greu să şi-o amintească pe fata sălbăticită care fugise de el atunci când o întâlnise prima dată.

Când vicarul ceru inelul, mirelui i se goli mintea. Cumpărase unul cu o zi înainte, nu-i aşa? Unde era? înainte să intre în panică, Kenneth scoase bijuteria, cu un licăr în priviri. Dominic era norocos să-l aibă drept prieten.

Mereu presupusese că, dacă se va însura, fratele lui îi va fi cavaler de onoare...

îşi curmă gândul şi puse inelul pe degetul lui Meriel. Ea îl privi cu ochii limpezi, de un verde tulburător. Minunata lui păgână, fermecătoare şi încăpăţânată, magică

şi misterioasă. Se rugă în taină să fie mereu demn de ea.

Restul slujbei trecu ca prin ceaţă, până când vicarul spuse:

-Vă declar soţ şi soţie.

Şi le dădu binecuvântarea finală.

După ce Dominic sărută mireasa, oaspeţii se înghesuim spre ei, râzând şi felieitându-i. Beat de fericire, el se gândi că Meriel era[A] în sfârşit a lui, s-o iubească, s-o onoreze şi s-o apere. împreună puteau înfrunta orice avea să vină.

Abia dacă observă zarva de pe hol, asta până când uşile se dădură de perete, iar Kyle năvăli în salon, cu părul în dezordine şi cu o expresie ameninţătoare pe chip. Numai Dominic se uita în direcţia lui şi, pentru o clipă nesfârşită şi chinuitoare, privirea furioasă a lui Kyle o întâlni pe a fratelui său. Apoi vicontele străbătu ca o furtună încăperea, strigând:

-Ticălosule!

Ocara lui întrerupse râsetele, iar oaspeţii speriaţi se întoarseră să-l privească pe intrus. Meriel trase aer în piept şi se uită când la Kyle, când la Dominic. Soţii Kimball şi Seaton făcură acelaşi lucru. Pentru orice om care nu-i mai văzuse niciodată împreună, asemănarea era de-a dreptul şocantă.

Amorţit de sentimentul inevitabilului, Dominic o împinse blând pe Meriel într-o parte şi înaintă către gea-mănul său.

- Nu e ceea ce crezi.

Kyle răspunse cu un mârâit incoerent şi cu un pumn care îl izbi în falcă. Dominic nici măcar nu încercă să se ferească. Impactul îl dezechilibră, dar primi cu bucurie lovitura. Măcar dacă durerea ar fi putut să spele vinovăţia zdrobitoare. ' - Destul!

Mare şi înspăimântător, Kenneth Wilding sări pe Kyle înainte ca acesta să poată izbi din nou. îi răsuci un braţ la spate cu o forţă care îl imobiliză, apoi îi porunci

:Dă-i lui Dominic şansa de a-ţi explica.

Kyle se zbătu să se elibereze, dar rămase fără aer când Kenneth înteţi strânsoarea până aproape de a-i disloca umărul.

- Ce e de explicat? spuse cu amărăciune, ignorându-i pe toţi în afară de fratele său. Mereu m-ai dispreţuit pentru crima de a mă fi născut primul, iar acum te-ai răzbunat. Blestemat să fii!

Dezolarea din ochii fratelui său îl înmărmuri pe Dominic, reflectându-se în el şi amestecându-se cu propriile lui chinuri sufleteşti. Nu putu decât să murmure:

-îmi pare rău, dar, de dragul lui Meriel, nu exista altă cale.

- Ipocrit nenorocit!

Bolborosind obscenităţi, Kyle încercă iar să se elibereze, însă Kenneth îl opri trăgând în sus de braţul ţintuit la spate.

- Nu-mi pasă cât de supărat eşti, nu admit un asemenea limbaj în faţa soţiei şi a copiilor mei! Dacă vrei să discuţi civilizat cu fratele tău, foarte bine. Dacă nu, ieşi afară din casa mea.

O venă pulsa la tâmpla lui Kyle, dar acesta încetă să se mai zbată.

-N-am crezut niciodată că ai să te cobori atât de jos, Dominic, spuse el cu glas tremurat. Dumnezeule! Eu speram că am putea să redevenim prieteni, iar în vremea asta tu mă trădai. Gura i se strâmbă. Atât de isteţ! Nu doar că ai avut plăcerea, de a-mi seduce soţia făgăduită, dar te-ai mai şi ales cu banii şi puterea pe care ţi le-ai dorit dintotdeauna. Şi când te gândeşti că am fost îndeajuns de prost încât să mă încred în tine pentru că erai fratele meu.

- Nu a fost nici un pic de invidie la mijloc, jur!

Dominic se opri, dureros de conştient că n-ar fi avut nici un rost să-i explice că o iubea pe Meriel şi că fusese nevoit să acţioneze în grabă ca s-o protejeze. Kyle era atât de furios, încât nu vedea decât trădarea. Orice argument logic i-ar fi părut doar o scuză laşă.

Luându-l ferm de braţ pe proaspătul ei soţ, Meriel interveni cu glas tăios:

- Greşiţi mult, Lord Maxwell. Nu m-aş fi căsătorit niciodată cu dumneavoastră, aşa că nu aveţi nici un drept să-l învinovăţiţi pe Dominic că v-ar fi furat mireasa.

Kyle o privi pentru prima oară de când venise. Clipi uimit, de parcă n-ar fi recunoscut-o pe femeia cu care intenţiona să se însoare. Apoi îşi întoarse privirea mânioasă înspre fratele său. Meriel nu mai conta. Dominic fusese acela care comisese un păcat de neiertat.

- îmi pare rău, Kyle, şopti acesta din nou.
- E timpul să pleci, Lord Maxwell, spuse aspru Rebecca. îţi sugerez ca, după ce te calmezi, să discuţi problema cu Dominic, dar nu înainte.

Kenneth îi eliberă braţul musafirului nepoftit, apoi îl scoase afară din salon. încordat până în pragul unei căderi nervoase, Kyle plecă fără să mai privească înapoi.

Dominic ştia că ar fi trebuit să facă ceva, orice, ca să spargă tăcerea ca de gheaţă. Toată încurcătura asta dezgustătoare era din vina lui. Dar se simţea buimăcit de un oribil amestec între propria durere şi cea a fratelui său. Faptul că aflase despre dorinţa lui Kyle de a reclădi relaţia dintre ei dădea o nouă dimensiune întregului chin.

Meriel îl conduse către cel mai apropiat scaun, în timp ce îl împingea să se aşeze, porunci:

- Lăsaţi-ne!

Nuntaşii se supuseră în tăcere. Până şi motanul ieşi din cameră.

Când rămaseră singuri, tânăra femeie îşi îmbrăţişă soţul, strângându-i capul la pieptul ei.

-îmi pare rău, murmură ea în timp ce îl mângâia pe ceafă. Nu am înţeles cu adevărat cât de rău avea să primească fratele tău vestea despre căsătorie.
Dominic o strânse în braţe, tremurând înfrigura tpână în măduva oaselor.

- Kyle şi cu mine suntem înstrăinaţi de ani întregi, dar întotdeauna a existat între noi o încredere elementară. Acum am distrus-o, iar el n-o să mă ierte în veci.

Kyle nu se pricepuse niciodată la iertare. O lăsase mereu în seama lui Dominic.

-Ai rupt legătura de încredere cu el ca să păstrezi legătura de încredere cu mine. Ţi-a trebuit un curaj teribil. Meriel îşi lipi obrazul de părul lui, şoptind: Iţi mulţumesc, soţul meu.

Dominic închise ochii, apoi se concentră asupra căldurii ei binecuvântate şi asupra propriei răsuflări. Inspiră, expiră. Inspiră, expiră. Era mai rău decât dacă fratele său ar fi murit, căci moartea ar fi fost devastatoare, dar relativ simplă. Doar pierderea unei părţi din suflet. Această ruptură brutală, un coşmar al tristeţii şi trădării, avea să-i marcheze definitiv pe amândoi.

Oare ar fi putut să procedeze cumva diferit, poate s-o ascundă pe Meriel într-un loc sigur până la întoarcerea lui Kyle? Fratele său tot s-ar fi înfuriat, dar n-ar fi fost atât de rău ca faptul că aflase despre căsătorie într-un fel atât de zguduitor.

Ii apăru în minte imaginea terifiantă a lui Meriel legată de un scaun din azilul Bladenham. Nu putea risca să se întâmple din nou aşa ceva. Pericolul din partea lui Grahame era foarte real. Unchiul ei fusese militar. Dacă i-ar fi urmărit cu sprijinul unui magistrat şi cu pistolul pentru duel în mână, poate că totul s-ar fi terminat cu Dominic mort şi cu Meriel încuiată într-un ospiciu infernal, stingându-se puţin câte puţin.

Acceptă cu amărăciune că n-ar fi putut să rişte acţionând altfel, nu când în joc erau siguranţa şi sănătatea fetei. îşi făcuse alegerea, iar acum trebuia să suporte consecinţele. Măcar, slavă Domnului, Meriel avea suficientă încredere în el cât să ştie că nu acţionase din motivele josnice de care îl acuzase Kyle.

Viaţa mergea mai departe. Până la urmă durerea avea să scadă la un nivel tolerabil. Mai greu urma să-i fie lui Kyle, care nu avea o Meriel şi care îndurase foarte recent o altă mare suferinţă. Gândul acesta nu făcu decât să-i învârtă cuţitul în rana sângerândă din inimă.

Dar nu putea sta acolo pentru totdeauna, agăţâiv du-se de Meriel precum un copilaş îngrozit. Se desprinse de ea şi o privi. Il urmărea cu o mină serioasă, fereastra din spate transformându-i părul blond şi voalul alb într-un nimb de

lumină. Arăta ca un înger, deşi el ştia foarte bine să vadă oţelul de sub mătase.

Cu delicateţe, Meriel îşi trecu peste obrazul lui degetele ca nişte aripi de fluture.

- Obişnuiam să visez că am o soră geamănă, spuse ea blând. Un suflet-pereche care mi-ar fi fost cea mai bună prietenă, care m-ar fi iubit şi înţeles mereu. Niciodată nu m-am gândit la latura întunecată a relaţiei dintre gemeni: capacitatea de a vă distruge unul pe altul.

-Noi doi va trebui să fim cei mai buni prieteni, dragostea mea, oftă Dominic.

Văzând că el îşi recăpătase controlul, Meriel zâmbi şi îi dădu un sărut uşor, dulce.

- Nu suntem deja?

Dominic reuşi să-i întoarcă zâmbetul.

-Meriţi orice preţ aş fi plătit pentru tine, iubito.

-Mă bucur că eşti conştient de asta, îl tachină ea. Acum, bărbate, vom participa la ospăţul de nuntă împreună cu bunii noştri prieteni, astfel încât ei să uite neplăcerile şi să îşi amintească doar bucuria. Pe urmă ne vom întoarce acasă, la Warfield.

Dominic se ridică şi o trase într-o îmbrăţişare.

- îmi place când eşti autoritară.
- în cazul ăsta vei fi un bărbat foarte fericit pe viitor.

în ciuda stării lui de spirit, nu putu să nu râdă. îşi cuprinse mireasa pe după talie şi ieşi din salon. Poate că într-o bună zi, cu voia lui Dumnezeu, Kyle avea să asculte de glasul raţiunii. Dar nu conta pe asta. Şi chiar dacă nu urma să se întâmple niciodată aşa ceva, măcaro avea pe Meriel.

Kyle nu ştia de cât timp hoinărea orbeşte prin Londra, neluând seama la ceea ce se petrecea în jur, în timp ce bătăile pulsului său repetau: trădat, trădat, trădat.

Şi încă de către Dominic, cel pe care nu şi-l închipuise niciodată drept duşman.

Gândurile i se limpeziră în sfârşit când ajunse pe podul Westminster, unde se sprijini de parapet şi se uită în jos la apele învolburate ale Tamisei. într-un colţişor îndepărtat al

minţii lui îşi dădu seama că se gândea cu adevărat să se arunce.

Strânse mâinile pe zidul din piatră, dându-şi seama cu groază cât de mult decăzuse. Ce satisfăcut ar fi fost Dominic! Odată fratele său mort, el ar fi devenit următorul conte de Wrexham şi unul dintre cei mai bogaţi nobili ai Angliei.

Cu un aer sumbru, Kyle se îndepărtă de râu. Al naibii să fie dacă îi îngăduia lui Dominic să pună mâna pe Wrexham. In plus, la norocul lui, probabil ar fi fost scos în mod ruşinos din apă de una dintre nenumăratele ambarcaţiuni de pe Tamisa.

Golul care pusese stăpânire pe el de la moartea Constanciei căpătă o dimensiune cu totul nouă. Ce avea să se aleagă de viaţa lui, acum să nu o mai avea pe Lady Meriel Grahame care să-l ţină ancorat în lume?

Cu siguranţă trebuia să găsească o altă mireasă şi să aibă nişte fii împreună cu ea, astfel încât Dominic să nu moştenească niciodată titlul. Dar peţitul trebuia să mai aştepte. îşi putuse închipui o căsătorie de faţadă cu o lunatică, dar gândul de a pune o soţie reală în locul Constanciei era de nesuportat.

Reuşi să-şi găsească un singur ţel. şubred: acela de a se întoarce la Dornleigh. Era casa cel mai puţin primitoare din toată Anglia, dar era căminul lui. îşi aminti ca prin ceaţă că tatăl şi sora lui intenţionau să-i viziteze pe viitorii socri ai Luciei, aşadar, cu puţin noroc, toată proprietatea avea să fie doar a lui, cu excepţia celor aproximativ o sută de servitori.

Dornleigh. Ciudat cum dorinţa de a merge acasă supravieţuise când toate celelalte pieriseră. înălţă Cerului mulţumiri pentru asta, căci altfel n-ar mai fi avut nimic.

capitolul 37

- Bine ai venit acasă! Jena Ames ieşi să întâmpine trăsura şi o primi pe Meriel cu o îmbrăţişare. Presupun că acum eşti Lady Meriel Renbourne.

Meriel clipi. Nu se gândise la noul ei nume.

- Chiar aşa.

Dominic îi zâmbi cu o căldură ce îi stârnea fiori în locuri interesante. întoarcerea în Shropshire fusese mai relaxată decât călătoria spre Londra. Nu-şi dăduse seama câte pozne se puteau face în interiorul unei trăsuri...

- Meriel s-a descurcat foarte bine la Londra, anunţă Dominic. Ba chiar cred că am auzit-o spunând, când eram la o distanţă sigură de oraş, că s-ar putea să-i placă o nouă vizită.
- Dar nu prea curând, replică Meriel cu severitate.

Deşi încă avea dubii în privinţa oraşelor, se simţise bine cu Kenneth, Rebecca şi copiii lor. Ba chiar reuşise să simtă agitaţia la fel de prezentă în Londra ca şi funinginea. Următoarea vizită în metropolă avea să fie mai uşoară.

Intrară râzând în Holliwell Grange. Până să ceară Jena o tavă cu ceai, generalul îşi făcu şi el apariţia de la grajduri.

-Aşadar fapta a fost comisă, spuse el jovial.

După ce îi strânse mâna lui Dominic, o sărută pe mireasă, răspândind un miros de cal deloc neplăcut.

Conversaţia fu lejeră până când primiră ceai şi prăjituri cu stafide. Apoi Jena îşi lăsă înadins ceaşca deoparte.

- Lord Grahame s-a grăbit spre Gretna Green în încercarea de a te găsi, Meriel. De vreme ce a dat greş, aşteaptă la Warfield întoarcerea ta.

Meriel încuviinţă. Unchiul ei ştia că n-ar fi stat prea multă vreme departe de Warfield.

-îţi mulţumim pentru informaţie, spuse Dominic. Mă întrebam cu ce s-a ocupat în ultimele zile. Jena îşi lăsă ochii în jos, îmbujorându-se. - Kamal ne-a ţinut la curent

.Părea că lucrurile progresau între ea şi indian. Meriel întrebă:

- Doamnele sunt bine?
- Da şi mult mai uşurate după ce Kamal le-a spus că ai plecat să te măriţi. Ai aprobarea lor, zise Jena arum cându-i o privire lui Dominic.

Meriel văzu uşoara crispare de pe chipul soţului ei. El nu mai vorbise despre dezastruoasa scenă pe care o făcuse fratele lui la nuntă, dar îi simţea suferinţa din suflet.

Se întrebă dacă Dominic avea să se ierte vreodată pentru că făcuse ceea ce trebuia făcut.

-Şi acum? se interesă generalul.

Meriel şi Dominic se uitară unul la altul. Discutaseră în timpul călătoriei şi căzuseră de acord că abordarea directă era cea mai bună.

-Avem de gând să mergem împreună la Warfield şi V'am fi recunoscători dacă negaţi însoţi în calitate de magistrat, spuse ea. Pot pretinde că sunt o doamnă perfect raţională suficient de mult timp încât să-l conving pe Lord Grahame că eforturile greşite pe care le-a întreprins în numele meu nu mai sunt necesare.

-Vin şi eu, se oferi Jena. Cu cât mai mulţi apărători de partea lui Meriel, cu atât mai bine.

- Intr-adevăr, zise generalul. Grahame e încăpăţânat, dar nu prost. Odată ce îi va intra în ţeasta groasă că Lady Meriel e normală, problemele voastre vor lua sfârşit.

Meriel se încruntă.

- Oare vorbirea şi nişte haine frumoase vor fi suficiente să-i convingă pe oameni că sunt lucidă după atâţia ani în care am fost considerată nebună?

- Bineînţeles. Lumea ne judecă mai mult după aparenţe. Dacă vorbeşti şi te îmbraci ca o doamnă, prin definiţie eşti o doamnă. Zâmbind pieziş, Dominic adăugă: Şi, desigur, eşti o moştenitoare, ceea ce te face fermecător de excentrică, nu nebună.

Ceilalţi dădură din cap în semn de aprobare, dar Meriel nu era atât de sigură. Ii venea greu să creadă că va fi atât de uşor să-şi revendice căminul.

*

în dimineaţa următoare, după micul dejun, grupul porni spre Warfield călare pe patru dintre excelenţii cai ai generalului. Meriel mergea pe lângă Dominic, ţinând capul sus, cu părul ei splendid strâns sub o pălărie şi perfect stăpână pe sine. Rebecca îi dăduse o ţinută de călărie, aşa că folosea şaua laterală şi părea o doamnă din cap până în picioare. Doar cineva care o cunoştea bine şi-ar fi dat seama că era mai încordată decât un arc de ceas.

Când ajunseră la porţile din fier ale domeniului, Meriel sună din clopoţel. Portarul ieşi din căsuţa de la poartă cu obişnuitul lui mers domol.

- Bună ziua, Walter.

Bărbatul rămase cu gura căscată, nevenindu-i să creadă.

- Lady Meriel?

-Sigur. Cum el continua să se holbeze, tânăra spuse pe un ton dulce: Poarta, te rog?

Walter se grăbi să tragă zăvorul şi să deschidă porţile. Călăreţii intrară, apoi îşi urmară drumul pe alee unul lângă altul. Dominic auzea în minte bătăile ritmice ale tobelor militare. Un lucru potrivit, de vreme ce mergeau la luptă.

îşi simţea nervii întinşi, deşi nu-şi putea închipui vreo problemă concretă, nu când de partea lor se aflau generalul Ames şi greutatea legilor anglo-saxone. Uimitor câte putea schimba o nuntă. Totuşi, când se apropiară de casă, fu uşurat să-l vadă pe Grahame plimbându-se neînarmat prin faţa clădirii. Nu uitase ameninţările proferate de bătrân în ziua în care îl alungase de la Warfield.

Privirea sfredelitoare a lordului Grahame îi măsură pe călăreţii ce opreau în faţa lui. în spate, doamna Rector şi doamna Marks ieşiseră şi stăteau încordate în capul scării de piatră.

Cu o furie abia înăbuşită în voce, Grahame izbucni

- :Neobrăzarea ta mă uimeşte, Maxwell. Mi-am căutat nepoata prin toată Anglia. Domnule general Ames, ştiţi

cu ce s-a ocupat diavolul ăsta? Trebuie că nu ştiţi, altfel n-aţi mai fi lângă el.

Dominic îşi ţinu răsuflarea când Meriel descălecă graţios şi merse în faţa lui Grahame, înfruntându-l cu micuţa ei siluetă dreaptă şi neînduplecată.

-Ar trebui să vorbeşti cu mine, unchiule, nu cu soţul şi prietenii mei.

Lordului i se scurse tot sângele din obraji.

- Dumnezeule, poţi vorbi!

-Intr-adevăr. Meriel privi spre doamne. Bună ziua, doamnă Rector şi doamnă Marks. Sper că n-aţi fost prea îngrijorate din pricina mea.

-Ne-am făcut griji la început, admise doamna Marks.

Lângă ea, doamna Rector radia de încântare. Chipurile fermecate ale unei duzini de servitori se zăreau la ferestrele de sus. Până seara, toată lumea din Shropshire avea să afle că Lady Meriel era în deplinătatea facultăţilor mintale.

- D-dar dacă poţi vorbi, cum de n-ai făcut-o niciodată? îngăimă Grahame.

-N-am avut nimic de zis. Meriel îi întinse frâul unui valet cu ochii mari, care coborâse treptele. Cu glas tăios, continuă: Şi nici nebună n-am fost. Deşi ai avut intenţii bune, nu mi-a convenit să fiu răpită şi încuiată în azilul acela respingător şi nici nu mi-au plăcut ameninţările tale la adresa viitorului meu soţ. Sper că astfel de lucruri absurde nu vor mai avea loc niciodată.

-Dat fiind comportamentul tău, chiar nu mă poţi blama că te-am crezut lipsită de apărare, spuse Grahame pe un ton defensiv.

Uitătura ei sardonică lăsă de înţeles că avea toate motivele să-l blameze, dar urma să se abţină cu graţie. Meriel se întoarse către tovarăşii ei de drum şi spuse relaxat, de parcă tocmai ar fi sosit de la o partidă de călărie prin parc:

- Vă rog să intraţi la o cafea!

Un alt valet îşi făcu apariţia, iar caii fură conduşi în grajd, în timp ce Meriel şi compania urcau treptele.

- Bravo! îi şopti Dominic profitând de ocazie. De acum mai e foarte puţin.

Tânăra dădu din cap, tensionată, dar stăpână pe sine şi pe situaţie.

Deşi scrâşnea din dinţi, Grahame făcu tot posibilul să se adapteze noilor circumstanţe. După ce toată lumea se aşeză în salonul încăpător, reuşi să spună cu un zâmbet ţeapăn:

- îmi pare rău pentru problemele pe care ţi le-am făcut, Meriel. Am... am crezut că mă îngrijesc de tine aşa cum şi-ar fi dorit fratele meu.

Pasămite hotărând că scuzele lui erau adecvate, Meriel îi oferi unchiului ei un zâmbet radios în timp ce îşi dădea jos mănuşile de călărie.

- înţeleg de ce ai interpretat greşit lucrurile. Nu vom mai discuta despre asta. Am fost norocoasă să am parte de doi tutori atât de conştiincioşi.

Atmosfera stânjenitoare fu întreruptă când Roxana veni în goană spre stăpâna ei, dând din coadă şi aproape ieşindu-şi din piele de bucurie. Meriel îngenunche pentru câteva clipe ca s-o asigure că se întorsese cu adevărat.

Cu ochii spre verigheta de pe degetul ei, doamna Marks observă:

-Căsătoria trebuie să-ţi fi priit, Mer... Lady Maxwell. Nu te-am mai văzut niciodată arătând atât de bine.

Meriel făcu schimb de priviri cu Dominic, care se ridică în picioare. Discutaseră şi despre asta pe drumul de întoarcere.

- Nu sunt Lady Maxwell, ci Lady Meriel Renbourne. Soţul meu, cel pe care aţi ajuns să-l cunoaşteţi şi să-l preţuiţi în aceste ultime săptămâni, este Dominic Renbourne, fratele geamăn al lordului Maxwell.

Bătrânelor li se tăie răsuflarea, iar Lord Grahame rămase cu gura căscată.

- Poftim? izbucni el ameninţător. Wrexham i-a băgat pe gât nepoatei mele un fiu mai tânăr?

-Tatăl meu n-a ştiut nimic despre schimbul de roluri, explică liniştit Dominic. De fapt, nici acum nu ştie. Trebuie să le scriu lui şi surorii mele în această seară.

Se gândise să le scrie de la Londra, dar hotărâse că era mai bine să aştepte până ce aveau să se rezolve problemele de la Warfield.

-Cum se poate ca Wrexham să nu ştie? se încruntă doamna Marks. El şi fiica lui au fost musafiri aici timp de două zile!

- Tatăl meu are vederea slabă şi se aştepta să dea de Maxwell, o lămuri Dominic. Ochii Luciei sunt mai tineri şi mai ageri, iar ea m-a recunoscut imediat, dar şi-a ţinut gura la rugămintea mea, de vreme ce situaţia era oarecum jenantă.

-Intr-adevăr jenantă, replică sec doamna Marks. Am auzit despre copii care se amuză făcând schimb de locuri, dar niciodată despre un adult care să-şi trimită geamănul la peţit.

Dominic le oferi cel mai de încredere zâmbet al lui, împreună cu explicaţia născocită de el şi Meriel, jumătate adevăr, jumătate minciună.

- Deseori există o... o legătură specială între gemeni. Când fratele meu a întâlnit-o pe Meriel, a avut intuiţia foarte puternică a faptului că ea şi cu mine ne-am potrivi. M-a convins să vin în locul lui pentru cea de-a doua vizită, care avea să fie mai lungă. Am acceptat foarte greu din pricina înşelătoriei implicate, dar Maxwell a fost cât se poate de convingător.

- Dominic şi-a dezvăluit adevărata identitate foarte curând, spuse Meriel senină. Ca să fiu sinceră, nu fusesem atrasă de Lord Maxwell. Un om respectabil, dar nu liniştitor. Deşi cei doi seamănă tare mult, Dominic e foarte diferit.

Ii adresă un zâmbet vădit drăgăstos. Ştrengăriţa avea un talent actoricesc demn de admiraţie.

Bucuros să afirme ceva pe de-a-ntregul adevărat, Dominic continuă:

-Am fost şocat când m-am trezit îndrăgostindu-mă de Meriel, dar odată ce s-a întâmplat.

întinse mâinile într-un gest menit să sugereze că dragostea le învinge pe toate şi că misterioase sunt căile sorţii. Deşi era o explicaţie şubredă pentru o situaţie revoltătoare, puţin probabil ca fratele său s-o contrazică. Ar fi picat prost dacă ar fi spus adevărul, iar lui Kyle nud plăcea să arate prosteşte.

-Ce mai poveste! exclamă admirativ doamna Rector. La fel de bună ca oricare dintre cele ale doamnei Radcliffe[3].

Dominic o privi atent, căci detectase o urmă de ironie în comentariul ei. Bătrâna îi întâlni ochii fără să clipească.

3
Ann Radcliffe (1764-1823), cea mai reprezentativă autoare britanică de romane gotice (n.tr.)

Dacă nu credea versiunea lui, atunci ţinea asta doar pentru ea.

Grahame încă părea indignat că Meriel sfârşise cu un fiu mai tânăr şi fără titlu, dar ştia că nu trebuia să conteste o situaţie ce fusese acceptată de bătrâne, de familia Ames şi de Meriel însăşi.

-De vreme ce moştenitoarea domeniului Warfield s-a măritat, ar trebui să organizăm o festivitate pentru arendaşi şi săteni, sugeră el împăciuitor.

Doamna Rector se lumină la faţă.

- O, da. E o foarte veche tradiţie a familiei, Meriel.

Ştiind cât de obositor era pentru soţia lui să joace rolul doamnei elegante, Dominic întrebă precaut:

- Ce fel de festivitate?

-Mai sunt doar câteva zile până la solstiţiul de vară. Ar fi un moment perfect pentru o sărbătoare în aer liber şi un foc de tabără. Cu puţin noroc, Amworth s-ar putea simţi destul de bine încât să vină împreună cu soţia. Poate participă şi familia ta, Renbourne. Vocea lui Grahame răsună sardonic: La urma urmei, nici unul dintre noi n-a avut fericirea de a participa la nuntă

.Dominic se uită spre Meriel. Poate pentru că ea tăcuse atâta timp, acum le venea uşor să comunice fără

cuvinte. El ridică întrebător din sprâncene. De vreme ce putea să dispară foarte uşor în timpul unui astfel de eveniment, dacă mulţimea devenea copleşitoare, tânăra dădu din cap aprobator.

-Ar fi splendid, dacă doamna Marks şi doamna Rector sunt de acord.

-Alegerea îi aparţine lui Lady Meriel. Cum nu mai are nevoie de tutori sau de însoţitoare, autoritatea noastră a luat sfârşit.

Acum că trecuse entuziasmul iniţial provocat de întoarcerea lui Meriel, în ochii doamnei Marks se citea îngrijorarea. Situaţia de la Warfield fusese un dar ceresc pentru o pereche de biete văduve.

-Sunteţi familia mea, iar Warfield este căminul vostru, spuse imediat Meriel privind de la o bătrână la cealaltă. Sper că veţi rămâne aici pentru totdeauna.

In timp ce doamna Marks se relaxa, doamna Rector se ridică pentru a o îmbrăţişa pe Meriel.

- Binecuvântată să fii, copilă! Aşezându-se ia loc, spuse: Poate că ar trebui să ne mutăm în Casa Dower, Edith, şi să le lăsăm tinerilor ăstora mai multă intimitate.

-Asemenea detalii pot fi hotărâte mai târziu, zise Dominic. Acum trebuie să ne gândim la praznicul de nuntă, de vreme ce nu mai e nici o săptămână până atunci.

Mai târziu, alături de două ibrice de cafea, toate planurile fuseseră făcute, în mare parte de către doamne şi de către Jena. Pentru că în India jucase rolul gazdei în casa tatălui său, aceasta din urmă avu multe sugestii practice privind organizarea unei reuniuni de proporţii într-un timp scurt. Urmau să fie trimise invitaţii spre Dornleigh şi Bridgton Abbey. Dominic se îndoia că tatăl său ar fi vrut să vină (probabil că Wrexham urma să fie la fel de furios ca şi Grahame din pricina schimbului de miri), dar cu siguranţă familia Renbourne trebuia invitată.

Odată terminate cafeaua şi planurile, generalul Ames şi fiica lui plecară. Imediat ce uşa se închise în urma lor, Grahame se scuză, pretinzând că trebuia să se ocupe de corespondenţă. Dominic bănuia că adevărata lui

dorinţă era să găsească un loc liniştit în care să digere cele întâmplate. Era clar că îi venea greu să-şi schimbe părerea despre nepoata lui cea „nebună".

Doamnele se retraseră în camera de zi ca să brodeze şi să bârfească între patru ochi, lăsându-i pe tinerii însurăţei în salon, păziţi de fidela Roxana.

-Ai reuşit, spiriduşule! exclamă Dominic îmbrăţi- şându-şi scurt soţia. Bătălia a fost câştigată fără vărsare de sânge şi toţi te-au acceptat ca stăpână a domeniului Warfield.

-Cu ajutorul prietenilor mei. Ochii lui Meriel străluciră când îşi dădu jos cizmele de călărie şi ciorapii. In sfârşit!

îşi smulse acele de păr şi scutură din cap pentru a-şi despleti cocul ordonat, apoi îşi azvârli cât colo haina de călărie şi o zbughi pe holul ce ducea către spatele casei. Nedumerit, Dominic se luă după ea.

Meriel ieşi fericită la aer, cântându-şi bucuria spre cerurile din Shropshire. Exuberantă, coborî în goană scările

şi traversă grădina în formă de cruce malteză, cu părul blond fluturându-i pe spate şi cu Roxana lătrând pe urmele ei. Doamna londoneză se transformase la loc în fiinţa sălbatică şi fermecată ce luase în stăpânire de la bun început inima lui Dominic.

La fel de entuziasmat ca mireasa lui, o urmă de-a lungul aleilor care îi deveniseră la fel de familiare precum liniile din propria palmă. Rămase la câţiva paşi în spatele lui Meriel, fără să încerce s-o prindă, bucurându-se de imaginea siluetei ei suple.

în cele din urmă ea rămase fără energie într-un luminiş din zona sălbatică. Râzând, se prăbuşi în iarba moale, presărată cu flori, fără să-i pese de frumosul costum pentru călărit pe care îl purta.

- E minunat să fii acasă!

Dominic se trânti pe iarbă lângă ea, în vreme c eRoxana se aşeza fericită în cealaltă parte. - Warfield ţi se pare diferit?

- Mai frumos, decretă ea întinzându-se cu voluptate. Ar merita să mai plecăm din când în când doar ca să avem plăcerea de a ne întoarce. Cred că mi-ar plăcea să călătoresc într-o zi. Italia. Viena. Insulele greceşti. Izbucni în râs. Şi poate voi scrie o carte despre cum să aranjezi flori în feluri pe care aproape nimeni nu le va pricepe sau aprecia!

-S-ar putea să lansezi o nouă modă. Gândindu-se la un alt subiect ce trebuia discutat, el întrebă: Ce părere ai despre copii? E în natura lucrurilor ca ei să apară curând după căsătorie.

Privirea lui Meriel se întunecă. Descurajat, Dominic îşi dădu seama că, vreme de mulţi ani, ea nu avusese aproape nici un contact cu copiii, aşa că îi era probabil greu să se imagineze în rol de mamă. Sperând că nu detesta prea mult ideea unei familii, spuse:

-îmi pare rău, ar fi trebuit să vorbim despre asta înainte. Dacă nu e deja prea târziu, există metode prin care se poate amâna întemeierea unei familii, dacă ai prefera asta.

Tânăra se ridică în capul oaselor şi îşi încrucişă picioarele, cu un aer tulburat.

-Cred că mi-ar plăcea să mai aştept o vreme, dar nu asta m-a deranjat. Eu... eu tocmai mi-am amintit un fragment dintr-o conversaţie despre naşterea unui copil. O ceartă. Dar nu reuşesc să-mi aduc aminte când s-a întâmplat sau cine vorbea.

- Una dintre slujnicele de pe domeniul Warfield care era mustrată pentru că a rămas grea fără să aibă un soţ, poate? sugeră el.

-Nuuuu! Meriel îşi muşcă buza. S-a întâmplat acum mai multă vreme, şi discuţia era mult mai vehementă.

Prea vehementă, dacă ea încă îşi amintea episodul cu atâta nelinişte. Dominic o luă de mână.

- Din cauza amintirii ăsteia nu-ţi place să te gândeşti la copii?

-N-are importanţă, zise ea ridicând din umeri. Doar o idee trecătoare. îşi lăsă capul într-o parte, îngândurată.

Niciodată nu mkim pus problema să am copii, dar cred că m-aş bucura de ei, cam ca de pisoi sau căţeluşi.

-Numai tu puteai să spui asta.

Optimist că, odată cu trecerea timpului, Meriel avea să-şi dorească urmaşi la fel de mult ca şi el, Dominic se aplecă în faţă şi o sărută. Buzele ei se lipiră de ale lui, dulci ca nectarul florilor.

Meriel îi gâdilă coastele. Râzând, se apucă şi el să-i descopere locurile în care se gâdila. La început se dezbrăcară în joacă, dar curând săruturile şi dezmierdările deveniră mai grăbite, până când se uniră bucuroşi, eliberaţi de umbrele care îi apăsaseră până atunci. Ea era o prinţesă păgână, goală în toată splendoarea ei şi simţindu-se ca acasă în iarba presărată cu margarete. O zeiţă care îl făcea să se topească de dorinţă şi împlinire.

După ce terminară, se prăbuşiră înlănţuiţi în lumina soarelui, gâfâind amândoi.

-Te iubesc, Meriel, spuse el ciufulindu-i părul. Sunt fericit să fiu cu tine şi îmi place la nebunie ce am devenit stând în preajma ta.

Meriel închise ochii, dar nu îndeajuns de repede pentru a-şi ascunde tulburarea. Dominic se întrebă, cuprins brusc de tristeţe, dacă ea avea să răspundă vreodată în totalitate sentimentelor lui. Poate că era nevoie să creşti în societatea normală, să vezi ciclurile de curtare şi căsătorie, ca să înţelegi sensul iubirii umane.

Un alt gând i se strecură în minte ca o otravă. Meriel nu mai avea nevoie de el. Căsătoria îi oferise protecţia care îi trebuia pentru a deveni stăpâna incontestabilă a domeniului Warfield, şi pe acesta îl iubea mai mult decât pe orice om, bărbat sau femeie.

O trase mai aproape şi încercă să nu se gândească la promisiunea pe care i-o făcuse, de a pleca dacă vreodată ea i-o cerea. Asta nu urma să se întâmple imediat. Ţinea la el, avea suficientă încredere încât să împartă cu el controlul moşiei Warfield şi cu siguranţă se bucura atunci când făceau dragoste.

Dar legăturile create din dragoste, obişnuinţă şi devotament, cele care ţineau laolaltă cele mai multe căsnicii, erau în afara experienţelor lui Meriel. Oare avea să vină ziua în care ea să nu-l mai dorească prin preajmă? Ar fi putut să-şi piardă cumpătul şi să-l gonească într-o criză de furie? Sau, după ce se mai domoleau primele flăcări ale pasiunii, ea avea să devină curioasă în privinţa altor bărbaţi şi să-şi ia amanţi? Dacă se întâmpla aşa ceva, avea să plece el de bunăvoie.

îşi spuse cu asprime să nu mai caute necazul cu lumânarea. Cu siguranţă Meriel era o iubită pasională, care îl îndrăgea în felul ei. Trebuia pur şi simplu să-şi trăiască viaţa zi cu zi. Dacă veneau pe lume copii, nu încăpea îndoială că legătura dintre ei avea să devină mai profundă. Şi chiar dacă Meriel o să-l gonească într-o criză de furie, îl putea chema oricând înapoi.

Un nor pluti prin dreptul soarelui, iar Dominic se înfăşură în jurul ei. Nu erau doar amanţi, ci şi prieteni.

Se ruga să fie destul.

capitolul 38

Wrexham şi Lucia se întorseseră la Dornieigh. Drace! Stând călare pe vârful unui deal cu vedere către casă, Kyle

văzu trăsura trăgând în faţă, apoi pe tatăl său şi pe sora lui coborând. îşi întoarse prompt calul şi porni în direcţia opusă. De când venise acasă avusese parte de două zile de pace totală, dar tot nu era pregătit să aibă companie.

Se gândi dacă trebuia să fie el acela care să aducă vestea că Dominic o furase pe moştenitoarea pregătită de Wrexham pentru urmaşul lui. Nu, nu când asta ar fi însemnat să asculte răcnetele tatălui său. în plus, subiectul era mult prea dureros.

Furia pe care o simţise la Londra se stinsese, lăsân- du-l extenuat şi gol pe dinăuntru. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să facă ceva. Dar al naibii să fie dacă ştia ce.

Reuşi să-şi evite tatăl şi sora timp de o zi şi jumătate. Dornleigh era un domeniu întins. Dar în seara următoare, după o lungă expediţie pe dealurile din apropiere, se întoarse în camera lui şi o găsi pe Lucia aşezată pe cel mai comod scaun, citind o carte. Fata ridică privirea când îl auzi intrând.

- Prea târziu ca să mai fugi. Te-am văzut.

Kyle se gândi s-o rupă la fugă, dar era teribil de nedemn să trăiască precum un şoarece speriat în propria casă. Intră cu precauţie în cameră.

-Ar fi trebuit să încui uşa înainte de a pleca.

-Nu te poţi ascunde la nesfârşit, zise Lucia închizând cartea şi punând-o alături. Cel puţin eu sunt de partea ta, indiferent ce s-ar întâmpla.

Kyle îşi aruncă pălăria în cealaltă parte a camerei. Aceasta ateriză frumos pe colţul unui scaun din lemn sculptat.

- Asta înseamnă că îl consideri pe Dominic un om de cea mai joasă speţă?

-Sunt de ambele părţi, spuse ea încet. Pe tine te cunosc mai bine, desigur, dar Dominic îmi este frate în aceeaşi măsură.

Kyle îşi înghiţi un comentariu mânios. Cearta lui era cu Dominic, nu cu Lucia.

-Ştii ce a făcut?

Ea încuviinţă.

-Azi au venit scrisori de la el pentru Papa şi pentru mine. Tata a primit versiunea oficială a felului în care s-a ajuns la căsătorie. Mie Dom mi-a spus toată povestea, pentru că l-am ajutat şi considera că merit adevărul. Privindu-şi încruntată fratele, continuă: Mi-a scris că ai apărut imediat după nuntă şi că erai... destul de supărat, căci primiseşi pe neaşteptate vestea despre căsătorie.

- Ce exprimare eufemistică!

Strângând din buze, Kyle luă o sticlă cu brandy din dulap. O adusese în noaptea în care se întorsese la Dornleigh, ştiind că avea să-i prindă bine o sursă de uitare temporară aflată la îndemână.

îşi turnă un pahar generos şi tocmai punea dopul la loc când sora lui îl întrebă:

-Mie nu-mi oferi?

- Eşti prea mică pentru brandy!

-Sunt majoră şi pe cale să mă mărit, replică ea ridicând din sprâncene. Cu siguranţă mi se permite puţin alcool.

Kyle turnă în tăcere un deget de băutură pe fundul altui pahar şi i-l întinse, apoi se tolăni pe celălalt scaun, mai puţin confortabil.

-Sper că n-ai trecut pe aici pentru o lungă discuţie frăţească. N-am chef.

-Deja am dedus asta. Sorbind cu grijă din băutură, Lucia spuse: Ştiai că Papa şi cu mine am fost în vizită pe domeniul Warfield cât timp Dominic era acolo, jucând rolul tău?

Kyle înţepeni.

- Doamne, Dumnezeule, Wrexham a ştiut despre înşelătorie de la bun început?

-A, nu. Ştii cât e de mândru când vine vorba să-şi poarte ochelarii. Nu şi-a dat nici o clipă seama. Dominic te imită foarte bine. Eu rn-am prins imediat, desigur, dar Dom mi-a explicat între patru ochi de ce se afla acolo şi m-a rugat să nu-i dezvălui identitatea. Am fost de acord de dragul amândurora, preciză ea surprinzând privirea fratelui său.

Kyle nu putu să nu tresară când se gândi la felul în care trebuie să se fi simţit Dominic atunci când familia lui

descinsese la Warfield. Probabil fusese tentat să fugă cât îl ţineau picioarele.

Pentru prima dată se întrebă ce se întâmplase de fapt în lipsa lui. Era clar că mai multe lucruri merseseră ana-poda, nu doar faptul că fiul cel mic o sedusese pe Lady Meriel. Manifestând o curiozitate reţinută, zise:

-Ai putea foarte bine să-mi spui ce ai pe suflet. Este limpede că altfel n-o să pleci.

-Foarte adevărat, încuviinţă ea. Trebuie să ştii toată povestea

.Kyle îşi studie paharul, admirând reflexiile bogate ale luminii lumânărilor în brandy.

-Dominic te-a rugat să mă împaci? Ar fi trebuit să ştie că n-o să meargă.

- Şi tocmai de aceea nu m-a rugat. A fost ideea mea să discut cu tine, deoarece nu suport gândul că fraţii mei şi-ar putea petrece restul vieţii complet înstrăinaţi.

-Obişnuieşte-te, spuse el scurt. Dacă am noroc, n-o să-l mai văd niciodată. Ce a făcut el e... de neiertat.

- De ce? pufni ea. Pentru că erai foarte îndrăgostit de Meriel? Un bărbat îndrăgostit nu i-ar fi cerut geamănului său să-i curteze soţia.

-Am avut motivele mele, replică el strângând din buze.

Vocea ei se mai înmuie.

-Sunt sigură că le-ai avut, dar faptele tale nu au fost cele ale unui om topit după logodnica lui. Ai întâlnit-o în persoană doar o singură dată, nu-i aşa? Abia dacă e suficient cât s-o recunoşti, darmite să te îndrăgosteşti.

-Eşti obsedată de romantism, spuse el exasperat. Nu toată lumea se căsătoreşte din iubire, cum faci tu. Lady Meriel e o debilă mintal, nu genul de femeie de care un bărbat s-ar putea îndrăgosti. Scopul căsătoriei era s-o protejeze de vânătorii de zestre. Cuprins iarăşi de furie, răbufrii: In schimb, din pricina nechibzuinţei mele, vână-torul de zestre care a sedus-o e chiar fratele meu.

Recunoscu stânjenit că vinovăţia cauza o parte din mânia lui. Eşuase în a-şi îndeplini îndatoririle, iar din pricina asta avea de suferit o fată nevinovată, cu mintea rătăcită.

-Tu ai privit-o pe Lady Meriel ca pe o fiinţă demnă de milă, căreia îi trebuia ocrotire, spuse Lucia cu severitate. Dominic s-a uitat la ea şi a văzut o femeie frumoasă, vrednică de dragoste.

-Asta pretinde el? Kyle îşi înghiţi restul de brandy şi întinse mâna după sticlă. Nu mi-am dat seama ce talent are la minţit.

-Kyle, eu am cunoscut-o pe Meriel şi mi s-a părut chiar fermecătoare, spuse Lucia cu sinceritate. Conform

însoţitoarelor ei, starea fetei a început să se îmbunătăţească imediat după venirea lui Dominic la Warfield. Se pare că acum e aproape normală, iar meritul îi aparţine fratelui nostru. Tu ai fi putut face acelaşi lucru pentru ea?

Kyle se opri din turnat. Amintirea celor întâmplate în casa familiei Kimball era înceţoşată din pricina furiei mistuitoare pe care o simţise atunci. Abia dacă o remarcase pe Lady Meriel. Ea nu fusese niciodată prea reală în ochii lui, cu atât mai puţin în ziua aceea, când toată atenţia îi era îndreptată spre fratele său. Dar brusc îşi aminti că ea vorbise şi îi spusese pe şleau că Dominic e cel pe care îl dorea, nu el.

Sigur că asta spusese, de vreme ce Dominic o sedusese şi îi otrăvise mintea împotriva logodnicului ei. Dar nu putea nega că fata vorbise, şi încă destul de coerent. Toată lumea o socotea incapabilă de o asemenea performanţă, deci ceva trebuia să se fi schimbat mult în scurtul răstimp de la venirea lui Renbourne la Warfield.

Stropi mari de brandy îi căzură pe mână şi îşi dădu seama că uitase de sticlă. Ruşinat de propria neîndemânare, luă o înghiţitură zdravănă, de parcă ar fi turnat intenţionat prea mult.

- Dacă a fost aşa o mare potrivire în dragoste, atunci de ce s-a repezit Dominic cu atâta neruşinare s-o ducă la altar? Dacă mi-ar fi aşteptat întoarcerea şi m-ar fi convins că ţine cu adevărat la fată, probabil că m-aş fi retras în favoarea lui.

-N-a avut de ales, îl informă Lucia. Unchiul lui Me- riel o închisese într-o casă de nebuni, iar Dom a vrut să se asigure că nu va fi trimisă înapoi acolo.

- Un ospiciu? rosti Kyle şocat. De ce ar face Amworth aşa ceva? Mie mi-a spus că unul dintre principalele motive pentru a-i găsi fetei un soţ e acela de a o ţine departe de casa de nebuni.

- E vorba de celălalt unchi al ei, Lord Grahame. Trecându-şi distrată o mână prin părul negru, Lucia oftă: Mai bine s-o iau de la început.

îi explică pe scurt că Amworth se îmbolnăvise grav, ceea ce provocase mai întâi întoarcerea grabnică a lui Grahame, apoi un şir de evenimente neplăcute care se sfârşise cu Dominic scoţând-o cu forţa pe Meriel din azil şi zorind-o să se căsătorească, astfel încât să poată avea control legal asupra persoanei ei. Kyle ascultă încruntat, întrebându-se dacă povestea era reală sau Dominic doar mizase pe dorinţa surorii lui de a-l vedea într-o lumină bună.

- Dominic s-a străduit din răsputeri să rezolve problema fără un scandal, încheie Lucia. Varianta oficială, cea pe care i-a scris-o lui Papa, e că tu i-ai considerat pe el şi pe Meriel potriviţi unul pentru altul, aşa că l-ai trimis în locul tău din pură generozitate.

Kyle slobozi un scurt hohot de râs aspru.

- Chiar e un mincinos talentat!

- Mai bine aşa decât să dea sfară-n ţară că tu nu te-ai deranjat să-ţi curtezi propria soţie, observă ea sarcastic. Ti-ai dorit-o sincer pe Meriel sau încă nu suporţi ca Dominic să-ţi ia vreuna dintre jucării?

El se uită în paharul cu brandy, întrebându-se dacă putea exista o urmă de adevăr în acuzaţia surorii lui.

-Aici nu-i vorba de competiţie, spuse cu glas răstit. Am avut încredere în Dominic, şi el m-a trădat.

- O parte din mine înţelege asta, oftă Lucia. O altă parte crede că o serie de circumstanţe bizare l-au silit pe Dominic să facă un gest care te-a rănit profund, dar în privinţa căruia n-a prea avut de ales, dacă voia s-o ocrotească pe femeia iubită. îşi lăsă capul într-o parte şi îl iscodi: Chiar aşa, tu ai fost vreodată îndrăgostit?

Paharul se sparse în fărâme scânteietoare, tăindu-i palma şi stropindu-l în poală cu brandy. înjurând, o alungă pe

Lucia atunci când aceasta se ridică să-l ajute. In timp ce îşi înfăşură mâna rănită într-un prosop, se întreba furios cum de cuteza Dominic să vorbească despre dragoste. El, care se implicase în aventuri trecătoare, care nu îşi petrecuse zece ani fiindu-i credincios unei singure femei. El, care nu îşi văzuse iubita murindu-i în braţe...

îşi dădu seama îngrozit că era pe cale să cedeze nervos în faţa surorii lui.

- Ieşi afară, Lucia! Acum!

O Renbourne încăpăţânată până în măduva oaselor, ea nud ascultă, ci se apropie şi îi puse mâna pe braţ.

- Kyle, îmi pare rău! Văd cât de mult te-a afectat întreaga situaţie. Dar nu reuşeşti să accepţi că poate a fost mai bine aşa? Dominic o iubeşte pe Meriel. Tu nu, dar acum ai ocazia de a găsi o femeie de care să te îndrăgosteşti.

Kyle se smulse de lângă ea, înfricoşat de gândul că ar fi putut s-o lovească.

- Lucia, nu ai nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti, mârâi el.

- Nu ştiu cum e să fii trădat de fratele geamăn, spuse ea calm, dar ştiu câte ceva despre dragoste. Pentru că îl iubesc pe Robin şi îl iubesc pe Dominic, şi te iubesc pe tine.

Kyle se îndepărtă, rugându-se ca sora lui să plece odată. După un lung răgaz, paşii ei se îndreptară spre uşă, dar Lucia se opri pentru un ultim cuvânt.

- Dominic şi Meriel organizează o petrecere de nuntă pentru cei din comunitate în ziua solstiţiului de vară. Papa şi cu mine plecăm spre Warfield mâine dimineaţă. Dacă ai să te îndupleci să-l ierţi pe Dominic, sunt sigură că eşti bine-venit.

Kyle scutură din cap. Nu voia să aibă de-a face nici cu ea, nici cu fratele lui şi nici cu afurisita de lume în care nici dragostea, nici onoarea nu aveau viaţă lungă.

După plecarea ei încuie uşa, apoi se prăbuşi tremurând pe pat şi îşi strânse la piept mâna scăldată în sânge.
Ar fi trebuit să sune după Morrison, care îl ajunsese din urmă a doua zi după ce se întorsese la Dornleigh. Cu toate

că valetul fusese incapabil să prevină dezastrul de la Warfield, era destul de iscusit la făcut bandaje. Dar Kyle n-ar fi suportat prezenţa nici unui alt om, nici măcar a unuia atât de şters ca Morrison.

într-un colţ întunecat al minţii lui zbuciumate, îşi dădea seama cât din furia îndreptată spre Dominic era

de fapt mânie împotriva Cerului din pricina morţii Constanciei. Se întorsese de la Cadiz agăţându-se de gândul legat de Lady Meriel, satisfăcut că ea era slabă şi în nevoie, pentru că asta bar fi dat lui o preocupare în afara propriei dureri.

Nu se gândise niciodată că ea ar fi fost în stare să-şi revină sau că ar fi putut deveni o soţie adevărată. Nu-şi dorea o soţie adevărată. Avusese una, chiar dacă mariajul propriu-zis nu durase decât câteva ore. Lui Meriel urma să-i fie infinit mai bine alături de un bărbat care avea răbdarea şi înţelegerea de a o aduce în lumea normală. Unul ca Dominic, care fusese mereu un tămăduitor al animalelor rănite şi al oamenilor nefericiţi.

Oare chiar ar fi renunţat la Lady Meriel de dragul fratelui său? Nu era sigur, căci avea prea multă nevoie de ea în planul ideal. Fără Constancia şi fără Lady Me- riel Grahame, cine era Kyle? Ce rost avea existenţa lui? Ce afurisit de rost avea?

în toiul frământărilor, un văl de pace coborî peste el, ca şi cum Constancia tocmai ar fi intrat în cameră. Ea mereu răspândise calmul în jurul ei. Aproape că o văzu aşezându-i-se alături, cu ochii negri, calmi şi de o inteligenţă profundă.

Prin minte începură să-i alerge frânturi din discuţiile pe care le avuseseră în timpul călătoriei spre Spania. „Aş da orice comoară pe care am avut-o vreodată pentru şansa de a-i spune cât de mult am iubit-o." Constancia îşi dorise ca el să se împace cu fratele lui, să evite vinovăţia care o măcinase după moartea crudă a surorii ei. Dacă Dominic ar fi păţit ceva chiar acum, când relaţia lor era tensionată şi pe punctul de a se rupe, oare s-ar fi simţi

tKyle vinovat pentru furia dintre ei? Sjgur că da, la naiba!

„îi invidiezi libertatea? îl dispreţuieşti pentru că n-a folosit-o aşa cum ai fi făcut tu?w Atunci o contrazisese, dar acum stătea pe gânduri. Dominic nu îşi dorise niciodată să călătorească în ţări străine, nu arsese niciodată de curiozitate să cunoască întinsele spaţii neumblate

de pe glob. El avea libertatea după care Kyle doar tânjea şi nici măcar nu observase, pentru că nu asta era dorim ţa inimii lui.

In schimb, Dominic avea să fie un soţ, tată şi moşier exemplar. Avea să devină magistratul ţinutului Shropshire şi să împartă dreptatea cu compasiune. Poate că el ar fi trebuit să fie moştenitorul contelui Wrexham. Şi totuşi onoarea îi revenise lui Kyle. Autoritatea cădea în mod firesc pe umerii lui şi mar fi renunţat niciodată la dreptul său din naştere, chiar dacă acesta includea răspunderi ce îl legau de Anglia.

Oare ar fi rămas prieteni dacă s-ar fi născut în ordine inversă? Atâtea dintre luptele lor se iscaseră atunci când Kyle încercase să-şi impună punctul de vedere, iar Dominic îl refuzase încăpăţânat, chiar dacă astfel îşi tăia singur craca de sub picioare.

Oare Dominic ar fi fost la fel de autoritar dacă s-ar fi născut primul? Greu de spus, dar Kyle neîndoielnic s-ar fi dovedit la fel de încăpăţânat dacă fratele său ar fi încercat să-i dea ordine.

Insă Dominic nu se născuse primul şi, de-a lungul timpului, un amestec teribil de competiţie şi spirit protector, de dominare şi rebeliune erodase legăturile făurite în copilărie. Acum Kyle înţelegea cu amarnică limpezime cât de vinovat era pentru distrugerea relaţiei lor. El fusese cel care încercase să-şi domine fratele, din trufie şi mânie, dar cel mai mult dintr-o dragoste sinceră pe care şi-o manifestase greşit.

Cu toate astea, culpa nu-i aparţinea în totalitate. In ciuda pledoariei elocvente a Luciei, Kyle bănuia că motivele lui Dominic nu fuseseră atât de inocente atunci când se repezise s-o ducă pe Lady Meriel la altar. Cu siguranţă s-ar fi găsit o altă cale de a o proteja pe fată în afara unei cununii iniţiate de el. In schimb, el alesese calea

care garantat avea să-l rănească şi să-l înfurie pe geamănul lui.

După toate cele întâmplate între ei, mai puteau redeveni prieteni

?Se îndoia, deşi poate că era dator faţă de sine, faţă de Dominic şi de Constancia să încerce măcar.

Deschise ochii şi se uită în gol spre tavan, auzind ultimele vorbe rostite de mireasa lui: „De dragul meu, continuă să trăieşti !w

capitolul 39

-Chiriaşii voştri ştiu să se distreze, spuse Lord Wrexham pe un ton aprobator.

Sub soarele ce apunea, festivităţile nupţiale erau în toi la poalele Dealului Castelului, cu jocuri pentru copii, dansuri vesele, mese încărcate cu mâncare, butoaie cu băutură şi sferturi de viţei ce se perpeleau deasupra focurilor deschise.

- într-adevăr. Dominic, care stătea lângă tatăl său pe o bancă la masa nobililor, era încă uimit că bătrânul venise şi, mai mult, era într-o dispoziţie atât de prietenoasă. Cred că toţi chiriaşii sunt mulţumiţi să poată intra în parcul Warfield şi să-şi întâlnească stăpâna după atâţia ani de zvonuri.

Se simţea bine ştiind că toţi se bucurau de o petrecere uriaşă. Ca o gratificaţie suplimentară, Jena Ames îşi petrecuse o oră pictând mici modele *mehendi* pe mâinile şi feţele copiilor, ale tinerelor încântate, ba chiar şi pe ale câtorva doamne mai curajoase. Orientul se întâlnise cu Occidentul, spre bucuria tuturor.

Privirea tatălui său se îndreptă către Meriel. Ea stătea în celălalt capăt al mesei, împreună cu Lucia şi cu Jena, care rămăsese fără henna, aşa că se retrăsese.

-Pare-se că ai mai învăţat-o pe nevastă-ta bunele maniere.

-Manierele ei au fost dintotdeauna excelente, replică acru Dominic. Stăpânirea de sine era cea care îi lipsea uneori.

Din fericire, tatăl lui se lămurise că nu era bine să-şi apuce proaspăta noră de bărbie. Meriel învăţa să joace

rolul doamnei elegante, dar toleranţa ei avea nişte limite clare.

După ce îşi înghiţi şi ultima bucăţică de friptură, Dominic se lăsă pradă curiozităţii.

-Mă bucur că dumneavoastră şi Lucia vă aflaţi aici, dar, sincer să fiu, sunt surprins. Credeam că nu veţi fi de acord cu căsătoria mea când a existat o logodnă oficială între Maxwell şi Lady Meriel.

-Aveam ceva îndoieli în privinţa căsătoriei dintre ei doi, dar înţelegerea iniţială, făcută cu douăzeci de ani în urmă, se referea la ei. Tatăl lui îşi înclină cana pentru a sorbi ultima gură de bere, apoi urmă: In plus, nu m-am gândit că te-aş putea propune ca eventual mire, de vreme ce te arătai împotriva oricărei sugestii din partea mea.

Dominic se înroşi.

- Aşa de rău am fost?

- Mai rău, pufni contele. Cel mai încăpăţânat fiu cu care a fost blestemat vreodată un tată.

Tânărul deschise gura pentru a protesta, apoi o închise la loc. Fusese încăpăţânat, şi rebel pe deasupra. Adevărat, atitudinea tatălui său se dovedise deseori asupritoare, dar bătrânul nu fusese lipsit de judecată în privinţa chestiunilor care contau cel mai mult.

- îmi pare rău că ţi-am dat bătăi de cap!

-Toţi copiii fac asta. Părinţii şi copiii au fost lăsaţi pe pământ ca să-şi dea bătăi de cap unii altora. Tu ai fost pedeapsa mea pentru felul în care m-am purtat cu tata. în ochii lui Wrexham se ivi o scânteie năstruşnică: Şi voi fi răzbunat când vei avea copiii tăi.

- Cu siguranţă a fi părinte înseamnă mai mult decât bătăi de cap, râse Dominic.

-Sigur că da, spuse contele cu glas răguşit. Copiii sunt viitorul. Ce alt rost ar avea viaţa?

Dominic fu uimit să simtă emoţia din glasul tatălui său. Sub obişnuita lui grosolănie, se părea că bătrânul chiar îşi iubea copiii. El bănuise mereu că relaţia lor nu se baza decât pe obişnuinţă şi nevoia de moştenitori.

- Ştiu că există o situaţie tensionată între tine şi fratele tău, iar acum presupun că lucrurile s-au înrăutăţit, spuse

pe neaşteptate Wrexham, după care privirea i se îndreptă din nou spre Meriel. Dar mă bucur să te văd aşezat la casa ta. Tu şi mireasa ta păreţi potriviţi unul pentru celălalt, iar averea ei e aliată cu a familiei Renbourne, ceea ce mi-am şi dorit. Lucia s-ar fi putut mărita mai bine, dar se va descurca şi ea frumos împreună cu tânărul Justice. Dacă fratele tău îşi va găsi o soţie potrivită, familia va fi în formă bună pentru următoarea generaţie.

Altădată Dominic ar fi fost enervat de comentariile mercantile ale părintelui său. Acum, că se căsătorise, îl surprindea faptul că vedea lucrurile diferit. Când şi dacă avea să aducă pe lume copii, urma să fie la fel de preocupat să-i vadă bine aşezaţi, deşi era suficient de romantic încât latura emoţională a unei căsnicii să cântărească mai mult în ochii lui decât cea financiară.

La drept vorbind, trebuia să admită că tatăl său avea motive să ia finanţele în serios. Pentru că moştenise o grămadă de datorii şi o proprietate în paragină, Wrex- ham muncise din greu ani de zile pentru a reclădi averea familiei. Nu era surprinzător că banii şi terenurile jucau un rol important în planurile pe care şi le făcea pentru copiii săi.

Dominic întrezări cu mirare un viitor în care el şi tatăl său aveau să se împace destul de bine, deoarece, în adâncul sufletului, împărtăşeau aceleaşi valori. Pământul conta. Datoria conta. Iar dacă tatăl său îl mai enerva câteodată... ei bine[A] fără îndoială şi Dominic putea fi destul de sâcâitor. însă urmau să se înţeleagă unul pe altul şi să fie prieteni.

Sigur, nu putea rosti nimic atât de sentimental cu voce tare, aşa că propuse doar:

- Să vă mai aduc nişte bere, domnule? Wrexham clătină din cap cu tristeţe.

încă o halbă, şi guta o să mă ţină la pat în următoarele trei zile

.- Un dans, milord?

O săteancă îmbujorată îşi făcu apariţia în faţa lui Do* minic. O floare întunecată din henna i se usca pe obraz şi

avea atitudinea unei fete care fusese împinsă de prietenele ei să facă ceva revoltător.

-Nu sunt lord, dar aş fi încântat, spuse el după ce îi aruncă o privire lui Meriel, care zâmbi şi îi făcu semn să plece.

Dominic îşi făcuse griji că va fi copleşită de mulţime, dar chiriaşii ei se arătaseră timizi şi respectuoşi, în ciuda faptului că ardeau de curiozitate s-o vadă de aproape pe nebuna Lady Meriel, cea care le fusese stăpână nevăzută timp de atâţia ani.

O urmă pe fată în şirul ce se forma pentru un dans popular. El şi Meriel deschiseseră petrecerea şi se amuzaseră la culme. Până acum ea nu dăduse semne că s-ar fi săturat de prezenţa lui. Din contră.

Scripcarul începu să cânte, iar oamenii se avântară în figurile dansului. Dominic râse de expresia speriată a femeii de vârstă mijlocie pe care o învârtea. Nu-şi dăduse seama că noul stăpân al conacului era în acelaşi şir cu ea. Dar şocul fu urmat de un zâmbet larg. Localnicii păreau să-l fi acceptat din toată inima. Niciodată nu avea să fie un moşier distant ca tatăl său.

In grupul de alături, Lucia dansa, roşie la faţă şi cu panglicile fluturându-i în păr, alături de tânărul Jem Brown, fostul braconier, care arăta prosper şi mulţumit. In acelaşi grup se afla şi John Kerr. Administratorul îşi cunoştea valoarea, dar tot fusese uşurat să primească asigurările lui Dominic că serviciile lui erau necesare şi preţuite.

Curând amurgul se va fi lăsat suficient de mult încât să fie aprins uriaşul foc de tabără. Dominic se gândea în taină că exista ceva absolut păgân la un foc de tabără în ziua solstiţiului, dar nici o problemă. Era o sărbătoare de sorginte păgână.

Meriel bătea din picior în ritmul muzicii în timp ce îşi urmărea soţul cum dansa cu fata. Era bun cu oamenii,

dar şi un lider înnăscut. Toţi chiriaşii şi sătenii din Warfield îl adorau deja şi cine i-ar fi învinovăţit pentru asta? Din fericire, Dominic nu se aşteptase ca ea să fie frumoasa balului, nici măcar la festivităţile pricinuite de propria nuntă. El o înţelegea.

Hotărând că trebuia să-şi dezmorţească picioarele, se ridică de pe bancă şi începu să dea roată petrecerii. Fusese cea mai lungă zi din an, dar în cele din urmă soarele începuse să coboare la orizont, iar razele piezişe transformau câmpurile şi vechiul castel de deasupra lor în aur topit. Căminul ei nu fusese nicicând mai încântător, mai iubit.

-Milady.

Kamal îşi potrivi pasul cu al ei, arătând maiestuos cu turbanul lui bine strâns şi tunica perfect croită.

Meriel privi în sus spre el şi zâmbi.

-In timpul echinocţiului de primăvară, cine şi-ar fi imaginat o asemenea scenă pentru solstiţiul de vară?

-Nimeni.

Indianul îşi mută privirea de la mulţime la masa nobililor. Lord şi Lady Amworth stăteau acolo, împreună cu doi dintre cei trei copii ai lor, care erau cam de vârsta lui Meriel. Verişorii erau prietenoşi, iar contesa stătea cu ochii pe soţul ei pentru a se asigura că nu oboseşte prea tare. Doamna Rector şi doamna Marks sporovăiau cu generalul şi cu Jena Ames, ba chiar şi Lord Grahame discuta politicos cu vicarul parohiei.

- S-au schimbat multe şi încă se vor mai schimba.
- A sosit timpul să părăsesc Warfield, milady, o înştiinţă Kamal.
- O, nu! Meriel se opri în loc, consternată. Te întorci acasă, în India?
- Acum Anglia a devenit casa mea, dar nu mai e nevoie de mine la Warfield. Aveţi un soţ care să vă poarte de grijă.

-Asta nu înseamnă că nu mai am nevoie de tine, şopti ea, simţind un nod în gât.

-Nu voi pleca departe, o linişti Kamal. Generalul Ames înaintează în vârstă şi doreşte o mână de ajutor la Holliwell Grange. Deşi casa nu e atât de impunătoare ca Warfield, proprietatea e aproape la fel de vastă. M-a rugat să-i devin administrator.

- Înţeleg. Brusc, Meriel pricepuse. Tu şi Jena o să fiţi fericiţi, Kamal?

El o privi cu ochii mari, mai surprins decât îl văzuse vreodată.

- De unde aţi ştiut?
- Am metodele mele, zâmbi ea.

Indianul începu să râdă.

-Ar fi trebuit să ştiu că o să vă daţi seama. Da, milady, Jena şi cu mine vom fi fericiţi. Cred că ne-am cunoscut întro altă viaţă. Bărbatul îşi reluă drumul cu un aer gânditor. încă din copilărie am simţit că nu sunt adânc înrădăcinat în pământul meu natal. Când a sosit momentul potrivit, am venit în Anglia ca să vă veghez. Acum că sunteţi bine, e timpul să fac următorul pas pe drumul meu.

Meriel îşi dădu seama că generalul Ames ştia despre relaţia celor doi. Angajându-l pe Kamal, îşi dădea acordul tacit. Şi bine făcea. Ar fi putut să caute în lung şi în lat şi tot n-ar fi găsit un om mai onorabil pentru Jena.

- Mă bucur că nu vei fi departe.

-Voi fi aproape dacă ai nevoie de mine, micuţa mea floare, murmură el.

Meriel clipi ca să-şi alunge lacrimile. îi era greu să descrie cu precizie relaţia dintre ei. Kamal îi fusese deopotrivă tată, frate mai mare şi prieten. în orice caz, bunătatea şi dragostea lui o ajutaseră să-şi păstreze mintea întreagă.

-Cum ne-am întâlnit prima oară? Faci parte din viaţa mea de atâta vreme, încât nici nu-mi mai amintesc.

- Poate că e mai bine să nu vă amintiţi.

Tânăra îl fixă cu privirea.

-Afirmaţia asta cere întrebări suplimentare.

-Nu vreau să par misterios, zise Kamal, vizibil tulburat. Dacă simţiţi nevoia să ştiţi, vă voi spune.

Voia să ştie, dar nu în seara asta. Ceva o tot sâcâia Intr-un colţ al minţii. Amintirile ei legate de India erau un amestec haotic de groază, senzaţii intense şi frumuseţe bruscă, uluitoare. Mereu încercase să nu se gândească la trecut, dar poate că sosise vremea să o facă.

Dansul luă sfârşit; Dominic ţinea în braţe o micuţă blondă, ce părea să aibă în jur de patru ani. Meriel simţi o strângere de inimă la vederea lor. Ar fi fost un tată

minunat, iar pruncii lui ar fi fost şi ai ei. Simţi pentru prima dată dorinţa elementară de a avea un copil. Dar nu orice copil. Copilul lui!

îşi feri privirea, nedorind să-şi lase emoţiile să-i scape de sub control cât era în public. Dintr-odată, observă un călăreţ venind dinspre casă şi apropiindu-se la trap de mulţimea adunată. îşi făcu mâna streaşină la ochi şi încercă să vadă mai bine, întrebându-se cine întârziase. Credea că orice oaspete care ar fi avut un cal era deja acolo.

Un tânăr murdar de pe drum, dar bine îmbrăcat. Chipeş, dar sever, semănând mult cu Dominic, dar cu o aură mai întunecată, mai neliniştită...

I se tăie răsuflarea. Alertat de instinct, Dominic ridică privirea şi zări călăreţul. Pentru o clipă rămase neclintit. Apoi, cu mişcări blânde, o puse pe fetiţă în braţele mamei sale şi îşi croi drum prin mulţime, înspre nou-venit.

- S-a întâmplat ceva? întrebă Kamal în stare de alertă.

-Nu şi dacă pot să intervin eu!

Meriel scutură din umeri când o luă la goană, hotărâtă să fie prezentă la reîntâlnirea dintre Dominic şi fratele său geamăn.

Dominic încercă să citească expresia de pe chipul lui Kyle, dar nu putu să vadă nimic dincolo de stăpânirea de sine şi de sclipirea unui pistol atunci când fratele lui coborî de pe cal. Se încordă când în minte îi apăru imaginea lui Kyle scoţând arma şi ochind calm. Dându-şi

seama că era normal să porţi o armă la tine când călătoreşti singur, spuse cu glas neutru:

- Nu mă aşteptam să te văd aici.

înainte ca fratele său să poată răspunde, Meriel îşi făcu apariţia gâfâind şi arătând ca un înger furios.

- Lord Maxwell, rosti ea sec. Dacă sunteţi aici ca să îl insultaţi din nou pe soţul meu, eu, personal, vă voi scoate ochii cu unghiile.

-Ai o apărătoare feroce. Kyle îşi cercetă cu atenţie cumnata, apoi făcu o uşoară plecăciune. Vă puteţi băga unghiile în teacă, Lady Meriel. N-am venit aici ca să mă bat.

-Atunci de ce ai veni? Privirea lui Dominic se îndreptă spre pistolul ascuns sub haina fratelui său. Ca să faci dreptate?

Kyle se înroşi, înţelegând imediat.

-Sigur că nu. Am venit doar să... vorbim. Vrei să te plimbi puţin cu mine? Singur, preciză el uitându-se către Meriel şi Kamal, care se apropiau cu paşi ceva mai lenţi.

- Desigur, zise iute Kamal, deşi Meriel părea revoltată.

După ce luă frâul calului, indianul o îndepărtă cu abilitate
pe tânăra lui stăpână.

Dominic îşi potrivi paşii cu ai fratelui său, care începuse să se îndepărteze de mulţime. Merseră în tăcere pe lângă un gard viu, până când Kyle spuse:

- Lucia m-a încolţit şi mi-a explicat destul de amă-nunţit versiunea ta. E adevărată?

Dominic îi cercetă profilul. Parcă ar fi fost sculptat în granit.

- N-aş crede că a inventat ceva.

Kyle rămase tăcut vreme de câţiva paşi, după care întrebă:

- Poţi spune cu mâna pe inimă că atunci când te-ai căsătorit cu Meriel n-ai făcut-o, cel puţin în parte, pentru a mă învinge

?Drace! Care era răspunsul corect la o asemenea întrebare?

Când ai îndoieli, spune adevărul. Dominic disecă fără milă motivele din spatele acelei decizii chinuitoare, apoi zise:

-Nu cred. In cea mai mare parte eram îngrozit că dacă Lord Grahame avea s-o găsească pe Meriel, urma so ducă înapoi la azil. Când Kamal şi cu mine am ajuns la Bladenham, ea era îmbrăcată întro cămaşă de forţă şi legată de un scaun precum un animal sălbatic. Nu puteam îngădui să se întâmple din nou aşa ceva.

-Doamne, unchiul ei a permis aşa ceva? exclamă Kyle şocat.

-A crezut că îi oferă cel mai bun tratament disponibil. Dominic stătu pe gânduri, apoi continuă nesigur: Deşi

eram în cea mai mare parte preocupat de soarta ei, dacă e să fiu complet sincer, trebuie să recunosc că am vrut să fac în aşa fel încât să fie a mea. So leg de mine prin căsătorie, astfel încât nimeni să nu mi-o poată lua vreodată.

-Aşadar, dragostea ta pentru o domniţă a fost mai puternică decât loialitatea faţă de mine, observă Kyle cu răceală.

Dominic înjură în sinea lui. Niciodată nu mai avuseseră o discuţie care să răzbată atât de aproape de miezul conflictelor dintre ei, iar acum înţelegea de ce. Nivelul ăsta de onestitate era cumplit de stânjenitor.

-Jur pe tot ce am mai sfânt că a fi nevoit să te rănesc ca s-o apăr pe Meriel a fost cel mai afurisit şi mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată. Dacă nu m-aş fi temut cu adevărat că putea sfârşi în casa de nebuni, te-aş fi aşteptat să te întorci, astfel încât să putem rezolva problema între patru ochi.

Fratele său oftă, iar o parte din tensiune se mai risipi.

-Mă bucur să aud asta. Mă temeam că ai profitat de ocazie ca să te răzbuni pe mine pentru că m-am născut primul.

-N-am vrut niciodată să-ţi fac rău, chiar dacă atmosfera a fost cât se poate de tensionată între noi. Crede asta, dacă nu crezi nimic altceva.

-Cred, căci şi eu am simţit acelaşi lucru. Kyle culese o margaretă din gardul viu şi îi învârti tulpina între degete. De aceea am fost atât de supărat când am crezut că... ai trădat încrederea fundamentală dintre noi.

Aşadar, acea încredere nu fusese doar din partea lui Dominic.

-în cazul ăsta, Meriel a trebuit să vină pe primul plan, dar sper să nu mai fiu nevoit să iau vreodată o asemenea decizie.

- Presupun că şi eu m-am confruntat cu o alegere similară şi n-am ales-o pe Meriel, aşa că poate era drept so pierd, spuse Kyle îngândurat. S-a transformat complet de la prima noastră întâlnire. Este foarte frumoasă şi nu pare câtuşi de puţin smintită. Meritul ţi se cuvine, presupun.

- N-a fost niciodată smintită. în plus, a făcut pentru mine la fel de multe câte am făcut eu pentru ea. Ar fi vrut să-i explice de ce fusese vrăjit de Meriel, dar se opri. Altă dată, poate. în clipa aceasta era mai important să profite de ocazie şi să lămurească grămezile de neînţelegeri care îl ţinuseră atâta vreme departe de fratele său. îşi umezi buzele uscate, după care adresă întrebarea vitală: Ani întregi am sperat că, într-o bună zi, vom redeveni prieteni. E posibil?

Kyle se opri şi se întoarse pentru a-i întâlni privirea, în ochii lui se citeau durerea, oboseala şi un dor de a reînnoda relaţia la fel de intens ca al lui Dominic.

-Nu... nu ştiu. Atâta vreme am zis unul hăis şi altul cea!

Dându-şi seama că fratele lui avea nevoie de un motiv ca să creadă, Dominic spuse:

- Nu mai suntem în competiţie, dacă am fost vreodată. Poate acum vom reuşi să ne relaxăm pur şi simplu şi să ne acceptăm deosebirile.

Kyle schiţă un zâmbet care îi aminti fratelui său de zilele în care erau copii, iar apropierea le era la fel de firească precum respiraţia

- .Dumnezeu ştie că merită să încercăm.
- Batem palma?

Dominic îi strânse mâna, apoi o lăsă iute când Kyle se chirci de durere. Privi în jos şi văzu un bandaj însângerat în jurul palmei fratelui său. Trebuie să-l fi durut să ţină frâiele pe parcursul lungii călătorii.

- Ce s-a întâmplat?

-M-am tăiat cu nişte sticlă. Nimic important.

Kyle strânse mâna peste bandaj. Mereu preferase să-şi ascundă slăbiciunile, ceea ce făcea încă şi mai semnificativă dorinţa lui de a reînnoda prietenia lor.

Dar poate nu era aşa de semnificativă, căci Kyle se schimbase în ultimele săptămâni. După o clipă de gândire, Dominic hotărî că fratele său arăta ca şi cum ar fi fost călit în foc chiar de către fierarul personal al lui Dumnezeu. Micile griji dispăruseră, lăsând în urmă oţel pur. De fapt, amândoi se schimbaseră profund în ultimele săptămâni, cu toate că din motive şi în feluri diferite. Poate că acum erau

suficient de maturi încât să evite tensiunile şi conflictele din trecut.

-Ce te-a scos din ţară astfel încât să nu poţi veni tu însuţi la Warfield? întrebă Dominic.

- De unde ai ştiut că am fost plecat din ţară?

-Am primit nişte mesaje destul de puternice din partea ta. Unele foarte nefericite.

-Mereu ai fost bun la asta, remarcă încordat Kyle. După o lungă tăcere, spuse cu un glas încărcat de durere: Am... am dus-o pe femeia pe care o iubeam în Spania, ca să moară.

Fir-ar să fie! Lui Dominic i se tăie răsuflarea. Asta explica totul: mita revoltătoare oferită de Kyle pentru a face schimb de locuri, frământările pe care le transmisese în timpul călătoriei, furia trecătoare şi disperată ce explodase împotriva fratelui său în casa soţilor Kimball, îmi pare rău, murmură el. îşi închipui cum s-ar fi simţit dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Meriel şi avu un nod în stomac. După ce căută o cale de a-l alina şi nu găsi nici una, îşi puse mâna pe umărul fratelui său şi repetă: îm
ipare rau!

Simţi un licăr drept răspuns şi ştiu că fratele său înţelegea ceea ce el era incapabil să pună în cuvinte. Desigur, nu putea îndura să vorbească mai mult despre o rană încă deschisă, dar, la urma urmei, ce mai trebuia spus? O singură frază scurtă rezumase întreaga tragedie.

Dominic inspiră adânc. Kyle îşi dezvăluise propria vulnerabilitate, iar el nu putea să se lase mai prejos. Tânjea să-i povestească despre bătălia de la Waterloo: durerea, teama şi nebunia. Trecuse suficient timp încât să poată vorbi limpede despre o experienţă care îi schimbase viaţa şi îl lăsase să plutească în derivă timp de mulţi ani.

Vorbele erau cea mai bună cale de a clădi punţi, iar ei aveau mult de lucru.

capitolul 40

Meriel privi nerăbdătoare în direcţia în care dispăruseră cei doi fraţi. Mai că se aştepta ca gemenii să se bată măr unul pe altul, aşa că fu teribil de uşurată când apărură în

sfârşit. Era evident că îşi rezolvaseră conflictele, vedea lucrul ăsta în relaxarea cu care se mişcau, în felul în care Dominic râdea, iar Lord Maxwell îl bă tea pe spate. Amândoi păreau mai tineri şi mult mai fericiţi. Poate că în cele din urmă avea să-l placă pe Maxwell, dacă nu-l mai supăra pe Dominic.

Când Kyle se opri în dreptul proţapului pentru a-şi umple farfuria cu felii de carne de vită, Dominic apăru lângă Meriel şi îi cuprinse talia într-o îmbrăţişare furişă.

-Te ţii bine, o lăudă el. Nu mai durează mult.

-Bine. Voi fi gata să mă retrag. Privindu-l printre gene, Meriel îi mărturisi: Mă bucur că tu şi fratele tău aţi făcut pace.

- Şi eu. Am stat de vorbă până am înlăturat aproape douăzeci de ani de neînţelegeri. Destul de bizar, cred că îndelungata noastră despărţire a fost spre binele nostru. Am crescut fiecare în felul lui, iar acum ne putem accepta pur şi simplu unul pe altul, aşa cum suntem. El nu trebuie să domine, eu nu trebuie să mă revolt.

Meriel se îndoia că va înţelege vreodată subtilităţile relaţiei dintre gemeni, dar nu conta. Dominic se simţea fericit, iar asta îi era de ajuns.

In sfârşit se făcu întuneric, iar toţi cei din parohie păreau a fi mâncat, băut şi dansat suficient. Ultimul eveniment era focul de tabără. Răsunară urale entuziaste când Lord Grahame făcu semnul crucii deasupra grămezii de lemne şi tună:

-E timpul să aprindem focul solstiţiului. Fie ca el să ardă în cele mai scurte nopţi ale anului, în onoarea căsătoriei dintre Dominic şi Lady Meriel!

Unchiul ei avea un uriaş baston cu cap de alamă, pe care îl flutură prin aer pentru a întări solemnitatea momentului. Pretindea că îşi sucise glezna, deşi Meriel bănuia că fusese atât de furios când ea apăruse împreună cu Dominic şi cu familia Ames, încât urcase la etaj şi lovise dulapul de haine, învineţindu-şi piciorul. De atunci se purtase impecabil, deci presupunea că omul avusese dreptul la o criză de furie.

In timp ce mulţimea se aduna, Dominic murmură:

-Aşteaptă aici pentru o clipă. Vreau să-l conduc pe Kyle la tata şi la sora mea, ca ei să vadă că ne-am împăcat.

Meriel încuviinţă, bucuroasă să evite reuniunea de familie. Avea să treacă un timp până ca Dominic să se întoarcă lângă ea, dar se simţea în largul ei fără să-l aibă prin preajmă. Aceştia erau oamenii ei şi le simţea bunăvoinţa.

Kerr, administratorul, scoase o scânteie ca să aprindă torţa lui Lord Grahame. Unchiul ei se întoarse către ea şi strigă:

- Meriel, vrei să aprinzi tu focul solstiţiului?

Tânăra îşi stăpâni un fior. Focurile de tabără nu o atrăgeau. Ii aminteau prea mult de modul în care muri -seră părinţii ei.

-Te rog, fă tu onorurile, unchiule.

Grahame se roti şi azvârli torţa în lemnul anume pregătit. Materiale inflamabile fuseseră îndesate în spaţiile goale dintre crengi, astfel că flăcările se aprinseră numaidecât. In timp ce scânteile se înălţau în aer, ţipete de entuziasm se auzeau din rândurile mulţimii.

Meriel încremeni, simţindu-se ca şi cum ar fi fost bătută. Curbura trupului unchiului ei în clipa în care aruncase torţa, flăcările, ţipetele... teroarea o străbătu iute şi violent ca un fulger.

Cuprinsă de panică, se răsuci şi o rupse la fugă prin mulţime, zburând spre adăpostul oferit de întunericul nopţii. Ieşi în dreptul cărării ce ducea către Dealul Castelului, aşa că ţâşni pe ea, împiedicându-se de pietre şi rădăcini, în timp ce urca spre ruine.

Ajunsese în curtea interioară a castelului înainte ca un junghi în coaste s-o oblige să se oprească. Gâfâind, se ghemui în iarbă şi îşi apăsă coastele cu mâna, încercând să înţeleagă teama ce o mistuia. Imagini din coşmarurile ei i se zvârcoleau prin minte: scene cu flăcări, teamă şi rău şi imaginea bărbatului întunecat care aruncase prima torţă. Strigăte de ameninţare, ţipetele disperate ale celor prinşi în capcana focului.

Şi... Kamal? Era şi el acolo, mai tânăr, mai puţin ridat, dar inconfundabil.

Mult dedesubt putea să vadă focul aprins şi oamenii strânşi în jurul lui, nepăsători faţă de chinul ei lăuntric, îşi strânse braţele în jurul corpului, tremurând, şi se sili să caute adevărul îngropat în coşmar.

Wrexham şi Lucia se arătară încântaţi să-l vadă pe Kyle, mai ales că el şi Dominic erau din nou în relaţii evident bune. Lăsându-şi fratele cu restul familiei, tânărul se întoarse la Meriel. Se afla încă la o anume distanţă când o văzu fugind brusc de lângă foc. Se încruntă, întrebându-se dacă presiunea mulţimii o copleşise până la urmă. îngrijorat, îşi croi drum printre sătenii ce râdeau. Era timpul să-şi ducă soţia acasă.

Urme ale apusului îndelungat stăruiau încă pe cer, iar o lună portocalie trecută de jumătate dădea şi ea lumină. Chiar şi aşa, înaintă foarte prudent pe Dealul Castelului. Cunoscând drumul atât de bine, Meriel probabil că trecuse pe acolo cu toată viteza. Măcar era îmbrăcată într-o rochie de culoare deschisă, aşa că ar fi trebuit să o poată găsi în beznă.

începu să se întrebe dacă nu cumva ea părăsise cărarea şi se întorsese spre casă, când intră în incinta vechiului castel şi văzu o siluetă fantomatică stând ghemuită pe pământ.

- Meriel, s-a întâmplat ceva? strigă el neliniştit.

Tânăra se uită în sus spre Dominic, iar chipul ei căpătă o paloare funebră în lumina lunii. Bărbatul îngenun- che şi o cuprinse în braţe.

- Ce s-a întâmplat?

Tremurând violent, ea îşi îngropă faţa la pieptul lui, radiind o teamă cumplită.

- Ai fost atacată? o întrebă el, neputându-şi da seama ce îi provocase o asemenea reacţie.

- N-nu. Vocea abia dacă i se auzea. Mi-am... amintit.

Un fior îi coborî pe şira spinării când îşi dădu seama ce trebuie să fi fost în mintea ei.

- Focul şi strigătele ţi-au amintit de noaptea în care au murit părinţii tăi?

în loc să-i răspundă, sări în picioare şi se îndreptă către străvechea scară din piatră ce ducea către parapet.

Alarmat, Dominic o urmă, ţinându-se la o lungime de braţ distanţă. Când ea se îndreptă spre creneluri, fu cât pe ce s-o tragă înapoi.

Sprijinindu-se cu mâinile de piatra zidului, Meriel privi încordată în întuneric

.-Luna era ca în noaptea asta. Eu eram pe un balcon ca ăsta, mă uitam la stele şi mă temeam că doica va veni ca să mă bage la loc în pat. Partea principală a palatului era acolo, zise ea arătând spre dreapta. Alwari nu fusese bine fortificat pentru că nu era principala reşedinţă regală. Capitala maharajahului era la două zile

de mers spre nord, dar îi dăduse tatălui meu permisiu* nea de a rămâne în palatul Alwari pentru a onora vizita emisarului britanic.

- bai văzut pe bandiţi atacând? întrebă el calm.

Trupul lui Meriel era rigid; Dominic bănui că ea vedea mai degrabă India, nu noaptea liniştită din Shropshire.

- Galopau cu bubuituri ca de tunet, strigând şi fluturând torţe. Erau cu zecile, o armată de sălbatici ce trăgeau cu arma şi vânturau suliţe. Au înfrânt escorta tatălui meu, care era micuţă, deoarece ar fi trebuit să ne aflăm pe un teritoriu sigur. Oamenii noştri au fost prinşi complet nepregătiţi. Trăgând cu greu aer în piept, tânăra femeie urmă: Un bandit era îmbrăcat în negru din cap până în picioare, cu chipul complet acoperit, în afara ochilor. Nu era conducătorul, dar a aruncat prima torţă. Era vremea secetei, iar acoperişul a luat foc şi a început să ardă precum iasca. Bărbatul în negru era nebun, cred, poate jurase să-i distrugă pe străini, căci şi-a condus drept în palat calul ce necheza din răsputeri. Nu l-am mai văzut ieşind.

Meriel tremura. Dominic îi cuprinse umerii cu braţele, dorind s-o ancoreze în prezent.

-Aşadar, ai văzut cum s-a întâmplat totul.

Ea trase de cosiţă, frământând-o frenetic între degete.

- Pe măsură ce oamenii ieşeau în goană ca să scape de foc, erau spintecaţi de săbii şi suliţe. Până la ultimul. Era acolo un bătrânel simpatic care îmi adusese şerbet. A

fost... a fost decapitat, iar unul dintre bandiţi s-a folosit de vârful suliţei ca să-i împingă ţeasta de colo-colo prin curte.

- Dumnezeule! şopti Dominic. Nu era de mirare că nu voise să-şi amintească măcelul. Ce oroare pentru un copil! Pentru oricine! Ţi-ai văzut părinţii? Meriel scutură din cap.

-Camerele lor erau chiar sub acoperiş când acesta a luat foc. Sper... sper că au murit repede din pricina fumului

.Dacă era adevărat, ar fi fost cruţaţi de o soartă mult mai cruntă.

- Şi tu cum ai scăpat?
- Eram îngrozită de foc, dar prea speriată ca să sar. Curtea era prea jos şi plină cu brute. M-am făcut ghem, ţipând, temându-mă că voi fi înfiptă precum un purcel în suliţa cuiva. Atunci doica mea, Hiral, a apărut înv pleticindu-se în spatele meu. Ea... capotul îi luase foc. A strigat în noapte, iar un călăreţ aflat chiar sub balcon a tras de frâul calului şi a ridicat privirea.

A fost cât se poate de ciudat. S-au uitat unul la altul pentru ceea ce mie mi s-a părut a fi o veşnicie. Cred... cred că bărbatul a fost şocat să vadă acolo o femeie cuprinsă de flăcări şi un copil. Hiral a strigat ceva care mi-a făcut părul măciucă, spuse Meriel hohotind de plâns. Apoi... apoi m-a luat şi m-a aruncat peste balustradă.

-Dumnezeule! Dominic o lipi de el, tremurând la gândul ororilor pe care le descria. Călăreţul te-a prins?

-Cred... cred că aşa trebuie să fi făcut, şopti ea, cu chipul lipit de umărul lui. Cădeam şi apoi m-am oprit brusc. Următorul lucru pe care mi-l aduc aminte e că eram călare, cu o mână de bărbat sprijinindu-mi spatele, şi simţindu-mă de parcă toate oasele aveau să-mi iasă prin piele.

El o îmbrăţişă, dorindu-şi cu disperare să-i poată alunga durerea.

-Acum eşti în siguranţă, iubire, eşti în siguranţă. S-a terminat.

- Dar nu s-a terminat, şopti ea. Nu s-a terminat.

Hămesit după lungul drum călare, Kyle tocmai ataca

excelentele feluri de la petrecere, când Lucia se aşeză lângă el într-un vârtej de fuste.

-Tu şi Dominic chiar v-aţi rezolvat neînţelegerile, sau doar te-ai prefăcut de dragul meu şi al lui Papa?

- Chiar le-am rezolvat, Lucia, spuse el luând o îmbucătură de carne şi pâine. Meritul îţi aparţine pentru că m-ai făcut să ascult când nu voiam.

Tânăra răsuflă uşurată.

- Mă bucur tare mult. Crezi că va dura?

-Da. Amândoi ne dorim pacea, şi nu mai pare să existe vreun motiv de ceartă.

In plus, Kyle simţea că moartea Constanciei îl schimbase fundamental, eliberându-l în feluri pe care nu le înţelegea pe deplin.

-Voi doi nici că mi-aţi fi putut oferi un dar mai frumos de nuntă.

Zâmbind, Lucia îl îmbrăţişa scurt, apoi se alătură petrecăreţilor din jurul focului.

Kyle era pe cale să mai taie o bucată din friptură, când se opri cu cuţitul în aer. Ceva se întâmplase, şi avea legătură cu Dominic. Pericol? Fu străbătut de un fior. Se ridică neliniştit în picioare şi cercetă mulţimea, însă chiar şi după ce se sui pe bancă pentru a vedea mai bine, tot nu-şi găsi fratele.

Unde îl văzuse ultima dată? Şi-o aminti vag pe Lady Meriel părăsind mulţimea, urmată la scurt timp de fratele lui. Kyle bănuia că proaspeţii însurăţei intenţionau să sărbătorească în intimitate. Nu putea exista nici un pericol în asta, nu într-un parc împrejmuit de ziduri.

Oare o luase şi altcineva în aceeaşi direcţie? Poate că un hoţ pătrunsese pe domeniu odată cu sătenii şi aştepta să prindă un aristocrat singur pentru a-l jefui.

Prostii. Imaginaţia lui o luase razna. Se dădu jos de pe bancă şi duse mâna spre cana cu bere, apoi se opri. Neliniştea îi era tot mai puternică. Puţin probabil să existe vreun răufăcător prin apropiere, însă Dominic şi Meriel se îndreptau către vechiul castel, un loc ce trebuia să fi fost plin de pietre sfărâmicioase pe care s-ar fi putut accidenta.

Lăsându-şi baltă cina, ocoli mulţimea şi se duse la baza cărării care urca spre castel. Poate că i-ar fi jenat să fie surprinşi într-un moment intim, dar nu putea să ignore bâzâitul ameninţător care îi stăruia în minte.

Tocmai începuse să urce pe cărare, când o siluetă înaltă şi întunecată îşi făcu apariţia în spatele lui. Era Kamal. Indianul întrebă:

-S-a întâmplat ceva, milord?

Kyle ridică din umeri, uşor stânjenit.

- Probabil că e o prostie, dar îmi fac ceva griji pentru fratele meu.

-Ciudat, şi eu sunt îngrijorat pentru Lady Meriel. Poate că ar trebui să cercetăm împreună.

In ciuda tonului blând, cuvintele lui Kamal nu erau o rugăminte.

Pe când urcau dealul, Kyle hotărî că un aliat i-ar fi prins bine.

Dominic se uită la Meriel şi încercă să-i citească expresia în bezna aproape totală.

-Cum adică, nu s-a terminat?

Ea înghiţi în sec.

-Cearta pe care mi-am amintit-o, cea despre bebeluşi? A avut loc între tata şi unchiul meu. I-am auzit la Cambay, cu câteva zile înainte să plecăm din tabără. Cred... cred că tatăl meu îi dădea vestea că mama rămăsese din nou gravidă şi, desigur, dacă urma să aibă un băiat, fratele lui nu mai putea fi moştenitorul.

- Iar Grahame era furios, chiar dacă ştia că asta putea să se întâmple oricând, completă Dominic abia putând să respire.

Meriel îşi masă tâmplele cu degetele ţepene.

- Eu m-am născut abia după câţiva ani de la căsătoria părinţilor mei. Apoi au trecut alţi ani, aşa că vestea despre un alt copil trebuie să-l fi şocat pe unchiul meu. A izbucnit şi a început să ţipe că el s-a împrumutat în baza unor aşteptări, iar acum ce o să facă? Tata i-a spus că îi va achita datoriile de data aceea, dar era ultima, aşa că unchiul trebuia să înveţe să trăiască din propriul venit.

Grahame a înjurat, apoi şi-a cerut scuze şi a spus că va fi mai atent, de vreme ce nu mai era sigur că va moşten

- ititlul de conte. Dar era furios. M-am... m-am tot întrebat dacă nu cumva a avut vreo legătură cu masacrul.

Dominic era pe cale să spună că ar fi fost puţin probabil, când o voce glacială străpunse liniştea nopţii.

-Aşadar ţi-ai amintit! M-am temut de asta de cum ai reînceput să vorbeşti.

O siluetă întunecată prinse contur şi greutate în bezna nopţii, pe măsură de Grahame urca ultimele trepte ale scării din piatră. Se opri, cu bastonul în mână, şi o privi gânditor pe Meriel.

- Am presupus că ai murit în palatul Alwari. Am avut un şoc când ai reapărut, dar atâta vreme cât erai nebună şi mută, îmi permiteam să te las în viaţă. Trecându-şi alene bastonul printre degete, comentă: Chiar ar fi fost mai bine pentru tine să fi rămas nebună.

Se simţea ceva letal în vocea lui rece şi relaxată. Trăgând instinctiv de timp, Dominic îi dădu drumul lui Meriel, apoi se aşeză între ea şi unchiul ei.

- Chiar ai organizat atacul?

-Eu eram legătura cu maharajahul din Kanphar. Ştiind că avea o armată neoficială de bandiţi în ţara dintre dealuri, am făcut un târg cu el. El urma să trimită atacatori la Alwari, iar eu aveam să merg cu ei pentru a mă îngriji ca treaba să fie bine făcută. Bandiţii primeau prada, în timp ce eu îi garantam maha- rajahului anumite concesii într-un acord ce urma să fie negociat cu statul Kanphar. Dinţii îi scânteiară albi în întuneric când încheie: Un aranjament satisfăcător pentru toţi cei implicaţi.

- Dumnezeule, gemu Dominic uluit. Ţi-ai ucis propriul frate şi pe soţia lui! Câţi alţii au murit la Alwari pentru a-ţi satisface ţie lăcomia?

-Poate o sută, zise Grahame ridicând din umeri. Majoritatea erau hinduşi care credeau în predestinare. N-am fost decât un instrument al destinului lor. Mi-am pus propria viaţă în mâinile sorţii atunci când am intrat călare

în palat, însă destinul a fost de partea mea. Am intrat drept înăuntru şi am ieşit pe partea cealaltă,

apoi am plecat în siguranţă. Sigur, vizitasem Alwari şi cunoşteam palatul, mărturisi el schiţând un zâmbet. Totuşi, dacă zeii ar fi vrut să mă lovească pentru nelegiuire, ar fi putut so facă. Au ales să mă lase în viaţă.

Cu o scurtă răsucire, deşurubă capătul bastonului. Afurisenia de dispozitiv combina două arme: o sabie scânteietoare şi o bâtă grea din alamă.

Din spatele lui Dominic, Meriel sâsâi ca o pisică sălbatică. Bănuind că era pe cale să-şi atace unchiul, Dominic o prinse de încheietură şi o imobiliză. Mai bine era ca ea să fugă. Cunoscând ruinele şi având un avantaj, ar fi putut să scape.

Făcu un pas spre Grahame.

-Presupun că ai de gând să ne ucizi pe amândoi, căci altfel mai fi spus atât de multe, dar două crime ar părea suspecte.

- Deloc. în ciuda scurtei perioade de aparentă normalitate a lui Meriel, toată lumea ştie că e nebună. Ce tragedie că s-a sinucis tocmai în noaptea în care era sărbătorită nunta ei. Un salt în râu de pe zidul castelului, soţul pierzându-şi viaţa întro încercare galantă de a o salva. Bătrânul zâmbi iarăşi cu răceala unui călău. Ce frumos din partea ta să vii până aici! Am cochetat cu alte planuri: otravă, sinucidere cu pistolul pentru duel al tatălui ei, poate o cădere... dar toate erau mai complicate. Mai riscante. Aşa e mult mai bine. Cu voi doi murind împreună, voi moşteni suta de mii de lire pe care fratele meu i-a lăsat-o lui Meriel. Păcat că domeniul se va întoarce la familia lui Amworth, dar nu le poţi avea pe toate.

Drace, planul lui Grahame chiar putea să funcţioneze, fără ca nimeni să bănuiască trădarea. Până şi rănile de cuţit puteau trece neobservate pe trupurile ce stăteau în râu mai mult de o zi sau două. Ştiind că nu avea să i se mai ivească altă ocazie, Dominic strigă:

- Fugi, Meriel!

împingând-o în spatele lui, se aruncă spre bărbatul mai în vârstă, sperând să-l doboare la pământ. Ar fi avut

mai multe şanse intr-o luptă corp la corp, iar Meriel putea să scape.

Dar Grahame era pregătit. Păşind iute într-o parte, lovi cu bâta din alamă în creştetul lui Dominic. După o clipă de durere zguduitoare, lumea se cufundă în beznă.

capitolul 41

Meriel ţipă când Dominic se prăvăli pe cărare, ţeapăn ca mort. De ce trebuise prostul să îl atace pe unchiul ei? Ar fi putut scăpa amândoi dacă n-ar fi acţionat în numele onoarei!

încremenită de spaimă, se lăsă în genunchi lângă soţul ei. Doamne, Dumnezeule, cum putea supravieţui fără el?

Deşi o şuviţă de sânge i se scurgea pe la tâmplă, Dominic încă respira. îi atinse obrazul cu degetele tremurând. Nu era mort, nu încă.

Dar dacă era după voia lui Grahame, nici unul din ei nu avea să mai vadă lumina zilei. Cum de nu-şi dăduse seama că el ordonase uciderea părinţilor ei şi a atâtor altor oameni? Frânturi din adevăr existaseră în mintea ei, dar refuzase să se uite la ele, preferându-şi lumea ei sigură de aparentă nebunie, acolo unde nu existau amintiri insuportabile, nici unchi ucigaşi.

Măcinată de furie, se uită la Grahame, care stătea la un metru distanţă şi o urmărea cu ochi stinşi.

-Ticălos murdar, născut în iad!

-Aşa un limbaj urât, draga mea! Chiar eşti o fiinţă necivilizată, o mustră el ridicând bâta. Aş prefera să folosesc asta, de vreme ce vânătăile de pe corp ar părea provocate de căzătură, dar te pot înjunghia dacă doreşti, propuse, de data asta vânturând larg sabia. La urma urmei, eşti singura mea nepoată, aşa că îţi voi face favoarea.

- Dacă există vreun nebun în familie, tu eşti acela, izbucni ea.

- Nebun? Deloc. Doar cât se poate de pragmatic.

Aruncă sabia în spatele lui şi păşi spre ea cu bâta pregătită.

îşi imaginase că fata avea să-şi aştepte lipsită de vlagă sfârşitul. Pândind momentul, Meriei sări precum o pisică în atac, ferindu-se de lovitură.

Bâta îi zgârie braţul drept cu o forţă năucitoare, dar nu-i provocă răni grave; mai mult, îl dezechilibră pe unchiul ei. Ţâşni pe lângă acesta, pe poteca îngustă dintre el şi latura prăvălită a curţii interioare. Luă sabia, apoi se răsuci, ţinând bine mânerul în mâini.

-Ai crezut că Dominic e cel periculos, dar te-ai înşelat, rosti ea cu o forţă letală. Pentru că l-ai rănit, vei muri.

Bătrânul clipi, speriat de întorsătura bruscă a situaţiei. Apoi începu să râdă.

-Crezi că o copilă ca tine poate răni un soldat antrenat?

Porni la atac, căutând s-o dezarmeze.

Când o prinse de umăr, ea înfipse lama sub braţele lui întinse. Tăişul îl zgârie între coaste, tăindu-i cămaşa. Sânge cald ţâşni peste ea când se smulse să scape şi se retrase.

-Nenorocită mică! Grahame atinse rana, apoi privi cu neîncredere pata întunecată de pe degete. Pentru asta, moartea îţi va fi mult mai dureroasă.

- Nu va muri nimeni aici în noaptea asta.

Vocea profundă era a lui Kamal, care urca grăbit treptele în spatele lui Grahame, ţinând în mână hangerul curbat.

Când bătrânul înjură, Meriei propuse:

- îl facem franjuri, Kamal?

-Nu, milady, răspunse blând indianul. E al meu. Dacă aş fi ştiut că el e diavolul răspunzător pentru masacrul de la Alwari, l-aş fi ucis cu mult timp în urmă.

Grahame scăpă bâta din mână şi scoase de sub haină un pistol cu două ţevi.

- Arma e mai riscantă, dar nu mi-ai dat de ales. Trase piedica şi îl ţinti pe Kamal, remarcând: Nimeni n-o să audă, cu toate ţipetele din jurul focului.

- Kamal! ţipă Meriel.

Un dublu pocnet răsunător sfâşie aerul nopţii. Un foc de armă sau două? Se auzi un pocnet de metal când un nor negru de praf de puşcă îi înţepă ochii lui Meriel.

O altă voce - a lui Dominic? - lătră:

- Meriel, ia-i arma!

Nu, nu Dominic, ci Maxwell, care urcase treptele în spatele lui Kamal. Meriel aruncă sabia şi ţâşni să înşface pistolul de pe jos. Era încărcat. Maxwell îi zburase arma din mână, făcând ca glonţul destinat lui Kamal să se ducă aiurea.

- Sa terminat, ticălosule, se răsti Maxwell. Eşti depăşit numeric şi dezarmat, iar dacă mi-ai rănit serios fratele, o să împrumut hangerul lui Kamal şi am s-o ajut pe Meriel să te taie în bucăţele însângerate.

-Trei la unu nu e foarte sportiv, observă Kamal în timp ce se îndrepta cu paşi moi, dar implacabili, spre Grahame.

- în momentul ăsta nu dau două parale pe sportivitate, spuse Maxwell cu o răceală ameninţătoare, expresia de pe chipul lui demonstrând foarte clar cât se deosebea de fratele său. Dominic era un om civilizat, îşi dădu Meriel seama. Ea, ca şi Maxwell, ascundea în suflet un sălbatic însetat de sânge. Nu era de mirare că nu simţise nici o dorinţă de a se mărita cu el. Semănau prea mult. Dominic era cel care îi stăpânea inima.

Ameţită de uşurare că pericolul trecuse, lăsă pistolul jos şi se duse către soţul ei, care zăcea nemişcat între ea şi Grahame. Tocmai înălţa o rugă fierbinte ca rana lui să nu fie gravă, când unchiul ei o prinse şi o smulse cu atâta putere, încât îi făcu picioarele să se legene prin aer.

- Poate că o să mor, hârâi el, dar nu singur!

O trase spre râu şi se căţără cu greu între două creneluri. Meriel se zbătu cu putere, ştiind că din acea parte a zidului avea să cadă drept în jos, dar Grahame era prea mare, prea puternic şi cuprins de furie.

Bărbatul se aplecă în faţă, iar ea simţi atracţia hăului de sub ea, văzu lumina lunii reflectându-se în apa aflată mult, mult dedesubt.

Chiar în acel moment, nişte braţe puternice o prinse* ră de picioare. Preţ de o clipă înfiorătoare avu senzaţia că era ruptă în două, apoi fu smulsă din strânsoarea lui Grahame şi târâtă la adăpost. Se prăvăli pe cărare, în timp ce ţipetele unchiului ei răsunau între străvechile ziduri ale castelului.

Uluită, îşi dădu seama că Dominic o eliberase folosi ndu-şi greutatea propriului trup, trăgând-o peste el. Fără să ia în seamă vânătăile de pe ea, Meriel se înfăşură în jurul trupului cald, familiar.

- Eşti bine!

El slobozi un râs tremurat.

- Nu ştiu dacă aş merge până într-acolo. O să mă doară capul o săptămână, dar cred că o să supravieţuiesc.

Plângând, ea îşi lipi faţa de gâtul lui.

-Te iubesc, Dominic. Să nu îndrăzneşti să mori înaintea mea.

El rămase nemişcat.

" Dacă mă iubeşti, Meriel, s-ar putea să trăiesc veşnic.

Momentul de intimitate luă sfârşit când Maxwell îngenunche lângă ei.

- N-ai fost rănit grav, Dom?

Dădu cu grijă la o parte părul fratelui său, scoţând la iveală o rană însângerată.

- Mi-am pierdut cunoştinţa, dar sunt mai bun decât aveam dreptul să sper.

Dominic se împinse tremurând în capul oaselor, apoi se ridică în picioare cu ajutorul fratelui său.

-Bine că Grahame a nimerit capul tău, comentă Maxwell vesel. E prea tare ca să se spargă.

In timp ce fraţii râdeau, Meriel aruncă o privire spre Kamal, care stătea lângă parapet, privind în beznă.

- E vreo şansă ca unchiul meu să fi supravieţuit căderii în râu

?-Absolut nici una, spuse indianul îngândurat. Roţile destinului macină încet, dar foarte fin.

Meriel bănui că parafraza nişte texte sacre, dar avea întrebări mai importante de pus.

- în seara asta mi-arn amintit tot ce s-a întâmplat la palatul Alwari. Erai acolo, nu-i aşa, Kamal?

El se întoarse dinspre râu şi o privi cu ochi adânci ca veşnicia.

-Eram unul dintre numeroşii fii ai maharajahului din Kanphar. Nu moştenitorul, dar un ofiţer în armata tatălui meu. Uneori călăream cu bandiţii lui pentru a mă asigura

că nud depăşeau dorinţele şi nu stârneau prea mult haos. Era o poziţie foarte importantă, un post de răspundere, explică el cu ironie amară. Lumea avea mari aşteptări din partea mea.

-Aşadar, ne-am cunoscut în ziua masacrului, conchise Meriel apropiindu-se agale.

Chipul lui Kamal se strâmbă.

- Ştiam că în noaptea aceea ceva era altfel, căci bandiţilor li se alăturase un străin, un fanatic ce vorbea urdu precum un băştinaş şi ţipa că vrea sânge de britanic. Deşi nu-mi plăcea misiunea noastră, mi-am îndeplinit rolul în cursul operaţiunii de distrugere. Asta până când am auzit un ţipăt. Am ridicat privirea, iar la balconul de deasupra o femeie ardea. Cea mai înspăimântătoare imagine pe care am văzut-o.

- Hiral te-a blestemat, nu-i aşa?

Meriel învăţase suficient hindi cât să prindă înţelesul acelui ţipăt tulburător.

Kamal încuviinţă.

- Mi-a poruncit să te salvez, sub ameninţarea chinurilor veşnice asupra sufletului meu. Pe urmă te-a aruncat în braţele mele. Erai plăpândă ca o pasăre, cu părul argintiu fluturând în jurul tău. Când te-am strâns la piept, am avut o... o revelaţie despre caracterul sacru al vieţii. Pentru prima dată înţelegeam consecinţele violenţelor care îmi marcaseră drumul.

O imagine se ivi în mintea lui Meriel: expresia îngro zită a lui Kamal, lumina palatului arzând reflectată în ochii lui, în timp ce el o ţinea la adăpost.

- Deci tu rn-ai salvat şi m-ai dus în harem.

El întinse mâinile într-un gest grăitor.

-Ştiam că vei fi în siguranţă acolo. Deşi recunoscusem că nu mai puteam fi un războinic, am avut nevoie de multe luni pentru a-mi da seama că o altfel de viaţă era imposibilă atâta vreme cât rămâneam fiul tatălui meu. Apoi am auzit că urma să fii dată în căsătorie unui prinţ din vecinătate. M-am dus la tata şi i-am sugerat că ar fi mai bine să te înapoieze englezilor, care aveau să-i fie cât se poate de recunoscători.

Meriel dădu din cap, înţelegând restul.

-Ai mers la Cambay şi ai fost întrebat dacă ne vei escorta pe mine şi pe doamna Madison până înapoi în Anglia.

Pe atunci unchiul ei părăsise de mult India, aşa că nu existase nimeni în tabăra engleză care să-l recunoască pe Kamal ca participant la atac. Nu păruse decât un indian politicos, bine educat, în care se putea avea încredere că va sluji bine.

-Tu erai prinţ, iar doamna Madison te-a crezut paznic de harem.

-Am fost recunoscător pentru asta. M-a distanţat de trecut şi mi-a oferit o cale spre penitenţă. Dar o viaţă nu va fi de ajuns pentru a-mi ispăşi păcatele. Privind-o stoic, murmură: Nu mă pot aştepta să-mi ierţi implicarea în masacru când nici eu nu mă pot ierta.

Cu lacrimi în ochi, Meriel îl luă în braţe.

- Sigur că te iert, căci tu mi-ai fost salvarea.
- Iţi mulţumesc, micuţă floare.

Tânăra femeie se îndepărtă de el, simţind că tocmai închisese uşa spre prima parte a vieţii ei. Acum înţelegea ce era şi de ce.

- Oricât mi-aş dori să-i văd numele lui Grahame pătat aşa cum merită, presupun că ar fi mai discret să lăsăm să pară că moartea lui a fost un accident, opină Maxwell.

Meriel se cutremură când se gândi la atenţia pe care ar fi atras-o expunerea publică a crimelor unchiului ei. Nimeni n-ar fi avut de profitat de pe urma unui asemenea scandal.

- Cu cât se va vorbi mai puţin despre bestie, cu atât mai bine.

Se întoarse spre Dominic, care o învălui cu îmbrăţişarea şi tandreţea lui. Deşi recunoscuse cu greu dragostea, acum o înţelegea, căci îi ardea în inimă, pecetluindu-i fiecare fibră a fiinţei cu pasiune, ocrotire, prietenie şi devotament nestrămutat.

- Cândva ai spus că ai pleca de la Warfield dacă eu ţi-aş cere-o. Dacă voi fi vreodată îndeajuns de nebună încât să ţi-o cer... nu pleca.

El râse şi o sărută pe ureche.

-Nu-ţi face griji, dragostea mea! Nu sunt sigur că aş fi suficient de gentleman încât să-mi ţin cuvântul în privinţa asta.

Meriel se cuibări la pieptul lui, simţindu-i sub ureche bătăile puternice ale inimii.

-Nu trebuie să fii un gentleman, atâta vreme cât nu mă vei părăsi niciodată, absolut niciodată.

Epilog

Eficientă ca întotdeauna, Lady Lucia Renbourne reuşise să aleagă o zi perfectă de septembrie pentru nunta ei. Cununia avu loc în biserica parohiei din Dornleigh, astfel încât cei cu care se învecinau de atâta vreme să poată participa.

Ceremonia se desfăşură fără probleme, cu excepţia momentului în care mirele emoţionat scăpă inelul, iar acesta se rostogoli până la jumătatea podelei din piatră a bisericii, înainte de a fi recuperat de către cavalerul de onoare. Dominic înţelegea perfect. Şi el fusese un pachet de nervi, chiar dacă avusese un public mult mai mic atunci când o luase de nevastă pe Meriel.

Cununia se încheie cu un sărut pătimaş, după care oaspeţii se revărsară în curte pentru a-i aştepta pe tinerii însurăţei. Dominic avu grijă ca Meriel să se ţină bine de braţul lui. Deşi acum se simţea mult mai relaxată în aglomeraţie, tot era prea uşor să rătăceşti pe cineva de talia ei.

In timp ce copiii alergau fericiţi, fluturând beţişoa- re cu panglici prinse la un capăt, adulţii discutau şi îşi împărţeau coşuleţe cu petale de trandafir ce urmau să fie folosite mai târziu. Pentru că se simţea tot mai neliniştită, Meriel cercetă grădina cea frumos îngrijită a bisericii.

- Mă întorc imediat.

Când o zbughi de lângă el, Dominic observă zâmbind că, deşi rochia ei de un verde-pal era absolut impecabilă, iar părul îi stătea strâns elegant sub o bonetă cu flori, iubita lui soţie renunţase la pantofi în favoarea ierbii de sub tălpi.

- Mă bucur să văd că încă nu s-a civilizat de tot, ob- servă Kyle.

- Cred că nu există nici un pericol să se întâmple aşa ceva, îl asigură Dominic şi zâmbi în sinea lui, cu gândul la noaptea trecută.

Erau multe de spus despre căsătoria cu o păgână pasională.

Se întoarse către fratele său. Nu avuseseră încă ocazia de a vorbi între patru ochi de când Dominic şi Meriel sosiseră la Dornleigh cu o zi în urmă, dar era clar că acum Kyle se simţea mult mai relaxat decât fusese ultima oară când se văzuseră, la Warfield. Atunci nervii îi erau întinşi până la limită de pierderea femeii iubite şi de sentimentul că fusese victima unei trădări. Acum părea... echilibrat, împăcat cu sine într-un fel pe care
Dominic nud mai văzuse de când erau copii.

-Ai apucat să vorbeşti cu Wrexham? întrebă Kyle. De vreme ce Meriel nu are rude bărbăteşti apropiate din partea lui Grahame, bătrânul plănuieşte să obţină titlul pentru voi. Aşadar vei deveni în sfârşit conte, rânji el.

- Dumnezeule mare! gemu Dominic pierdut.
- Iţi va plăcea să fii următorul Lord Grahame?
- Un titlu nu mi se pare atât de important, zise Dominic după o clipă de şovăire. Adevărata comoară era soţia lui, nu titlul nobiliar al neamului ei. O so întreb pe Meriel ce părere are despre asta.

Chipul lui Kyle deveni serios.

- Eu o să plec din Anglia. Nu ştiu când mă voi întoarce. Am rămas cât pentru nunta Luciei, dar mâine pornesc la drum.
- Fir-ar să fie! înjură Dominic fără să vrea. îşi reprimă dorinţa copilărească de a încerca să-l facă pe fratele său să se răzgândească. Şi Kyle merita şansa de a-şi găsi propria fericire. O să... o să ne fie dor de tine.

-Şi mie de voi, răspunse încet geamănul lui. Ce ironie a sorţii, să se întâmple asta tocmai când noi doi ne-am împăcat în sfârşit! Dar dacă nu plec acum, n-am so mai fac niciodată.

- Ce părere are Wrexham?
- O să-i spun în astă-seară. N-o să fie fericit, dar vă are pe tine şi pe Meriel ca să vă ocupaţi de succesiune în

caz că mi s-ar întâmpla ceva. Kyle ezită, căutându-şi cuvintele. Mereu mi-am dorit să vizitez locuri îndepărtate, să văd tărâmurile ce se întind sub soare, însă am simţit că n-am altă opţiune decât să rămân în Anglia şi să fiu moştenitorul cel responsabil. Apoi... cineva nva făcut să-mi dau seama că am toate opţiunile din lume. E timpul să fac ceea ce mi-am dorit dintotdeauna.

Dominic îi întinse mâna fratelui său.

- Aminteşte-ţi doar ca, într-o zi, să te întorci acasă.

-Aşa voi face, răspunse ferm Kyle strângându-i mâna cu putere.

Privirile li se întâlniră, iar nelinişstea lui Dominic începu să se mai domolească. Chiar şi cu o jumătate de lume între ei, nu aveau să mai fie la fel de îndepărtaţi pe cât fuseseră în trecut.

- Ţi-l dăruiesc pe Pegasus. Când ai să-l călăreşti, să te gândeşti la mine.

Luptându-se să-şi controleze expresia, Kyle se întoarse şi se pierdu în mulţime tocmai când se deschideau uşile bisericii. Mirii ieşiră râzând, iar Meriel i se alătură lui Dominic la timp pentru a arunca grămezi de petale de trandafiri înspre Lucia şi radiosul ei soţ. Măcar cineva din familie ştia cum să aibă parte de o curtare şi o nuntă normală, se gândi amuzat Dominic în timp ce arunca ultimele petale parfumate.

La final, Meriel îl luă de mână şi îl conduse în jurul bisericii, până în capătul îndepărtat al curţii.

-Vino să vezi! Se opri lângă un pâlc de flori albastre. Pe astea nu le-am mai văzut niciodată. Crezi că vicarul mă va lăsa să duc câteva specimene înapoi la Warfield?

Lui Dominic florile i se păreau banale, dar Meriel era experta.

- Cred că da. Va trebui să ne întoarcem mâine şi să întrebăm. Privi în jur şi observă că nu mai era nimeni prin preajmă, aşa că o trase mai aproape. Nu te-am mai sărutat de când am plecat de la Dornleigh ca să venim la biserică.

-Ştiam eu că a trecut prea mult timp, spuse ea cu modestie.

Sărutul lui Meriel avu onestitatea fermecătoare a cub va care nu are nimic de ascuns. Respiraţia i se acceleră, iar mâinile începură să-i umble până când ea ajunse cu spatele lipit de un copac, ţintuită sub trupul lui în cea mai intimă poziţie ce putea fi obţinută câtă vreme erau complet îmbrăcaţi.

Cu răsuflarea tăiată de patimă şi bucurie, Meriel îşi lăsă capul pe spate.

-Probabil îmi vei spune că nu se cuvine să facem dragoste sub un stejar, la nunta surorii tale, când oricine ar putea să apară de după biserică în orice clipă.

El se retrase fără tragere de inimă.

-Mi-ai luat vorba din gură. Dar gândeşte-te cât de mult ne va spori aşteptarea sentimentul de împlinire atunci când vom rămâne în sfârşit singuri.

- Mă gândesc, mă gândesc, murmură ea înfierbântată.

In timp ce Meriel îşi netezea rochia, el spuse brusc:

- Kyle pleacă din Anglia pe termen nelimitat. Ca să vadă lumea.

Privirile li se întâlniră.

- îmi pare rău! Ţie trebuie să-ţi pară şi mai rău.

- Da, dar voi supravieţui. Mă bucur că o să facă ceea ce şi-a dorit dintotdeauna. Luând-o pe după umeri, îi propuse: Hai să mergem pe jos până la Dornleigh pentru ospăţul de nuntă, în loc să luăm o trăsură!

Ea dădu din cap în semn de aprobare şi ieşiră pe poarta din spate, pe cărarea ce avea să-i ducă în cele din urmă la casa cea mare. Când pătrunseră în tunelul răcoros format din două şiruri de copaci, Dominic simţi că era un moment bun să-i dea de ştire:

- Kyle mi-a spus că tata vrea să ceară Coroanei să ne transfere nouă titlul lui Grahame, în loc ca acesta să rămână inactiv. Ţi-ar plăcea să fii Lady Grahame?

Ea se gândi preţ de câţiva paşi, apoi îi dărui un zânv bet drăgăstos.

- Mi-ar plăcea să-l văd pe fiul nostru, când vom avea unul, ducând mai departe titlul purtat de tine şi de tatăl meu.

Dominic se umplu de bucurie când îşi dădu seama că pe ea no mai neliniştea perspectiva de a deveni mamă. O soţie, pământul, o familie. Ce-şi putea dori mai mult?

-Ţi-am spus de curând cât de mult te iubesc?

- Nu în ultima oră. A trecut mult, mult prea mult timp de atunci. Acum e rândul meu. Te iubesc, Dominic, cu trupul şi cu sufletul. Zâmbind poznaş, îl luă în braţe şi se frecă senzual de el, precizând: Mai ales cu trupul.

Dominic simţi că lua din nou foc. In timp ce o săruta, îşi dădu seama că poteca asta era mult mai retras

ăSFIRSIT

decât curtea bisericii